LICIA TROISI

RĂZBOAIELE LUMII PĂMÂNTENE

SECTA ASASINILOR

LICIA TROISI — I

RĂZBOAIELE LUMII PĂMÂNTENE

LICIA TROISI

RĂZBOAIE LUMII PĂMÂNTENE

VOL 1

SECTA ASASINILOR

Traducere din limba italiană
GEANINA TIVDĂ

Editura RAO, 2012

CUPRINS

PROLOG
PARTEA ÎNTÂI
- 1 HOAŢA
- 2 VIAŢA DE TOATE ZILELE
- 3 PRIMA ZI DE VARĂ *** TRECUTUL I
- 4 O SARCINĂ SPECIALĂ
- 5 CAPCANE
- 6 ULTIMA PIESĂ
- 7 JUDECATA *** TRECUTUL II
- 8 MASACRU ÎN PĂDURE
- 9 PECETEA
- 10 CRÂMPEIE DE RĂZBOI *** TRECUTUL III
- 11 TEMPLUL ZEULUI NEGRU
- 12 CALEA CARE DUCE LA ÎNTUNERIC

PARTEA A DOUA
- 13 MAESTRUL *** TRECUTUL IV
- 14 ÎN MĂRUNTAIELE CASEI
- 15 SUB PRIVIREA LUI THENAAR
- 16 DA, MAESTRE! *** TRECUTUL V
- 17 PROFETUL COPIL
- 18 O SARCINĂ PENTRU UN TRIUMFĂTOR
- 19 CĂLĂTORIE DE ANTRENAMENT *** TRECUTUL VI
- 20 BĂTRÂNUL PREOT
- 21 O MISIUNE SINUCIGAŞĂ
- 22 CRIMĂ ÎN PĂDURE
- 23 SÂNGE
- 24 O ZI Din VIAŢA UNUI POSTULANT
- 25 ALEGEREA
- 26 O MISIUNE IMPOSIBILĂ
- 27 PACTUL
- 28 PRIMA DATĂ
- 29 FRÂNTURI DE ADEVĂR
- 30 CHIPUL DIN GLOB

PARTEA A TREIA
- 31 SFÂRŞITUL
- 32 ÎNCEPUTUL POVEŞTII
- 33 FUGA ÎN DEŞERT

34 CONSILIUL APELOR
EPILOG

Pentru Lucia

Breathe in deep, and cleanse away our sins
And we'll pray that there's no God
To punish us and make a fuss.

Muse, *Fury*

PROLOG

Turnul se prăbuşi dintr-odată. Se sfărâmă în zeci de mii de ţăndări de cristal negru. Câmpia fu înghiţită şi toţi rămaseră orbiţi câteva clipe.

Apoi se aşează praful şi privirea alunecă peste o privelişte greu de închipuit. Fortăreaţa nu mai era. Fusese acolo timp de cincizeci de ani, întunecase existenţa Biruiţilor înghesuiţi acum între ruinele ei şi luminase speranţele Triumfătorilor. Acum nu mai îngrădea privirea, care se pierdea în zare.

Mulţi strigară de bucurie. Gnomii cei scârboşi, oamenii nedemni, sclavii Pământurilor Libere îşi strigară într-un singur glas bucuria.

Yeshol – magul, asasinul – plânse.

Apoi avu loc masacrul.

Oameni şi gnomi, cavaleri şi rebeli se aruncară cu avânt pătimaş asupra supravieţuitorilor, masacrându-i fără milă. Yeshol luă sabia unui soldat căzut şi se luptă, cu disperare. Nu voia să supravieţuiască într-o lume în care Tiranul şi Thenaar nu mai erau.

Ultima frântură de soare pe cer era roşie. Apusul îl găsi singur, în mijlocul unui morman de cadavre, strângând încă arma în mână.

Soarta hotărâse altfel pentru el. Era încă în viaţă.

Şi în sfârşit se făcuse noapte. Noaptea lui.

Fugi, se ascunse zile la rând, niciodată prea departe de Fortăreaţă. Văzu cum învingătorii luau prizonieri, îi vedea cum se înstăpâneau cutezători peste pământul acela.

Numai cu puţin timp în urmă, doar câteva zile, Aster îi promisese că Zilele lui Thenaar erau aproape, că lumea va fi inundată de sânge şi că va urma un nou început.

— Şi apoi va veni epoca Triumfătorilor, încheiase Aster cu glasul lui ascuţit.

— Da, Maestre.

Acum însă singurul om în care crezuse vreodată Yeshol murise. Călăuzitorul lui, Maestrul lui, Alesul.

Jură să se răzbune, în timp ce învingătorii treceau cu carele pline de rămăşiţe ale Fortăreţei: filtrele şi otrăvurile din laborator, manuscrisele preţioase la care Aster ţinea mai mult decât la viaţa lui.

„Bucuraţi-vă cât puteţi, căci Dumnezeul meu este implacabil.”

Ieşi din ultima ascunzătoare. Trebuia să fugă, să se salveze şi să salveze astfel cultul lui Thenaar, să refacă puterea Triumfătorilor şi să ia totul de la capăt. Trebuia să-şi găsească fraţii care se salvaseră.

Dar înainte de asta mai avea încă ceva de făcut.

Păşi cu picioarele goale pe câmpie. Bucăţi de cristal negru erau presărate prin iarbă şi tălpile începuseră să îi sângereze.

Ajunse în inima Fortăreţei. Deşi nu mai rămăsese nimic în afara câtorva fragmente de zid, ştia că era acolo cunoştea pe dinafară planul construcţiei.

Tronul era pe jos, sfărâmat. Şezutul era aproape complet distrus, iar spătarul se ridica încă maiestuos de la pământ. Nici urmă de Aster.

Mângâie spătarul tronului. Mâinile-i trecură peste decoraţiuni şi dădură peste o bucată de pânză murdară de sânge. O strânse între degete. Până şi pe întuneric Yeshol o recunoştea. Haina Lui. Haina pe care Aster o purtase în ziua căderii.

Relicva pe care o căuta.

PARTEA ÎNTÂI

Aceasta fu Marea Bătălie din Iarnă prin care regatul Tiranului a fost răsturnat. Întreaga desfăşurare de forţe etalată cu acea ocazie ar fi fost complet inutilă dacă înainte Nihal nu ar fi avut grijă să anihileze puterea magică al cărei purtător era Tiranul. Căci forţele Tiranului erau copleşitoare şi create prin Magia Interzisă. În acest scop, Nihal recurse la o magie uitată a Elfilor. În cele Opt Pământuri ale Lumii Pământene îşi au sălaşul opt spirite primordiale adorate de Elfi, iar fiecare dintre ele este depozitarul unei pietre cu puteri magice deosebite. Unirea celor Opt Pietre, adunate în faimosul medalion pe care Nihal îl poartă mereu cu ea din ziua victoriei, permite anularea oricărei magii, care este transferată în mâinile celui care invocă spiritele.

O putere extraordinară, aşadar, pierdută însă în zilele noastre. Căci Nihal, Ultima Jumătate-Elf din Lumea Pământeană, a epuizat puterea medalionului care nu mai are decât rolul de podoabă.

Aşa dispăru ultimul simulacru al Magiei Elfilor din Lumea Pământeană.

Consilierul Leona,
Căderea Tiranului,
Cartea XI

1
HOAŢA

Mel căscă, privind la cerul înstelat. Un norişor compact şi dens se închegă în aer din răsuflarea lui. Era într-adevăr foarte frig, pentru luna octombrie. Bărbatul se înfăşură mai bine în manta. Desigur, blestematul rond de noapte n-a putut să-i cadă decât lui. Şi ca să fie totul perfect, într-o perioadă de reduceri drastice impuse de şef. Curat supliciu. Înainte fuseseră mulţi, acolo în grădină, să păzească. Şi câţiva înăuntru, cel puţin zece gardieni în total. Acum însă nu sunt decât trei. El în grădină, Dan şi Sarissa în faţa camerei. A doua măsură fusese să le reducă în fiecare lună câte puţin din echipament.

— Ca să nu fiu constrâns să vă tai din soldă, spunea Consilierul Amanta.

Pe scurt, Mel se trezise că avea în dotare doar o sabie scurtă şi o armură din piele uzată, şi acea manta subţire cu care era îmbrăcat, care nu-i ţinea deloc de cald.

Mel pufni. Odinioară, pe când era mercenar, era mai bine.

Războiul avea vântul în pânze, regele Pământului Soarelui, Dohor, îşi întinsese deja mâinile nesătule peste Pământul Zilelor şi al Nopţii, iar războiul în Pământul Focului împotriva gnomului Ido părea o simplă încăierare. Patru zdrenţăroşi împotriva celei mai puternice armate din Lumea Pământeană, ce şanse aveau? Da, Ido fusese Generalul Suprem, înainte să trădeze, şi mai demult încă, un erou în Marele Război împotriva Tiranului, dar vremurile acelea se stinseseră. Acum era un bătrân, şi nimic mai mult: Dohor era Generalul Suprem, nu numai rege.

Ei bine, fusese o luptă grea, foarte grea. Şi lungă. Blestemaţii de gnomi ieşeau de peste tot. Înaintau întinzând curse şi punând capcane şi a te război se transformase în a te târî, a te ascunde şi a-ţi acoperi spatele la fiecare pas. Un coşmar ce ţinuse doisprezece ani. Şi care se sfârşise prost pentru Mel. O cursă, ca de obicei. Şi o durere sfâşietoare la un picior.

Nu se mai putuse reface şi fusese nevoit să înceteze. Fusese o perioadă urâtă. La urma urmei, el nu ştia decât să se lupte, ce ar fi putut face altceva?

Găsise de muncă la Amanta, ca santinelă. La început i se păruse o soluţie onorabilă.

Nu înţelesese că-l aşteptau zile mereu la fel, monotone, plictiseala unei ocupaţii ce se relua exact la fel noapte după noapte. În opt ani de când era în slujba lui Amanta nu se întâmplase niciodată nimic. Şi totuşi, Amanta avea obsesia siguranţei. Casa lui, plină atât cu obiecte de valoare, cât şi cu unele perfect inutile, era supravegheată mai ceva ca un muzeu.

Mel trecu prin spatele casei. Îi trebuia o viaţă ca să înconjoare imensa vilă inutilă pe care Amanta şi-o construise. Acum era înglodat în datorii pentru ruinele care-i aminteau de vremurile bune când era încă un nobil înstărit. Apoi, încet-încet, scăpătase.

Bărbatul se opri şi mai scoase un căscat sonor. Atunci se întâmplă. Rapid şi fără zgomot. O lovitură în cap, precisă. Apoi întuneric.

Umbra rămase stăpână peste grădină. Privi în jur, apoi alunecă până la o fereastră joasă. Paşii ei moi nici măcar nu răscoleau firele de iarbă.

Deschise fereastra şi se strecură înăuntru cu repeziciune.

Lu era obosită în acea seară. Stăpâna se plânsese toată ziua, şi acum îi mai dăduse şi sarcina asta absurdă care o obliga să rămână trează până târziu în noapte. Să lustruiască argintăria veche… Ce avea să facă oare cu ea, de fapt?

— Dacă va veni cineva în vizită, prostovano!

Şi cine ar fi putut veni? Stăpânul căzuse de-acum în dizgraţie, şi doamnele nobile nu întârziaseră prea mult cu hotărârea să nu le mai calce pragul casei. Îşi aminteau cu toţii mult prea bine ce se întâmplase cu nobilii din Pământul Soarelui care încercaseră să se revolte faţă de Dohor, urzind un complot împotriva lui cu aproape douăzeci de ani în urmă. Deşi era un rege legitim, întrucât se căsătorise cu regina Sulana, nu era prea iubit. Concentra prea multă putere în mâinile lui, şi ambiţia lui părea nemărginită. Aşa că încercaseră să-l dea jos de pe tron, dar fără succes. Amanta reuşise să iasă cu bine din această poveste, dar ca prin urechile acului. Se plecase în faţa voinţei regelui, ajunsese chiar să-i sărute picioarele.

Lu dădu din cap. Gânduri inutile şi zadarnice. Mai bine o lăsa baltă.

Un foşnet.

Uşor.

Foarte fin.

Fata se întoarse. Casa era mare, exagerat de mare şi plină de zgomote sinistre.

— Cine e acolo? întrebă cu teamă.

Umbra se opri făcându-se nevăzută în întuneric.

— Ieşiţi! spuse Lu.

Nici un răspuns. Umbra respira încet, calmă.

Lu alergă la etaj, la Sarissa. O făcea deseori, dacă era nevoită să rămână singură în picioare seara, pentru că-i era teamă de întuneric şi pentru că Sarissa îi plăcea. Era cu puţin mai înalt decât ea şi avea un zâmbet liniştitor.

Umbra o urmă tăcută.

Sarissa era acolo, pe jumătate aţipit, sprijinindu-se nepăsător în lance. Stătea de pază la camera stăpânei.

— Sarissa…

Băiatul tresări.

— Lu…

Ea nu răspunse.

— Of, la naiba, Lu… şi de data asta?

— De data asta sunt sigură, făcu ea. Era cineva…

Sarissa pufni exasperat.

— O clipă numai şi gata… insistă Lu. Te rog…

Sarissa acceptă reticent.

— Dar să terminăm repede.

Umbra aşteptă ca spatele băiatului să dispară după colţul scărilor, apoi acţionă. Camera nu era nici măcar încuiată. Se strecură înăuntru. În mijlocul camerei era un pat care abia se zărea în lumina lunii pline, de unde se auzea un sforăit profund, întrerupt din când în când de un fel de horcăituri înfundate şi gemete. Poate Amanta îşi visa creditorii sau poate o umbră ca ea, care venise să-i ia singurul lucru care-i mai rămăsese: preţioasele lui vechituri. Umbra nu se miră. Totul era aşa cum prevăzuse. Doamna dormea într-o cameră separată de cea a soţului. Uşa care o interesa era în faţa ei.

Trecu în cealaltă cameră. Identică cu prima. Din pat, de data asta, nu se auzea nici măcar o răsuflare. O adevărată doamnă, soţia lui Amanta.

Se îndreptă tăcută spre locul pe care-l ştia. Deschise sertarul cu o lovitură sigură. Mici pacheţele înfăşurate în brocart şi

catifea. Nici nu trebui să le deschidă, ştia perfect ce conţineau. Le luă, le puse în sacul de merinde pe care îl purta în bandulieră. O ultimă privire către femeia din pat. Se înfăşură în manta, deschise fereastra şi dispăru.

Makrat, capitala Pământului Soarelui, era o cetate tentaculară, dar cu atât mai mult părea astfel în timpul nopţii, când profilul îi era trasat numai de luminile hanurilor şi ale palatelor. În centru, palatele domneşti, colţuroase şi impozante. La periferie însă, doar mici hanuri, case modeste şi barăci.

Apariţia se mişca făcându-se una cu zidurile caselor. Cu gluga lăsată pe faţă, străbătu tăcută şi anonimă străzile pustii ale cetăţii.

Nici măcar acum, nici măcar acum când îşi terminase treaba nu îi răsunau paşii pe pavaj.

Merse până la marginile cetăţii, până la un han lăturalnic. Casa ei în acele zile. Avea să mai doarmă acolo în acea noapte şi apoi gata. Trebuia să se mute, să se mişte din loc, să-şi şteargă urmele. Şi tot aşa mereu, hăituită.

Urcă încet în camera ei, nu o aştepta nimic altceva decât un pat spartan şi o ladă de lemn închis la culoare. De la fereastră, luna revărsa o lumină metalică.

Aruncă geanta pe pat, apoi îşi scoase mantaua. O cascadă de păr castaniu foarte strălucitor, prins într-o coadă, îi acoperi spatele până la jumătate. În lumina slabă a unei lumânări aşezate pe ladă apăru o faţă trasă şi obosită, un chip de copil.

O fetiţă.

Nu avea mai mult de şaptesprezece ani, o expresie serioasă, ochii negri, faţa palidă şi măslinie.

Se numea Dubhe.

Fata începu să-şi scoată armele. Pumnale, cuţite de aruncat, o sarbacană, tolba şi săgeţile. Teoretic un hoţ nu avea nevoie de arme, dar ea nu se despărţea niciodată de ele.

Îşi scoase pieptarul şi rămase numai cu cămaşa şi pantalonii. Se aruncă pe pat să privească petele de umezeală de pe tavan, atât de înfricoşătoare în lumina lunii.

Obosită. Nici ea n-ar fi ştiut să spună de ce. De munca de noapte, de veşnica peregrinare, de singurătate. Somnul îi alungă gândurile.

Vestea nu întârzie să se răspândească şi a doua zi tot oraşul Makrat ştia. Amanta, bătrânul Prim-Curtezan, vechi consilier al Sulanei, fusese prădat în casă.

Nimic nou sub soare, bogaţilor li se întâmpla deseori în ultima perioadă, mai ales în împrejurimile oraşului.

Cercetările nu au dus la nici un rezultat, ca întotdeauna, şi umbra rămase doar o umbră, ca de atâtea ori în ultimii doi ani.

2
VIAŢA DE TOATE ZILELE

A doua zi Dubhe părăsi hanul devreme. Plăti cu bănuţii care-i rămăseseră din munca anterioară. Chiar era lefteră, incursiunea în casa lui Amanta fusese o binecuvântare. În general, rareori avea de-a face cu oameni importanţi, se mulţumea cu munci mai mărunte, care ofereau garanţia că nu atrăgea asupra ei privirile tuturor. Acum însă îi ajunsese cuţitul la os.

Se pierdu pe străduţele strâmte ale Makratului. Oraşul era mereu în mişcare, mereu treaz. De altfel, era locul cel mai haotic din întreaga Lume Pământeană, plin de oameni şi înţesat cu palate nobiliare care-şi împărţeau străzile cu cocioabele celor săraci. În mahalale se aflau barăcile celor învinşi în război, refugiaţii din cele Opt Pământuri ale Lumii Pământene ce pierduseră totul în anii în care Dohor luase puterea. Erau acolo fiinţe de toate rasele, şi mulţi Fammini. Ei constituiau adevăratele victime: rămaşi fără pământ, hăituiţi din toate părţile, izolaţi de semenii lor, nevinovaţi şi inconştienţi asemenea copiilor. Odinioară situaţia fusese alta: în timpul domniei terorii Tiranului ei fuseseră protagoniştii. Singurul motiv al existenţei lor era acela de a fi maşini de război. Tiranul le dăduse viaţă prin magia lui, iar originea lor era evidentă şi după aspect: dizgraţioşi, acoperiţi cu un puf roşiatic, cu braţe disproporţionat de lungi şi colţi ascuţiţi ce le ieşeau din gură. În acele vremuri stârniseră o spaimă cumplită, şi Nihal, Eroina acelei epoci întunecate, dusese bătălii în câmp deschis, sau cel puţin aşa cântau barzii pe la colţurile străzilor. Acum însă inspirau doar milă.

Pe vremea când Dubhe era încă ucenică, mergea deseori cu Maestrul prin mahalale. El le iubea.

— Este singurul loc cu adevărat plin de viaţă rămas în acest ţinut în putrefacţie, spunea el în timpul lungilor plimbări cu ucenica lui.

Dubhe continuase să meargă acolo şi după moartea Maestrului. Când îi era dor de el şi simţea că nu reuşeşte să meargă înainte, se pierdea prin fundăturile acelea, căutându-i glasul pe străduţele strâmte. Şi se liniştea.

În primele ceasuri ale dimineţii, oraşul începea să se însufleţească. Un chioşc care se deschidea, şirurile de femei care luau apă de la fântână, copii care se jucau pe stradă, marea statuie a lui Nihal care se ridica în mijlocul pieţei.

Dubhe găsi locul pe care îl căuta. Era o dugheană aproape ascunsă care se găsea la marginea cartierului de barăci. Vindea ierburi, cel puţin aşa scria pe tăbliţa de la intrare, dar ea se ducea acolo din alte motive.

Tori, negustorul, era un gnom. Era de origine din Pământul Focului, asemenea celor mai mulţi dintre gnomii care populau în special acel ţinut şi pe cel al Stâncilor. Cu pielea brună, părul negru ca noaptea, lung şi împletit în multe codiţe. Se mişca dintr-o parte în alta a magazinului săltând pe picioruşele lui, afişând veşnic un zâmbet pe chip.

Era suficient un simplu cuvânt, un cuvânt pe care mulţi din cercurile bune îl cunoşteau, ca expresia lui Tori să se schimbe. Atunci îşi ducea muşteriii în spatele prăvăliei. Acolo era la el în templu.

Se lăuda cu una dintre cele mai bogate colecţii de otrăvuri imaginabile. Era un mare expert şi ştia să-i ofere fiecăruia soluţia ideală. Că era vorba despre morţi lente şi dureroase sau mai degrabă despre decese rapide, Tori avea întotdeauna sticluţa potrivită. Şi asta nu era totul: orice obiect furat în Makrat trecea prin mâinile lui.

— Salutare! Îţi mai pot fi de folos cu ceva? o salută gnomul când Dubhe intră.

— Ca întotdeauna, zâmbi ea de sub glugă.

— Felicitări pentru ultima ta ispravă… căci tu ai fost, nu-i aşa?

Tori era singurul care ştia câte ceva despre ea şi despre trecutul ei.

— Da, eu am fost, îi tăie vorba Dubhe. Fără publicitate fusese întotdeauna deviza ei.

Tori o însoţi în spatele prăvăliei, şi ea se simţi ca la ea acasă.

Maestrul o iniţiase în secretele ierburilor pe vremea când trasul la ţintă cu arcul lăsa de dorit. Pe atunci se antrena încă pentru a deveni asasină, şi acea practică era mai degrabă cunoscută printre asasinii neiscusiţi: dacă nu ştiai să loveşti cu precizie în punctele vitale, suplineai înmuind săgeţile sau pumnalele în otravă, astfel încât chiar şi o rană uşoară devenea mortală.

„Otrava este pentru începători”, îi amintea mereu Maestrul, dar pentru ea devenise o pasiune.

Petrecea ore întregi aplecată deasupra cărţilor, mergea prin păduri, pe pajişti, căuta ierburi şi începuse repede să pregătească amestecuri originale, cu diferite grade de nocivitate, de la somnifere blânde la otrăvuri mortale. Acest lucru o atrăgea cel mai mult: să studieze, să caute, să înţeleagă. Şi în cele din urmă Dubhe învăţase.

Apoi lucrurile se schimbaseră, munca de asasin rămăsese amintirea usturătoare a unei epoci apuse, şi Dubhe se dedicase cu precădere somniferelor, care cu siguranţă i-ar fi putut fi mai de folos în îndeletnicirea pe care şi-o născocise ca să supravieţuiască.

Acum nu pierdu timpul. Desfăcu pe tejghea rodul muncii sale, aşteptă ca Tori să-şi spună părerea, aplecat deasupra perlelor şi safirelor pe care le analiza cu ochi de expert.

— Calitate excelentă, frumoasă tăietură… numai că sunt uşor de recunoscut… va fi ceva de muncă.

Dubhe tăcu. Cunoştea deja aceste lucruri. Arta crimei îi rămăsese adânc întipărită şi-şi desfăşura munca de hoaţă asemenea celui mai bun asasin: cerceta mereu cu atenţie înainte de a da lovitura.

— Face trei sute de carole.

Sub glugă, Dubhe îşi încruntă fruntea.

— Mi se pare puţin…

Tori zâmbi cu bunătate.

— Ştiu cât efort ai depus, dar încearcă să mă înţelegi şi pe mine… trebuie să desfac, să topesc… trei sute cincizeci.

Buni pentru alte trei, patru luni de peregrinări.

Dubhe oftă încet.

— Bine.

Tori îi zâmbi.

— Una ca tine nu duce lipsă de muncă niciodată.

Fata luă ce i se dăduse şi plecă fără să salute. Se pierdu din nou pe străduţele înguste din Makrat.

Spre amiază părăsi oraşul. Se duse direct acasă. Era doar o grotă. Adevărata ei casă, cea pe care o împărţise cu Maestrul pe ţărmul oceanului, în Pământul Mării, o abandonase când murise el, în zilele de durere, şi nu se mai întorsese niciodată acolo. Tot ceea ce găsise pentru a o înlocui era gaura aia. Se afla în

Pădurea de Nord, nu prea departe de civilizaţie, dar nici prea aproape de sate. O jumătate de zi de mers pe jos era suficient ca să ajungă acolo.

Când intră, deja pe la apusul soarelui, mirosul de mucegai o înecă. Trecuse ceva vreme de când plecase şi aerul era înecăcios.

Patul era un culcuş improvizat din paie, vatra nimic altceva decât o scobitură în peretele stâncos al grotei. În mijlocul singurei încăperi, era o masă grosolană şi pe un perete un dulap plin aproape în întregime cu cărţi şi sticluţe de otravă.

Dubhe îşi pregăti o cină frugală cu puţinele lucruri pe care le găsise în oraş. Afară se lăsase noaptea, stelele pâlpâiau strălucitoare.

Cum termină de mâncat, ieşi. Îi plăcuse întotdeauna cerul, o făcea să se simtă în siguranţă sus imensitatea lui. Era linişte, nu bătea vântul şi Dubhe auzi susurul pârâului. Se duse la izvor şi se dezbrăcă fără grabă.

O senzaţie de îngheţ o străbătu de îndată ce băgă piciorul în apă, dar continuă şi se băgă până la gât. Senzaţia de îngheţ ţinu puţin, dintr-odată se transformă într-o căldură uşoară şi plăcută incredibilă. Băgă capul sub apă şi lungile-i plete castanii începură să danseze în jurul chipului ei.

Numai atunci, complet scufundată în apă, reuşi să se simtă pentru o clipă împăcată.

3
PRIMA ZI DE VARĂ
***
TRECUTUL I

Era o zi cu soare. Dubhe se ridică din pat în mare vervă. De cum deschise ochii ştiu că sosise vara. O fi fost din cauza luminii sau a mirosului aerului ce pătrundea prin obloanele uzate.

Are opt ani. O fetiţă vioaie cu păr castaniu lung, nu foarte diferită de altele. Nu are fraţi, nici surori, părinţii sunt ţărani.

Trăiesc în Pământul Soarelui, nu departe de Pământul cel Mare. La sfârşitul războiului, acel teritoriu fusese împărţit între diversele Pământuri şi doar o regiune centrală rămăsese teritoriu de sine stătător. Părinţii lui Dubhe se mutaseră într-un sat mic, proaspăt înfiinţat, Selva. Căutau pacea şi acolo li se părea că o găsiseră. Departe de toţi, în mijlocul unei pădurici, acolo nu ajunge decât un ecou al războiului de cucerire al lui Dohor. De câţiva ani, nici măcar asta. Dohor cucerise mare parte din Lumea Pământeană şi se instalase un fel de pace fragilă.

Dubhe dă buzna în bucătărie desculţă, cu pletele încă încâlcite.

— A ieşit soarele, a ieşit soarele!

Mama ei, Melna, curăţă în continuare zarzavat, aşezată la masă.

— Aşa se pare…

Este o femeie grăsuţă şi cu faţa rotundă. Este tânără, nu are mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar are mâinile îmbătrânite şi bătătorite ca ale unui lucrător la câmp.

Dubhe se sprijină cu braţele încrucişate de masă, cu picioarele atârnând.

— Mi-ai spus că pot ieşi să mă joc în pădure dacă se face frumos afară…

— Da, dar mai întâi îmi dai o mână de ajutor, apoi faci ce vrei.

Dubhe se dezumflă brusc. Vorbise cu prietenii ei ieri. Se înţeleseseră că se vor vedea dacă ieşea soarele. Şi soarele ieşise.

— Dar dacă te ajut se duce toată dimineaţa!

Femeia se întoarce, pierzându-şi răbdarea.

— Atunci înseamnă că îţi vei petrece toată dimineaţa cu mine.

Dubhe pufneşte zgomotos.

Dubhe trage găleata din puţ şi se spală cu apă rece ca gheaţa. Îi place să se spele cu apă rece.

Şi apoi se simte puternică ori de câte ori trage găleata afară. Este mândră de puterea ei: dintre toate fetiţele, este singura care îl înfruntă pe Gonar, cel mai mare din gaşca lor. Este un uriaş de doisprezece ani, şeful incontestabil al găştii, care şi-a câştigat întâietatea cu pumnii. Pe Dubhe însă nu reuşeşte să o supună şi o tratează cu neîncredere, având grijă să nu o zgândăre prea tare. De câteva ori ea l-a întrecut la skandenberg şi ştie că asta îl ustură serios. Există un acord tacit că Gonar este primul printre copii, dar Dubhe este imediat după el. Şi este foarte mândră.

„Ne-am putea duce să vânăm şopârle sau să tragem cu pietre într-un terariu sau poate să ne jucăm de-a lupta şi gata. Va fi minunat!” îşi spune savurând deja bucuriile verii. Până una-alta îşi mai toarnă câteva găleţi de apă rece în cap şi se înfioară de plăcere. Este slabă, prea slabă. Dar cineva din gaşcă deja o priveşte înroşindu-se, şi ea este bucuroasă. În inima ei a intrat un băieţel timid, Mathon. El nu catadicseşte nici măcar să o privească, dar ea se gândeşte deseori la el. Sigur va fi şi el acolo după-amiază şi cine ştie, poate că de astă dată, în tot timpul pe care îl vor petrece împreună, îşi va face curaj să-i spună că îi place de el.

Întreaga dimineaţă este luminată de aşteptarea după-amiezii. Dubhe îşi ajută mama, dar cu greu reuşeşte să stea locului curăţând zarzavatul. Aşezată pe scaun, îşi bălăbăne picioarele nervoasă, aruncând din când în când câte o privire afară.

Uneori are impresia că vede vreun copil trecând, dar ştie foarte bine că nu i se va permite să iasă pentru nici un motiv în lume, până nu a terminat.

O durere slabă la un deget şi un „Au!” înăbuşit o trezesc pe maică-sa.

— Poţi să fii atentă, fir-ar să fie? Mereu îţi stă capul în altă parte!

Şi începe cu vechile poveşti. Că ar trebui să înveţe cu bătrânul în loc să hoinărească neîncetat cu ceata aia de sălbatici pe care şi i-a ales de prieteni.

Dubhe ascultă în tăcere. Nu are sens nici să o contrazică, nici să îi dea dreptate mamei, când pune placa asta. Şi apoi nu e decât o mare prefăcătorie, Dubhe ştie. I-a povestit tatăl ei.

— Când era mică, mama ta era de o mie de ori mai rea decât tine. Apoi ştii ce se întâmplă? Vine un bărbat, femeile se îndrăgostesc şi nu mai aleargă să vâneze şoareci pe câmp.

Gorni, tatăl ei, îi place. Mult. Mai mult decât maică-sa. Taică-su e slab ca ea şi glumeţ.

Şi apoi el nu se supără când ea aduce acasă vreun animal ciudat omorât în joacă şi nu strigă din cauza şerpilor care ei îi plac aşa de mult. Dimpotrivă, uneori îi aduce chiar el câte o pradă. Dubhe are tot felul de borcane pline cu animale. Broaşte, şerpi, şopârle, gândaci, tot atâtea trofee aduse de la partidele ei de vânătoare cu prietenii. Un mag aflat în trecere prin sat i-a dat o licoare stranie pe care să o dilueze în apă. Dacă pui în ea animalele moarte, nu se descompun. Aceasta este colecţia ei preţioasă pe care o arată tuturor cu mândrie. Maică-sa o urăşte, şi de fiecare dată când se întoarce acasă cu câte un nou exemplar vrea să-l arunce. Mereu se termină cu ţipete şi lacrimi, iar taică-su râde.

Taică-su iubeşte animalele şi este curios.

Când intră el în bucătărie, obosit şi asudat, înainte de prânz, i se pare că a venit salvarea.

— Tata!

I se aruncă de gât şi mai-mai că nu cad.

— De câte ori să-ţi zic să sari mai încet? ţipă maică-sa, dar taică-su nu-şi face probleme.

Este foarte blond, aproape albinos, are ochii foarte negri, aceiaşi ochi negri ca Dubhe. Are o frumuseţe de mustaţă mare care o zgârie de fiecare dată când o pupă, dar este o înţepătură plăcută.

— Şi ce se întâmplă? Toată dimineaţa la curăţat dovlecei?

Dubhe încuviinţează din cap cu un aer posomorât.

— Păi aş spune că azi după-amiază te-am putea lăsa să…

— Daaaaa, ţipă Dubhe.

Prânzul se petrece în grabă, Dubhe se aruncă asupra mâncării cu mare viteză şi lăcomie.

Soarbe zgomotos supa, apoi atacă ouăle şi din trei înghiţituri le termină. Aproape că-şi dislocă maxilarul ca să termine mărul în mai puţin de cinci muşcături şi o ia la fugă.

— Mă duc să mă joc, ne vedem diseară, strigă şi iese în grabă pe uşă.

În sfârşit, este afară. Aleargă.

Ştie unde-şi găseşte prietenii, nu se poate înşela. La prânz sunt mereu la râu, unde şi-au stabilit baza.

Cum soseşte, se şi aude strigată.

— Dubhe!

Este Pat, cealaltă fată din grup. Este prietena ei cea mai bună, căreia îi povesteşte toate secretele, apropo, singura care ştie despre Mathon. Este roşcovană şi pistruiată, la fel de nebună ca ea.

Sunt cinci, ca întotdeauna. Fiecare dintre ei mormăie un salut. Gonar stă întins într-o parte, cu un fir de iarbă lung în gură; apoi mai sunt cei doi gemeni, Sams şi Renni, unul cu capul aşezat pe burta celuilalt. În sfârşit, rezemat de trunchiul unui copac, Mathon, care o salută cu un semn.

— Bună Mathon, spune Dubhe cu un zâmbet timid.

Pat rânjeşte uşor, dar Dubhe o pune repede la locul ei cu o privire urâtă.

— De ce n-ai venit dimineaţă? Te-am aşteptat o grămadă, spune fetiţa.

— Da… ne-ai făcut să pierdem timp, spune Gonar dur.

— A trebuit să o ajut pe mama… Da’, voi ce aţi făcut?

Răspunde Mathon de data asta:

— Ne-am jucat de-a războinicii.

Dubhe vede săbiile de lemn într-o parte.

— Şi în după-amiaza asta?

— Pescuit, răspunde cu autoritate Gonar. Am pus undiţele în locul obişnuit.

Locul obişnuit este o grotă în spatele râului, un loc în care îşi ascund de obicei prăzile. În mare, sunt tot felul de lucruri de mâncat furate de pe câmpuri sau din cămările caselor, dar şi obiecte ciudate găsite, chiar şi o sabie lungă ruginită, probabil o relicvă din Marele Război.

— Păi ce mai aşteptăm?

Se împart în două echipe, ca să se întreacă cine prinde mai mult peşte. Pat şi Dubhe sunt împreună, al treilea este Mathon. Lui Dubhe nu-i vine să creadă. Un vis care se transformă în realitate.

Cât e după-amiaza de lungă nu fac altceva decât să se ocupe de sfori de undiţă, cârlige, viermi. Pat reuşeşte să se înţepe în deget cu un cârlig, Dubhe se preface că-i este cumplit de greaţă de viermi numai ca să fie ajutată de Mathon.

— Nu sunt chiar aşa de urâţi, spune băiatul luând unul între degete şi arătându-i-l lui Dubhe. Vietatea se zvârcoleşte căutându-şi salvarea, dar Dubhe nu-l bagă în seamă. Se uită la ochii verzi ai lui Mathon, care brusc i se par cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată.

Dubhe este expertă la pescuit, deseori a fost cu tatăl ei, dar se preface a fi novice.

— Peştele ăsta trage prea tare… se plânge ea, şi Mathon trebuie să-i sară în ajutor, strângând şi el undiţa, aproape de mâinile lui Dubhe.

Fetiţei i se pare că visează: dacă în prima zi de joacă lucrurile merg aşa de bine, la sfârşitul verii poate va reuşi să-l îmbrăţişeze pe Mathon şi, cine ştie, să devină logodnica lui.

Puţin înainte de apusul soarelui, cei trei îşi numără prada. Două biete albişoare – Pat, trei albişoare şi un păstrăv – Dubhe, un mic somn – Mathon.

Nu se pot pune cu celălalt grup. Gonar strânge în mâini doi păstrăvi frumoşi, Renni şi Sams au fiecare câte un somn şi, pe deasupra, vreo zece albişoare vărsate pe jos.

— Pe de altă parte, când şeful este cu noi… spune Sams.

Gonar îi spune lui Dubhe că e rândul ei să care undiţele.

— Ai pierdut şi azi ai şi întârziat. Eşti pedepsită.

Dubhe se îndreaptă nemulţumită către grotă, încărcată cu toate undiţele şi borcănelul cu viermi. Le pune la locul lor fără nici un chef şi dă să iasă. Dar în acelaşi timp ceva îi atrage atenţia. O strălucire cenuşie pe pietrele albiei. Se apropie să vadă ce este. Apoi zâmbeşte.

Este un şerpişor. Un şerpişor pe care nu-l are în colecţie. Mort. Dar conservat perfect. Corpul de un gri metalizat frumos are nişte striaţii negricioase, una în jurul gâtului. Dubhe întinde mâna fără teamă şi-l ridică cu delicateţe. Este mic, ştie că şerpii

aceştia pot fi lungi de un braţ şi jumătate; ăsta nu are mai mult de trei palme, dar este în orice caz o pradă splendidă.

— Ia uitaţi-vă ce am găsit, priviţi! ţipă întorcându-se la ceilalţi.

Prietenii se strâng în jurul ei şi privesc şarpele curioşi. Pat încearcă un oarecare dezgust, nu-i plac lighioanele astea, dar băieţilor le strălucesc ochii.

— Este un şarpe de casă cu colier, mi-a vorbit tata despre el. Cât l-am mai căutat…

— Dă-mi-l.

Cuvintele lui Gonar ajung la ea ca un duş rece. Dubhe îl priveşte plină de nedumerire, fără să înţeleagă.

— Dă-mi-l, îţi spun.

— Şi, mă rog, de ce-ar trebui să ţi-l dau?

— Pentru că am câştigat concursul de pescuit şi mi se cuvine un premiu.

Pat intervine.

— Nu mi se pare că a fost vorba despre un premiu… ne-am luat la întrecere şi atâta tot.

— Asta s-o crezi tu, mârâie băiatul. Dă-mi-l.

— Nici măcar nu-mi trece prin cap aşa ceva, eu l-am găsit şi al meu rămâne!

Dubhe îndepărtează de Gonar mâna în care ţine şarpele, dar băieţelul deja o domină. O apucă de braţ, o strânge de încheietura mâinii.

— Mă doare! urlă Dubhe şi se desface din strânsoare. Este al meu! Ţie nici măcar nu-ţi plac chestiile astea, eu am chiar o colecţie!

— Nu mă interesează. Eu sunt şeful!

— Nu!

— Dacă nu-mi dai şarpele, o s-o încasezi aşa de tare că mâine n-o să poţi scoate capul din casă.

— Încearcă, ştii doar că nu-ţi merge cu mine.

Este ultima picătură. Gonar se aruncă asupra lui Dubhe şi începe bătaia. Băieţelul încearcă să o lovească cu pumnii, dar Dubhe se strânge la picioarele lui şi îl muşcă cu putere, îl zgârie. Şarpele cade în iarbă. Dubhe şi Gonar se rostogolesc la pământ şi el o trage tare de păr până îi dau lacrimile. Dar Dubhe nu cedează. Continuă să muşte, şi acum plâng amândoi, de furie şi de durere. În jurul lor, ceilalţi strigă.

Cad pe malul râului, se bat în albie, printre pietrele care-i rănesc. Gonar îi vâră capul lui Dubhe sub apă. Pe neaşteptate, fetei i se face frică. Când afară, când în apă, când afară, când în apă, simte că nu mai are aer, iar mâna lui Gonar o trage de păr, de părul ei frumos, mândria ei.

Cu o ultimă încercare disperată, reuşeşte să se întoarcă şi acum Gonar ajunge sub ea. Dubhe este mânată de instinct. Trage puţin în sus capul băieţelului şi îl loveşte de pământ. Ajunge această lovitură. Imediat degetele lui Gonar se desprind din părul ei. Trupul i se încordează o clipă, apoi devine moale.

Dubhe se simte brusc liberă şi nu înţelege. Se opreşte, deasupra băieţelului.

— O, pe toţi zeii… şopteşte Pat.

Sânge. Un fir de sânge colorează apa râului.

Dubhe înlemneşte.

— Gonar… încearcă să-l strige. Gonar… mai tare, dar nu primeşte nici un răspuns.

Renni o trage de-acolo şi o aruncă în iarbă. Sams îl ia pe Gonar şi-l scoate din apă, pe mal. Îl scutură, îl strigă tot mai tare. Nici un răspuns. Cineva plânge, este Pat.

Dubhe îl priveşte pe Gonar şi ceea ce vede i se întipăreşte pentru totdeauna în minte. Nişte ochi larg deschişi. Nişte pupile fixe şi mici. Ochi fără privire, care însă continuă să o observe. Şi să o acuze.

— L-ai omorât, strigă Renni. L-ai omorât!

4
O SARCINĂ SPECIALĂ

Dubhe rămase acasă câteva zile. Nu era prudent şi ştia sigur că la Makrat fuseseră văzuţi unii dintre Asasinii din Breaslă. Era posibil ca secta să o mai caute încă. Dar ea voia să se odihnească puţin.

În ultimii doi ani nu se oprise o clipă. Fusese în Pământul Mării, apoi în cel al Apei şi în cel al Vântului. Când hotărâse să se întoarcă, în sfârşit, în Pământul Soarelui, o făcuse, dar cu un nod în gât.

Nu era doar pământul ei natal, ci şi locul în care totul se sfârşise sau începuse, depinde din ce unghi privea lucrurile.

Se săturase să tot fugă şi cu cât continua să facă asta cu atât avea impresia că nu exista un loc suficient de retras în Lumea Pământeană unde să fugă. Nu doar Breasla era problema, altceva nu-i dădea pace. În cele două zile amintirile o luaseră prin surprindere. Numai din cauza pauzei de care avea totuşi nevoie. Căci atâta timp cât avea de muncă, mintea îi rămânea ocupată, odihna însă o descompunea. Când nu avea nimic de făcut, singurătatea devenea o prezenţă aproape tangibilă. Şi amintirile dureroase reveneau.

Exista un singur remediu. Să-şi pună corpul în mişcare.

Dimineaţa era răcoroasă şi senină. Dubhe îşi puse hainele ei cele mai uşoare: o cămaşă fără mâneci şi o pereche de pantaloni. Cu picioarele goale, căci îi plăcea la nebunie să simtă iarba sub tălpi. Şi fără manta.

Începu antrenamentul, acelaşi în care fusese iniţiată la vârsta de opt ani, când voia să ajungă puternică şi letală, asemenea Maestrului, antrenamentul asasinilor.

Era deja transpirată când îl auzi. Şi ştiu imediat cine era. Unul singur, dintre toţi câţi cunoştea, era atât de prost încât să facă mereu gluma aceea absurdă.

Se întoarse şi cât ai clipi aruncă un pumnal. Arma se înfipse în lemn în spatele unui băiat.

Să fi avut vreo optsprezece ani, slab ca un ţâr, plin de coşuri. Acum se făcuse alb ca varul.

Dubhe zâmbi.

— Fii atent că odată şi-odată chiar te omor, Jenna.

— Te-ai prostit de-a binelea sau ce? Mai aveai puţin şi mă nimereai!

Dubhe scoase cu nepăsare pumnalul din lemn.

— Încetează să mai faci glumele astea stupide.

Jenna era un fel de prieten, un cunoscut de demult pe care-l regăsise când se întorsese în Pământul Soarelui. Era un hoţ mărunt, de cu totul alt nivel faţă de ea.

Muncea în Makrat, îi buzunărea pe trecători şi aşa îşi ducea de pe azi pe mâine viaţa de orfan de război. Se cunoscuseră în urmă cu aproape cinci ani, când el încercase să fure câteva monede de la Maestru. Maestrul ameninţase că-l omoară, iar el începuse să se smiorcăie, implorând milă. Văzându-i chipul isteţ, Maestrului îi venise o idee.

— Îmi datorezi viaţa spusese şi-l luase pe lângă el ca pe un fel de asistent.

De atunci Jenna se pusese pe muncă şi îi făcuse rost Maestrului de nişte afaceri excelente, căutându-i clienţi şi uneori chiar încasând plata, dar nu-şi încetase niciodată activitatea de hoţ de buzunare.

Jenna avea o minte ascuţită şi o mână mai rapidă decât creierul. Ştia să se mişte în Makrat şi-i cunoştea pe toţi. În felul lui, ştia să fie loial.

Apoi se întâmplase. Maestrul murise, totul se sfârşise şi Dubhe se trezise din nou singură şi disperată. Atunci începuse fuga ei; singurul mijloc de a se întreţine erau banii pe care-i câştiga din furturi pe care reuşea să le facă datorită dexterităţii pe care o avea. Fugise în grabă aşa de mare că nici nu-i rămăsese timp să-şi ia rămas-bun de la el. Se pierduseră din vedere şi se regăsiseră numai după ce Dubhe pusese din nou piciorul în Pământul Soarelui, şi de-atunci se întâlneau des.

Acum se îndreptară spre cavernă. Cum intrară, Jenna se strâmbă.

— Eu nu ştiu cum dracu’ poţi să trăieşti în gaura asta de şobolani care pute a mucegai. Şi mai zici că e casă? Nu există nici măcar un pat! Dac-ai veni la mine…

Jenna îi repeta deseori lucrul acesta. Voia ca ea să fie aproape de el. Dubhe nu înţelegea clar motivul.

— Gata cu flecăreala, îi reteză ea vorba, aşezându-se. Spune-mi ce vrei.

Jenna luă loc pe singurul scaun rămas liber şi îşi întinse picioarele pe masă.

— Păi, până una-alta, banii mei.

Jenna o ajutase puţin în cercetările pentru ultima muncă şi cerea o mică plată pentru asta. Dubhe îi dădu în grabă banii datoraţi.

— Vreau să sper că nu ai bătut atâta drum numai pentru bani.

Jenna făcu din cap că nu, apoi se sprijini cu coatele de masă.

— Este unu' care tot întreabă în stânga şi-n dreapta cine este cel mai bun hoţ din zonă pentru o muncă delicată. O chestie într-o casă, nu e de mine, cum bine ştii, şi mi-am spus de ce să nu o ajut pe Dubhe? M-am informat puţin despre treaba asta şi am descoperit lucruri interesante.

Dubhe se încruntă.

— Nu-mi place.

Jenna se arătă neîncrezător.

— Doar ai mai muncit pentru plată, nu?

Dubhe rămase tot înneguratâ.

— Problema e că tu ar trebui să ştii mai bine decât alţii că nu-mi pot face publicitate.

Jenna tăcu pentru un moment.

— Este un om de încredere al lui Dohor.

— Toţi sunt oamenii de încredere ai lui Dohor. Îţi amintesc că mare parte a Lumii Pământene îi aparţine.

Era adevărat. Începuse ca simplu Cavaler al Dragonului, se căsătorise cu Sulana şi devenise rege, apoi, încet-încet, pornise să cucerească întreaga Lume Pământeană. Şase dintre cele Opt Pământuri se aflau mai mult sau mai puţin sub controlul său direct, iar cu ultimele trei pământuri complet independente, Pământul Mării şi Provinciile Mlaştinilor şi ale Pădurilor, odinioară unite în Pământul Apei, era de-acum în război deschis.

Jenna schiţă un zâmbet plin de mulţumire.

— Ăsta nu e un trepăduş, ăsta nu lucrează pentru soldaţii de rând: ăsta a fost văzut deseori alături de rege în persoană.

Dubhe se arătă brusc interesată.

— Este un fidel locotenent al său, face parte din cercul restrâns.

— L-ai întâlnit?

— Da. Am luat informaţiile, am făcut în aşa fel încât să afle de mine. Şi aici urmează surpriza. După un prim contact, tipul mi-a

dat întâlnire într-unul dintre localurile alea de lux din Makrat, cred că-l cunoşti. Stindardul Violet.

Imposibil să nu-l cunoşti. Un loc frecventat de generali şi numele importante din stat.

— M-a condus într-o cameră care era de cel puţin patru ori mai mare decât toată casa mea, şi ghiceşte cine era acolo?

Jenna făcu o altă pauză.

— Era Forra.

Dubhe nu se abţinu să nu facă nişte ochi cât cepele. Forra era cumnatul lui Dohor, dar în primul rând era braţul lui drept. Se cunoscuseră când Dohor încă se mulţumea doar să viseze la puterea absolută şi de atunci deveniseră de nedespărţit. Îşi întăriseră legătura prin căsătoria dintre Dohor şi sora lui Forra, iar pe câmpul de luptă erau nedespărţiţi. Dohor era fără îndoială creierul, omul politic, nu numai un abil luptător, ci şi un strateg fin, un diplomat pragmatic. Forra era mai degrabă un războinic pur. Oriunde venea vorba de moarte, el era prezent, însoţit de un paloş pentru două mâini.

— După cum îţi poţi închipui, nu mă simţeam prea în largul meu… continuă Jenna. Oricum, mi-a explicat termenii afacerii. Forra, şi implicit Dohor, chiar dacă numele lui nu a fost niciodată adus, are nevoie de o lucrare de fineţe, sustragerea unor documente sigilate ţinute într-un loc sigur dintr-o vilă anume. Evident, nu a vrut să spună mai mult.

— Evident.

— Este dispus să-ţi dea până la cinci mii de carole. Detaliile vrea să le discute cu tine personal, însă.

Era un preţ exorbitant. Dubhe nu văzuse în viaţa ei atâţia bani şi nici Maestrul, dacă era pe-aşa.

Fata rămase tăcută, uitându-se ţintă la masă. Era o lucrare de nivel înalt, cum nu-i mai căzuse niciodată în mână. Un salt calitativ.

— Nu ţi-a mai zis chiar nimic altceva?

— Nu, însă mi-a dat o dovadă a generozităţii sale.

Jenna scoase un săculeţ din mâneca cămăşii şi îi vărsă conţinutul pe masă. Monedele, din aur curat, sclipiră în întunericul grotei. Erau cel puţin două sute de carole.

Dubhe se pierdu cu firea. Fixă monedele cu privirea şi rămase tăcută.

— Mi-a cerut să aranjez o întâlnire. În orice caz, a spus că ăştia sunt ai tăi.

În grotă se lăsă o tăcere apăsătoare.

O întâlnire cu Forra. Dubhe îşi amintea de el, îl văzuse când fusese cu Maestrul în Pământul Vântului. Şi-l amintea ca fiind un bărbat uriaş, cu un rânjet fioros de ucigaş întipărit pe chip. Lângă el era un băieţel palid, puţin mai mare decât ea. Privirile li se întâlniseră numai pentru o clipă. Împărtăşeau aceeaşi teamă, teama de acel bărbat.

— Ei bine? Nu spui nimic? nu reuşi să se stăpânească Jenna.

— Mă gândesc.

— Şi la ce anume? Este o ocazie unică în viaţă, Dubhe!

Dar Dubhe nu era genul care trata ceva cu superficialitate, cu atât mai puţin o lucrare despre care nu avea nici o informaţie. Dacă ar fi fost o cursă? Dacă în spatele acestei chestii era Breasla?

— Ce te costă să vorbeşti cu el şi gata? Dacă nu-ţi convine, spui nu, just?

— Eşti sigur că Breasla nu e amestecată?

Jenna începea să-şi piardă răbdarea.

— Dohor, la naiba, ţi-am spus Dohor! Nici urmă de Breaslă.

— I-ai pomenit numele meu?

— Chiar mă iei drept idiot?

Dubhe tăcu câteva clipe, apoi scoase un oftat.

— Peste două zile la Izvorul Negru, la miezul nopţii. Aşa să-i spui.

Izvorul Negru era un loc foarte izolat, în mijlocul Pădurii de Nord. Numele i se trăgea de la vâna slabă de apă de izvor ce ţâşnea de-acolo, un lăculeţ înconjurat de stânci de bazalt negru. De aceea chiar şi când strălucea soarele apa părea mereu neagră ca smoala. Locul acela trezea spaima multora, dar Dubhe mergea adesea acolo când avea nevoie să se concentreze. Acolo găsea pace şi forţă.

În acea noapte se duse puţin mai devreme. Cerul era acoperit de nori şi vântul bătea mai tare decât de obicei. Rămase în întuneric să asculte tânguirea copacilor şi clipocitul apei.

Îi plăcea întunericul. Jenna spusese odată că parcă s-ar fi născut în Pământul Nopţii, unde o vrajă făcută de un mag pe timpul Războiului de Două Sute de Ani, cu peste o sută de ani în

urmă, crease o noapte perpetuă. Într-adevăr, când muncise în acel ţinut cu Maestrul se simţise neobişnuit de bine. Dar Pământul Nopţii avea şi un aspect sinistru în ochii ei, căci acolo îşi avea sediul Breasla. Breasla, secta Asasinilor, de care Maestrul încercase să fugă toată viaţa lui. Breasla care o hăituia şi pe ea.

Când auzi zgomot de paşi, deja începuse să devină nerăbdătoare. Trecuse ora de întâlnire de câteva minute bune. Erau doi, un bărbat care păşea falnic, apăsat şi sigur şi unul care înainta şovăielnic. Îl simţea după trosnetul frunzelor uscate de pe pământ.

Încercă să ghicească.

„Generalul Forra şi un trepăduş care se află acolo doar ca măsură de precauţie.”

Îşi trase şi mai jos gluga mantalei pe faţă, îşi semeţi umerii ca să pară mai impozantă şi se strădui să-şi îngroaşe vocea.

Dintre copaci se arătară două siluete. Din spatele uneia se vedea conturul foarte clar al unui paloş pentru două mâini, în timp ce a doua îşi ţinea mâna pe garda unei săbii mult mai mici. Dubhe îşi dădu seama că ghicise.

Era emoţionată. Se ridică prea în grabă chiar.

„Linişteşte-te, e o treabă ca toate celelalte.”

— Aţi întârziat, spuse ea ca să-şi dea importanţă.

— Nu este uşor să găseşti locul ăsta, spuse cel de-al doilea bărbat.

Începuse să plouă şi amândoi aveau gluga trasă pe cap, dar, în ciuda acestui lucru şi a întunericului, ochiul antrenat al lui Dubhe deosebi suficient de clar liniile feţelor celor doi.

Forra era aşa cum şi-l amintea: trăsături puternice, nasul mare şi bărbia puternică, semn al voinţei, veşnicul rânjet de învingător întipărit pe chip. Doar că era mai bătrân, deloc mai îmblânzit. Ceva din teama pe care o simţea faţă de el când era mică i se strecură din nou prin mădulare.

În comparaţie cu el, celălalt era un bărbat oarecare. Nu foarte înalt, purta o platoşă şi nodurile albe ale degetelor i se sprijineau pe garda săbiei.

— Dacă ar fi fost uşor de găsit, nu v-aş fi cerut să ne întâlnim aici.

— Nici o problemă, spuse Forra cu vocea calmă.

Dubhe încuviinţă din cap.

— Poate ar fi cazul să-ţi dai jos gluga, spuse soldatul.

Dubhe tăcu pe moment. Un tremur o fulgeră pe şira spinării, dar încercă să se controleze.

— Prefer să nu-mi arăt faţa, aşa lucrez eu.

Bărbatul lăsă impresia că se înfurie, dar Forra îi puse o mână pe umăr.

— Pare-se că suntem cu toţii cam nervoşi, nu? Dar nu avem de ce.

— Contactul meu mi-a spus câte ceva despre lucrare, continuă Dubhe, impasibilă, dar, înainte de a da un răspuns, aş dori să cunosc detaliile.

Celălalt bărbat luă cuvântul:

— Este vorba despre o muncă delicată şi de aceea ne-am gândit la tine. Persoana care trebuie furată este Thevorn.

Dubhe înghiţi. Nu era un oarecare, desigur. Fusese un preacredincios tovarăş al lui Dohor, din Pământul Soarelui şi el. Era un mag mediocru, dotat însă cu o minte foarte pătrunzătoare, care înţelesese repede potenţialul ascuns în acel băieţandru slăbănog şi cu ochii plini de ambiţie. Se alăturase imediat lui Dohor şi-l ajutase în ascensiunea lui. Ruptura avusese loc acum zece ani, în timpul perioadei de pace ce urmase victoriei asupra lui Ido. Atunci Thevorn începuse să-şi ţească legăturile de alianţă cu familiile nobile din Pământul Soarelui, în speranţa că va pune mâna pe o parte din putere. Uniunea lui cu Dohor îi era utilă.

În urmă cu cinci ani, magul se retrăsese din afaceri, ca să spunem aşa, imediat ce se descoperise complotul împotriva lui Dohor la care luase parte şi Amanta.

Se mai zvonea că alianţa ciudată dintre principalul duşman al lui Dohor din acea vreme, gnomul Gahar din Pământul Stâncilor, şi Ido fusese cumva pusă la cale chiar de Thevorn. Însă de vreme îndelungată bătrânul mag nu mai dăduse semne de viaţă.

— În castelul pe care şi l-a construit şi din care nu iese niciodată păstrează documente de o anumită importanţă pe care mi-ar plăcea să le am, explică Forra.

— Nu e o problemă, spuse Dubhe.

— Documentele se află într-o cămăruţă alăturată celei în care doarme Thevorn, o cameră secretă în care nimeni nu ştie exact cum se intră.

Aşadar trebuia să investigheze, lucru la care Dubhe se pricepea foarte bine.

— Nici asta nu este o problemă.

Forra schiţă un zâmbet sinistru:

— Într-adevăr… ştim care sunt domeniile tale de competenţă. Nu vrem morţi, munca trebuie să fie discretă, fără urme. Thevorn trebuie să-şi dea seama de furt cât mai târziu posibil.

Dubhe aprobă din cap. Nu avea nici o intenţie să ucidă. Acest act îi amintea vremuri pe care încerca să le şteargă din minte. Cât despre discreţie, acesta era semnul ei distinctiv.

— Vei avea alte două sute de carole dacă eşti de acord, restul la sfârşit, şi numai dacă totul va merge conform planurilor noastre.

Dubhe rămase tăcută câteva clipe. Simţea în mod clar cât de măreţ era tot ceea ce se întâmpla. Şi cu un sentiment de speranţă straniu, îşi spuse că poate cu toţi banii ăia ar fi găsit un mod să pună capăt acestei peregrinări care o vlăguia deja. O speranţă de-o clipă. Ţinea în ea lucruri care nu puteau fi şterse, greşeli şi dureri pe care nici cea mai somptuoasă pradă nu le putea elimina. În orice caz, munca asta merita sacrificiul.

— De acord, spuse.

— Este un da, deci, spuse Forra plin de dispreţ.

— Sigur. Când o să-mi văd banii?

— Mâine la aceeaşi oră, aici.

Dubhe era pe punctul de a dispărea în desişul pădurii, când glasul răsunător al lui Forra o opri.

— Ai grijă să nu ne trădezi încrederea pe care o punem în talentele tale.

Dubhe se blocă. Nici măcar nu se întoarse.

— Dacă-mi cunoaşteţi cu adevărat renumele, nu mai trebuie să vă răspund.

Şi în urma ei răsună un râs abia schiţat.

5
CAPCANE

Dubhe se puse pe treabă încă de a doua zi. Povestea se anunţa complexă şi dificilă şi presupunea o pregătire scrupuloasă.

Era partea ei preferată din toată munca. Furtul în sine rămânea o simplă sarcină, interesantă doar pentru acea senzaţie vagă de excitaţie pe care i-o oferea şi pentru banii pe care-i primea. Cercetările erau altceva.

Şi apoi era o ocazie rară de a intra în contact cu lumea. Maestrul o învăţase cum să omoare un om, în ce puncte să lovească şi în ce fel, şi timp îndelungat fusese tot ceea ce ştiuse despre oameni, despre toată acea mulţime de persoane din afara micii familii pe care o formau ea şi Maestrul. Nu ştia practic nimic despre felul în care trăiau oamenii normali. A face cercetări devenise un mod de a-şi face visuri despre viaţă, de a o vedea şi de a o atinge uşor, fie şi numai pentru o clipă.

Dădu târcoale casei lui Thevorn la început, noaptea. De obicei erau doi gardieni în exterior, unul era la intrare, celălalt înconjura zidurile palatului. Dubhe dădu ocol proprietăţii de nenumărate ori şi când începu să se simtă sigură intră în grădina întinsă. Învăţă să recunoască fiecare plantă, fiecare piatră din zid, desluşi cadenţa paşilor gardienilor, obiceiurile lor. Până şi respiraţia i se armoniză cu a celor doi bărbaţi.

De-afară reuşi să înţeleagă multe lucruri despre interior şi făcu o schiţă a presupusei dispuneri a camerelor.

Apoi Dubhe hotărî că era timpul să intre în contact cu cineva de prin partea locului, cineva dispus să vorbească fără ocolişuri despre casă şi obiceiurile ei. Descoperi o fetiţă, fiica unei servitoare veterane acolo. I se păru persoana ideală, cu faţa ei curată şi nevinovăţia vârstei.

O abordă într-una dintre pieţele mari din Makrat, când încerca să se hotărască ce mere să cumpere. Să înceapă o conversaţie nu fu deloc greu, erau aproape de aceeaşi vârstă.

Fata, Man, nu se lăsă prea mult rugată. Se întâlniră de câteva ori tot în piaţă, se mirară de coincidenţa stranie şi deveniră apropiate.

După cum prevăzuse cu mare exactitate Dubhe, Man era genul jovial şi candid, foarte înclinată să se arate încrezătoare în oricine.

Dubhe se dădu drept slujnică şi pomeni numele unei familii destul de cunoscute, a cărei casă avusese ocazia să o viziteze la începutul carierei sale pentru un furt. Destul de repede, de la tânguielile pe seama capriciilor stăpânilor trecură fără să-şi dea măcar seama la discuţia despre obiceiurile familiilor în care slujeau.

— Stăpânul se simte mai degrabă în siguranţă în casă, de aceea nu iese niciodată. Însă îşi ia mereu câte o precauţie: spre exemplu, are trei dormitoare şi în fiecare noapte alege un altul în care să doarmă.

Dubhe bănuise acest lucru. În fiecare noapte se schimba poziţia ultimei lumini din casă care se stingea. Ceea ce complica lucrurile. Trebuia să percheziţioneze deci trei camere diferite. Asta e.

— Da, e cam obsedat de siguranţă, e-adevărat... Nu prea ştiu eu de ce... Poate din cauza bătrâneţii, mama spune că după o anumită vârstă... şi Man făcu un semn sugestiv lovindu-şi tâmpla cu degetul. Aşa că este mereu un soldat de pază la uşa camerei lui.

Dubhe zâmbi, dar gândurile îi zumzăiau în cap.

În acea perioadă dormi foarte puţin. Mereu se întâmpla aşa înaintea unei lucrări. Îşi petrecea nopţile stând la pândă, iar zilele descosând-o pe Man. Se întorcea acasă în zori şi se odihnea câteva ore. Deseori prefera să nu doarmă deloc, ci mai degrabă să rămână meditând. Atunci se ducea la Izvorul Negru şi asculta. Se concentra asupra sunetelor acelui loc lugubru, până când capul i se golea complet şi se simţea un obiect neînsufleţit, o plantă printre plante, pământ ce se amesteca cu pământul.

Era un vechi exerciţiu învăţat de la Maestru la începutul antrenamentului ei pentru a-şi găsi calmul înaintea unei munci.

Se întâmplă chiar într-una dintre acele seri. Dubhe hotărâse ca în acea noapte să nu se mai ducă la vilă. De-acum cunoştea grădina pe dinafară, şi obiceiurile stăpânului îi erau destul de limpezi.

Se duse la Izvorul Negru după cină; era întuneric beznă. Doar stelele străluceau opace deasupra capului ei.

Se aşează în faţa izvorului şi bău puţin ca să se trezească de-a binelea şi să fie lucidă. Pământul era moale, plin de frunze uscate. Noiembrie bătea la uşă.

Dubhe încercă să închidă ochii, căutând să se relaxeze, dar era neobişnuit de încordată. Avea impresia că este cumva ameninţată, chiar dacă nu auzise decât geamătul copacilor scuturaţi de vânt şi gâlgâitul încet al apei.

Îşi spuse că probabil nu era nimic, dar niciodată nu o înşelase al şaselea simţ.

Se concentră asupra zgomotelor. Avea un dar natural să recunoască sunetele ritmice. O abilitate rafinată de-a lungul anilor de antrenament. Trosnetul lemnului lovit de rafalele de vânt. Foşnetul frunzelor care nu căzuseră încă de pe crengi. Apa. Apa care se varsă în micul lac picătură cu picătură. Sunetul rotund şi perfect al stropului ce cade în micul ochi de apă, ecoul slab pe care îl face în pereţii negri ai râpei.

Apoi un zgomot distonant, neaşteptat şi în acelaşi timp o durere mică, asemenea unei înţepături, în antebraţ.

Trupul acţionă în locul ei. Mâna se duse rapid la cuţitele de aruncat pe care le avea mereu asupra ei. Nici nu trebui să se gândească. Lama străluci o clipă, apoi auzi un geamăt înfundat şi zgomotul slab al unei căzături.

Simţi o lovitură în inimă. Imaginile se învălmăşiră, mintea-i zbură la o noapte cu mulţi ani în urmă, cu aceleaşi cuţite aruncate şi care au nimerit în plin, apoi şi mai în urmă până la imaginea a doi ochi albi, larg deschişi în faţa ei, ochi pe care nu mai reuşea să-i uite, ochii lui Gonar care veneau în fiecare noapte să o caute şi să o acuze.

Dubhe îşi reveni în simţiri auzindu-şi respiraţia greoaie. Tăcerea umplea luminişul.

Mai întâi se uită la braţ. Un firişor de sânge se prelingea dinspre partea de sus a antebraţului. Nu-i fu greu să-şi dea seama de ce. Un ac foarte fin i se înfipsese în carne. Otravă. Cu siguranţă.

Se deplasă spre punctul din care se auzise geamătul. Tremura, poate din cauza agitaţiei simţite în cele două secunde de ameţeală sau cel puţin asta îşi zicea.

Se apropie cu precauţie. La pământ era o formă, nemişcată şi palidă în lumina lunii, cu cuţitul împlântat în piept.

„Poate că nu a murit.”

Se apropie mai mult, privi mai bine. Era puţin mai mare decât un copil! Un băieţandru. Şi nu mai respira.

Dubhe strânse pumnii, închise ochii, alungă imaginile pe care cadavrul i le trezea.

„La naiba!”

Îşi desprinse privirea de la faţa lui, încercă mai degrabă să analizeze cum era îmbrăcat. La şold avea un pumnal. Negru, mânerul şi garda în formă de şarpe. Într-o mână, o ţeavă lungă. Fără îndoială încercaseră să se camufleze, dar pentru Dubhe totul trăda amprentele Breslei. Arma lui, pe care numai Asasinii din Breaslă o foloseau, vârsta lui fragedă, până şi modul în care o atacase.

Acea descoperire şterse tot restul, până şi fiorul pe care acea crimă neprevăzută i-l trezise.

Nu se mai uită la el şi alergă la grotă mai să-i iasă sufletul. Ştia că dacă fusese cu adevărat otrăvită nu era cazul să alerge ca o smintită, dar toate antidoturile pe care le cunoştea erau acolo.

Cum intră în casă se aruncă asupra rafturilor. Era familiarizată cu toate sticluţele, ştia să le deosebească pur şi simplu după culoare. Cunoştea otrăvurile folosite de Breaslă; aranjă sticlele pe masă. Numai când fură toate aliniate în ordine se opri.

Îşi cercetă trupul aşa cum ar fi putut-o face un mag sau un preot. Se simţea bine. Incredibil, dar se simţea bine. Respira greu, dar din cauza alergăturii inima-i bătea rapid, dar cu putere şi regulat. Vedea limpede, capul nu o durea şi nici nu i se învârtea. Nu cunoştea nici o otravă care, după câteva minute de la inoculare, să nu producă vreun efect. Privi acul, pe care încă îl strângea spasmodic în pumn. Era roşu în vârf, foarte, foarte puţin. Sângele ei roşu aprins. Nimic altceva.

Oricum luă diverse antidoturi, într-o doză foarte mică din fiecare. Aşa o învăţase Maestrul, dar nu mai avusese până atunci ocazia să aplice acea învăţătură. Se rugă să îşi amintească bine dozele şi să funcţioneze.

Un timp fu atentă la cum se simţea, controlând cu nelinişte bătăile inimii şi respiraţia, dar nu se întâmplă nimic.

Un mister. Un adevărat mister.

Se duse să îngroape trupul băiatului. O sarcină neplăcută de care ar fi vrut să nu aibă parte, dar trebuia.

Îl privi din nou. Ochii închişi într-o expresie aproape de pace, chipul armonios, părul cârlionţat împrăştiat pe frunte. Oare cu câţi ani era mai în vârstă ca ea? Puţini. Maestrul îi spusese: în Breaslă se începe de timpuriu. Antrenamentul din copilărie, apoi prima crimă la zece ani.

„Aproape ca mine”, gândea.

Trebuia să fi fost una dintre primele lui lucrări ceva mai serioase şi se sfârşise aşa de prost… Murise cu ochii închişi, şi numai din acest motiv Dubhe reuşea să îl privească atât de mult timp.

Nu reuşea să fixeze ochii stinşi ai cadavrelor. Pupilele din care privirea era absentă o îngrozeau de fiecare dată, de fiecare dată blestemată revedea în acea privire disperarea din ochii goi ai lui Gonar, prima victimă din viaţa ei.

„Am ucis, am ucis din nou.”

Toate zgomotele, vântul, frigul şi până şi teama trezită de acul acela misterios păleau învăluite de acel gând conştient, glacial.

„Am ucis din nou. Destinul meu.”

Încercă să nu se mai gândească, îşi spuse că fusese în legitimă apărare. Îşi izgoni gândurile cu mişcarea ritmică a lopeţii care săpa groapa, se pierdu în oboseala care-i cuprindea braţele, până când îşi dădu seama că nu mai avea nici un sentiment, şi se simţea moartă aproape ca el.

Apoi alergă la izvor, ca în acea primă noapte, când ucisese împreună cu Maestrul. Se dezbrăcă repede cu mişcări spasmodice, se aruncă cu avânt, lăsă să se scufunde, jos, în întunericul învăluitor al apei, cu pletele desfăcute în jurul feţei.

Rămase timp îndelungat cufundată fără să respire, sperând ca apa să o pătrundă lăuntric, să o spele, să o cureţe.

Jurase că nu va mai ucide, jurase la moartea Maestrului. Şi acum îşi încălcase jurământul.

Lucrul care se întâmplase era grav şi Dubhe trebuia să înţeleagă.

Băiatul chiar făcea parte din Breaslă? Şi de ce îl trimiseseră să o omoare?

Se duse la Makrat, la Jenna. Când îi explică tot ce voia, băiatul păru năucit şi înfricoşat.

— Vrei să fac cercetări despre Breaslă?

— Nu chiar să cercetezi în sens strict… Trebuie doar să auzi dacă sunt zvonuri…

— Eu nici măcar nu ştiu unde se află Breasla Asasinilor, darămite să-mi doresc să am de-a face fie chiar şi cu unul singur dintre cei care o frecventează!

Faima Breslei era cumplită. Oficial, era doar o sectă extravagantă, cum erau multe în acea epocă de război şi disperare, şi existenţa ei era posibilă numai datorită acestei faţade şi a protecţiei acordate de anumite personaje sus-puse. În realitate, îi aduna pe cei mai periculoşi asasini din Lumea Pământeană. Şi se spunea că în interiorul sectei se celebrau stranii ritualuri sângeroase. Puţini însă, ştiau cu adevărat ceva. Breasla îşi apăra bine secretele.

Maestrul lui Dubhe făcuse parte din ea, dar nu vorbise niciodată prea multe despre asta. Numai când totul se încheiase de-acum, avusese curajul de a-i povesti cum şi de ce părăsise Breasla, şi de-atunci fata ura acel nume. Îşi petrecuse ultimii doi ani încercând să scape. De aceea trebuia să afle acum ce se întâmpla.

— Îţi cer să sondezi terenul printre cunoscuţii tăi. Nimic mai mult. Ei nici măcar nu vor şti. Nu trebuie să ştie.

Chipul lui Jenna continua să fie cuprins de teamă.

— Doar îţi cer ajutorul, capitulă în cele din urmă Dubhe. Acum nu mă pot ocupa de treaba asta, dar este urgent să aflu ceva.

Expresia lui Jenna se mai îmblânzi puţin.

— Te voi plăti pentru acest serviciu…

Jenna tăie aerul cu mâna în semn că ajunge.

— Bine, bine… Şi cu munca cum merge?

— Ştii că nu-ţi pot spune nimic.

— Dar plata este bună cum spuneau?

Dubhe îi spuse cifra.

— Păi cu o soldă aşa princiară te-ai putea gândi chiar să te retragi, nu?

Dubhe se minună că acelaşi gând care-i trecuse şi ei prin minte pentru o clipă la Izvorul Negru îi venise şi lui Jenna.

Pe când se întorcea de la casa prietenului ei, încercă să-şi imagineze viaţa fără crimă şi furt, ca şi cum tot ce i se întâmplase până atunci n-ar fi existat vreodată. O viaţă normală, precum cea pe care o spiona în timpul lungilor ei plimbări prin oraş. Să-şi găsească un bărbat pe care să-l iubească, să se

trezească mereu în acelaşi pat, să nu se mai mulţumească doar supravieţuind fără scop şi fiind veşnic hărţuită.

Resimţi o senzaţie ciudată de irealitate. Şi totuşi, imaginea aceea avea o anumită forţă de atracţie. Într-un fel, Dubhe era obosită.

Seara furtului sosi poate cam prea în grabă. Dubhe era gata, dar îngrijorarea continua să-i dea târcoale. Misterul băiatului din Breaslă încă nu fusese descâlcit. Jenna nu mai dăduse vreun semn de viaţă, ceea ce însemna că nu reuşise să descopere nimic.

Ieşi din casă în plină noapte şi se îndreptă spre vila lui Thevorn. Îi apăru sinistră şi imensă în lumina palidă a unui corn de lună.

Nu fu o problemă să sară peste zidul incintei. Rămase culcată în iarbă până când soldaţii de pază făcură primul rond. Erau doi care parcurgeau drumul în direcţii opuse. Dubhe le măsură pasul, le înregistră ritmul.

Din nou se auziră paşi, şi Dubhe se lipi de zid ţinându-şi răsuflarea. Soldatul trecu fără să bage de seamă nimic.

Dubhe străbătu cu precauţie zidul, până când ajunse în punctul care o interesa. Era o porţiune deosebit de uşor de escaladat, pe jumătate ascunsă de un chiparos înalt. Zece metri mai sus se afla un coş de fum, un excelent punct de acces.

Aşteptă al nu-ştiu-câtelea rond al gărzii, apoi începu să se caţăre în chiparos. Garda trecu încă o dată, de astă dată căscând zgomotos. Îndată ce îl auzi îndepărtându-se, Dubhe sări; acoperişul era la mai puţin de doi metri depărtare.

Totul mergea ca uns.

Se lipi de ţigle şi alunecă târându-se până la coş. Se ascunse înăuntru. Acum nu mai putea să cadă în mâna gărzilor.

Venise rândul corzii. Înfipse harponul într-un punct care i se păru destul de solid, apoi dădu drumul corzii. Se lăsă în jos.

Hornul era strâmt şi umerii i se frecau de cărămizi.

Continuă coborârea, încet şi atent, proptindu-se cu picioarele în spaţiul pe care îl avea la dispoziţie. În cele din urmă văzu licărirea unei lumini palide; ajunsese la baza hornului. Aruncă o privire înăuntru. După cum prevăzuse, era într-o cameră goală, unul dintre multele saloane din palat.

Dubhe nici măcar nu avu nevoie să verifice planul, îşi amintea perfect aşezarea tuturor camerelor.

Ieşi din şemineu şi se îndreptă spre uşa din fund. Traversă un şir de încăperi, toate mari şi amenajate la fel, până când ajunse în capătul unui lung coridor de la etajul superior. În acest moment venea partea cea mai grea a muncii ei.

Thevorn dormea în fiecare seară într-un dormitor diferit, dar erau supravegheate toate trei, după cum îi spusese Man, slujnica. Trebuia să le verifice pe rând şi singura cale de acces era cea din exterior, prin fereastra de la camera alăturată.

Văzu prima gardă moţăind în faţa primei uşi. Rapidă şi tăcută, Dubhe se strecură în camera de-alături. Aceasta avea un balcon, deci treaba ei avea să fie mai simplă decât prevăzuse.

Nu-l găsi pe Thevorn înăuntru. Camera era goală. Nu-i nimic, ba chiar mai bine aşa.

Începu explorarea încăperii. Nu ştia exact ce să caute, dar era familiarizată cu casele, de care se tot ocupase în ultimii doi ani. Ştia destule despre camere secrete şi mecanisme de deschidere încât se putea spune că mergea la sigur.

Căutarea ei nu dădu roade. Nici un perete nu părea a ascunde ceva.

„Prima încercare eşuată. Asta este, noaptea e lungă.”

Fata se întoarse de unde plecase, şi-şi continuă explorarea. Ora era înaintată şi nu era nici picior de slujitor pe-acolo, chiar şi gărzile se mulţumeau cu câte un rond fără tragere de inimă pe coridoarele principale.

Fu o treabă uşoară pentru Dubhe să îi evite trecând dintr-o cameră în alta.

La a doua încercare, avu şi mai puţin noroc. Camera de-alături era doar cu puţin mai mare decât o cămară, cu o ferestruică mică şi îngustă. Afară, nici un balcon. Asta era, Dubhe descoperi o cornişă. Deschise fereastra şi aşteptă să treacă gardianul din grădină. Apoi alergă pe cornişă câţiva paşi până la fereastra următoare. Nu fu greu să o deschidă şi iat-o înăuntru.

Patul era acoperit de cuverturi grele de catifea. Dubhe ajunse la el şi se uită să vadă dacă dormea cineva acolo. Într-adevăr, Thevorn era acolo, tulburat de un somn agitat. Şi chiar avea de ce. În acea seară nu numai documentele, ci chiar viaţa îi era în

pericol. Astă-seară fusese trimisă ea, seara următoare probabil avea să fie rândul asasinului.

„Un asasin, ceea ce în realitate sunt eu.”

Scutură din cap, cum făcea mereu când încerca să alunge un gând supărător.

Începu aceeaşi explorare pe care o făcuse în cealaltă cameră. De data asta încercă să fie mai delicată în mişcări, deoarece bărbatul părea să aibă somnul uşor şi agitat. Privi în jur cu atenţie, atinse încet pereţii. Nu-i luă mult să găsească zidul care suna a gol.

„Iată-l.”

Începu să mângâie peretele în căutarea oricărui semn, până când îl găsi. O tapiserie cu marginea roasă.

O ridică uşor. Zâmbi. Acolo era o uşiţă închisă.

Se aplecă la nivelul broaştei şi o examină cu atenţie. Apoi scoase obiectul de care avea nevoie. Era un şperaclu bun pentru multe feluri de broaşte, un cadou preţios de la Jenna. A sparge o încuietoare era singurul lucru pe care Maestrul nu o învăţase. De altfel, rareori i-ar fi putut fi util unui asasin. Jenna remediase lacuna.

Camera era o debara propriu-zisă. Dubhe trebui să se ghemuiască pentru a reuşi să intre, căci tavanul era jos. La prima vedere părea goală. Pentru orice eventualitate, închise uşa după ea, apoi începu să pipăie pereţii. Era întuneric şi se putea ghida numai după atingere. Dincolo de uşă, urechea ei foarte fină auzea respiraţia greoaie a lui Thevorn.

Degetele-i dădură peste o asperitate. Părea un fel de simbol, pe care nu reuşi să-l distingă clar numai din pipăit. Apăsă, şi o cărămidă de-alături ieşi din locaşul ei cu câteva degete. Dubhe o scoase cu delicateţe şi îşi furişă mâna în deschizătura apărută. Foşnetul unui pergament.

„Am reuşit”, îşi spuse. Se simţea în mod straniu încurcată, abia aştepta să se termine totul.

Extrase cu delicateţe foile, pregăti geanta în care trebuia să le aşeze. Şi atunci se întâmplă.

Ca şi cum ceva înlăuntrul ei se frânse. Pe neaşteptate, simţi o puternică durere în piept şi respiraţia i se blocă în gât.

Mor, îşi spuse, şi nu atât frica o paralizã, cât uimirea. Simţi o durere în antebraţ, apoi nimic altceva, doar întuneric.

Când îşi reveni era la pământ, în bezna cea mai profundă a cămăruţei, amorţită. Dincolo de uşă, se auzea în continuare respiraţia greoaie a lui Thevron. Încercă să se ridice, dar capul i se învârtea şi îi era greu să respire.

Se sprijini de perete, încercând cu disperare să-şi recapete suflarea. Inima îi bătea neregulat, aerul pe care îl respira i se părea insuficient ca să-i umple plămânii. Se simţea rău. Un rău pe care nu reuşea să-l identifice. Acolo, singură, în casa duşmanului. În timp ce săvârşea o lucrare. O cuprinse panica.

„Proasto, gândeşte-te să ieşi, mai degrabă!”

Se ridică. Picioarele-i tremurau. Ieşi din cămăruţă, se uită în jur cu privirea înceţoşată. Avea încă de dus la capăt o misiune.

Ajunse la fereastră şi se uită afară. Cornişa i se păru pe neaşteptate prea mică pentru a putea merge pe ea. Auzi un zgomot de paşi dincolo de uşă.

„Nu acum…”

Ieşi, puse picioarele pe cornişă. Capul i se învârtea şi se prinse de zid.

„Nu acum!”

Se sprijini cu palmele de zid şi începu să alunece de-a lungul peretelui cât de precaut putea. Să iasă cât mai repede posibil şi să încerce să reducă pagubele.

— Cine e acolo?

Un glas îngrijorat se auzi de jos. Un gardian.

Dubhe privi înainte; camera nu era departe. Făcu un ultim efort şi alergă spre fereastră.

— Opreşte-te!

Nu avea timp. Dubhe continuă, trecu de cealaltă parte, apoi sparse un geam cu mâna.

Începea să se simtă mai bine, dar deja făcuse pocinogul.

Sări în cameră, în timp ce afară mai multe glasuri se strigau unul pe altul.

— Este cineva!

— Cine dracu’ o fi?

— E cineva! Am văzut o umbră pătrunzând în salonul dinspre nord! Anunţaţi pe cine este înăuntru!

Dubhe înjură şi privi în jur. Era un alt şemineu acolo. Putea încerca aceeaşi cale pe care o folosise ca să intre. Se aruncă spre deschizătură în timp ce uşa de la cameră se deschidea larg.

— Cine-i acolo?

Dubhe se agăţă cu degetele de cărămizi, se propti pe picioare şi începu să urce.

— E cineva?

— Nimeni, mi se pare, dar mai bine să verificăm.

Fata încercă să urce cât de repede putea, dar coşul se îngusta pe neaşteptate spre partea de sus, făcând urcuşul mai dificil. Pereţii se strângeau în jurul ei şi din nou nu mai putea respira.

Dincolo de coş, glasuri, sunete de săbii scoase din teacă şi paşi agitaţi pe lemn.

„Rezistă, rezistă!”

Se împinse afară cu putere, frecându-se de cărămizi şi zgâriindu-şi braţele. Privi în jos. Era acolo un balcon la numai o săritură distanţă şi dedesubt grădina, nesupravegheată. Dubhe sări jos şi ateriză fără prea mari dificultăţi. Se ghemui, apoi alunecă spre balustradă.

— Acolo! E ceva pe balcon!

Nu avea nici un minut de pierdut; sări într-o clipită peste balustradă şi se aruncă în gol. De data asta aterizarea nu fu cu totul lipsită de consecinţe, şi Dubhe se lovi rău la un genunchi.

Se ridică cu un salt şi fugi să se ascundă în spatele unui gard viu. Grădina era în continuare goală, dar nu pentru mult timp. Alergă spre zid şi îl escaladă în grabă. Cu oarecare greutate reuşi să ajungă în stradă, în întunericul nopţii. Şchiopătând, se îndreptă spre o străduţă şi după ce străbătu o bucată bună din ea se aşeză pe pământ.

Respiră cu calm. Aşteptă. Frigul nopţii o făcu să-şi revină în simţiri. Deschise ochii şi deasupra capului văzu o lună albă şi nemişcată.

„De data asta am scăpat ca prin urechile acului.”

Nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător. Nici în timpul muncii, nici în vreun alt moment din viaţă. Avusese întotdeauna o sănătate de fier. Ce dracu’ i se întâmplase?

Acum totul i se părea în ordine; inima îi bătea liniştit în piept, respiraţia era lentă şi regulată, mintea lucidă. Mai rămase câteva clipe pe acea străduţă, minunându-se că este încă în viaţă, apoi ridică gluga mantalei şi se pierdu printre umbrele din Markat.

6
ULTIMA PIESĂ

Yeshol se afla în bibliotecă. Ca de obicei. Acela era refugiul lui, un loc despre care toţi ceilalţi Asasini care împărţeau cu el Casa auziseră vorbindu-se, dar în care foarte puţini intraseră vreodată. Căci aceea era biblioteca lui, construită de el volum cu volum, şi el era singurul demn să studieze acele cărţi. De altfel, şi Aster fusese mereu singur. Yeshol nu-şi făcuse niciodată iluzii că va putea fi considerat prietenul lui şi nici un confident. De la Aster dorise întotdeauna să primească ordine.

Acum când devenise el şef, acum când în calitate de Gardian Suprem rămăsese singura călăuză a celor care împărtăşiseră marele vis al lui Aster, dorea ca ai lui să-l privească în acelaşi fel.

Pe masa lui ticsită cu leacuri se aflau o carte şi un pergament. Viaţa lui se scursese toată printre cărţi. De mic, le devorase în grabă, în timp ce-şi făcea ucenicia în vechile practici ale crimei. Apoi Aster încurajase această pasiune, dându-i unele dintre ale lui, chiar dacă în acei ani fusese mai degrabă executor decât consilier.

O vreme îndepărtată, pe care în fiecare seară, în ultimii patruzeci de ani, Yeshol încerca să o readucă la viaţă prin pana lui.

Dar nu numai această îndeletnicire îi ocupa serile lui Yeshol. Proiectul lui era cu mult mai ambiţios. Una câte una, căutase cărţile din biblioteca nesfârşită a lui Aster. Ştia că punctul culminant al planului său se afla acolo, cheia tuturor lucrurilor se afla în acele volume. În ziua în care Fortăreaţa se prăbuşise, crezuse că totul fusese pierdut.

Începuse să străbată în lung şi în lat Lumea Pământeană, căutându-le. Nu fusese uşor. Uneori nu erau decât foi disparate, adesea pe jumătate distruse şi arse de foc. Rareori dădea peste volume întregi, bine conservate; stăteau îngropate printre mormane de alte cărţi în biblioteci anonime de provincie, sau amestecate printre tot felul de vechituri pe taraba vreunui vânzător ambulant. Uneori era vorba chiar despre texte scrise de mâna lui Aster.

Îi trebuiseră ani de zile, dar acum o parte din vechea bibliotecă a Fortăreţei fusese reconstruită. O parte foarte mică, evident, dar nu era puţin totuşi în acele vremuri dominate de

necredincioşi care-l numeau pe Aster Tiran şi se temeau de el mai ceva ca de moarte.

Noapte după noapte, Yeshol răsfoia cărţile una câte una, căutând răspuns la semnele sale de întrebare, la o idee a sa vagă şi grandioasă pe care o cultiva între starea de somn şi cea de veghe, ca pe cel mai preţios vis al său. Înainte fusese vorba despre ceasuri furate muncii de asasin, când nu era decât unul printre atâţia: cel care dusese cu sine Relicva şi-şi adunase fraţii împrăştiaţi, dar încă nedemn de puterea cea mai mare. Apoi, în anii de şefie, cărturăria devenise principala sa activitate.

Şi, în sfârşit, găsise ceea ce căuta.

Fusese un moment măreţ pentru sine şi pentru Breaslă şi alergase în templu să se roage la Thenaar cu glas tare.

— Mulţumesc pentru că mi-ai ascultat rugăciunile! Ştiu că nu pentru mine care nu sunt decât un slujitor al tău ai făcut posibile toate acestea, ci pentru slava ta, iar eu îţi voi aduce în dar lumea, pentru darul pe care mi l-ai făcut. Vremea ta va veni.

Dar cadrul încă nu era clar. Lipseau piese, noi cărţi şi mai cu seamă una, cheia de boltă a întregului. Un material pe care îl căuta peste tot, prin orice fel de mijloace. Şi încă îl mai căuta.

În acea seară, la lumina pâlpâitoare a lumânării, lua notiţe dintr-un tom de Magie Interzisă, ceva atât de vechi încât se apropia destul de mult de epoca Elfilor.

Aplecat asupra pergamentului, trasa cuvinte mici şi elegante cu scrisul său ordonat şi mărunt. Îmbătrânise în toţi acei ani, dar nu chiar aşa de mult, până la urmă. Câte un fir grizonant prin păru-i creţ, ochii lui albaştri dădeau uneori semne de miopie. Trupul însă era cel dintotdeauna, maşinăria de ucis perfectă pe care o desăvârşise prin ani de antrenament. Un Triumfător rămâne mereu în primul rând un asasin.

Cufundat în muncă, înmuie încă o dată pana de gâscă în călimară.

— Vino, spuse fără să ridice capul de la munca sa.

Ordonanţa lui era acolo, la uşă, şi cu siguranţă rămăsese uluit, căci o auzi trăgând de timp. Putea să-şi imagineze un pumn ridicat gata să ciocăne în lemnul rămas nemişcat în aer.

O auzise de ceva timp. Urechea-i era la fel de fină ca întotdeauna. Îi auzise paşii, fâşâitul hainelor, intuise că venea la el.

Băiatul se înfăţişă în uşă.

— Excelenţa Voastră, în templu omul vă aşteaptă.

Şi închise cu delicateţe uşa.

Yeshol puse la o parte cartea, aşeză pana de gâscă pe pupitru. Terminase cu studiul pentru acea seară. Dar chiar merita toată osteneala.

Odată ieşit din cameră, se avântă în hăţişul bibliotecii. Se orienta cu uşurinţă, el care asistase la construcţia acelui loc şi care-l proiectase. Ieşi de-acolo, trecu în alt labirint, al coridoarelor Casei, noua lor casă aşteptând să se poată reîntoarce în subteranele din Pământul cel Mare, când avea să vină momentul.

Străbătu culoare întunecoase şi umede şi coridoare infinite ce se intersectau formând colţuri ciudate. În sfârşit, ajunse la o scară îngustă. O urcă plin de hotărâre şi ieşi într-o peşteră mare şi neagră, abia luminată de un vas de bronz cu jăratic mocnit alături de o statuie uriaşă învăluită în întuneric. Lumina ei se împrăştia pe o rază de câţiva metri şi nu ajungea să atingă nici pereţii acelei săli, nici tavanul ei ameţitor.

Nu departe de statuie, stătea un bărbat înfăşurat într-o manta.

Trăsăturile feţei erau în umbră, dar era destul de înalt şi bine făcut. Răspândea în jur un amestec de prestanţă impozantă şi agilitate.

— Mă surprinde întotdeauna puţinul respect pe care mi-l arăţi şi insolenţa cu care o faci: nimeni în această lume nu ar avea curajul să mă lase să aştept atât de mult.

Glasul său era răsunător şi sigur şi într-un anume fel bogat, fascinant.

Yeshol zâmbi.

— Ştiţi prea bine, Majestate, că eu slujesc puteri cu mult mai presus decât Domniile Voastre.

— De aceea nu te dojenesc, veni răspunsul sec.

Yeshol înaintă şi schiţă un semn de plecăciune. Omul însă îşi duse amândoi pumnii încrucişaţi la piept. Yeshol rămase uluit, şi răspunse cu acelaşi salut.

— Trebuie să-l iau ca pe un semn? Începeţi să vă simţiţi părtaş la viaţa Casei?

— Pur şi simplu vă respect uzanţele şi pe zeul vostru.

— Dar nu credeţi în el…

— Cine este asemenea mie nu este făcut să creadă într-un zeu, ci să devină unul.

— Acum e rândul Domniei Voastre să mă uluiască cu insolenţa sa… pentru mine aceasta este aproape un sacrilegiu.

— Thenaar mă va ierta. De altfel, mi se pare că îi aduc nişte servicii nu chiar lipsite de importanţă.

Lui Yeshol îi plăcea omul acela. Subtil şi ambiguu întocmai ca el, puternic şi ambiţios. Nu ar mai fi putut exista vreodată o figură atât de măreaţă în istoria Breslei cum ştiuse să fie Aster, dar era de bună seamă un aliat excelent. Yeshol nu renunţase niciodată complet la ideea de a-l transforma într-un Triumfător, cel puţin parţial, fără a-i dezvălui complet misterele. Cu toate acestea, aprecia alianţa cu el. Rămânea totuşi Dohor, omul cel mai puternic din Lumea Pământeană şi viitorul ei monarh unic.

Amândoi se mutară din umbră în lumină. Dohor avea părul scurt, blond, aproape alb, iar ochii lui albaştri erau mereu atenţi, în mişcare.

— Ei bine? întrebă.

— Băiatul s-a dus ieri, răspunse Yeshol.

— Şi?

— A murit, dar ştim că şi-a îndeplinit misiunea.

Ochii lui Dohor se aprinseră.

— Perfect. Pur şi simplu perfect.

— Sper să înţelegeţi că nu a fost o pierdere neînsemnată pentru noi. Nu ne place să risipim vieţi în misiuni care în fond sunt secundare.

— Ţi-am promis o răsplată, şi o vei avea.

Yeshol zâmbi mulţumit.

— Mai degrabă sunteţi siguri că Dubhe asta este la înălţime?

— Credeţi că dacă nu ar fi fost m-aş fi trudit atâta să o am aici cu mine în Casă? Nu am văzut niciodată pe cineva atât de promiţător. Este chiar mai bună decât mulţi asasini de-ai noştri deja formaţi şi are un renume destul de bun ca hoaţă. A primit antrenamentul Triumfătorilor.

— Mi-ajunge dacă îmi aduce blestematele alea de documente. De altfel, vorbesc şi despre voi, deci este în interesul vostru ca totul să meargă cât mai bine.

— Am ajuns acolo unde sunt pentru că ştiu să-mi aleg supuşii.

Yeshol aşteptă câteva momente.

— Cât priveşte răsplata?

Dohor îl privi pe furiş.

— Despre mine se pot spune multe lucruri, dar nu că nu-mi plătesc datoriile.

Preţ de o clipă, Yeshol înţepeni într-o poziţie de apărare. În Lumea Pământeană cu toţii ştiau cum îşi plătea Dohor datoriile, iar soarta lui Ido era proba cea mai elocventă. Apoi îl văzu pe Dohor zâmbind distrat.

Îndepărtă o cută a mantalei şi scoase din ea o traistă grea. Înăuntru se afla o carte mare neagră, roasă de vreme, cu o pentagramă complexă de culoare roşu sângeriu desenată pe coperta din piele şi paftale din aramă.

Yeshol o deschise cu delicateţe. Foile de pergament trosniră sinistru. Fiecare pagină era plină de simboluri şi formule trasate cu un scris aproape de copil, ici-colo şters de mari pete de apă şi cocleală. Ea era. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Îi atinse uşor paginile cu mâna tremurând, privi cu iubire acel scris. Îşi aminti de Aster aplecat peste acea carte, concentrat să scrie, cu fruntea lui de copil încruntată în efortul de a se concentra. Îl revăzu pe Aster întorcându-se către el şi zâmbindu-i blând, obosit.

— Tu eşti?

— Nu ar trebui să munciţi atâta, Stăpâne!

Privirea lui Aster era tristă şi blândă.

— O fac pentru Thenaar sau nu? Am refăcut aceste Formule Interzise. Ne vor ajuta să grăbim venirea vremii lui.

— Stăpâne…

— Ei bine?

Glasul lui Dohor îl readuse la realitate.

— Ea este, spuse dintr-o suflare.

— Perfect. Aş spune că şi de data asta am dus la bun sfârşit afacerea.

Bărbatul se înfăşură din nou în manta.

— Acum ştii ce doresc de la tine, nu-i aşa?

— Cât mai curând vă voi arăta rezultatele studiilor mele, dar mai întâi trebuie să analizez în profunzime ultima piesă ce lipsea din proiectul meu.

Dohor se apropie de Yeshol şi se aplecă la nivelul lui. Ochii lui îl fixară tăioşi şi pătrunzători.

— Te-am ajutat mult, ştii asta, şopti. Eu şi cu tine suntem legaţi în mod indisolubil, şi acum îţi renovez şi vizuina la care ţii atât de mult.

— Cred că v-am răsplătit întotdeauna cu cea mai mare fidelitate, spuse Yeshol încercând să păstreze un ton hotărât. La urma urmei, tot cu un necredincios stătea de vorbă.

— Şi nu uita, mi-ai promis un loc lângă tine când vor sosi vremurile.

— Aşa va fi.

Yeshol coborî scările în grabă. Istoria era în curs de a se schimba acolo, în acel moment.

Străbătu coridoarele până la cea de-a doua scară şi apoi jos, în Bibliotecă, până la masa la care stătuse, şi apăsă un buton ascuns sub lemn, un buton despre care numai el ştia unde se află exact.

Se auzi un zgomot uşor al peretelui din spate şi se ivi o uşă cu rafturi ce gemeau de cărţi. Din nou coborî o scară mai să-şi rupă gâtul până într-o cameră întunecată, bârlogul lui, acolo unde ţesea şi dădea viaţă visului său. Se opri în prag, strângând în braţe cartea ca pe o comoară.

Era o mică încăpere de formă cilindrică. Pereţii erau abia şlefuiţi şi erau acoperiţi de mucegai verzui şi alb, pe care ieşeau în relief miriade de simboluri trasate cu sânge. Nu era nimic acolo înăuntru, în afară de un pat de lemn grosolan într-un colţ şi un taburet mic şi incomod.

Yeshol respira cu greutate, în dreptul uşii, zâmbind.

În faţa lui se afla un glob lăptos, de un albăstriu şters şi patinat, care arunca o lumină funebră pe pereţi. Era suspendat în aer deasupra unui piedestal. Deasupra piedestalului, o cutie din sticlă, în interiorul căreia se afla globul. Înăuntrul lui se învolbura ceva, ceva ce aducea cu o figură neclară, dar a cărei formă era schimbătoare şi greu de definit. Se învârtea încet, ca şi cum ar fi încercat să se coaguleze, să găsească o formă.

Yeshol privi extaziat globul.

— Iat-o! Spuse arătând globului cartea. Iată ce am căutat ani şi ani la rând, iată! Mi-a adus-o Dohor, un necredincios care ne ajută să-l înălţăm pe Thenaar. Iată în ce timpuri sunt constrâns să trăiesc! Dar cu asta totul se va schimba, mă înţelegi? Uită eşecul meu vechi care te-a adus în această condiţie oribilă, uită-l, căci voi şti să-mi repar greşeala.

Căzu în genunchi şi ridică uşor cartea la cer, cu ochii fixaţi asupra globului, în adoraţie.

— Lăudat fie Thenaar pentru această mare zi! Lăudat fie Thenaar!

Rugăciunea lui străbătu mută stânca deasupra sa, străbătu coridoarele goale ale Casei şi ajunse până la picioarele marii statui din templu.

7
JUDECATA
***
TRECUTUL II

Dubhe este singură în pod. Cu picioarele strânse la piept şi cuprinse cu braţele, cu bărbia sprijinită pe genunchi, cu ochii larg deschişi şi umflaţi de plâns. Nu mai ştie de cât timp stă închisă în bârlog, acolo sus. Dar este o noapte adâncă, poate vedea asta, şi pe cer străluceşte o lună magnifică.

Gonar este mort. Renni s-a dus să-i cheme pe cei mari şi au alergat la râu în număr mare, cel puţin zece, printre care şi părinţii lui Gonar. Mama lui a început să ţipe şi să plângă, nu se mai oprea. Dubhe nu reuşea să facă altceva decât să strige la rândul ei.

— N-am vrut!

Dar nimeni nu o asculta. A sosit şi preotul şi l-au dus pe Gonar acasă. El a fost cel care l-a declarat mort.

Mort.

Mort.

Dubhe nu-şi mai aminteşte clar ce s-a întâmplat după aceea. Mama ei plângea, tata o ţinea strâns lângă el. La început şi ea se lăsase pradă disperării, dar apoi încet-încet se oprise şi peste toate se aşternuse tăcerea. Vedea oamenii urlând şi smulgându-şi părul, dar în linişte şi i se părea că totul se întâmpla la o depărtare infinită.

„Aceştia nu sunt oamenii din Selva. Aceasta nu este viaţa mea şi aceasta nu sunt eu.”

Apoi şi gândurile se împrăştiaseră unul câte unul şi rămăsese doar imaginea cumplită a ochilor lui Gonar, două roţi albe implântate în mintea ei.

Acasă, părinţii ei începuseră să discute, pe acel ton jos şi reţinut pe care-l au când vorbesc despre lucruri importante.

Atunci Dubhe se dusese în pod, fără să ştie de ce anume, şi se închisese acolo. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu se simţea tristă. Pur şi simplu, avea impresia că nici măcar nu există.

Mama ei urcase după ea la ora cinei.

— Vino jos cu noi, trebuie să mănânci.

Un glas plin de mâhnire şi blând pe care aproape că nu-l cunoştea.

Nu răspunsese. Nu putea. Îi pierise glasul.

— Poate vii mai târziu? Îţi pun deoparte ceva bun?

Mai urcase o dată, de fiecare dată vorbea cu glasul acela blând. Se apropiase de ea, o îmbrăţişase, plânsese pe umărul ei. Nimic nu o mişcase pe Dubhe şi până şi lacrimile i se opriseră.

Probabil trecuse o zi întreagă, căci îşi amintea soarele care o mângâia de la fereastră şi un cer albastru cum nu mai văzuse niciodată.

„Râul azi va fi splendid. Se pescuieşte bine cu soarele ăsta. Mathon şi ceilalţi or fi deja la râu, se joacă deja. O să mă duc şi eu, o să ne jucăm împreună, voi sta la poveşti cu Pat, o să-i spun că-l iubesc foarte mult pe Mathon. Şi Gonar o să-mi ia încă un şarpe, şi eu îmi voi arăta nemulţumirea, dar nu-l voi lovi, căci el este şeful.”

— De ce nu-mi vorbeşti? De ce nu-mi zici nimic?

Maică-sa ţipă, este şi taică-su acolo.

O apucă şi o zguduie, şi o doare, dar ea nu se plânge.

„Trupul ăsta nu este al meu. Eu sunt la râu, lângă Gonar, şi el îmi spune că l-am omorât.”

Taică-su o înşfacă, o îndepărtează cu forţa de Dubhe.

— E normal să fie aşa… s-a întâmplat un lucru groaznic, e normal.

Nu trece mult timp şi casa se umple de alte glasuri, glasuri străine care trec prin pereţi şi ajung până la ea. Stomacul îi chiorăie, iar picioarele o dor cumplit, dar nu reuşeşte să se mişte.

— Povestea este gravă, poate nu vă daţi seama.

Este glasul bătrânului satului, Trarek.

Maică-sa nu face decât să plângă.

— Voi sunteţi cei care nu înţelegeţi. Glasul puternic şi îndurerat al tatălui ei. Cum măcar vă poate trece prin cap că aşa ceva a putut să se întâmple cu voia ei?

— Sigur că nu spunem asta, Gorni.

Thom, tatăl lui Renni.

— Dar trebuie să îţi dai seama cât de mult suferă părinţii lui Gonar.

— S-a întâmplat o nenorocire.

— Nu încercăm să punem la îndoială asta.

— Atunci nu înţeleg ce mai trebuie să discutăm!

— În orice caz, este un lucru serios. Dubhe a omorât un copil.

— A fost un accident, la naiba, a fost un accident!

— Linişteşte-te, suntem aici ca să vorbim.

— Voi nu vreţi să vorbim, voi vreţi să o condamnaţi pe fiica mea, un copil! ţipă tatăl ei. Din câte-şi amintea, nu se mai întâmplase vreodată aşa ceva.

— Renni spune că a făcut-o intenţionat… i-a luat capul şi l-a lovit de stâncă.

— Voi sunteţi nebuni… pur şi simplu nebuni…

— Nu cred că vrei să negi că este anormală o asemenea violenţă la o fetiţă…

— Copiii se joacă! Copiii se iau la bătaie! Odată ţi-am spart doi dinţi lovindu-te cu pumnii, ţi-aminteşti? Dacă te-aş fi lovit cu putere ai fi putut chiar să mori.

— Nu poţi lovi capul unui băieţel de o stâncă fără să vrei să-l omori.

Au trecut câteva zile şi casa s-a cufundat într-o linişte surdă. Dubhe a început să mănânce, dar vorbeşte puţin. De altfel, nimeni din casă nu prea are chef de vorbă. Dubhe îşi petrece aproape tot timpul în pod. Acela este singurul loc în care se simte bine. Când este jos, nu poate evita ochii umflaţi de plâns ai maică-sii, nici faţa întunecată şi nervoasă a lui taică-su. La parter, evenimentele capătă consistenţă şi devin reale. În pod, timpul nu există, şi Dubhe se poate duce înainte şi înapoi după cum îi place, şi poate şterge acea zi petrecută pe malul râului. Şi o face. În momente preţioase şi scurte reuşeşte să se gândească la altceva şi în adâncul inimii mai reuşeşte să-l iubească încă pe Mathon.

„Peste puţin timp totul va lua sfârşit şi mă voi putea întoarce afară. Mă aşteaptă o vară de neuitat.”

Într-o seară, taică-su intră în camera ei.

— Dormi?

După acea după-amiază, Dubhe nu mai reuşeşte să doarmă în linişte. Noaptea când este în pat i se face frică şi dacă reuşeşte să adoarmă, de cele mai multe ori are coşmaruri înspăimântătoare.

— Nu, nu dorm.

Taică-su se aşază pe marginea patului. O priveşte.

— Cum… cum te simţi?

Dubhe ridică din umeri. Nu ştie.

— Oamenii din sat ar dori să vorbească cu tine.

Dubhe înţepeneşte. Adunările cu bătrânul sunt pentru oamenii mari. Copiii nu pot merge niciodată la ele.

— De ce?

— Ştii… pentru ce… ce s-a întâmplat.

Dubhe simte cum i se pune un nod de lacrimi în gât.

— Eu… nu prea ştiu ce să zic…

Taică-su o mângâie pe obraz.

— Ştiu că este greu şi urât, dar îţi jur că este ultimul lucru urât care se întâmplă în această perioadă.

Lacrimile îi curg şiroaie.

— Nu vreau…

— Nici eu n-aş vrea, dar satul a hotărât, înţelegi? Nu mă pot împotrivi satului… Vor doar ca tu să povesteşti. Le spui ce s-a întâmplat şi apoi uităm de asta, bine?

Dubhe se ridică din pat şi îl strânge puternic pe taică-su şi plânge, plânge ca în ziua aceea pe malul râului, cum nu a mai făcut de-atunci.

— Eu nu am vrut, nu am vrut! El a început să mă bage cu capul în apă şi mi s-a făcut frică! Nu ştiu cum s-a întâmplat, doar că el la un moment dat nu se mai mişca! Şi era sânge peste tot, şi el avea ochii deschişi, şi mă privea cu o faţă rea, şi sângele… era sânge în apă, pe iarbă…

Şi taică-su o strânge.

— Vei spune numai asta, zice cu glasul tăiat şi ei vor înţelege, căci a fost o greşeală cumplită, o poveste urâtă în care tu nu ai nici o vină.

Se desprinde din îmbrăţişare, îi mai mângâie o dată faţa.

— De acord?

Dubhe încuviinţă din cap.

— Peste trei zile ne vom duce la ei. Dar până atunci aş vrea să nu te gândeşti. Promite-mi că vei încerca.

— Da.

— Şi acum dormi.

Taică-su o pupă ultima dată, şi fetiţa îşi pune capul pe pernă cu un sentiment nou de linişte. Pentru prima dată, după atâtea nopţi, nu are coşmaruri.

Este o încăpere cenuşie, mare şi plină de fum. Mirosului de fum i se adaugă mirosul de om, emanat de mulţimea de persoane înghesuite în sala cu pereţi de lemn.

Au dat cu toţii buzna acolo. De ani buni nu mai avuseseră loc crime în Selva, nici măcar cei mai bătrâni nu reuşesc să-şi amintească exact când avusese loc ultima dată o astfel de adunare.

În primul rând stau părinţii lui Gonar. Evită privirea lui Dubhe, cufundaţi în durerea lor. Seamănă chiar prea mult cu părinţii ei, aşezaţi de cealaltă parte, şi ei tot în primul rând.

În spate, mulţimea care nu avea nici o legătură cu povestea, dar vrea să asiste, să vadă, să ia parte. Într-un sat cu trei sute de suflete o crimă este un eveniment colectiv.

Nu sunt copii acolo, Dubhe este singura mai mică de cincisprezece ani.

O hărmălaie apăsătoare de glasuri umple încăperea şi ochii tuturor o privesc, degetele o arată în treacăt. Dubhe speră doar să se termine repede.

„Mă aşteaptă o vară extraordinară”, îşi repetă ca pe un fel de incantaţie. După acea seară cumplită, va răsări soarele şi vor veni jocurile, e suficient să se gândească la asta.

Intră bătrânii. Sunt cinci şi în mijlocul lor, Trarek, căpetenia satului, care va decide împreună cu confraţii săi. Este bătrân şi toţi copiii simt faţă de el respect şi teamă. Are un aer sever, iar Dubhe nu-şi aminteşte să-l fi văzut vreodată râzând.

Bătrânii se aşază şi imediat se lasă tăcerea peste adunare.

Dubhe îşi frământă mâinile ude.

Trarek citeşte o formulă rituală oarecare, Dubhe nu ştie despre ce este vorba. Este prima judecată la care asistă.

Uşa se deschide şi intră prietenii ei. Dubhe se miră, dar nu are curajul să-i privească. Îşi pleacă încet capul şi în urechi îi răsună doar cuvintele lui Renni: „L-ai omorât! L-ai omorât!”

Trarek îi cheamă pe rând. Mai întâi Pat, apoi Mathon, apoi Sams. Îi întreabă ce s-a întâmplat la râu.

Toţi au vocile încordate, privirile furişe şi sunt roşii.

Mormăie câte ceva şi amintirile lor par confuze.

— El i-a luat şarpele, spune Pat sigură pe ea.

— Deci crezi că Gonar a greşit? Că din acest motiv s-a întâmplat ce s-a întâmplat?

— Nu… eu…

— Continuă.

Dubhe nu ascultă. Dubhe nu vrea să-şi amintească.

— Ne-am certat de o grămadă de ori, de foarte multe ori… câteodată şi eu, şi Dubhe ne-am lovit, dar nu s-a întâmplat nimic niciodată… nimic grav cel puţin, câte o vânătaie, o zgârietură… a fost o întâmplare nefericită!

Atunci Pat o priveşte, iar Dubhe crede că vede îngrijorare şi înţelegere în acea privire. Şi-i este recunoscătoare, profund recunoscătoare.

Mathon este mult mai neutru. Povesteşte totul în grabă şi fără emoţie. Nu ridică niciodată privirile, vorbeşte fără întreruperi, răspunde punctual la întrebări.

Sams este confuz, uneori se contrazice. Dubhe crede că are aceeaşi părere ca şi ea, că se întreabă ce dracu' face în acea încăpere, să discute despre lucruri pe care nu le înţelege şi care-i privesc doar pe cei mari.

Apoi vine Renni. Este sigur, hotărât şi pare supărat.

— Ea a început. Era o furie dezlănţuită şi lovea cu picioarele, muşca, nu se oprea. A trebuit să-i despart eu, dacă nu, ea ar fi continuat.

— Dar nu e adevărat… încearcă să şoptească Dubhe.

— Nu este rândul tău. Taci, spune cu răceală Trarek.

Renni continuă imperturbabil.

— I-a luat capul şi l-a trântit pe prundiş, cu răutate. Voia să-i facă rău. Şi nu a plâns nici măcar puţin, pe când noi eram cu toţii speriaţi.

Tatăl ei se agită pe scaun, ar vrea să vorbească.

Când Renni descrie scena, mama lui Gonar începe să plângă.

— Mi l-a omorât, mi l-a omorât…

Dubhe începe să se simtă obosită, ar vrea să plece. Se întreabă de ce Renni este pornit împotriva ei, de ce este aşa supărat când vorbeşte.

— Vei căpăta ce meriţi, fii sigură de asta, îi şopteşte în timp ce pleacă.

Dubhe începe să plângă încet. Îi promisese tatălui ei că avea să se descurce ca o fetiţă mare, că avea să reziste, dar nu reuşeşte. Acea după-amiază îi revine în minte cu toată forţa şi îi este frică.

— Nu putem continua altă dată? Nu vedeţi că se simte rău? Încearcă să o apere tatăl ei.

— În nici un caz nu s-o simţi mai rău decât băiatul meu, spune cu ură mama lui Gonar.

Trarek îi readuce pe toţi la ordine. Este iritat.

— Astăzi vom clarifica povestea, spre binele tuturor şi al fiicei tale, Gorni. Lucrurile s-au lungit prea mult.

Apoi Trarek o priveşte. Este prima dată când o face de la începutul procesului. Dar ochii lui sunt severi şi nu o văd cu adevărat. Privirea lui trece prin ea până ce ajunge la mulţimea din spate.

— Este rândul tău, povesteşte!

Dubhe încearcă să-şi şteargă lacrimile, dar nu reuşeşte. Povesteşte întreaga istorie printre sughiţuri. Reaminteşte cum s-au jucat în timpul după-amiezii, cum fusese totul bine, cât de mult se distraseră. Şi apoi Gonar era mereu nesuferit şi cu toane faţă de ea.

— Căci eu sunt puternică şi el ştia acest lucru, din grup sunt singura de care se temea oarecum.

Apoi vorbeşte despre şarpe, despre frumosul şarpe care strălucea în iarbă. Era un exemplar excelent pentru colecţia ei şi ea şi-l dorea foarte mult. Apoi cearta.

— Nu ştiu cum a fost posibil… nu ştiu, nu era prima dată când mă băteam cu cineva.

— Ţi s-a întâmplat de multe alte ori? întreabă Trarek.

— De câteva ori, răspunde Dubhe ezitând. Doar că eu n-am vrut… nu ştiu ce era cu mine… el m-a tras de păr, m-a băgat cu capul sub…

Lacrimile sunt mai puternice şi Dubhe nu reuşeşte să vorbească. Tatăl ei o ia de după umeri.

— Gata, gata. E de-ajuns. Este suficient? îl întreabă apoi pe un ton sfidător pe Trarek.

— Da, ajunge.

Bătrânii se ridică, se retrag şi în timpul acesta doi tineri o despart pe Dubhe de tatăl ei.

— Ce dracu’ vrea să însemne asta? întreabă el furios.

— Că fiica ta trebuie să stea într-un loc sigur.

— Dar este un copil, la naiba! Este posibil ca nimeni să nu realizeze acest lucru atât de simplu?

Dubhe încearcă să se agaţe de taică-su, dar mâinile ei sunt slabe şi cei doi tineri, mult mai puternici decât ea.

În timp ce o duc de-acolo, reuşeşte să-l vadă pe taică-su ţinut de alţi bărbaţi, iar pe maică-sa în lacrimi, la pământ.

Au băgat-o într-o cameră închisă cu cheia, lipită de cea în care organizaseră acea încercare de judecată. O lumânare aprinsă într-un colţ aruncă umbre diforme pe pereţi cu lumina ei pâlpâitoare. Dubhe se simte singură şi nu ar vrea decât să-l aibă pe taică-su lângă ea. Soarele, vara, prietenii, totul i se pare pierdut şi îndepărtat. Într-un anume fel, ştie că se va termina cu jocurile, că poate se va termina chiar cu Selva. Înţelege acest lucru în mod neclar, dar simte că aşa este. Ceea ce a făcut la râu a schimbat totul.

Vin după ea târziu, în noapte. În sala cea mare se află toţi, ca şi cum nu ar fi trecut nici măcar o clipă de când au luat-o de-acolo. Numai tatăl ei lipseşte, iar maică-sa plânge nemângâiată.

Bătrânii sunt deja aliniaţi în picioare, imperturbabili ca nişte statui.

Trarek este cel care vorbeşte:

— Nu a fost uşor să luăm o decizie referitoare la această tristă întâmplare. Comunitatea noastră nu cunoaşte crime în trecutul ei. Şi atât victima, cât şi criminalul sunt copii. Am cântărit cu profunzime tot ce s-a spus de către cei prezenţi la tragedie şi am încercat să deliberăm respectând spiritul dreptăţii şi al cumpătării. Crima este pedepsită cu moartea, iar Dubhe cu siguranţă poartă această vină, cu toţii au fost de acord asupra acestui punct. Altfel, este un copil şi, dacă pe de o parte, nu poate fi considerată pe deplin responsabilă de ceea ce a făcut, pe de altă parte, nimeni nu poate ucide fără să plătească un preţ. Răul a fost săvârşit, liniştea Selvei a fost zguduită şi viaţa lui Gonar trebuie răscumpărată cumva. De aceea am hotărât ca Dubhe să fie izgonită din Selva. Mâine o ceată de oameni va avea grijă să o ducă departe de satul nostru. Tatăl ei însă responsabil de comportamentul lui va fi ţinut în celulă atât cât vom considera necesar.

Se dezlănţuie haosul. Mama lui Dubhe începe să urle, în timp ce mama lui Gonar nu reuşeşte să se stăpânească.

— Trebuia să mori, trebuia să mori şi tu ca fiul meu!

Dubhe rămâne de piatră la locul ei, în mijlocul confuziei generale. Apoi maică-sa se aruncă asupra ei strângând-o la piept şi înţelege. Şi plânge, strigă.

Băiatul de dinainte o înşfacă repede şi încearcă să o smulgă din îmbrăţişarea maică-sii.

— Lăsaţi-mi-o măcar în noaptea asta, numai noaptea asta! Taică-su nu şi-a luat rămas-bun, nici eu nu mi-am luat rămas-bun!

Dar soldatul deja a înşfăcat-o.

Dubhe dă din picioare, ţipă, loveşte cu pumnii. La fel ca în acea după-amiază, cu aceeaşi furie, şi soldatul înjură.

— Stai liniştită, la naiba!

Dubhe muşcă violent, simte gustul sângelui în gură, şi tânărul este nevoit să îi dea drumul. Dar o apucă iute de păr şi o smuceşte cu putere. Îi îndoaie un braţ la spate şi continuă să o tragă de păr. O duce aşa, târând-o, cu picioarele lovindu-se de lemnul pardoselii.

Dubhe a încercat să se revolte şi a făcut atâta tărăboi, încât au ajuns să o închidă în celulă. Şi acolo a continuat, ţipând cât o ţineau plămânii, până când a ajuns să o usture gura. Strigă un singur lucru: că-l vrea pe taică-su. Crede că este singurul care o poate salva.

Dar nu vine nimeni; Dubhe este singură, singură cu ea însăşi şi cu pedeapsa ei.

O trezesc în zori. Afară, cerul este de un roz sfâşietor. Este încă năucită. Tânărul din seara anterioară profită ca să o lege la ochi.

Merge resemnată, tânărul o ţine de mână. Simte o bucată de pânză sub degete, este mâna pe care i-a muşcat-o cu o seară în urmă.

Tânărul o ia în braţe şi o urcă în ceva ce trebuie să fie o căruţă. Dubhe încearcă să-i cuprindă umerii cu mâinile, dar el se desprinde într-un mod grosolan.

Trebuie să fie doi, Dubhe aude o altă voce, a unui bărbat mai în vârstă, poate un bătrân. Îl recunoaşte. Este ţesătorul. Vinde pânză din oraş în oraş până la Makrat şi aproape că nu prea stă prin sat. Nu a vorbit niciodată cu el cu adevărat, dar de la el ia mama pânza pentru hainele ei.

— Să mergem, altfel nu o să ajungem niciodată.

Căruţa porneşte cu o smucitură, iar tânărul îi leagă mâinile cu o funie.

Dubhe plânge în tăcere. Ar fi vrut să-şi ia rămas-bun de la tatăl ei, să-l îmbrăţişeze, să-i ceară iertare pentru că este o ucigaşă, cum a spus Trarek. Şi ar vrea să o strângă în braţe şi pe mama ei, să o strângă cu putere şi să-i ceară iertare pentru toţi şerpii şi toate lighioanele pe care i le-a adus în casă. Dar mai ales ar dori să afle de ce: *de ce s-au întâmplat toate astea?*

Ceasurile trec. Căruţa călătoreşte în continuare, zi şi noapte, timp în care Dubhe este mereu legată la ochi. S-a oprit din plâns. Se simte năucită şi din nou i se pare că nu există. Ea, cea adevărată, se află foarte departe de acel loc, undeva în Selva, lângă tatăl şi mama ei.

În a treia zi de călătorie tânărul răbufneşte pe neaşteptate.

— Ce faci? Nu asta ne-au spus să facem! spune ţesătorul.

— Ţine-ţi gura… este un copil.

Tânărul se apropie de ea, îi simte răsuflarea în faţă.

— Suntem foarte departe de Selva, înţelegi? Nu te poţi întoarce, nici dacă fugi. Acum eu îţi dezleg mâinile, dar tu trebuie să-mi promiţi că o să fii cuminte.

Dubhe face din cap semn că da. Are oare altă variantă?

Băiatul îi dezleagă nodurile şi fetiţa îşi atinge încheieturile mâinilor. O cuprinde o durere puternică. Nu-şi dăduse seama, dar funia o rănise.

— Stai liniştită că altfel e mai rău.

Băiatul îi varsă apă peste răni. Îi pune nişte pâine în mână.

— Tu chiar vrei să dai de necaz? insistă ţesătorul.

— Ţine-ţi gura şi nu te uita! Ce fac eu este treaba mea!

Apoi Dubhe simte o lamă rece atingându-i palma.

— Ce este asta? Nu vreau!

— Ia-l şi nu mai fă nazuri, spune sec tânărul. Pădurea, lumea… Sunt locuri urâte. Trebuie să înveţi să te aperi. Şi foloseşte-l dacă cineva vrea să-ţi facă rău, ai înţeles?

Dubhe plânge încă. Totul este absurd, confuz.

— Nu trebuie să plângi. Trebuie să fii puternică. Şi nu încerca să te întorci la noi. Oamenii sunt răi, a fost un lucru bun că ai plecat.

Apoi o mângâie. O mângâiere stângace şi nepriceputǎ pe cap.

— Du-mă înapoi acasă… îl imploră Dubhe.

— Nu pot.

— Du-mă înapoi la tata…

— Eşti o fetiţă puternică, eu ştiu asta. O să reuşeşti.

Se lasă din nou tăcerea şi acum Dubhe strânge în palmă garda unui pumnal.

Soarele este sus când sosesc. În sfârşit, tânărul o dezleagă la ochi şi Dubhe este orbită. Este cald, mai cald decât la Selva, şi se simte un miros ciudat în aer.

Tânărul o priveşte puţin încurcat.

— Du-te.

Dubhe rămâne pe loc, cu baierele genţii trecute peste piept, cu pumnalul în mână.

— Trebuie să pleci. Voiau să te omoare. În schimb, ţi-au salvat viaţa! Fugi!

Dubhe se întoarce; în faţa ei, o pădure pe care nu o cunoaşte.

— Drept în faţa ta este un sat, du-te acolo, spune băiatul, dar căruţa deja se urneşte.

Dubhe se întoarce ca o săgeată, încearcă să se ţină după ea, dar aceasta prinde viteză şi oricât ar alerga ea nu o va mai putea ajunge din urmă.

Este numai praf în jurul ei, iar Dubhe rămâne singură în acea pădure necunoscută. Rămâne acolo, nemişcată.

Nu se va mai întoarce niciodată în Selva şi nici la viaţa ei, acum înţelege limpede acest lucru.

8
MASACRU ÎN PĂDURE

Dubhe era nervoasă. Se afla în spatele prăvăliei lui Tori. Alergase la gnom de îndată ce putuse.

După ce-şi terminase treaba, se retrăsese în bârlogul casei ei şi reuşise să doarmă. Când se trezise se simţea bine, dar acest lucru nu o liniştise. De aceea ieşise să caute pe cineva care putea să o ajute să clarifice misterul celor întâmplate cu o seară în urmă şi atacul din partea asasinului plătit. Nu cunoştea preoţi, singura femeie mag de care ştia trăia prea departe.

Gnomul era acum în laboratorul său şi examina acul pe care băiatul din Breaslă îl folosise împotriva lui Dubhe. Ea îl adusese cu ea: era singura dovadă pe care o avea în mână.

Tori se întoarse cu mersul lui săltăreţ din totdeauna, ştergându-se pe mâini cu o cârpă cam murdară.

— Ei bine?

— Nimic, spuse el aşezându-se. Pe ac nu e nici urmă de vreo otravă. Doar sânge, al tău, presupun.

— S-ar fi putut degrada în vreun fel, nu?

Tori ridică din cap.

— Dacă băiatul era din Breaslă, după cum spui, nu poate fi vorba. Cunosc toate otrăvurile Breslei şi toate lasă măcar o urmă…

— Ar putea fi una de un tip nou.

Tori ridică din umeri.

— Dacă vrem să mergem mai departe cu ipotezele, putem să facem asta la nesfârşit. Descrie-mi simptomele.

Dubhe se gândise o grămadă la ele, rememorase acea noapte încontinuu, furtul şi agresiunea, ambele adânc înrădăcinate în mintea ei, imposibil să le şteargă, chiar dacă fiecare din alt motiv. Îşi petrecuse ultimii doi ani încercând să se ţină departe de privirile Breslei şi acum se părea că duşmanul tot îi dăduse de urmă. La aceasta se adăuga conştiinţa faptului că eşuase. Lăsase munca făcută pe jumătate, iar Forra ar fi avut cu siguranţă ce să-i reproşeze. Visurile ei legate de cele cinci mii de carole şi de o posibilă viaţă diferită păleau. Şi apoi nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase şi asta îi inspira teamă.

Descrise simptomele cu acurateţe. Tori reflectă câteva momente.

— Într-adevăr, pare a fi o otravă oarecare, dar problema este că acum tu te simţi bine…

Dubhe nu era convinsă.

— Dacă Breasla a trimis acel băiat împotriva mea, trebuie să existe vreun motiv.

— Din ce mi-ai spus, dintre toate armele doar pumnalul conducea la Breaslă şi acela ar fi putut fi furat.

— Sunt sigură că era de-al lor. Era ager, avea un antrenament special… antrenamentul meu, încheie Dubhe cu un fel de ezitare.

Tori clătina din cap.

— Nu, nu ai probe veritabile. Şi apoi, gândeşte-te. Breasla trimite împotriva ta un novice, condamnându-l la moarte sigură, şi să spunem că o face pentru a-ţi inocula o otravă. Dar această otravă nu te omoară imediat. Şi până aici ar putea fi chiar plauzibil, chiar dacă nu înţeleg de ce te-ar omorî lent. Dar să presupunem că are legătură cu ritualurile lor ciudate. Lucrul absurd este că te simţi rău la trei zile după atac şi numai câteva minute. Apoi îţi revii şi te simţi mai bine ca înainte. Nu ţi se pare un mod cel puţin caraghios de a elimina un duşman? Şi apoi Breasla nu este pe urmele tale din alte motive?

Dubhe privi în pământ. Tori avea dreptate, dar în toată povestea era ceva ce-i scăpa.

— Şi cum explici starea mea proastă?

— Oboseală. Greşesc sau misiunea asta a venit imediat după ultima ta ispravă? Oboseală, lipsă de somn, chestii din astea. Sau vreo problemă femeiască. Mi se pare o explicaţie mult mai raţională decât complotul.

„Nu, nu e aşa, nu se leagă.”

— Şi asasinul plătit?

— Un băieţandru prost trimis de vreun începător. Vreun tâlhăraş care spera să te scoată din joc, poate. Care a uitat să pună otrava pe ac.

Tori o fixă pe Dubhe pentru un moment.

— Ascultă, dacă vrei cu adevărat să-ţi scoţi din cap chestia asta, arată-mi rana.

Dubhe îşi suflecă mâneca. Acum, dacă se gândea bine, nu se mai uitase la ea din seara aceea.

Pielea ei părea şi mai albă în lumina slabă a lumânării. Tori îi luă braţul cu o anumită grosolănie şi se uită cu atenţie.

Acolo unde acul pătrunsese în carne era un punctişor de sânge închegat. De jur împrejur, un fel de umbră închisă, oarecum rotundă, puţin distanţată de punctul rănii propriu-zise. Era un fel de vânătaie, cu porţiuni mai deschise şi porţiuni mai închise. Lui Dubhe aproape i se păru că întrezăreşte un desen.

Tori dădu drumul braţului după puţin timp.

— Totul mai mult decât normal.

— Nu găseşti că acel semn negru este puţin cam neobişnuit? Sincer nu mi se pare să-l fi avut până să fi fost înţepată.

— Este o vânătaie, nimic mai mult.

Dubhe se strâmbă. Ura să rămână fără răspunsuri.

În orice caz, Tori îi spusese tot ce ştia.

— Mii de mulţumiri pentru ajutorul tău.

— Pentru puţin, zâmbi gnomul, apoi se lovi cu o mână peste frunte şi fugi din nou în laborator. Se întoarse cu o sticluţă cu o licoare verde. Nu sunt eu preot, desigur, dar despre ierburi ştiu mai multe decât ei. Dacă e numai oboseală, ăsta este un revigorant excelent. Încearcă-l şi vezi dacă te simţi mai bine.

Dubhe luă sticla şi mulţumi, apoi plecă.

Ar fi trebuit să fie mai liniştită, acum. Dar nu era. În timp ce încerca să se piardă, ca întotdeauna, în piaţa din Makrat, ceva dinlăuntrul ei se zbătea. Şi o înfricoşa.

Oare într-adevăr era doar obosită?

Îi mai rămânea încă o obligaţie nesuferită înainte de a pune complet capăt acelei afaceri.

Dubhe se duse la Izvorul Întunecat, deja cu o stare de spirit foarte proastă. Mai şi ploua în acea seară.

Şi, ca şi cum nu era de-ajuns, Forra şi trepăduşul lui se lăsară aşteptaţi mult timp, la fel ca la prima lor întâlnire.

Dubhe îi văzu apărând prin perdeaua de ploaie, amândoi înveliţi în mantale mari.

Forra avea întipărit pe faţă acel zâmbet insolent pe care Dubhe îl cunoştea bine. Zâmbetul arogant al învingătorilor, zâmbetul pe care-l afişa mereu când păşea călare peste ruinele fumegânde ale oraşului.

Acum zâmbetul acela era rezervat pentru ea. Ea era învinsa.

Încercă să reacţioneze cu furie.

— Banii?

— Mai întâi documentele.

Dubhe şovăi. Exista riscul ca după ce ar fi dat documentele să nu mai vadă nici un ban sau poate chiar mai rău. Pentru orice eventualitate, puse mâna pe pumnal, scoase documentele şi le întinse trepăduşului. Era acelaşi soldăţel temător de data trecută.

Îi înmână o geantă pe jumătate goală. Îi fu de-ajuns să vadă săculeţul turtit în mâinile bărbatului ca să înţeleagă.

— Şi ceilalţi? îngăimă.

Forra râse din toată inima.

— Ăştia sunt toţi banii. Nu ai respectat înţelegerea.

— Mi-am făcut treaba, aveţi documentele pe care le doreaţi.

— Da, dar acum Thervon te caută prin tot oraşul. Nu cerusem discreţie absolută?

— Dacă mă caută este treaba mea. Pe mine mă hăituiesc.

„Ca întotdeauna."

Forra clătină din cap, cu zâmbetul lui imperturbabil încă întipărit pe chip.

— Thevorn nu este prost, ştie bine cine a câştigat de pe urma acestuia, desigur nu un hoţ oarecare. Sau nu?

Dubhe tăcu. Era adevărat. Rămase în picioare cu săculeţul în mâini. Pentru câteva secunde, ploaia îi şiroia pe obraz. Fără bani. Totul fusese în zadar.

Apoi băgă oricum punga sub manta.

— Bravo, deşteaptă fată. Deci e adevărat că eşti inteligentă.

— Dacă asta-i tot, cred că pot să plec.

— Ne-ai dezamăgit, şi nu puţin, îi spuse Forra.

Degetele lui Dubhe strânseră garda pumnalului.

— Mi se pare că m-aţi pedepsit destul pentru asta.

Forra îşi permise să schiţeze un zâmbet subţire sarcastic.

— Poate că da… Sau poate că nu.

Dubhe îşi reluă viaţa din totdeauna. Din cele cinci mii de carole promise îi intrară în buzunar doar patru sute. Un preţ derizoriu dacă lua în considerare în primul rând tot ceea ce riscase. Apoi acest semieşec o durea. De aceea hotărî să se arunce din nou în muncă. Erau multe gânduri pe care trebuia să şi le şteargă şi muncind era cel mai bun mod de a face asta.

Identifică persoana. De data asta nu era vorba despre vreun comision sau despre furtul unor bijuterii. Avea nevoie de bani,

cu care să plece din Pământul Soarelui. Locul acela începea să fie periculos pentru ea.

Trebui să o ia de la capăt: să spioneze, să studieze victima, să-i afle deprinderile. Deopotrivă însă, gândul chinuitor al bolii, al Breslei şi al copilului asasin îi bubuia în creier încontinuu. Nu reuşea să nu se mai gândească.

Singura dată când îl întâlni pe Jenna, într-o seară cu vânt, acesta nu avea veşti pentru ea.

Însă se simţea în continuare bine şi atunci îşi spuse că acel leşin fusese un episod neplăcut sau poate că substanţa revigorantă a lui Tori funcţiona în mod magnific.

Îi luă o săptămână ca să planifice totul. Alese lumina zilei, chiar dacă umbrele nopţii i se potriveau mai bine. Era vorba despre o călătorie de plăcere a unui boiernaş local care ducea cu el o parte din însemnatele-i bogăţii, pentru cheltuielile personale. Caravana urma să se pună în mişcare pentru a se îndrepta spre Shilvan, îi spusese unul dintre slujitorii din casă, principala sursă de informaţii pentru o hoaţă ca ea.

Dubhe era sigură că bărbatul în cauză, un negustor, avea să aibă o escortă după el. Luă în calcul trei persoane: vizitiul împreună cu alţi doi pe lângă, probabil călare. Studie punctul din care să stea la pândă şi îşi întocmi strategia. Avea să fie un jaf în toată regula, o muncă poate puţin cam prea la vedere pentru gusturile ei, dar o doză mică de somnifer avea să simplifice lucrurile. Îşi pregăti unul care să fie numai bun pentru această situaţie.

În dimineaţa misiunii se trezi devreme. Se simţea proaspătă şi odihnită, şi mai ales, perfect sănătoasă. Se aşeză pe poziţii şi aşteptă.

Inima-i bătea liniştit şi regulat. Era extrem de concentrată şi aproape devenise una cu mediul înconjurător. Pădurea, zgomotele, mirosurile. Era o frumoasă zi cu soare, foarte rece, iar cerul era albastru, fără urmă de nor. Crengile copacilor abia se mişcau şi o ploaie de frunze galbene se aşternea liniştit pe drum.

Apoi se auzi zgomotul greoi de roţi strivind frunzele.

Sunetul înfundat al copitelor pe pământul gol aproape că bubuia în copacul de care se sprijinea. Doi cai. Nu, alţi doi. Întocmai cum prevăzuse. Nici un glas şi tensiune în aer. Teamă.

Auzi cum zgomotul se înteţeşte, apoi clinchetul săbiilor prinse la şold.

I se păru că percepţiile i se dilată la infinit, încât surprindea cel mai mic sunet: întinderea tendoanelor şi a muşchilor, trosnetul oaselor, aerul suflat afară din plămâni.

Acum o văzu: trăsura care înainta, lent, cei patru cai, cei trei bărbaţi care avansau.

Sete.

Carne.

Sânge.

Reflexele ei fură şi mai rapide decât crezuse şi, cu spaimă, se privi din exterior cum trage firul şi lansează într-o secundă cele trei cuţite.

Din stratul gros de frunze se ridică o frânghie groasă de care caii se împiedicară prăbuşindu-se la pământ. Caleaşca se opri brusc. În acelaşi timp cuţitele loviră cu precizie vizitiul şi caii, ucigându-i. Trei jeturi de sânge ţâşniră din răni stropind frunzele de pe pământ.

Fu acea culoare sau poate mirosul de sânge.

Sânge.

Dubhe se aruncă la pământ şi-şi scoase pumnalele. Nu, nu asta trebuia să facă, nu asta. Şi totuşi, nu reuşea să se oprească, de parcă trupul nu-i mai aparţinea.

Cei doi bărbaţi călare îşi reveniră după căzătură şi se aruncară asupra ei.

Primul încercă să o lovească cu sabia, dar Dubhe se feri cât de mult putu. Îl apucă de o gleznă şi îl aruncă la pământ, apoi îi sări la gât. Înfipse pumnalul până la gardă şi senzaţia sângelui pe mâinile ei îi stârni o beţie nebună, o stare de beţie de care se bucura şi care în acelaşi timp o îngrozea. Atunci scoase pumnalul şi lovi încă o dată, şi încă o dată şi încă o dată.

Bărbatul urla sub mâinile ei, se zvârcolea, dar Dubhe continua. Urlând, hăulind. Apoi, simţi o durere în spate, puternică, usturătoare.

Dubhe se întoarse într-o clipită, cu pumnalul în mână, dar cel de-al doilea bărbat se trase la o parte la timp.

Fata adulmecă frica şi privirea ei era înspăimântată. Primul bărbat, sub ea, încetase să se mai mişte. Celălalt soldat vru să atace din nou, dar ea fu iute şi aruncă pumnalul. Îl lovi în mână, forţându-l să dea drumul săbiei.

În acel moment bărbatul îşi pierdu orice control. Încercă să fugă, dar Dubhe îi înfipse celălalt pumnal între omoplaţi. El căzu, dar nu se dădu bătut, căută să se târască.

Dubhe se aruncă deasupra lui şi se dezlănţui din nou cu pumnalul ca o furie. Lovi din nou şi din nou, aşa cum făcuse cu primul. Totul se învălmăşea în percepţiile ei: sângele, urletele. Era o nebunie care o îmbăta şi la care asista ca o spectatoare. Îşi vedea trupul mişcându-se, simţea sângele sub degete, iar ochii ei îi fixau pe ai victimei, dar nu se putea opri. Observa scena plină de oroare, în timp ce în ea exista ceva care exulta cu sălbăticie. Continuă să lovească mult timp, până când se rupse lama. Rămase în mână doar cu garda.

Atunci se ridică. Privirea i se înceţoşa, picioarele nu o mai ţineau, dar simţea că mai era cineva, îi simţea mirosul, ca un animal.

Începu să alerge cu sufletul la gură, cu o viteză pe care nu se credea în stare să o atingă, urmând un drum invizibil. Apoi văzu înainte spatele slab al negustorului.

Fugea ţinându-şi hainele cu mâna, cu picioarele osoase descoperite şi se împiedica, se zgâria, dar îşi continua fuga disperată.

Lui Dubhe nu-i luă mult timp ca să-l ajungă din urmă. Îl apucă de umeri, îl răsuci şi avu tot timpul să vadă teroarea întipărită pe chipul lui. Fiara care era în ea îl adulmecă timp îndelungat, apoi se năpusti cu dinţii la gâtul lui, şi îl muşcă.

Bărbatul scoase un răcnet cumplit. Căzu la pământ, mai mult mort decât viu. Fără arme, Dubhe îşi strânse mâinile în jurul gâtului. Ochii ei îi fixau pe ai victimei şi gustau cu plăcere fiecare clipă de agonie. Numai când omul îşi dădu ultima suflare în sfârşit totul încetă.

Dubhe simţi cum o lasă puterile, mâinile dădură drumul prăzii, căzu în genunchi. O asaltă durerea din spate. Mirosul şi gustul de sânge din gură îi provocară greaţă şi avu o senzaţie de vomă. Mintea încerca înnebunită să înţeleagă, să reconstruiască, dar când ridică privirea şi cuprinse spectacolul din jur nu reuşi să formuleze nici un gând. Un masacru. Părea un câmp de bătălie. Trupurile de pe pământ în poziţie dezordonată, cu privirile pline de groază. Dubhe încercă să-şi acopere faţa cu mâinile, dar le văzu roşii, pline de sânge.

Atunci începu să urle. Urlă cum nu o mai făcuse niciodată în viaţa ei, îngrozită, întoarsă pe dos.

Se simţea rău, foarte rău. Îşi atinse spatele şi o paraliză o senzaţie vie de usturime. Se forţă să atingă mai mult. O rană lungă îi brăzda spatele dintr-o parte în cealaltă. Nu reuşea să-şi amintească limpede când se alesese cu ea. Nu reuşea să se gândească la nimic în afară de trupurile acelea, şi apoi ochii aceia, obsesia ei, de care nu reuşise să se elibereze în toţi acei ani.

„Ajutor… trebuie să caut ajutor…”

Abia se ridică în picioare, adună de pe jos mantaua care-i căzuse. Se acoperi cu ea de bine, de rău şi împletic indu-se încercă să pornească la drum. Nu era în stare, puterile o părăseau.

„Ce s-a întâmplat cu mine?”

Totul părea un vis sau mai exact un coşmar. Contururile lucrurilor începură să se destrame, lumina se estompa încet. Totul devenea confuz şi din copaci i se părea că ieşeau figuri stranii, groteşti, demonice.

Gonar cu capul strivit, alb ca varul, şi apoi prima ei victimă şi băiatul de-acum câteva zile care înaintau spre ea cu capul plecat şi încercau să o înşface. Maestrul, aşa cum era în ziua în care murise, şi el în acest cortegiu, cu ochii albi, fără privire, care o acuzau, apoi ultimele trei victime, mutilate oribil.

Dubhe încercă să le îndepărteze cu mâinile, dar braţele ei se loviră de lemn. O cocioabă. Se prăbuşi lângă pereţi.

„Mor. Şi victimele mele vin după mine să mă ducă în infern.”

9
PECETEA

Dubhe se trezi simţind cum soarele îi încălzea faţa. Era întinsă pe burtă, într-un pat necunoscut. Nu-şi amintea de ce se afla acolo, ce se întâmplase. Încercă să se ridice, dar o opri o durere puternică de spate.

În acea clipă totul îi reveni în minte. Fu asaltată de mirosul de sânge, de amintirile confuze şi cumplite ale luminişului plin cu trupuri schingiuite.

— Dubhe! Totul e în regulă, Dubhe?

Jenna. Venise în grabă. Dubhe tremura.

Băiatul îi puse o mână pe frunte.

— Febra a scăzut puţin…

Dubhe se întinse din nou.

— Începusem să mă îngrijorez; de azi-dimineaţă nu te mişti, nu ţi-ai revenit nici măcar când ţi-am cusut rana.

— M-ai cusut?

— Ai o tăietură la spate, foarte mare, spune mulţumesc că nu este prea adâncă.

Jenna continuă să vorbească fără întrerupere, agitat. Dubhe tremura în continuare.

— Ţi-e frig? Mă duc să aduc o pătură; şi se ridicase deja să o ia.

Dubhe răspunse cu un nu slab.

— Lasă-mă singură, spuse pe un ton pe care Jenna îl cunoştea mult prea bine.

— Cum doreşti… voiam doar să te ajut… spuse retrăgându-se.

— Închide fereastra.

Avea nevoie de întuneric. Aşa era din copilărie, din ziua în care îl omorâse pe Gonar. Ceilalţi copii, când se temeau, căutau lumina. Ea, întunericul cel mai adânc.

Când Jenna trase în sfârşit obloanele şi părăsi încăperea, Dubhe încercă să ridice un braţ şi să-şi pipăie spatele. Nu reuşi însă. Era foarte slăbită. Nu fusese niciodată rănită serios sau cel puţin nu ca acum. Încercă să se concentreze asupra rănii, încercă să-şi investigheze trupul ca să afle cât de rău se simţea. Încercă inclusiv să îşi focalizeze cât mai clar mintea, să înţeleagă cum a ajuns din luminiş până la Jenna. Totul în van. Mintea i se împotmolise în acele câteva minute în care ceva ce

era simultan ea însăşi şi ceva exterior ei pusese stăpânire pe mâinile ei şi o făcuse să săvârşească acel masacru.

Prima lacrimă i se prelinse pe obraz fără nici un sunet. Uitase. În toţi acei ani uitase cum era să plângă. Apoi se trezi că plânge în hohote, ca atunci când era mică în pat, iar plânsul deveni violent şi disperat.

Jenna, de cealaltă parte a uşii, asculta.

Doar pe seară Jenna îndrăzni să intre. Deschise încet uşa şi Dubhe îi văzu figura conturându-se în lumina vetrei.

— Se poate?

— Vino.

Îşi şterse lacrimile apăsat, dar ştia bine că Jenna îşi va da seama că plânsese.

Băiatul se apropie de ea, aşeză pe jos tava cu ceva mâncare. Un miros cald de casă umplu camera.

Jenna aprinse o lumânare.

— Plec imediat, dar trebuie să-ţi văd rana.

— Bine, fă-o, spuse Dubhe potolită.

Jenna o privi câteva clipe în faţă, dar nu spuse nimic.

Mâinile lui ridicară ştiutoare păturile şi hainele şi i se aşezară pe spate.

Dubhe închise ochii. Amintiri îndepărtate şi dureroase reveniră ca să o chinuie.

„Mâinile Maestrului… afecţiunea lui…”

Şi deopotrivă amintirea antrenamentului ei, al crimei la care spusese că renunţă pentru totdeauna şi care încă o chinuia.

„Nu am de ales şi nici cum să scap…”

Gândurile îi fură întrerupte de durere. Tifonul se lipise de rană.

Jenna se opri.

— Scuză-mă, dar din păcate nu se poate altfel.

— Ce am? întrebă Dubhe.

— Ţi-am spus. Ai o tăietură mare care se întinde de la omoplatul drept până la cel stâng. Dacă ar fi fost puţin mai adâncă, ai fi fost moartă acum. Tăietura este superficială, dar erai plină de sânge când ai ajuns aici.

Imaginea masacrului din luminiş îi reveni în minte cu violenţă, dându-i stomacul peste cap.

— Ai pierdut destul de mult sânge şi asta mă pune pe gânduri mai mult decât rana în sine.

— Ai şi puteri de preot?

Dubhe voia să fie sarcastică, dar îi ieşi foarte prost.

— Ştiu foarte puţin din meşteşugul preoţilor. Va trebui să chem pe unul dintre ei…

— Nu!

Jenna se blocă.

— Gândeşte-te: eu te-am cusut, dar sunt un măcelar şi rana se poate infecta…

— Nu vreau ca altcineva să fie la curent cu povestea asta. Te vei duce la Tori.

— La cine?

Dubhe îi explică, îi spuse ce anume să-i ceară şi ce să ia de la el.

— Descrie-i bine situaţia, dar în nici un caz să nu-i pomeneşti numele meu.

— Eu nu văd de ce…

— Pentru că îţi spun eu.

Jenna nu putu decât să se supună şi plecă.

Dubhe se aplecă să vadă ce era pe tavă. O strachină plină cu supă de orz, o bucată de pâine şi jumătate de măr îngălbenit. Probabil că asta era tot ce avea Jenna în casă. Ştia că trebuia să mănânce dacă voia să se repună pe picioare cât mai repede.

Privi zeama aceea lungă, maronie şi sub privirile ei se transformă într-o strachină plină cu sânge. Îşi feri privirea oripilată.

— Aseară te-am lăsat în pace, dar în dimineaţa asta trebuie să mănânci.

Jenna avea dreptate, fără îndoială, dar lui Dubhe i se părea că orice mâncare avea gustul acid al sângelui. Acum însă se simţea mai bine. Fizic, şi mai ales psihic.

Îşi petrecuse noaptea trecând din coşmar în coşmar, zguduită de o febră uşoară. Fusese o noapte infernală, dar îi făcuse bine.

Cu mare efort reuşi să se întoarcă şi să se sprijine cu spatele de pat. Luă strachina cu lapte din mâinile gazdei. Stomacul i se strânse de îndată ce mirosul îi pătrunse în nări. Mai avea în gură gustul din momentul în care-l muşcase pe negustor.

Închise ochii, se forţă să nu inspire mirosul gras de lapte şi bău dintr-o singură înghiţitură.

— Aşa, bravo, aşa-mi placi. Nu prea înţeleg de ce ai mereu stomacul dat peste cap… spuse Jenna.

— Ai fost la Tori?

Jenna încuviinţă din cap şi se ridică. Se duse în cealaltă cameră şi se întoarse cu un flacon mare plin cu un lichid uleios, verzui.

— Mi-a dat ăsta şi mi-a spus să-ţi ung rana cu el de trei ori pe zi.

Ulei de măsline şi suc de violetă. Cunoştea mixtura; dacă ar fi fost puţin mai lucidă cu o seară înainte, ar fi putut să-i explice ea însăşi lui Jenna cum să o prepare.

— Ţi-a zis cât timp va dura?

— Trei, patru zile până când te vei putea ridica, apoi o săptămână până când se va închide tăietura. Aş spune că peste zece zile voi putea să-ţi scot firele.

Dubhe îşi înăbuşi un gest de mânie. Era prea mult. Cel mai urgent lucru era să înţeleagă ce i se întâmplase în pădure. Ce se întâmplase în acele câteva minute de grozăvie? Cine era duhul care o posedase? Şi de ce?

Deja după a treia zi Dubhe începu să se ridice. Jenna încercă să o abată de la această hotărâre în toate modurile cu putinţă, dar fata fu de neclintit. Era clar ca lumina zilei că zidurile deveniseră neîncăpătoare pentru ea şi că abia aştepta să plece de-acolo.

— Nu mi se pare că te-am tratat chiar aşa de rău… sau da? încerca să spună Jenna, dar Dubhe nu răspundea.

Nu asta era cauza. Nu putea să se ataşeze de nimeni, din cauza caracterului ei de asasină şi pentru că era mereu pe fugă. Ceea ce se întâmplase în luminiş săpase o groapă şi mai adâncă între ea şi orice altă persoană din lume.

Într-o zi însă, Jenna se întoarse acasă într-o stare ciudată. Contrar obiceiurilor, când intră nu se duse imediat la ea, ci rămase să-şi vadă de treburile lui în cealaltă încăpere. Cina avu loc fără ca vreunul din ei să scoată un cuvânt.

Dubhe nu-şi făcu griji. Deja hotărâse că a doua zi avea să plece, o astfel de atitudine nu făcea decât să uşureze lucrurile.

Se duseră la culcare învăluiţi într-o tăcere apăsătoare. După câteva minute de stat în întuneric, Dubhe îl văzu pe Jenna apărând în uşă.

— Am auzit o poveste, astăzi. Toţi vorbeau în oraş.

Dubhe nu se mişcă.

— Au găsit patru bărbaţi morţi în pădure.

Dubhe nu reuşi să vorbească. Strânse pătura în mâini. Un sentiment de oroare îi strângea ca un cleşte gâtul.

— Unul dintre ei avea doar un cuţit înfipt în gât, dar ceilalţi trei…

Dubhe tăcu în continuare.

— Erau aici, la câţiva paşi de casa mea. Paşii pe care îi poate face o persoană rănită.

— Taci, taci, taci!

Dubhe urlă ridicându-se din pat.

— Tu ai fost? Ce ţi s-a întâmplat în ziua aceea? Cine te-a rănit şi de unde venea tot sângele ăla?

Dubhe sări în picioare, fără să-i mai pese de durerea de spate, îl apucă pe Jenna de gât şi îl imobiliză la perete.

— Am spus să taci! şuieră.

Jenna împietri de groază, cu lama pumnalului apăsându-i beregata, dar continuă cu un fir de voce.

— Vreau doar să înţeleg ce s-a întâmplat cu tine… te-au atacat?

Îl văzu cum se face roşu şi-i dădu drumu brusc. Jenna se prăbuşi la pământ încet.

Dubhe îşi trecu o mână peste ochi. Coşmarul nu se sfârşise. Nu avea să se sfârşească niciodată. Fuga ei nu folosise la nimic, nu poţi scăpa de destin.

— De ce nu ai încredere în mine? De ce te temi?

— Vieţile noastre sunt infinit de diferite, atât de diferite încât nu-ţi poţi închipui. Nu poţi nici măcar să-ţi imaginezi ce duc eu înăuntru… Eu… Dubhe clătină din cap. Nu pune întrebări!

— De ce? Ai venit la uşa mea sângerând, şi eu nu te-am întrebat nimic, te-am ajutat, te-am găzduit şi te-am salvat, la naiba, te-am salvat! Dar ce s-a întâmplat acolo…

Dubhe îşi luă mantaua, împăturită cu grijă într-un colţ.

— Ce faci?

Şi-o puse pe ea, îşi luă hainele şi armele pline de sânge puse de-o parte.

— Vrei să-mi spui ce faci?

Se întoarse spre el.

— Spune numai un cuvânt, oricui, despre şederea mea aici şi fii sigur că vei muri înainte să te poţi căi pentru ce ai făcut.

Jenna înlemni.

— De ce nu vrei să-mi spui ce se întâmplă? Eu vreau doar să te ajut şi tu nu ai înţeles niciodată lucrul ăsta!

Glasul lui exprima o sinceritate şi o durere nouă, pe care Dubhe nu le cunoştea.

Aproape se simţi mişcată şi din acest motiv se îndreptă cât mai repede spre uşă.

— Nimeni nu mă poate ajuta. Uită ce s-a întâmplat în zilele astea şi nu mă căuta.

Era din nou singură, în întunericul umed al casei ei. Ajunsă acolo, complet epuizată după plecarea din casa lui Jenna, se simţi pe neaşteptate în largul ei. Singurătatea era condamnarea şi salvarea ei.

Şi zăcu în grota ei, în întuneric, bântuită de amintirile masacrului din pădure, dar în acelaşi timp cu un sentiment de siguranţă dat de penumbra tăcută.

Se gândi la Jenna. Oricât ar costa-o, trebuia să recunoască faptul că se ataşase de el. Era o mare problemă, căci şi ea, în adâncul inimii, simţea că doreşte să se poată baza pe el, ca pe vremuri cu tatăl ei sau cum se întâmplase mult timp cu Maestrul…

„Maestre, dacă tu ai fi încă în viaţă eu n-aş fi aşa de pierdută, aşa de singură!”

Nu mai avea pe nimeni. Erau doar ea şi Fiara pe care o descoperise adăpostită în ea.

Dedică următoarele câteva zile odihnei şi îngrijirii rănii, îşi pregătise pomada şi încerca să şi-o aplice pe spate, nu fără dificultate. De obicei, folosea o bucată de cârpă îmbibată în ulei, pe care apoi o lipea strâns, de jur împrejur, pe spate şi pe piept. În timp ce se oblojea astfel văzu pentru prima dată semnul.

Era goală, în penumbră la lumina lumânării. Întinse cârpa în faţa ei şi dădu să ia sticla. Privirea îi căzu pe o pată închisă pe care i se păru că o zărise pe braţ. Se uită mai bine. Acolo unde o înţepase acul ucigaşului din Breaslă era un simbol destul de clar. Două pentagrame suprapuse, una neagră şi una roşie, şi în

interiorul lor, un cerc format din doi şerpi încolăciţi, şi ei în roşu şi negru. În centru, unde pătrunsese acul, un punct de un roşu aprins, ca şi cum ar fi ţâşnit în continuare sânge proaspăt. Dubhe îşi trecu degetul peste semn, dar nici punctul de sânge, nici simbolul nu dispărură.

Firele o ţineau, dar destul de repede îşi dădu seama că poate rezista la o călătorie scurtă. Dacă nu era în stare să le dea singură de capăt evenimentelor din acele zile, atunci ar fi trebuit să-şi pună încrederea în altcineva. Jenna avea dreptate: era nevoie de un preot.

Porni dimineaţa devreme, înfăşurată în manta şi cu un sac de călătorie uşor. Înăuntru, avea pomada, cârpe curate şi câteva provizii.

Trebuia să treacă puţin peste graniţă şi nici nu avea să iasă din pădure. Locul spre care se îndrepta se afla în Pământul Mării, la două zile de mers faţă de casă.

De mult timp nu se mai dusese la ea. Prea multe amintiri dulci şi amare, amintiri dintr-un trecut pe care încercase cât mai mult posibil să-l îndepărteze.

Când Maestrul murise, aruncase tot ce i-ar fi putut aminti de el şi practic tăiase punţile cu toţi cei care-l cunoşteau.

Inclusiv cu Magara. Un asasin trebuie să aibă mereu pe cineva de încredere care să-l îngrijească, întrucât se poate întâmpla să fie rănit în timpul muncii. Magara era undeva la jumătatea drumului între femeia mag şi preoteasă, dar nici una dintre tagme nu o recunoşteau ca fiind de-a lor. Cu magii avea în comun anumite practici şi atenţia arătată duhurilor naturii; cu preoţii, ştiinţa ierburilor şi a leacurilor tămăduitoare. Se spunea despre ea că era o eretică idealistă, care avea darul clarviziunii şi care ducea o viaţă de pustnică în ţinutul ei natal. Maestrul mergea la ea ca să se tămăduiască atunci când se simţea rău, pentru otrăvuri, şi ca să obţină informaţii despre vrăjile a căror victimă ar fi putut cădea.

Acum Dubhe spera să mai fie în viaţă. Spera asta, căci era singura care i-ar fi putut veni în ajutor în acest moment.

Ajunse acolo la asfinţit. Zilele erau tot mai scurte, iar solstiţiul de iarnă nu era chiar aşa departe. Cerul bătea spre roşu,

formând o dungă subţire sub norii joşi de la orizont. Era frig, dar lui Dubhe clima i se părea mai blândă decât în Pământul Soarelui. Poate că era doar mirosul sărat al mării care pătrundea de pe coaste până în adâncul ţinutului, îmbibând stejarii şi fagii din pădurile centrale. Era un miros plin de suferinţă, miros de acasă. Maestrul se născuse şi locuise acolo mult timp. O vreme îndelungată el şi Dubhe rămăseseră să trăiască în acel ţinut în care aveai mereu impresia că auzi zgomotul valurilor care se sparg de stânci.

În faţa ei se afla cortul obişnuit, pe care şi-l amintea atât de bine, chiar dacă de doi ani nu mai dăduse pe-acolo. Era o bucată de piele mare întinsă pe patru pari, aşezată în mijlocul unui cerc perfect din pietre de râu, rotunde şi şlefuite.

Dubhe simţi alături de ea prezenţa Maestrului, mâna lui sigură pe umărul ei şi glasul său profund şi mereu calm care spunea: „Am ajuns”, de fiecare dată când soseau în acel luminiş.

Când intră în cort, răsună un instrument de alungat duhurile. Ca întotdeauna, un zgomot atât de familiar şi de mistuitor.

Magara era acolo, imobilă ca o statuie de piatră. Era încovoiată de povara anilor, iar umerii îi erau curbaţi peste genunchii încrucişaţi. Faţa îi era acoperită de plete lungi albe. Avea tot felul de meşe în care erau împletiţi clopoţei, dar nici măcar unul nu se mişca, de parcă bătrâna nici n-ar fi respirat.

Dar era în viaţă.

Magara era aşezată pe un vechi covor decolorat; într-o parte a cortului, un culcuş din paie lângă care se afla o ladă din abanos; de pari atârnau amulete de toate felurile împreună cu ierburi uscate şi proaspete. Dintr-un vas de pe foc se ridica un fum plin de arome.

— Ştiam că vei veni. Glasul ei părea vechi de secole, şi nu era nici de bărbat, nici de femeie.

Dubhe se mărgini să lase capul în jos, cum făcea întotdeauna Maestrul înaintea ei.

Magara ridică puţin capul, pletele-i se mişcară pe chip. Pielea ei oacheşă era încrustată de cute adânci. Nu se schimbase deloc de ultima dată când o văzuse Dubhe, probabil că mereu fusese bătrână şi mereu avea să rămână astfel. Aceiaşi ochi albaştri vii, aceeaşi expresie blândă şi indescifrabilă.

Îi făcu semn să se aşeze şi Dubhe ascultă, aşezându-se pe călcâie.

Bătrâna luă un evantai de hârtie şi începu să îndrepte către ea fumul din vatră, şoptind cuvinte de neînţeles. Un fel de incantaţie străveche pe care Dubhe o cunoştea bine şi care de mică aproape o hipnotiza. Maestrul spunea că era un fel de ritual de purificare.

Bătrâna îi puse în sfârşit o mână pe cap şi o ţinu timp îndelungat acolo.

— Eşti răscolită şi obosită. Simţisem asta în visele mele. Sarnek îmi prevestise venirea ta.

Dubhe tresări. De ani buni nu mai auzea pe cineva pronunţând numele Maestrului. Ştia că bătrâna visa morţii, dar Dubhe nu credea în nici un fel de lume de dincolo. Maestrul murise, era oale şi ulcele, şi să-i audă numele astfel invocat de Magara aproape o irita.

— Cu siguranţă dacă tu ţi-ai pierdut orice credinţă nu înseamnă că spiritele încetează să-mi vorbească, zâmbi cu blândeţe bătrâna, ca şi cum ar fi intuit totul. Apoi deveni serioasă: Spune-mi.

Dubhe se închină până când ajunse cu fruntea la pământ. Acela era ritualul urmat de Maestru când trebuia să îi ceară ceva bătrânei.

— Am nevoie de puterile matale.

Începu prin a-i cere să-i vindece spatele. Bătrâna se dedică fără probleme acelei acţiuni. O puse să se dezbrace şi mai întâi îi contemplă îndelung trunchiul gol şi încordat. Tot cântând o invocaţie îi scoase firele unul câte unul, în timp ce cortul se umplea de un fum nou, care mirosea a mentă.

Magara încheie totul printr-un descântec de vindecare. Meşteşugul ei era aşa, trecea de la magie la practicile preoţeşti, dar nu nesocotea nici credinţele populare străvechi.

— Dar tu nu eşti aici pentru asta. Altceva e la mijloc, spuse după ce termină.

Dubhe îşi puse pe ea cămaşa şi se întoarse.

Îi povesti totul de-a fir a păr. Îi vorbi despre tânărul asasin, despre acul lui misterios pe care Tori nu reuşise să găsească nici urmă de venin, şi apoi îi spuse despre prima stare proastă, în timpul furtului acasă la Thevorn. În sfârşit, cu vocea tremurând, relată masacrul din pădure.

— Şi apoi mai e ăsta, care a apărut după…

Îşi trase mâneca în sus şi-i întinse Magarei braţul.

Bătrâna îl strânse cu delicateţe între mâinile-i încârligate şi-şi trecu degetele peste simbol. Apoi luă un tăciune aprins din vatră şi-l trecu încet pe deasupra simbolului. Căldura era destul de puternică şi Dubhe îşi încordă muşchii. Fumul, la început alburiu, începu pe neaşteptate să capete o culoare roşie sângerie. Bătrâna îşi reluă litaniile de neînţeles şi apropie tot mai mult tăciunele de braţul lui Dubhe. Fata strânse din dinţi, dar când cărbunii atinseră simbolul, căldura dispăru şi Dubhe nu mai simţi nici o durere.

Deschise ochii şi văzu cum cărbunii se topesc într-un nor de fum între degetele Magarei.

Tăcerea se lăsă peste cort şi Dubhe respiră mai lent, aproape imperceptibil. Bătrâna dădu drumul braţului.

— Este un blestem, dădu ea verdictul.

— Nu mă pricep deloc la magie. Ce înseamnă? întrebă Dubhe.

— O persoană te-a blestemat invocând o pecete peste tine.

Dubhe se întinse în faţă.

— În ce constă blestemul?

— Deşi tu ai încetat să ucizi, deşi după moartea lui Sarnek tu ai făcut legământ să nu practici nimic din ceea ce el te-a învăţat, în tine nu s-a stins niciodată dorinţa de a ucide.

Dubhe se încordă:

— Mie nu-mi place să ucid şi nu am nevoie să o fac.

— Crima, sângele sunt ca nişte droguri care îmbată omul. Dacă vreodată le-ai simţit gustul, nu vei mai putea renunţa la ele. În tine dăinuie încă răceala asasinului care ai fost pregătită să fii. Dorinţa de sânge şi de moarte au fost hrana pentru o fiară de neînfrânat care trăieşte în adâncuri, o fiară căreia blestemul îi dă formă şi trup.

Pe Dubhe o trecură fiorii. O fiară. Astfel se descrisese şi ea când îl muşcase pe negustor.

— De-acum înainte, Fiara va trăi în tine, gata să iasă la suprafaţă la orice pas. Deocamdată nu are puterea de a te domina, dar aşteaptă în ungherele spiritului tău ca să te devoreze. Va ieşi la suprafaţă când te vei aştepta mai puţin, de fiecare dată mai puternică, şi te va împinge să ucizi, să masacrezi. De fiecare dată crima va fi mai feroce, mai cumplită şi setea ta de sânge tot mai de nepotolit. În cele din urmă, Fiara va pune stăpânire totală asupra ta.

Dubhe închise ochii încercând să-şi controleze frica oarbă care îi îngheţa fiecare centimetru de piele, de la picioare până la frunte.

— O puteţi combate?

Magara dădu din cap.

— O pecete poate fi ruptă numai de cel care a pus-o.

Tânărul. El trebuie să fi fost.

— Şi dacă cine a făcut-o este mort?

— Nu mai este nici o speranţă.

I se păru că lumea se destrămă toată la picioarele ei.

— Dar nu e cine crezi.

Dubhe se scutură.

— Copilul a fost executantul, dar pecetea a pus-o un mag. Pe el trebuie să-l cauţi.

Tânărul. Un mag mai bătrân. Breasla. Ei.

— Atunci va trebui să-l găsesc şi să-l constrâng să-mi ridice pecetea.

Magara încuviinţă din cap.

— Dar nu va trebui să moară, altfel vei fi pierdută.

10
CRÂMPEIE DE RĂZBOI
***
TRECUTUL III

În primele zile Dubhe credea că se poate salva încă. Nu a renunţat la ideea de a se întoarce la Selva şi-şi spune că poate este posibil, că va reuşi, că este rezistentă la mersul pe jos. Nu s-a pierdut niciodată în împrejurimile satului, nu se va pierde nici acum. Aşa că rătăceşte, tocindu-şi încălţările prin pădure. Încearcă să se ia după soare, cum a învăţat-o taică-su, dar nu ştie unde se află. Călătoriseră timp de trei zile. Nu a făcut niciodată o călătorie atât de lungă. O fi la zeci de kilometri depărtare de casă. Încearcă să nu se gândească şi continuă.

Din când în când plânge, îl strigă pe taică-su, ca şi cum glasul ei ar putea răzbate până în Selva. El îi spusese doar că avea să o apere mereu, că nu avea să o lase niciodată singură, că nu avea să i se întâmple nimic niciodată. Atunci de ce glasul ei nu ar ajunge până la urechile lui, de la depărtarea aceea mare? Va ajunge până la el şi el va veni să o ia, să o ducă înapoi acasă.

Mănâncă ce i-a dat tânărul şi caută să facă economie. Doarme cuibărită în copaci, dar puţin şi prost. Coşmarurile obişnuite o chinuie în continuare şi apoi este prima dată când doarme în pădure. În timpul nopţii, totul se dilată peste măsură, copacii par nişte turnuri inexpugnabile, iar zgomotele uşoare şi şoptite din timpul zilei se transformă în vuiete înspăimântătoare.

Timp de cinci zile, Dubhe nu face decât să rătăcească, bătând întreaga pădure palmă cu palmă, şi în cele din urmă nu mai urmăreşte nici o ţintă. Continuă, lăsându-se purtată de picioare. Speranţa îi slăbeşte puţin câte puţin, vrea să continue să creadă că întoarcerea va fi posibilă, că, dacă va fi destul de tare şi va rezista, va reuşi.

Apoi, însă, la un moment dat, descoperă că nu mai are nimic de mâncare, iar oboseala îi paralizează picioarele. Pe neaşteptate, dorul de taică-su, dorinţa de a se întoarce acasă fac loc unor îngrijorări mult mai concrete. Foamea o asaltează. Încet-încet, totul dispare, şi nu mai are timp nici măcar să se lase pradă disperării, ci doar să caute hrană. Viaţa se rezumă la a se hrăni, la a bea, a dormi şi a merge în continuare, fără încetare.

Dubhe încearcă şi cu peştii. A început să urmeze un râu. A făcut-o din instinct. De altfel este mai uşor să mergi de-a lungul albiei decât să-ţi faci drum printre copaci. Are deja hainele rupte şi încălţările sunt ferfeniţă de la atâta mers. Picioarele-i sunt pline de tăieturi şi zgârieturi. Dar foamea întrece orice, chiar şi durerea tăieturilor. Iar peştii care se zbenguie în apa râului îi trezesc o nostalgie irezistibilă.

Îi urmăreşte cu furie, înmuindu-se şi udându-se toată în apa limpede a râului. Ei sunt rapizi, pe când ea e lentă, prea lentă. Dar face faţă prin îndemânare epuizării care a pus stăpânire pe ea. Este un joc pe care-l juca deseori la Selva. Îşi bagă mâinile în apa ca gheaţa, simte cum peştii îi alunecă printre degete. Insistă. Încearcă, mai încearcă o dată şi încă o dată. Şi aşa, spre seară, ţine între mâini prima ei pradă. Dubhe îşi aminteşte de focuri de sărbătoare plăcute cu peşte la grătar, cu gura plină de cărnuri grase şi suculente. Dar acum i-ar lua prea mult timp să găsească toate cele necesare pentru a aprinde focul şi în orice caz este un lucru pe care l-a văzut la alţii de multe ori, dar pe care ea nu l-a făcut niciodată. Peştele strălucitor o atrage, stomacul protestează vehement. Atunci îşi înfige dinţii în el, deşi mai era încă viu.

Gustul este respingător şi Dubhe scuipă muşcătura. Dar stomacul ei nu ţine cont de nici un argument raţional, are nevoie de carnea aia. Lacrimile-i curg încet şi se amestecă pe faţa ei cu apa râului. Închide ochii şi muşcă în continuare, îşi stăpâneşte greaţa şi muşcă în continuare, înghite îmbucăturile una după alta cu un efort cumplit, până când termină tot peştele.

O nouă zi, încă o zi. După un timp indefinit, Dubhe ajunge pe neaşteptate la capătul pădurii. Copacii s-au rărit treptat în jurul ei, dar nu-şi dăduse seama. Totul este chiar prea luminos, şi pentru câteva clipe Dubhe nu reuşeşte să vadă unde se află. Apoi totul capătă încet-încet formă sub privirile ei şi înaintea ei se întinde o câmpie largă. Iarba este înaltă şi de un verde viu şi sănătos. Pare a fi una dintre pajiştile din apropierea Selvei şi Dubhe poate chiar crede asta o clipă. Apoi, în depărtare, vede fumul cum se ridică de pe şes. Fum înseamnă un sat. Fum înseamnă alţi oameni. Şi alţi oameni înseamnă ajutor şi hrană.

Porneşte din nou la drum, de data asta în plină bătaie a soarelui, fără să aibă unde să se adăpostească şi din nou fără mâncare. Dar Dubhe înaintează şi simte cum ia foc, picioarele-i zvâcnesc de durere şi stomacul îşi cere ca întotdeauna partea.

Din când în când pământul vibrează ritmic şi cerul este brăzdat de stoluri mici de puncte negre: câte două, cel mult câte trei, cel mai adesea singure, nişte păsări ciudate cu formă alungită se rotesc la înălţimi ameţitoare. Dubhe se întreabă ce-o fi şi regretă că nu are un arc ca să le poată doborî şi mânca. Mathon avea un arc extraordinar, aproape cât el de înalt, un obiect preţios moştenit de la tatăl lui. Era prea mare şi greu pentru ca un copil să poată trage cu el, dar Mathon spunea mereu că într-o zi va învăţa.

La apus, misterul se dezleagă. Dintr-odată, unul dintre acele puncte se măreşte şi coboară spre pământ descriind nişte spirale ample. Pare un şarpe imens, se răsuceşte prin aer cu mişcări sinuoase.

Dubhe deschide gura de uimire, contemplă animalul enorm. Este albastru ca marea. Şoldurile-i scânteiază în stropi de lumină, albastrul-deschis de pe burtă se întunecă pe spinarea presărată cu ţepi mai mari şi mai mici. Aripile sunt uriaşe şi subţiri, iar ultimele raze ale soarelui le străpung şi le colorează albastru stins. Pe spinarea animalului – un bărbat acoperit în întregime cu o armură strălucitoare.

Dubhe rămâne ţintuită pe loc, în timp ce în minte-i vin legendele, poveştile spuse în jurul focului, povestirile şoptite în lungile seri de vară.

Născuţi chiar înainte de Marea Mavernie, când pământurile Apei, ale Mării şi ale Soarelui erau un tot. Formau coloana vertebrală a marelui regat, erau cavalerii cei mai puternici din armată: Cavalerii Mării. Călăreau mari dragoni albaştri şi vegheau pacea şi ordinea în Mavernia. Au luptat în Marele Război şi l-au ajutat pe Sennar în misiunea lui.

Animalul coboară pe pământ la câţiva metri de ea şi de aproape pare şi mai maiestuos. Răsuflarea lui vălureşte suprafaţa ierbii. Apoi îşi fixează ochii galbeni în cei ai fetiţei şi Dubhe se simte goală în faţa acelei priviri şi nemărginit de singură şi de mică.

Cavalerul îşi scoate coiful, o priveşte:

— Ce faci tu aici?

Este mai degrabă în vârstă, cu pielea deschisă şi părul blond.

— Mă înţelegi? Cine eşti?

Vorbeşte cu un accent pe care Dubhe nu l-a auzit niciodată, dur şi aspru, iar cuvintele lui par a fi un fel de porunci, seci şi de netăgăduit.

— Din ce sat vii?

Dubhe clătină din cap şi îi aruncă o privire disperată.

Omul oftează. Descalecă de pe dragon şi se apropie de ea.

Dubhe face un pas înapoi. Brusc îşi aminteşte de pumnal şi instinctiv duce mâna la gardă. Nu ştie de ce face acest lucru. Dar ştie că este ceea ce trebuie să facă.

Cavalerul continuă să meargă, dar mai încet, iar Dubhe simte cum îi creşte teama. Atunci trage pumnalul afară şi urlând îl scoate în faţă. Îl mişcă făcând gesturi ample, cu ochii închişi, şi continuă să urle.

— Nu face asta, nu-ţi fac nici un rău. Uite, rămân aici, dar linişteşte-te.

Dubhe se opreşte.

Cavalerul este cam la o distanţă de-un cot de ea, ghemuit pe jos. Are o sabie mare la şold care atinge pământul, dar este în teacă. Dubhe a visat de multe ori să aibă o sabie numai a ei, toţi cei din gaşca ei doreau asta. Compară sabia strălucitoare a cavalerului cu cea ruginită care se afla în grotă, lângă râuleţ, acolo unde ea şi prietenii ei puneau la cale jocurile.

Cavalerul îi zâmbeşte.

— Pune jos pumnalul. Nu se poate vorbi cu armele în mână, nu?

Dubhe se teme. Nu este sigură că vrea să aibă încredere, dar zâmbetul cavalerului pare sincer. Lasă arma jos.

— Foarte bine, bravo. Nu vrei să-mi spui cum te cheamă?

Ar vrea, dar nu poate. Nu reuşeşte. Nu are glas.

— Eşti mută?

„Poate că da.”

— Este periculos să stai aici în câmp deschis. Trupele lui Dohor uneori trag o fugă până aici, îţi vor face lucruri îngrozitoare dacă te prind.

Lucruri îngrozitoare. Dubhe reuşeşte să se gândească numai la ce i s-a întâmplat până în acea zi. Şi nimic nu i se pare mai îngrozitor decât timpul petrecut în pădure.

— Atunci facem aşa. Tu faci semn din cap pentru da sau nu, de acord?

Dubhe aprobă din cap. Nu mai are limbă, dar poate încă să se facă înţeleasă.

— Eşti dintr-un sat din apropiere?

Dac-ar şti. Unde este Selva? Dincolo de un orizont mult prea îndepărtat sau poate că numai la doi paşi de-acolo. Dar nu ştie. Dă din cap că nu ştie.

Bărbatul tace câteva clipe, se uită în pământ.

— Bine, se decide în cele din urmă. Dacă nu ştim, nu-i nimic. Dar se înserează şi e mai bine ca tu să vii cu mine.

Bărbatul se ridică, îi întinde o mână.

Dubhe o priveşte ezitând. Dar are altă variantă? Va avea în sfârşit de mâncare, va fi la loc sigur şi poate că o vor duce şi acasă.

Strânge mâna bărbatului, aspră şi uscată, plină de bătături.

Cavalerul zâmbeşte încă o dată şi o duce spre dragon. Dubhe se opune. Animalul acela este foarte frumos, dar moare de frică din cauza lui, în ochi parcă îi mocnesc cărbuni aprinşi, încearcă să se desfacă din strângerea lui.

— Nu-ţi face nimic! Ascultă numai de mine, este cuminte!

O ia în braţe, nu fără o anumită greutate, şi o apropie de capul dragonului. Animalul se întoarce şi Dubhe se vede oglindită în pupilele lui.

Cavalerul îl mângâie pe cap, iar dragonul închide ochii afişând un aer de mulţumire şi de jignire, deopotrivă.

Dubhe nu se mai zbate.

— Acum tu.

Cavalerul îi ia mâna şi i-o aşază pe capul dragonului. Este rece şi umed, dar viu. Are pielea tare şi solzii lui seamănă cu coaja copacilor. Fiara pufneşte pe nări şi scoate un mic nor de fum.

— Iată, vezi? Acum v-aţi împrietenit.

Cavalerul o ia de-acolo şi o pune pe spinarea dragonului. Este o şa mai degrabă, mare şi chiar comodă. Apoi sare el şi, din instinct, Dubhe îl strânge tare. Când se înalţă în zbor, simte un gol cumplit în stomac şi tot timpul tremură, speriată de moarte. Nu deschide ochii nici măcar o dată.

— Nu te teme, îi spune cavalerul.

Nu te teme.

Tabăra nu este departe, ajung înainte de lăsarea întunericului. Acolo sunt multe corturi şi o căbănuţă din lemn. De jur împrejur, o palisadă deasă. Există şi o incintă mare, unde coboară la pământ. Cavalerul o aşază cu delicateţe jos. Sunt oameni care îi aşteaptă.

— Şi asta cine mai e? zice un băiat.

— Am găsit-o în mijlocul câmpiei, rătăcită.

— Cine eşti? o întreabă un altul.

— Degeaba, nu vorbeşte. Cred că este mută. Copiii pe timp de război ajung să fie aşa. Duceţi-o la cantină şi daţi-i de mâncare, cred că este flămândă.

Şi într-adevăr Dubhe este moartă de foame.

Îi dau pâine de secară şi o supă de legume, iar ea se aruncă asupra mâncării cu lăcomie. Devorează pâinea cu muşcături mari şi bea supa direct din castron, fără lingură. Îşi aminteşte vag certurile mamei, ca şi cum ar veni dintr-o altă viaţă.

„De câte ori trebuie să-ţi spun că la masă trebuie să stai frumos? Este cel mai important lucru pentru o domnişoară!”

— Mai adu-i şi altceva. Trebuie să fi trecut multe zile de când nu a mâncat, spune cavalerul.

Îi aduc brânză şi apoi din nou pâine şi supă la nesfârşit, dar Dubhe rade tot. Ceilalţi o privesc, zâmbesc puţin, dar mai ales vorbesc despre ea.

— O fi o fetiţă dintr-unul din satele atacate. Graniţa nu este în fond atât de departe.

— Crezi? Ai văzut cât de murdară şi de zdrenţăroasă este? Şi toate zgârieturile…?

— O fi scăpat din vreo razie. Ştiţi prea bine că soldaţii lui Dohor nu prea se poartă cu mănuşi.

— Dar nu vorbeşte chiar deloc?

— Pe celălalt câmp unde am staţionat erau grupuri-grupuri de copii în starea asta. Se plimbau prin tabără ca nişte năluci, iar unii îi lăsau să moară de foame.

— Păi ea nu mi se pare că e în pericol să sfârşească astfel…

— Cine ştie ce-o fi văzut, sărăcuţa…

În cele din urmă, Dubhe se opreşte. Simte că explodează şi este bine. Nu credea că era aşa de bine să mănânce până i se făcea rău după ce postise atât de mult timp.

Cavalerul o ia cu el. Nu mai are armura pe el şi pare mai puţin impunător. O strânge din nou de mână, o duce într-o cabană de lemn. Înăuntru e puţin loc, dar e confortabil. Lui Dubhe i se pare ireal că poate sta într-o casă. Mirosul de lemn îi umple nările şi îi aminteşte de cămăruţa ei, de la etaj, lângă fânărie. Îi vine să plângă.

— Hai, hai, nu face asta, îi spune cavalerul ştergându-i o lacrimă. Acum eşti în siguranţă. Sunt eu aici să te apăr.

Dar nu asta e cauza, ar vrea să-i spună Dubhe. Acela nu era locul ei şi nici măcar nu ştie unde se află casa ei. Este o casă frumoasă şi el este un om bun, dar nu este tatăl ei.

Cavalerul o aşază în pat. I-a pregătit un culcuş din paie lângă patul lui de campanie.

— Acum gândeşte-te doar la odihnă, bine?

Dubhe se întoarce. Îl aude pe bărbat pregătindu-se, patul scârţâind sub greutatea lui. Apoi lumânarea se stinge şi, în sfârşit, totul se cufundă în întuneric.

Dubhe rămâne în tabără zile nenumărate. Este un loc ciudat, cum nu mai văzuse în viaţa ei. Sunt numai bărbaţi şi aproape toţi înarmaţi. Cavalerul se numeşte Rin, iar Dubhe îl găseşte foarte de treabă. De ceilalţi bărbaţi se teme, el este singurul care ştie să o mângâie. De altfel, i-a salvat viaţa, Dubhe nu poate uita acest lucru.

În tabără se pare că toţi îl iubesc şi în mod automat o privesc şi pe ea cu afecţiune. Când Rin este acolo, Dubhe reuşeşte să se apropie şi de ceilalţi soldaţi. Câte unul mai încearcă să o întrebe cum se numeşte, dar limba ei nu găseşte calea să vorbească şi Dubhe este mută în continuare. Chiar ar dori să le spună totul, dar îi este imposibil.

Când nu are de făcut altceva, Rin o ia cu el şi o duce în satele învecinate. O arată multor femei şi le întreabă dacă o cunosc. Dubhe observă cu atenţie chipurile acelea, speră mereu să găsească pe cineva care să-i fie familiar, dar în faţa ei nu sunt decât feţe străine.

Seara se întorc în tabără fără nici un rezultat, dar Rin nu pare niciodată trist. A lăsat-o să-i atingă sabia, a învăţat-o să-l hrănească pe dragonul lui, care se numeşte Liwad.

Aproape că ar fi frumos, dacă Dubhe nu s-ar afla atât de sfâşietor de departe de casă.

Într-o seară îl aude pe Rin vorbind cu bucătarul.

— Mă gândeam să o ţin cu mine.

— Războiul stă să înceapă…

— Măcar de-ar fi aşa… dar regele nu are curaj, aşa că stăm aici să privim, să aşteptăm. Eu i-am spionat şi ştiu ce pun la cale…

— Tocmai din acest motiv va izbucni războiul. Ca şi tine, mulţi încalcă înţelegerea şi spionează duşmanul. Mai devreme sau mai târziu, Dohor va profita de acest lucru.

— Cu atât mai mult trebuie să o ţin cu mine.

— Cred că o tabără militară nu este un loc potrivit pentru o fetiţă.

— Şi pădurea este? Sau câmpia, marea?

— Are nevoie de un tată şi de o mamă. Se simte rău, nu vezi? Ar trebui să o dai cuiva din satele astea.

— Satele însă sunt locul cel mai puţin indicat. Soldaţii lui Dohor uneori trec graniţa, i-am văzut!

— Ştii bine că este aşa doar aici, la graniţă, spre mare este încă pace. Ai putea s-o trimiţi acolo.

Rin tace lipsit de convingere.

— Rin, nu este fiica ta.

— Ştiu.

— Nu poţi să o înlocuieşti cu ea.

— Nici nu am de gând să fac aşa ceva.

— I-ai dat hainele ei…

— Nu aveam altele. Şi, în orice caz, poate că este un semn din partea zeilor. Boala le-a luat pe soţia şi pe fiica mea, iar ea nu mai are părinţi. Zeii ne-au făcut să ne întâlnim ca să ne consolăm unul pe altul. Îmi spui ce este greşit în asta?

— Că aici e pe cale să vină sfârşitul lumii.

— Voi fi eu să o apăr.

Bucătarul pufneşte, se ridică, vine la ea, în camera de-alături.

Dubhe a terminat de mâncat.

Un semn de la zei. Oare zeii au vrut să se întâmple toate astea? Ei au vrut ca ea să se prăbuşească în acest coşmar?

Vara se apropie. Dubhe a înţeles că se află în Pământul Mării. Nu îşi aminteşte clar unde este, ştie doar că Selva se află în

Pământul Soarelui. Îşi spune că poate nu este chiar aşa de departe, dar Selva este un sat minuscul, sigur nimeni din acele părţi nu ştie unde este.

Şi apoi începe să se bucure de pacea din tabără, uneori chiar îi vine să zâmbească, atunci când este cu Rin. Nu este ca şi cum ar fi acasă, dar se simte mai puţin singură. Seara mai plânge încă şi uneori se întreabă de ce nu vin să o caute, de ce tatăl ei nu vine să o ia înapoi, dar de ceva vreme se gândeşte mai puţin la asta.

Într-o zi însă feţele încep să devină încordate şi Rin are mai puţin timp pentru ea. Este agitaţie în tabără, Dubhe o simte. A devenit sensibilă la lucrurile astea şi începe să i se facă teamă.

Apoi Rin dispare şi împreună cu el, mulţi alţi bărbaţi. Dubhe rămâne singură o săptămână întreagă. Câmpia, dincolo de palisadă, a fost întotdeauna punctată de trombe de fum, dar pe neaşteptate devin tot mai apropiate şi mai groase.

— Satele din apropiere ard. Lucrurile nu merg deloc bine, îl aude pe un soldat spunând.

Dubhe este neliniştită. Se aşteaptă la ceva cumplit dintr-un moment în altul.

Şi în cele din urmă se întâmplă. O trezesc în toiul nopţii, brusc. Dubhe se saltă cu un urlet şi se trezeşte cu faţa mare şi plinuţă a bucătarului în nas.

— Scoală-te şi îmbracă-te, curaj!

Dubhe ar vrea să întrebe, să ştie, dar acum mai mult ca niciodată din gâtlejul ei nu iese nici un sunet.

— Grăbeşte-te!

Bucătarul este nemaipomenit de înfricoşat şi-i transmite toată neliniştea lui. Dubhe se îmbracă în grabă şi ia pumnalul fără să ezite.

— Nu o să faci nimic cu ăla... îi strigă pe un ton critic bucătarul.

Dubhe strânge şi mai tare mânerul. Simte cum i se pune în gât un nod de lacrimi.

Bucătarul o prinde de umeri, o priveşte în ochi.

— Trebuie să fugi, cât mai repede poţi. Du-te în nord, este teritoriul nostru şi acolo sunt sate care nu au fost încă atacate. Există o pădurice nu prea deasă, nu departe de-aici. Ascunde-te acolo şi nu te întoarce până când nu voi veni să te iau eu. Ai înţeles?

Dubhe începe să plângă. Nu vrea să fugă, nu vrea.

Îndată ce iese din cort, aude zgomote frenetice de paşi şi încrucişări de săbii.

Dubhe rămâne nemişcată în locul unde se află.

„Nu mă lăsa singură, nu mă lăsa singură…”

— Te duci sau nu? urlă bucătarul, cu trăsăturile feţei contractate de mânie şi de teamă.

Dubhe tresare şi o ia la fugă.

Iese în căldura sufocantă a nopţii şi încearcă să alerge, dar deja primele urlete îi rănesc urechile. Urlete de durere, precum cele ale răniţilor. Este un fel de ecou cumplit din trecut. Dubhe ştie că nu trebuie să se întoarcă, ştie că în spatele ei, la mică distanţă, se întâmplă ceva cumplit. Soldaţii lui Dohor fac lucruri cumplite. Dacă se întoarce, le va vedea. Dar nu poate rezista.

Se opreşte în spatele unui cort şi se întoarce. Doar o clipă, apoi se răsuceşte. Infernul este la câţiva paşi de ea. În lumina palidă a lunii, bărbaţii se masacrează. În aer face voltije un dragon verde şi pe câmp aleargă bărbaţi care urlă ca nişte sălbatici, cuprinşi de flăcări. Cine nu fuge se luptă cu lancea şi cu sabia, iar sângele curge pretutindeni. Mulţi bărbaţi sunt la pământ, răniţi. Bărbaţii din tabără, bărbaţii pe care i-a cunoscut. Şi pretutindeni, ochii larg deschişi ai lui Gonar.

Apoi Dubhe ridică privirea spre cer. Dragonul verde trecea pe deasupra capului ei şi… are ceva în gură. O recunoaşte mult prea bine. Este o aripă a lui Liwad.

Dubhe ar vrea să poată striga cât o ţin plămânii, dar nu este aer în jurul ei. Este ca o stană de piatră.

— Pleacă! urlă din nou un glas şi Dubhe abia mai are timp să-l vadă pe bucătar străpuns de o lance.

Printr-un fel de miracol vraja se rupe. Picioarele lui Dubhe acţionează în locul ei şi o târăsc departe.

Fuge fără ţintă, merge în direcţia indicată de bucătar, în timp ce mintea ei este departe, într-un loc pierdut, împreună cu tot ceea ce a posedat până în acel moment. Nu mai există nimic, decât albul ochilor morţi.

Dubhe ajunge ca prin miracol în codrul despre care îi vorbise bucătarul. A alergat toată noaptea şi când ajunge, se opreşte numai pentru că se prăbuşeşte la pământ, sleită. Picioarele o dor cumplit, braţele nu o mai ajută. Nu se mai poate ridica. Nu are putere. Lumea este învăluită într-o lumină moartă, primele

lumini ale zorilor. Pentru Dubhe noaptea nu are sfârşit. Are ochii deschişi spre pădurice, dar nu o vede. Este încă în tabără, în jurul ei trupurile nu fac altceva decât să cadă. Şi atunci ţipă, ţipă, ţipă.

Dubhe rămâne în codru. Întinsă la pământ. În aşteptare.

Trece timpul. Fără ca Dubhe să-şi dea seama. Soarele îşi parcurge traseul. Zori, miezul zilei, apus şi din nou noapte. Dubhe nu se ridică. Apoi din nou zorii de sticlă, steaua dimineţii. Şi ceaţa din mintea ei se împrăştie.

„Bucătarul nu va veni. Rin nu va veni. Sunt morţi cu toţii. Numai eu sunt vie."

Este din nou singură. Se simte frântă în două.

Nu reuşeşte să plângă. Un calm teribil o învăluie. Nu simte nici durere, nici bucurie, nici angoasă. Din nou ca în pădure, viaţa pur şi simplu.

Setea o împinge. Se ridică şi bea. Din acelaşi râu care înconjura marginile taberei, acelaşi pe care l-a urmat către salvare.

Foame. Dubhe porneşte spre nord, după cum îi spusese bucătarul.

Brusc, are impresia că nu a trecut nici măcar un minut de la călătoria ei solitară prin pădure. Viaţa din tabără, Rin şi dragonul lui, totul a dispărut. Poate că nu a fost altceva decât un vis.

Apropierea satului este prevestită de un rotocol de fum. Este mic, aproape cât Selva. Câteva colibe din lemn cu acoperişul de paie, uliţe strâmte între o casă şi alta, o piaţă mică şi o cişmea. Jumătate din case sunt arse. Este o linişte absolută. Pe jos sunt mulţi morţi. Dubhe priveşte scena, dar nu se tulbură. Ceva s-a întâmplat în noaptea anterioară, în timpul masacrului din tabără, ceva i-a şters orice formă de milă.

„Mi-e foame."

Se mişcă prin peisajul dezolant.

Intră în case, atât în cele neatinse, cât şi în cele arse. Caută cămări care să fie încă pline, scotoceşte în lăzi, se uită pe rafturi şi prin bufete.

În sfârşit, intră într-o casă mai puţin distrusă decât celelalte. De data asta, cadavrele sunt înăuntru, dar Dubhe nu se teme.

Toate au faţa lui Gonar, dar ei îi este foame, iar foamea este mai puternică decât spaima.

Se duce spre dulap. A văzut nişte mere roşii.

Raftul este sus, Dubhe se ridică pe vârfuri, întinzând braţul cât de mult poate. Nu ajunge. Se străduieşte din răsputeri, dar tot e prea sus. Pe neaşteptate apare o mână şi ia mărul.

Dubhe se întoarce speriată.

— Pe ăsta îl vrei? Omul care se proţăpeşte înaintea ei este incredibil de slab şi de înalt. Zâmbeşte batjocoritor. Trebuie să fie un soldat. Are o platoşă uşoară care-i acoperă pieptul şi cizme înalte de piele. De centura neagră îi atârnă o sabie mare, vârâtă în teacă. Există ceva neliniştitor în el şi pe chipul lui.

— Atunci îl vrei?

Dubhe întinde mâna, dar bărbatul ridică mărul la o înălţime inaccesibilă pentru ea.

Dubhe încearcă să se întindă, dar nu reuşeşte. Bărbatul o împinge spre dulap. Îi taie orice cale de scăpare. Apoi se apropie de ea, cu un zâmbet tot mai adânc pe faţă.

— O fetiţă aşa de drăguţă şi de mică nu ar trebui să stea într-un loc ca ăsta, cu toţi morţii ăştia. Altfel trece unul ca mine şi o fură.

Bărbatul se apropie şi mai mult, dar se blochează pe neaşteptate.

— Dar ce naiba…

— Ţine ochii închişi, fetiţo, spune un glas calm şi ferm, diferit de cel al agresorului.

Lui Dubhe nici măcar nu-i trece prin minte să nu se supună. De data asta ţine ochii strânşi. I-ajunge câte a văzut.

Aude un fel de schelălăit înăbuşit, apoi o bufnitură uşoară.

— Te simţi bine? întreabă glasul.

Dubhe deschide mai întâi un singur ochi, cu grijă, apoi şi pe celălalt. În faţa ei, se află un bărbat cu totul înfăşurat într-o manta lungă, maro, uzată. Pe cap are o glugă care-i acoperă complet trăsăturile, iar în mână un pumnal subţire.

Bărbatul care a atacat-o este la pământ, cu faţa spre podea.

Este ciudat, dar acum Dubhe nu se teme, deşi bărbatul din faţa ei are ceva ameninţător şi este complet acoperit.

— Te simţi bine sau nu?

Dubhe nu reuşeşte să răspundă, face doar un semn slab din cap că da. O mână iese de sub manta şi îi ia pumnalul de la

cingătoare, unde îl ţinea Dubhe de obicei. Bărbatul îl ia, lumina soarelui se reflectă într-o licărire orbitoare pe lamă.

— Nu-l ai de joacă. Data viitoare să-l foloseşti.

Cu acelaşi gest iute de mai înainte, bărbatul pune pumnalul la locul lui.

— În orice caz, pleacă din locul ăsta, către nord. Dincolo de pădure e pace, sunt multe sate în care vei putea găsi pe cineva care să se ocupe de tine.

Apoi, cu aceeaşi hieratică eleganţă cu care sosise, se întoarce şi dispare în perdeaua de fum.

11
TEMPLUL ZEULUI NEGRU

Plecă a doua zi. În zori şi în grabă, abia luându-şi rămas-bun de la Magara.

Întoarsă acasă, timp de câteva zile nu făcu altceva decât să se îngrijească şi să se odihnească. Încerca în toate felurile să evite vederea simbolului de pe braţ; atâta timp cât nu-l vedea, aproape că reuşea să nu se prea gândească la blestem, dar când i se părea în sfârşit că izbutise să scape din acel coşmar, mâneca se ridica şi scotea la iveală adevărul.

Trebuia să-l găsească pe magicianul care îi aplicase pecetea.

Călătoria nu avea să dureze mai mult de şase zile; o nimica toată pentru picioarele antrenate ale lui Dubhe, dar totuşi era în convalescenţă, şi asta complica lucrurile.

Templul Breslei se afla în partea cea mai nordică din Pământul Nopţii, într-un ţinut care în vremea Marelui Război era încă stăpânit de Fortăreaţa Tiranului.

Dubhe nu mai fusese niciodată acolo. Cunoştea acel loc numai după renume şi din ce-i povestise Maestrul. Un templu prăfuit situat într-o zonă uitată, dedicat unui zeu despre care cei mai mulţi nu ştiau nimic. Zeul Negru – aşa îl numeau oamenii, Thenaar pentru adepţii Breslei – despre care unii spuneau că este un zeu de pe vremea elfilor. Templul era aproape întotdeauna gol, cu excepţia unui singur preot care-şi petrecea întreaga viaţă între acele ziduri, izolat într-o cameră ascunsă.

Preotul Ascuns era singura figură a acelui cult misterios de care oamenii erau interesaţi. Din când în când, câte un disperat se ducea la templu pentru a-i adresa o rugăminte lui Thenaar prin mijlocirea Preotului. În general era vorba despre persoane care ajunseseră la ultimul liman, dispuse să facă orice, numai să-şi vadă împlinită rugămintea, inclusiv să se consacre acelui cult obscur. Periodic, Preotul alegea câte un norocos din rândul Postulanţilor, îl ducea cu el în zonele mai secrete ale templului. De acolo, nimeni nu se mai întorcea, dar existau oameni gata să jure că le fusese ascultată ruga tocmai în virtutea sacrificiului de a fi fost aleşi de către Preotul Ascuns.

Dubhe nu ştia care erau adevăratele rituri ale cultului lui Thenaar. Uneori, când era mică, încercase să-l întrebe pe Maestru, dar el răspunsese întotdeauna destul de vag. Cu siguranţă avea legătură cu sângele şi erau rituri legate de

crimă, dar mai mult nu reuşise să înţeleagă. Maestrul era mereu destul de tulburat când vorbea despre ele.

„Riturile lui Thenaar şi ale Breslei nu privesc oamenii şi nici pe asasinii ca mine. Ţin de demoni malefici, lucruri pe care nu este bine ca tu să le ştii.”

Numai o singură dată Maestrul se arătase mai vorbăreţ, într-o noapte pe care Dubhe nu avea să o mai poată uita vreodată. Atunci înţelesese de ce Maestrul abandonase Breasla şi povestirea acelui unic episod îi îngheţase sângele în vene.

Dubhe călători fără grabă, oprindu-se deseori. Poate că ar fi trebuit să lupte, la sosire, aşa că trebuia să fie odihnită, pregătită, cu mintea cât mai limpede şi mai goală. Încerca să nu se gândească prea mult la ce o aştepta. Fiara dormea deocamdată, dar se putea trezi în orice moment, iar gândul la ceea ce se întâmplase ultima dată îi era cu totul insuportabil.

Adevărul despre misiunea ei însă ieşi la suprafaţă în ziua întunecoasă în care se simţi aproape de Pământul Nopţii. Norii erau negri şi plini de ploaie şi din când în când un tunet zguduia aerul. Crepusculul se instală chiar dinainte de amiază. Era un pământ pentru iubitorii apusului; îl puteai vedea la orice oră, era de-ajuns să te aşezi acolo, la graniţă, şi să observi acel crepuscul veşnic. Dacă ar fi trebuit să aleagă locul unde să-şi ia rămas-bun pentru totdeauna de la Maestru, ar fi făcut-o în acel loc, în ultimele raze roşii ale soarelui. Însă aceasta se întâmplase în timpul verii, sub cerul senin al Pământului Soarelui.

Noaptea fu vestită de apariţia puţinelor stele care reuşeau să-şi scoată capul printre nori. Aşa era în Pământul Nopţii. Alternanţa zilei şi a nopţii era marcată numai de lună şi de stele: în timpul zilei întunericul era perfect, întrerupt doar de culoarea lăptoasă nefirească şi uşoară a cerului, un artificiu derivat din vraja care invocase noaptea veşnică asupra acelui regat.

Dubhe îşi continuă călătoria.

După alte trei zile de mers, ajunse la sanctuar. Era într-o zonă pustie, înconjurată doar de vegetaţia tipică, îngrijorătoare a Pământului Nopţii. Într-un loc în care nu exista niciodată lumină, plantele normale nu puteau avea nici o speranţă să crească. De aceea rarele plante care supravieţuiseră vrăjii erau ciudate. Lor le ajungea puţina luminozitate a cerului din timpul zilei şi erau

chiar mai înfloritoare la lumina stelelor. Erau plante cu frunze mari, cărnoase şi opulente, asemănătoare celor de cactus, şi aveau culori întunecate: predomina negrul, dar existau şi copaci cu frunze de un maroniu-închis, destul de asemănător culorii sângelui închegat, şi flori de un albastru-închis şi intens. Foarte adesea fructele acelor plante erau ca nişte buboaie ciudate, fosforescente, însufleţite de o lumină interioară slabă.

În mijlocul acelei vegetaţii, se ridica o construcţie înaltă din cristal negru, destul de simplă în structura ei. Baza nu era formată din nimic altceva decât dintr-un dreptunghi, nici măcar prea extins; mai degrabă construcţia impresiona prin înălţimea extraordinară a celor trei turle ascuţite, două mai joase pe laterală şi una centrală, mai groasă şi mai ridicată. Părea că reprezintă o fugă temerară spre cer. Uşa era la fel de înaltă şi strâmtă, un culoar îngust deschis în ţesătura zidului. În centru, faţada era deschisă de o rozetă mare ce strălucea într-o lumină roşie vie. Zidurile erau complet acoperite de arabescuri şi simboluri alambicate şi subtile, care se întretăiau până în vârful celor trei turle, într-o pânză densă ce ascundea cine ştie ce înţelesuri.

În afară de lumina roşie a rozetei, mai erau două globuri luminoase ce ieşeau din gura statuilor celor doi monştri enormi, de o parte şi de alta a intrării. În spate, lumina ştearsă a fructelor acelui Pământ.

Dubhe se opri şi nu putu să nu se înfioare în faţa acelei construcţii.

După aşa de mult timp în care încercase să-i scape, ajunsese să meargă ea însăşi până acolo. O furie adâncă îi brăzdă sentimentul de frică.

„Nu ţi-a ajuns să-l distrugi pe Maestru… acum şi pe mine…”

Dar teama ei nu cuprindea numai ura pe care o simţea faţă de Breaslă şi tot ceea ce-i aparţinea sau numai frica pe care puţinele povestiri ale Maestrului i-o inoculaseră încă din copilărie. Era vorba despre răul şi întunecimea emanate de pietrele mari, pătrate ale zidului şi care se revărsau în exterior prin lumina roşie a rozetei. Contemplând-o, pe Dubhe o cuprinse ameţeala. Imaginile masacrului o copleşiră şi ştiu nemilos de limpede că tot acel rău, toată oroarea care aproape o scindase de ea însăşi, nu putea să aibă rădăcini decât aici, în acel loc posomorât şi întunecat.

Îşi făcu până la urmă curaj, închise ochii în întuneric şi reuşi să se controleze. Intră.

Interiorul nu era mai puţin întunecat decât exteriorul. Templul era împărţit în trei nave susţinute de coloane grosolan cioplite. Trunchiurile erau pătate cu sânge închegat, sângele Postulanţilor care îşi puneau mâinile pe marginile tăioase, sculptate cu dalta. Dubhe ridică ochii; se putea distinge profilul celor trei turle, dar nu li se puteau vedea vârfurile, aflate prea sus şi prea departe de privirile credincioşilor.

În pereţi erau nişe, fiecare ocupată de câte o statuie înfăţişând un monstru; erau dragoni mari cu aer înspăimântător, ciclopi, cu două capete, orice creatură josnică pe care mintea adepţilor ar fi fost în stare să şi-o închipuie. În fund era un altar din marmură neagră, lucioasă, iar în spate, o enormă statuie neagră cu vinişoare roşiatice. Era un bărbat cu plete lungi, răvăşite de vânt, cu un rânjet mândru şi în acelaşi timp înspăimântător întipărit pe chip. Într-o mână ţinea o săgeată, în cealaltă, un pumnal lung plin de sânge. Sângele care se prelingea părea adevărat. Era îmbrăcat ca un războinic şi părea de o ferocitate de nedescris în cuvinte, însufleţit de o răutate interioară ce nu avea nume. Şi altarul era murdar de sânge, ca tot ce se afla acolo în interior.

În nava centrală erau bănci grosolane din fildeş, toate goale şi acoperite de praf, mai puţin una. Era ocupată de o femeie îngenuncheată. Era încovoiată cu mâinile împreunate şi părea zdrobită de o suferinţă insuportabilă. Avea picioarele goale pline de răni, probabil după un drum lung, şi murmura un fel de rugăciune.

— Ia viaţa mea şi salvează-l pe el, ia viaţa mea şi salvează-l pe el…

Glasul ei era disperat şi modul în care repeta acea incantaţie îi anula orice sens. Era rugăciunea cuiva care nu mai are nimic de pierdut, a cuiva care a văzut cum i se smulge totul şi este gata să moară.

Dubhe îşi desprinse privirea. Acel spectacol o făcea să se simtă rău, cuprinsă de angoasă.

„Asta vreţi de la mine? Vreţi să mă umilesc, aşa cum Maestrul a refuzat să o facă?”

Dubhe înaintă. Pentru majoritatea oamenilor locul acela era doar un templu, dar Maestrul o învăţase că în realitate nu era

altceva decât o poartă. Sub el, la o adâncime considerabilă sub pământ, se întindea Casa, locul în care trăiau Asasinii, unde era celebrat cu adevărat cultul şi unde Breasla îşi organiza activităţile.

Toţi ştiau de existenţa Casei, dar foarte puţini ştiau unde se afla şi cum se ajungea acolo.

Dubhe începu să analizeze nişele cu atenţie. Examină din nou statuile creaturilor monstruoase, până când dădu peste cea a unui şarpe de mare. Parcurse cu privirea suprafaţa ei netedă şi strălucitoare de cristal negru, analiză ţepii ascuţiţi de pe spate. Îl găsi pe cel însemnat, un semn uşor şi imperceptibil, un fel de crestătură pe care un ochi mai puţin antrenat nu ar fi zărit-o.

Îl apucă hotărâtă, trase. Se mişcă foarte puţin, apoi singur reveni în poziţia originară. O precauţie în plus. Dacă cineva l-ar fi tras din greşeală, nu şi-ar fi dat seama că a declanşat un mecanism.

Dubhe se pregăti să aştepte. Se înfăşură în manta şi rămase lângă statuie. În tăcere, glasul femeii răsuna puternic, obsesiv, insuportabil. Nu fu nevoită să o rabde îndelung, căci un bărbat apăru din spatele altarului. Avea o tunică roşie ca focul ce îi cădea până la picioare, pe margini fiind brodate aceleaşi arabescuri ce decorau exteriorul templului. La vederea lui, pe Dubhe o trecură fiorii.

Omul o privi câteva clipe, apoi îi făcu semn să vină. Dubhe păşi încet pe podeaua în negru şi alb a templului până la altar. Mai putea să se întoarcă şi să plece, dar, dacă ar fi făcut-o, ce s-ar fi ales de ea? Cunoştea sfârşitul cumplit ce o pândea.

Bărbatul o aştepta acolo, cu un zâmbet nesuferit pe chip. Yeshol, Gardianul Suprem al Breslei, căpetenia ei şi oficiantul cultului, cel care trăgea sforile din vizuina lui de sub pământ. Deşi avea cel puţin şaizeci de ani, se bucura de un trup viguros ca al cuiva de treizeci de ani, muşchii tari abia ascunşi de tunică. Era un bărbat tipic din Pământul Nopţii: pielea albă ca laptele, ochi albaştri şi pătrunzători, obişnuiţi cu întunericul şi deprinşi să surprindă cel mai mic detaliu, păr negru scurt şi creţ. Dacă priveai cu atenţie, nu-ţi scăpa cuta ironică pe care o făcea gura lui. Un făţarnic, obişnuit să înşele şi să ţească intrigi, un asasin cu siguranţă, dar deprins cu metodele politicii.

— Îmi imaginam că vei veni, spuse cu un mic zâmbet.

Dubhe nu se lăsă supusă de sentimentul de dominaţie pe care bărbatul i-l inspira. Trebuia să fie calmă şi sigură pe ea.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Urmează-mă.

O conduse spre o scară ce se găsea doar puţin în spatele altarului, o scară alunecoasă în formă de melc cu treptele destul de mici şi de şubrede. Coborâră într-un coridor îngust, slab luminat de făclii, şi merseră unul în spatele celuilalt câţiva metri. Ecoul paşilor lor răsuna sub bolta rotundă a coridorului.

Dubhe ştia încotro se îndreptau, Maestrul îi vorbise. Camera în care Gardianul Suprem îşi petrecea mare parte din timp, cabinetul lui, locul din care Venerabilul Bătrân organiza viaţa Breslei şi îi condamna la moarte pe cei care o meritau. Ceea ce se întâmpla avea un efect ciudat asupra ei. Era ceva greşit în faptul că se afla acolo, că urma cu calm paşii lui Yeshol, ceva bolnav, încercă să-şi amintească doar ce avea în minte, şi nimic mai mult.

Ajunseră în sfârşit la o uşă de abanos, în fundul coridorului. Yeshol o deschise cu o cheie mică de argint şi intră primul.

Era o mică încăpere circulară, neagră ca un puţ, luminată de două vase cu jăratic din bronz. Pereţii erau acoperiţi de rafturi ticsite cu cărţi, iar aerul venea printr-o fereastră de sus. Aşadar se aflau sub podeaua sanctuarului. În centrul încăperii era o masă mare şi în spate, o statuie a lui Thenaar, întru totul asemănătoare cu cea din templu, dar ceva mai redusă ca dimensiuni. În cameră plutea un vag miros de sânge şi Dubhe se simţi ciudat, ameţită. Închise o clipă ochii, aşteptă să audă uşa închizându-se, apoi acţionă.

Scoase pumnalul fulgerător, întoarse la spate braţul lui Yeshol şi cât ai clipi îi puse lama la gât.

— Vreau să ştiu cine este, şopti la urechea bărbatului.

Trecuse ceva timp de când nu-şi punea în practică înzestrările de asasin, dar trupul ei îşi amintea mult prea bine antrenamentul, şi totul îi venea natural.

„Dacă există un bărbat pe care îl pot ucide, atunci ăsta este.”

Yeshol nu părea deloc surprins, nici înfricoşat. Trupul lui era ferm respiraţia regulată. Îşi permise să râdă puţin.

— Deci astea-ţi sunt intenţiile? Şi acum ce ai vrea să faci? Să-i ucizi pe toţi cei de-aici?

Dubhe simţi cum se sufocă de furie. Nu avea controlul deplin asupra ei înseşi, era conştientă de acest lucru, şi simbolul de pe braţ pulsa.

— Nu mă interesează nimic din toate astea. Vreau doar să ştiu cine mi-a aruncat blestemul ăsta.

— Ştii că eu nu-ţi voi spune, dacă Sarnek ţi-a vorbit vreodată despre mine, ar trebui să ştii acest lucru.

— Să nu îndrăzneşti nici măcar să-i pomeneşti numele!

— Iată care este problema ta, Dubhe, această afecţiune nesăbuită faţă de un Biruit. Dar tu asta nu vrei să înţelegi…

Dubhe îi apăsă lama pe beregată şi simţi cum un firicel de sânge i se prelinge pe braţ.

— Nu mă subestima.

Nici măcar acum Yeshol nu părea îngrijorat.

— Sângele nu mă sperie şi nici moartea. Sunt în elementul meu. Nu-ţi voi spune cine a fost. Şi este inutil să-ţi amintesc faptul că dacă mă omori nu numai că nu te vei elibera de blestem, dar vei avea toată Breasla pe urmele tale. Aşa că te-aş invita să mai reflectezi, să laşi arma jos şi să stai de vorbă cu mine. Sunt multe de spus. Şi apoi ce vrei să faci? A fost de-ajuns mirosul vag de sânge şi deja eşti întoarsă pe dos.

Era adevărat. Făcea eforturi să îşi păstreze controlul, Fiara era pe punctul de a se trezi.

Cu furie, Dubhe îi dădu drumul. Yeshol abia avu timp să se prindă de masa din faţa lui.

Rămase câteva clipe aşa, nemişcat, apoi se întoarse, iar chipul lui îşi reluase obişnuitul zâmbet dispreţuitor. Îi arătă scaunul.

— Eşti bună, fără îndoială. Ani întregi în care ai mucezit ca hoaţă, uită-te la tine… trupul tău, agilitatea ta…

Dubhe strânse pumnii şi plecă privirea.

— Aşează-te, îi spuse în cele din urmă.

Dubhe se aşeză. Picioarele îi tremurau uşor.

— De ce? întrebă.

— Nu înţelegi singură?

— Oi fi eu o Copilă a Morţii, dar voi aveţi cete de Asasini aici, nu aveţi nevoie de mine.

Yeshol zâmbi.

— Vrei oare să-mi demonstrezi că admiraţia pe care o am pentru tine este complet lipsită de raţiune? Dubhe, cei

consacraţi nu se pot sustrage destinului lor, iar al tău este pus sub semnul lui Thenaar.

— Eu nu sunt o asasină.

— Ba da, eşti, te-ai născut pentru asta.

— Eu nu ucid! urlă.

— Ai făcut-o, şi chiar de curând.

Dubhe simţi cum ameţeala pune stăpânire pe ea.

— Tu eşti una dintre noi, şi chiar dinainte de a te naşte. Tu ai primit antrenamentul nostru, tu ştii, în adâncul inimii tale, că nu ştii să faci altceva. Ceea ce faci acum ca să supravieţuieşti, viaţa nedemnă de hoaţă pe care o duci este o risipă enormă de talent şi te înjoseşte, pentru că nu acesta este drumul tău. Tu ne aparţii, şi în sinea ta ştii asta.

Dubhe strânse pumnii. Îşi aminti de bărbatul negru a cărui siluetă se desprindea pe fundalul apusului, bărbatul care venise să întrebe de ea, bărbatul care pusese capăt visului ei de a duce o viaţă liniştită cu Maestrul.

Furia crescu, căci cuvintele lui Yeshol corespundeau cumplit de mult celor pe care ani îndelungaţi şi le repetase ea însăşi şi corespundeau dezgustului pe care îl simţea faţă de ea, sentimentului de oprimare ce o însoţea în toate zilele vieţii ei. Crezuse întotdeauna în destin.

— Eu nu urmez cultele voastre barbare, Thenaar sau orice altă divinitate cretină, nici una nu există pentru mine.

Yeshol nu se lăsă impresionat de sacrilegiu.

— Thenaar este cel care te vrea.

Dubhe făcu un gest de mânie.

— Sunt numai nişte vorbe inutile şi ridicole. Hai să trecem la subiect mai bine. Ce vrei în schimb ca să-mi spui ceea ce ştii?

— Văd că tot nu înţelegi. Eu nu voi vorbi niciodată; nici acum, nici în viitor.

Dubhe îşi împlântă pumnalul în lemnul mesei de scris.

— Dacă asta este intenţia ta, atunci sunt o femeie moartă şi o femeie deja moartă nu se teme de nimic. Poate nu vă voi distruge, dar cu siguranţă mulţi dintre ai tăi şi în primul rând tu mă veţi însoţi.

— Un asasin are sânge-rece, Dubhe, iar tu astăzi vorbeşti fără să gândeşti. Faptul că eu nu îţi spun nimic nu înseamnă că nu vreau să te ajut.

Dubhe rămase perplexă.

— Noi cunoaştem un mod pentru a ţine sub control blestemul.

— Minţi. Mi s-a spus deja că nu există.

— Cine a făcut-o nu a înţeles nimic. Nu este o pecete, este un blestem. Iar un blestem poate fi destrămat şi de altcineva decât de cel care l-a impus.

— Şi atunci?

— Atunci noi îţi vom da leacul care te va salva, dar puţin câte puţin. Va fi nevoie de ani buni ca să te vindeci. În aceşti ani, tu ne vei sluji.

Dubhe lăsă să-i scape un zâmbet sarcastic.

— Iată aşadar cauza adevărată…

— Văd că începi să gândeşti.

— La naiba…

— Eşti iraţională. Locul tău este aici: durerea ta zilnică, rana veşnic deschisă a morţii lui Sarnek, simţi toate astea pentru că nu eşti încă acasă. În acest loc vei găsi pacea pe care o cauţi, căci erai menită acestor ziduri, acestui întuneric încă dinainte de a te naşte.

Dubhe îl privi aspru.

— Ai găsit într-adevăr o metodă foarte bună, nenorocitule… dar eu urăsc locul ăsta şi înainte de a mă pune în slujba ta prefer să mor.

— Este alegerea ta. Dar gândeşte-te bine. Nu vorbim despre moarte aşa cum ai văzut-o tu mereu. Nu vorbim despre un bătrân care-şi dă sufletul în pace la sfârşitul zilelor, în patul lui, poate chiar împăcat cu viaţa lui măruntă. Nu vorbim despre otrava care te ucide în câteva momente de durere sau despre tăişul care pătrunde în carne, toate lucruri pe care tu le înţelegi, pe care le cunoşti. Vorbim despre abis, despre un loc din care nu se poate ieşi, un loc obscur pe care nimeni, te pot asigura, nimeni nu-l cunoaşte. Pe zi ce trece, mintea-ţi va rătăci tot mai mult şi vei încerca să te regăseşti pe tine însăţi, vei încerca din răsputeri. Dar Fiara care trăieşte înlăuntrul tău nu cunoaşte odihnă şi este veşnic înfometată. Te va devora bucată cu bucată. O vei vedea acţionând prin trupul tău, o vei vedea aşa cum ai văzut-o în ziua în care ai săvârşit masacrul din pădure. Aşa, de sute de ori. Şi apoi, nu se va mai întâmpla numai când ucizi. Foamea de carne şi de sânge va fi obsesia ta. Se va năpusti peste tine când dormi, în timp ce mănânci, în orice moment al zilei. Până când vei ajunge doar un animal şi vei trăi

ca un animal. Până când nebunia te va ucide. Şi să nu crezi că te poţi omorî înainte ca totul să se împlinească, căci Fiara nu te va lăsa. Nu va fi rapid. Şi nu va fi frumos.

Dubhe simţi cum picături de sudoare rece îi curg pe şira spinării. Putea vedea tot ceea ce spusese Yeshol, putea să simtă.

O viaţă întreagă asemenea zilelor cumplite pe care le trăise cu puţin timp în urmă.

Ridică o privire plină de îngrijorare spre bărbatul rămas nemişcat la locul lui.

— Cum îmi poţi face una ca asta… cum ai putut pune la cale… Cuvintele i se înecară în gât.

— Pentru gloria lui Thenaar. Când vei fi cu noi, şi tu vei înţelege.

Dubhe privi în pământ. Îi lipsea aerul în cămăruţa aia sufocantă şi se simţea deja pierdută.

— Ţi s-a pregătit o cameră, chiar cum ieşi pe uşa aia. Prima zi vei simţi durere, căci moartea care îşi are sălaş în acest loc este hrana Bestiei, dar noi îţi vom da leacul şi te vei simţi imediat mai bine. Între salvare şi o moarte chinuitoare stă doar uşa aia, Dubhe, doar atât. Zi da sau nu.

Dubhe privi în continuare spre pământ, răvăşită. Apoi se ridică şi se înfăşură în manta.

— Nu pot să decid acum.

— Cum vrei. Ştii unde mă găseşti, dar ştii deopotrivă ce te aşteaptă dacă spui nu.

Dubhe scoase pumnalul din masă, aşteptă ca Yeshol să deschidă uşa şi să o conducă afară.

— Gândeşte-te bine, Dubhe, gândeşte-te, îi repetă pentru ultima dată, imediat ce ajunseră în sanctuar.

Femeia era încă la locul ei, totul era ca mai înainte şi totul i se păru insuportabil.

Dubhe se întoarse, străbătu în grabă nava, tot mai în grabă, până când ieşi în fugă din templu.

12
CALEA CARE DUCE LA ÎNTUNERIC

Primul instinct fu acela de a se duce departe, de a fugi din nou în Pământul Soarelui. Alergă, disperată, fără să se oprească o clipă, până ajunse la capătul puterilor, şi nu se opri decât atunci când văzu zorii trandafirii înaintea ei, când văzu Pământul Nopţii dispărând.

Era vlăguită, şi rana o durea. Îşi dădea perfect seama de propria imprudenţă, înţelegea că astfel nu şi-ar fi făcut decât rău, dar în acele zile mai mult decât raţiunea predomina teama, oarbă şi rece. De aceea trebuia să se întoarcă acasă. Să se întoarcă acasă şi să uite totul.

Ajunse repede, în cinci zile străbătu în sens invers drumul pe care îl făcuse deja.

I se părea că este din nou fetiţă, toate fricile de odinioară reveneau şi-i dădeau târcoale.

„Ca şi cum Maestrul n-ar fi existat, ca şi cum aş căuta în continuare Selva şi pe părinţii mei.”

Se năpusti în grotă şi i se păru că se simte mai bine de îndată ce trase în piept mirosul de mucegai. Respiră profund şi închise ochii.

Din nou acasă, singură, redobândi încet controlul. Petrecu câteva zile îngrijindu-se. Rana era roşie şi umflată, iritată. Folosi pomada obişnuită de la Tori. Şi, în timp ce trupul i se refăcea, muşchii i se relaxau şi pielea spatelui redevenea rozalie şi elastică, se gândea.

Petrecu ceasuri lungi meditând la Izvorul Întunecat. Venise iarna. O seară lungă cu furtună, parfumul aerului se schimbase, consistenţa lui se schimbase şi, chiar dacă era soare, razele lui nu aveau efect asupra vălului de frig care coborâse pe pământ. Dar Dubhe nu se temea de frig, ba chiar îl căuta, şi mergea noaptea la izvor, îmbrăcată cu cămaşa ei obişnuită, învelită doar cu mantaua.

Trebuia să se întoarcă la starea de comuniune cu lumea, trebuia să simtă pământul gol sub palmele deschise ale mâinii. Când orice altă senzaţie era ştearsă de acel contact, ştia că poate gândi cu adevărat lucid.

Doar Breasla avea antidotul. Nici măcar Magara nu putea face ceva. Dubhe ştia bine că magia Breslei era specială. Maestrul îi

vorbise despre asta. Era vorba despre formule interzise, despre magie nocivă, care avea drept punct central răsturnarea legilor naturii, bazată fiind pe moarte. Acele formule însă erau reinterpretate, revizuite în funcţie de cultul lui Thenaar. Dar mai ales în Pământul Zilelor circula şi zvonul că Breasla ar fi singura deţinătoare a magiei elfilor, cea mai obscură şi malefică.

Cuvintele lui Yeshol îi bubuiau în minte şi în timpul nopţii nu putea să nu se gândească la masacrul din luminiş. Avea să fie aşa până la cea mai cruntă dintre morţi.

Nu numai că omorâse din nou, deşi încercase mereu cu toate forţele să se ţină departe, dar fusese şi un masacru, un lucru în faţa căruia mintea ei se clătina. Acesta era destinul care o aştepta în afara Breslei şi ea nu ar fi suportat un sfârşit ca ăsta. Alegerea părea prea uşor de făcut.

Dar ce însemna să accepte propunerea lui Yeshol? Însemna să se vândă celui mai crunt duşman al ei, un duşman cu care Maestrul se luptase până la moarte. Pentru ea.

Nu putea uita ce-i făcuseră Maestrului. Să se ducă la ei însemna să-i trădeze memoria şi învăţăturile. Nu o pregătise ca să devină o maşină a morţii aservită cultului lui Thenaar, nu pentru asta o salvase şi o ţinuse cu el. Nu pentru acel scop ajunsese cum ajunsese. El a fost cel care i-a dat viaţă, mai mult decât tatăl ei, care nu reuşise să o apere, nici să o regăsească după ce a pierdut-o. Nu putea să-i facă una ca asta. Şi apoi ea abandonase calea crimei, jurase asta când Maestrul murise.

Nu, nu exista o alegere adevărată. O moarte oribilă sau calea obscură a Breslei de care încercase să scape timp de doi ani.

Dubhe se zbătea cuprinsă de îndoieli şi o singură soluţie se profila la orizont. O moarte aleasă, căutată. O moarte care să fie demnă, care să evite agonia cumplită pe care Yeshol i-o indicase.

Respinsese întotdeauna ideea sinuciderii. Trecuse prin suferinţe nenumărate, dar niciodată, niciodată nu se gândise să spună gata, să aleagă scăparea cea mai uşoară. Dar acum nu ar fi fost vorba despre laşitate. Nu ar fi fost gestul de pe urmă al unui laş. Era vorba să aleagă o moarte în locul alteia, căci era deja condamnată, dacă refuza oferta lui Yeshol.

Dubhe petrecu o noapte întreagă reflectând. Era singura cale de a spune nu. Să termine, şi asta imediat.

Şi totuşi nu putea. Nu crezuse niciodată că ar putea fi caracterizată drept o persoană care iubea viaţa. Viaţa era simplă, brutală şi îi venea greu să şi-o imagineze ca pe ceva plăcut, frumos. Acum însă când un singur gest o despărţea de încheierea poveştii, simţea că nu îl poate face. Ceva în ea dorea să mai trăiască. Ca şi cum ar fi fost posibil un viitor diferit de trecut, ca şi cum timpul ce se întindea înaintea ei ar putea să îi readucă pe Maestrul sau anii petrecuţi în Selva. O speranţă disperată, ca toate speranţele. O dorinţă iraţională de a depăşi orice limită, de a merge până la capăt.

Nu, nu putea.

În acele nopţi petrecute la izvor înţelese că natura ei, că suma experienţelor ei şi, mai mult chiar, destinul aleseseră pentru ea. Maestrul nu mai exista, trupul i se descompusese deja în pământ, iar ei nu-i mai rămânea altceva decât să urmeze acel ceva dinlăuntrul ei care dorea cu tenacitate să trăiască. Dar nu era nici un fel de bucurie în acea alegere, nici uşurare.

Breasla învinsese.

Goli casa încet-încet, îşi luă rămas-bun de la tot. De-acum înainte casa ei va fi în măruntaiele pământului, cu Yeshol.

Când se apropia momentul plecării, pe neaşteptate îşi făcu apariţia Jenna. Îl văzu văzut venind, cu chipul întunecat şi înfăşurat într-o manta neobişnuită, în pragul grotei, în timp ce afară cădea o lapoviţă fină.

— Te-am căutat mult.

Dubhe nu putu să nu recunoască faptul că-i făcea plăcere să-l revadă. Din acest motiv încercă să fie dură.

— Aveam impresia că am fost clară.

Jenna intră, se aşeză la masă. Rămase liniştit, fără să facă nici unul dintre acele mici gesturi de aroganţă pe care le avea de obicei.

— Pe unde ai umblat?

Dubhe ştia că întrebările nu mai puteau fi evitate.

— Plec.

Jenna rămas perplex.

— Este din cauza poveştii din luminiş, nu-i aşa? S-a întâmplat ceva acolo şi tu erai prezentă. Eu, cu-adevărat, vreau doar să te ajut… căci… la naiba… suntem parteneri de afaceri, dar şi partenerii până la urmă ajung să ţină unii la alţii, sau nu?

Lăsă ochii în jos.

— Doar şi tu ţii puţin la mine… nu?

Dubhe tăcu pentru o clipă. Situaţia începea să devină complicată, mai mult decât ar fi crezut.

— Lucrurile despre care ai auzit vorbindu-se sunt rezultatul unei boli. Sunt bolnavă.

— Atunci ai nevoie de un preot şi de cineva care să te îngrijească…

Dubhe clătină din cap.

— Există un singur loc unde mă pot îngriji şi nu e bine să ştii care este. Voi merge acolo. Mi-au cerut un preţ pentru vindecare, ca întotdeauna, şi eu trebuie să-l plătesc. Dacă vreau să trăiesc, trebuie să o fac.

— Cât timp vei fi plecată? Şi ce să spun celor care te caută?

— Nu ne vom mai vedea niciodată, Jenna. Nu vom mai face afaceri împreună. Întoarce-te la munca ta.

Jenna rămase câteva clipe fără cuvinte, apoi, pe neaşteptate, lovi atât de violent cu pumnul în masă încât Dubhe tresări.

— Nu, nu! De atâta timp muncim împreună, te-am văzut crescând, am fost lângă tine când lucrurile mergeau rău. Nu poţi pleca aşa, fără să-mi explici motivul. Mă abandonezi!

— Noi am avut întotdeauna doar o relaţie profesională – nu a fost nimic altceva.

— Nu-i adevărat, nu era numai asta!

Sărise în picioare.

Dubhe simţi că ceva îi strângea stomacul. Era greu să-şi lase în urmă toată viaţa, iar Jenna făcea parte din ea. Deşi îşi promisese că nu se va mai întâmpla vreodată, se legase de o persoană, se ataşase.

— Pentru mine nu este uşor să las totul şi să încep o viaţă nouă, dar trebuie, altfel voi muri.

— Cu atât mai mult ai nevoie de mine.

Dubhe zâmbi trist:

— Pleacă, pleacă şi uită totul. Ţi-am spus deja în seara aia: nu poţi înţelege, cei ca mine sunt pierduţi.

Jenna încleştă pumnii până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Nu te voi lăsa să pleci.

Făcu totul cu mare grabă, graba celor neexperimentaţi, a tinerilor. Îi puse mâinile pe umeri şi, neîndemânatic, îşi apăsă buzele peste cele ale lui Dubhe. Fu ceva atât de neaşteptat

încât ea nu avut timp să reacţioneze. Simţi buzele acelea care tremurau peste ale ei şi un fluviu de amintiri o cuprinse. Figurile se suprapuseră într-o imagine foarte plăcută şi teribilă care o tulbură. Se desprinse cu violenţă.

Rămaseră unul în faţa celuilalt, Jenna cu ochii în pământ, roşu cum nu-l văzuse niciodată, Dubhe îl privea înlemnită şi se forţa să-i separe figura de amintiri.

— Eu nu te-am iubit niciodată, spuse numai atât, cu o răceală glacială.

— Eu, da…

Dubhe se apropie de el, îi puse o mână pe umăr. Înţelegea. Mult prea bine.

Jenna rămase prostit, cu ochii strălucindu-i. Dubhe îl însoţi afară, şi o vreme prin pădure. Merseră unul lângă celălalt fără să-şi vorbească. O cucuvea îşi lansă ţipătul lugubru în depărtare, în munţi.

„Este viaţa mea care se sfârşeşte, ca de-atâtea ori în trecut.”

Se opri.

— Adio, Jenna!

El nici măcar nu găsi curajul să o privească.

— Nu se poate termina aşa…

— Ei bine, chiar se termină aici. Întoarce-te acasă.

Dubhe îl lăsă singur în pădure. Venise timpul. Aceea avea să fie ultima noapte din vechea ei viaţă.

Porni în zori, cu doar câteva lucruri. Luă cu ea armele, pumnalul de care era foarte ataşată.

Le privi cu o privire diferită.

„Va trebui să le folosesc din nou.”

Se înfioră. Sperase întotdeauna că momentul acela nu avea să sosească niciodată.

Luă cu ea şi un schimb de haine şi câteva provizii pentru drum. Nici măcar nu goli grota. Nu-şi dădea seama dacă nu ezitase pentru că era prea ataşată de acel loc sau deoarece credea cu adevărat că într-o zi putea să se întoarcă acolo. Pur şi simplu întoarse spatele acelui loc pe care îl iubise mult şi nu se mai uită în urmă.

Călătoria dură şase zile, la fel ca prima dată. S-ar fi putut grăbi să ajungă mai devreme, dar nu avea nici un chef. Se gândi

că probabil avea să fie ultima ocazie de a se afla în aer liber atât de mult timp, cel puţin în primele luni, şi voia să se bucure de ea. Voia să ducă cu ea mirosurile iernii, înainte ca timpul să fie pierdut, iar trupul ei să ajungă prizonier în nişte tuneluri săpate în stâncă.

Şi voia să şteargă amintirea stânjenitoare şi tristă a lui Jenna sărutând-o şi încercând prin acel gest ridicol să o ţină legată de el şi de Pământul Soarelui pe ea care nu era legată de nimic.

Ajunse în templu la miezul nopţii. Întunericul de pe Pământul Nopţii era dens, frigul pătrunzător. Vântul se strecura prin uşa mare şi străbătea navele sanctuarului şuierând lugubru în jurul statuii lui Thenaar. De data asta nu era nimeni printre bănci. Dubhe era singură. Şi totuşi ştia că Yeshol o aştepta.

Îşi sprijini mâna de coloane şi simţi marginile tăioase ale cristalului negru cum îi răneau carnea. O picătură de sânge se prelinse de-a lungul coloanei.

Durerea o readusese în fire şi înţelese pe deplin ce se pregătea să facă.

Strânse palma rănită, o altă picătură căzu pe pământ.

Se duse la aceeaşi statuie, mişcă piesa pe care o cunoştea, aşteptă.

Yeshol apăru, învăluit în tunica lui roşie. Zâmbea plin de un sentiment de mulţumire pe care nu şi-o putea ascunde.

— Până la urmă nu a trebuit să te gândeşti mult…

Dubhe nu răspunse. Ar fi dat orice numai să-i smulgă zâmbetul ăla de pe faţă, dar viaţa ei era în mâinile acelui nenorocit, făcuse o alegere, iar acea alegere nu includea moartea lui Yeshol.

Yeshol trebuie să fi înţeles ceva, căci corectă tirul.

— Nu mă îndoisem niciodată de tine. Thenaar te-a ales, nu ai fi putut face altceva decât să vii.

Urmară acelaşi drum ca data trecută şi, ca atunci, ajunseră în cabinetul lui. De astă dată, cum intră, bărbatul trase o sforicică aurită care se afla lângă statuia lui Thenaar.

Îi făcu semn lui Dubhe să se aşeze şi i se alătură.

— Înainte de orice, aici nu ai nevoie de armele tale. Pune-le jos.

Dubhe ezită.

— Mai vrei încă să mă ucizi? Poate îmi vei tăia mie beregata, dar oamenii mei te vor ucide şi atunci la ce ţi-a folosit?

Nu era acela motivul.

— Sunt ataşată de armele astea.

— Nu-ţi folosesc.

— Promite-mi că mi le vei înapoia când se va termina.

Yeshol o privi aproape cu dezgust, dar consimţi.

— Le vei avea înapoi după iniţiere.

Dubhe aşeză jos totul: arcul, cuţitele de aruncat, săgeţile. Ultimul fu pumnalul. I se păru că săvârşeşte o blasfemie depunând pe podeaua aia blestemată arma Maestrului.

— În starea în care te afli acum nu-ţi este permis să participi la adunarea noastră, în Casă. Eşti impură din cauza vieţii corupte şi lipsite de credinţă pe care ai dus-o în afara acestor ziduri şi, în acelaşi timp, blestemul s-ar dezlănţui dacă i-ai trece pragul fără să ţii în frâu Fiara care doarme în adâncul tău.

Dubhe îl întrerupse printr-un semn.

— Pe fiara aia tu mi-ai aşezat-o în inimă şi, în orice caz, vreau să clarific lucrurile. Voi lucra pentru voi, voi face ce veţi vrea, dar nu veţi avea niciodată credinţa mea. Eu nu cred în nici un zeu, cu atât mai puţin în unul precum Thenaar.

Yeshol zâmbi.

— Numai Thenaar decide. Oricum, vei trăi cu noi şi a trăi cu noi înseamnă a aparţine Breslei, înseamnă a participa la cult. Nu vei avea de ales.

Uşa se deschise şi înăuntru păşi o siluetă cu gluga trasă. Purta o tunică neagră lungă din pânză aspră. Se înclină în faţa lui Yeshol ducând mâinile la piept, apoi îşi dădu jos gluga. Era un bărbat mai degrabă tânăr, cu părul foarte scurt, de un blond spălăcit; ochii erau la fel de deschişi şi lipsiţi de expresie, nasul ascuţit, pielea foarte palidă. O privi ca şi cum ar fi fost transparentă.

— El este Gardianul Iniţiaţilor, numele lui este Ghaan. Se ocupă de tinerii care vin la noi, de noii adepţi. În general, este vorba despre copii, dar în cazuri rare avem de-a face şi cu câte unul mai mare, cum eşti tu. El te va iniţia în cult. Din acest moment şi până la ceremonia de iniţiere nu vei vedea pe nimeni altcineva decât pe Gardianul Iniţiaţilor. Nu eşti demnă ca un altul dintre noi să-ţi adreseze cuvântul.

Yeshol făcu un semn şi Ghaan vorbi.

— Ridică-te şi urmează-mă.

Dubhe ascultă. Viaţa ei aparţinea de-acum acelor oameni.

Înainte de a ieşi, Yeshol o chemă din nou.

— Ţi-am văzut mâna, zâmbi. A nu ştiu câta dovadă că îi aparţii lui Thenaar, Dubhe. Primul lucru pe care trebuie să-l facă un iniţiat este să-şi ofere propriul sânge, şi tu ai făcut-o deja.

Dubhe strânse pumnul cu putere.

Traversară numeroase coridoare strâmte, săpate în stâncă, toate întunecate şi urât mirositoare. Însă mirosul de sânge, mai puternic în hruba lui Yeshol, dispăruse aproape cu totul şi Dubhe respira mai în voie. Bărbatul din faţa ei nu vorbea, se mulţimea să meargă, iar Dubhe îl urma. În curând pierdu şirul ramificaţiilor şi al cotloanelor prin care trecuseră.

În sfârşit ajunseră la o uşă din lemn. Ghaan o deschise cu o cheie lungă, ruginită. Interiorul era un adevărat puţ. Duhnea a mucegai şi era foarte strâmt. Dubhe socoti că ar fi reuşit cu greu să încapă înăuntru întinsă şi oricum ar fi trebuit să îndoaie picioarele. Sus, foarte sus, se vedea o mică ferestruică prin care intra puţin aer.

— Aceasta este celula de purificare. Tonul vocii bărbatului era ascuţit şi vorbea fără să o privească în faţă. Vei rămâne aici şapte zile, şapte zile în care vei posti ca să te purifici. Vei avea dreptul la jumătate de carafă de apă pe zi. Voi veni în fiecare zi la tine să-ţi cer Tributul şi să te instruiesc într-ale cultului. După, vei putea avea acces în Casă şi vei avea parte de iniţiere.

— Eu nu cred în zeul vostru, şopti Dubhe.

Pe neaşteptate, totul i se părea o nebunie. Se întrebă de ce acceptase şi-şi aminti oroarea cu care Maestrul vorbea despre acel loc.

Ghaan o ignoră.

Dubhe intră. Uşa se închise violent în urma ei, scrâşnetul cheii în broască ricoşă dintr-un perete în celălalt, până în vârf, până la gaura mică de sus. Păru un zgomot asurzitor.

Dubhe cunoştea capcanele şi momelile întunericului. În momentele cele mai rele, întunericul o învăluise şi o înconjurase, o sustrăsese realităţii şi o consolase. Reversul medaliei era tocmai acela. Solitudinea şi obscuritatea înlăturau caracterul real al lucrurilor, înghiţeau tot ce se afla în exterior, deformau contururile. Întunericul protejează, dar înşală.

Aşa se întâmplă în cele şapte zile de delir.

Raţiunea încerca să reziste. Dar viziunile apăreau. Trecutul şi prezentul se suprapuneau, uneori lui Dubhe i se părea că este încă fetiţă, acasă, uneori era din nou în pădure, alungată din Selva, alteori îl vedea pe Maestru privind-o cu un ochi sever. Gonar o persecuta şi la fel celelalte victime din acei ani plini de disperare, în care încercase să nege faţă de ea însăşi cruzimea propriului destin.

Setea o devora, foamea era un chin continuu, aerul era rar şi stricat. Dubhe încerca din răsputeri să rămână conectată la esenţa ei, la gândurile ei. Atâta timp cât nu le va pierde, Breasla ar fi avut în continuare ceva ce nu-i aparţinea, atâta timp cât mai exista conştiinţa, ar mai fi avut un sens să trăiască.

Ghaan venea în timpul nopţii; Dubhe deducea acest lucru, deoarece sus, în înaltul închisorii, răsărea mereu o stea când sosea el, o stea luminoasă şi roşie.

În prima seară, îi dădu haine noi. Era o tunică asemănătoare cu a lui, neagră şi din pânză aspră ce-i înţepa pielea. Apoi îi tăie părul. Îl lăsă să o facă. Apoi îi spuse să-i întindă mâna care nu era rănită. Ea se supuse, iar omul îi crestă palma cu cuţitul.

— Pentru Sabia care înjunghie, şopti şi adună sângele într-un mic vas de sticlă.

În sfârşit, îi dădu o bucată de pânză curată cu care să şteargă sângele. Era umedă, ca şi cum ar fi fost îmbibată cu ceva.

Tăietura era mică, dar adâncă şi vederea sângelui o tulbură pe Dubhe.

Fiara este însetată.

Începând din a doua noapte, Ghaan începu să o şi instruiască. Intra în celulă aducând cu el un alt vas de sticlă ciudat pe care o punea să-l miroasă şi Dubhe îşi revenea pentru un timp, devenea mai prezentă.

Apoi îşi aminti vag orele nocturne petrecute împreună cu bărbatul, năucită de foame şi de sete şi aproape hipnotizată de Ghaan, care părea să rostească o incantaţie în timp ce vorbea despre Thenaar.

— El este Zeul suprem, cu mult mai puternic decât toţi cei pe care-i venerează Lumea Pământeană…

— Thenaar este stăpânul nopţii. Răsare odată cu Rubira, Steaua Sângelui. Aceea, o vezi? Deasupra capului tău. Are punctul culminant la miezul nopţii şi atunci domină tenebrele. Rubira este slujitoarea lui Thenaar, îl precedă şi-l vesteşte…

— Noi, ucenicii lui, suntem Triumfătorii. Oamenii ne numesc în mod vulgar Asasini, dar noi suntem Aleşii, Poporul Ales al lui Thenaar…

La sfârşitul fiecărei seri, Ghaan o rănea. În fiecare seară, o rană într-o zonă diferită. După palme, veni rândul antebraţelor, apoi al picioarelor. În ultima seară, o crestă pe frunte.

— Şapte semne, şapte precum Fraţii cei Mari care au marcat istoria noastră de Triumfători, şapte precum zilele anului în care Rubira este ascunsă de lună, şapte precum armele Victorioşilor: pumnalul, sabia, arcul, lasoul, sarbacana, cuţitele şi mâinile.

Rănile se închiseră repede, lăsând doar un uşor semn alb. Probabil că pe bucata de pânză era vreo alifie vindecătoare. Când Dubhe îşi privi palma, îşi aminti că şi Maestrul avea cicatrici de felul acela.

„Aminteşte-ţi, Dubhe, sunt un simbol al Breslei. Când le vezi, înseamnă că ai de-a face cu un Asasin.”

„Sunt o Asasină, ceea ce ar fi trebuit să fiu mereu”, îşi spuse plină de nelinişte.

În ziua a opta, uşa se deschise şi-i apăru o figură diferită de cea slăbănoagă a lui Ghaan. Dubhe ridică ochii spre cer cu greu. Steaua roşie, Rubira, încă nu răsărise.

— Perioada de purificare a luat sfârşit.

Glasul calm şi împăcat al lui Yeshol.

— În noaptea asta, la răsăritul Stelei Sângelui, va avea loc iniţierea ta şi din acel moment îi vei aparţine lui Thenaar.

O scoaseră din celulă la căderea întunericului. Veniră două femei, îmbrăcate şi ele cu tunicile negre, lungi şi cu capul ras. Probabil ajutoarele Gardianului Iniţiaţilor, îşi spuse Dubhe. O conduseră într-o încăpere nouă, unde mirosul de sânge începu să devină mai pătrunzător. Era o încăpere rotundă şi spaţioasă, luminată de mari vase din bronz cu jăratic ce răspândeau un fum aromatic ciudat şi o lumină lugubră care dansa pe pereţii din stâncă abia ciopliţi. În afara femeilor care o însoţiseră, mai erau şi doi bărbaţi. Erau raşi şi ei, dar nu aveau tunică; purtau însă pantaloni de in negri, largi, iar piepturile le erau goale şi împodobite cu cicatrici albe care trasau nişte desene ciudate, asemănătoare celor din templu. La picioarele lor se aflau nişte

lanţuri groase. Printre ei, aşezat într-un jilţ, se afla Ghaan. Cele două femei o puseră să îngenuncheze.

— Ce mi se va întâmpla? încercă să întrebe Dubhe.

— Vei afla când se va întâmpla.

Ghaan se ridică şi părăsi încăperea.

Bărbaţii rămaseră nemişcaţi la locul lor, în timp ce femeile avură grijă de ea. Îi dădură încă o carafă cu apă şi un codru de pâine asupra căruia Dubhe se aruncă lihnită. O termină din câteva muşcături. Apoi îi întinseră un păhărel plin cu o licoare violet şi cu un miros foarte puternic. Mai întâi o puseră să inspire adânc fumurile acelea, apoi să o bea.

Licoarea era puternică şi o arse pe gât până când îi dădură lacrimile. Îi spuseră să se aşeze, apoi o lăsară liniştită câteva secunde.

Se simţea sleită, chiar dacă pâinea şi apa îi redaseră puţin vigoarea, dar şi ameţită într-un mod ciudat. Lumea se clătina înaintea ochilor ei în ritmul flăcărilor din vasele cu foc.

— Ce mi-aţi dat să beau? murmură ea.

— Şşşt, spuse o femeie. Iniţiatul nu trebuie să vorbească. Te va ajuta să suporţi.

Îi dădură din nou apă, apoi ieşiră pe uşă.

Numai atunci se mişcară bărbaţii. Dubhe îi văzu luând lanţurile şi apropiindu-se de ea. I le prinseră la picioare şi la mâini şi aproape îi veni să râdă. Venise până acolo din proprie voinţă, perfect conştientă de alegerea făcută şi acum o puneau în lanţuri ca pe o prizonieră.

— Nu am de gând să fug… încercă să spună.

— Nu este din cauza ta, ci a blestemului.

Dubhe nu înţelese clar acele cuvinte.

O ridicară, o sprijiniră aproape cu grijă, o duseră afară.

Urmă din nou o succesiune de lungi cotloane, întunecate şi umede. Pereţii se vălureau cumplit ca şi cum ar fi fost un coridor viu şi păreau că ameninţă să cadă peste ea. Apoi începu să perceapă un fel de răsuflare lentă. Ca şi cum un animal era ascuns acolo undeva şi respira greu. Mirosea a sânge, tot mai puternic şi mai pătrunzător, iar Dubhe începu să transpire. Părea că-i revenise puterea în picioare, paşii îi erau mai siguri, dar inima ei bătea mai puternic.

„Ea este. Mă hăituieşte. Mă caută. Fiara!”

Bărbaţii o strânseră mai puternic de braţe, în timp ce zgomotul îndepărtat se transforma încet-încet într-o psalmodiere sumbră, o litanie lugubră cum Dubhe nu mai auzise înainte.

Curbe, coborâşuri apoi urcuşuri şi scări. Traseul se derula din ce în ce mai labirintic şi acum pereţii fremătau de acel cântec, tremurau sub cuvintele murmurate ale mulţimii. Mirosul de sânge era tot mai puternic, greţos.

— Nu, nu… încercă să şoptească Dubhe, în timp ce spasme scurte îi străbăteau braţele şi picioarele.

Murmurul se transformă într-un tunet surd, mirosul deveni insuportabil şi ajunseră în sfârşit în sală.

Era o enormă grotă naturală, iar din tavan se desprindeau stalactite ascuţite. Lumina ce ţâşnea din vasele suspendate dădea viaţă pe pereţi unor umbre ce reprezentau creaturi malefice. În centrul sălii se aflau două bazine mari, pline cu sânge. De-acolo venea mirosul. În ele îşi înmuia picioarele o statuie enormă a lui Thenaar, ceva mai mare decât cea din templu: cioplită complet în cristal negru. Atitudinea statuii era asemănătoare cu cea a copiei din templu: ca şi aceea, ţinea în mâini un pumnal şi o săgeată, dar, dacă este cu putinţă aşa ceva, chipul îi exprima şi mai multă răutate.

Între picioarele statuii, o altă figură de cristal negru, mai mică, ce abia ajungea la genunchii lui Thenaar. Privirile confuze ale lui Dubhe nu reuşiră să distingă în mod clar ce reprezenta, dar părea un copil îmbrăcat cu o tunică, având privirea ciudat de serioasă şi de tristă.

La picioarele celor două statui, de jur împrejurul bazinelor, o mulţime de bărbaţi şi de femei în negru. Triumfătorii, după cum îi numise Ghaan, Asasinii. Glasul lor psalmodia şi îl invoca pe Thenaar. Pereţii bubuiau de la acel strigăt şi se zguduia până şi podeaua.

Îndată ce Dubhe văzu sângele, urlă, având impresia că Fiara îi sfâşia carnea. Voia să bea, să se sature, să ucidă. Se zbătu, se zvârcoli, dar bărbaţii care o însoţeau o ţinură ferm şi o împinseră spre bazin.

Ca şi în acea seară în luminiş, Dubhe asista la tot neputincioasă. Îşi vedea propriul trup posedat de Fiară şi era terorizată.

„Va fi ca atunci! Din nou voi sfâşia carnea acestor oameni! Şi Fiara mă va devora!”

Când îi muiară picioarele în sânge, simţi cum leşină.

Yeshol era înaintea ei, cu faţa transfigurată de extazul mistic, şi vocea lui tuna deasupra tuturor celorlalte.

Cei doi bărbaţi legară de inele lanţurile care îi apăsau încheieturile mâinilor şi gleznele, iar Dubhe rămase singură în bazin, cu sângele vâscos care-i acoperea picioarele.

La un semn al lui Yeshol se lăsă tăcerea peste sală şi singurul lucru care se auzi fu urletul de durere al lui Dubhe. Suna inuman până şi în urechile ei.

„Este strigătul Fiarei! Eliberaţi-mă!”

Oricât de mult urla, glasul lui Yeshol reuşea să acopere aceste urlete.

— Puternicule Thenaar, prada care ţi-a scăpat atâta vreme este acum aici, înaintea ta, şi cere să fie admisă în rândul alor tăi. Pentru tine va părăsi rândurile Biruiţilor, îşi va renega viaţa de păcat şi va urma calea Triumfătorilor!

Yeshol scoase un vas de sticlă plin cu un lichid roşu.

— Este purificată, îţi oferă suferinţa şi sângele ei.

Adunarea reîncepu să psalmodieze o rugăciune stranie.

Yeshol vărsă sângele în bazin şi glasul corului se ridică mai sus şi mai puternic.

— Sânge pentru sânge, carne pentru carne, primeşte jertfa şi ia cu tine creatura morţii!

Dubhe căzu în genunchi. Înnebunea. Ceea ce încercase să evite era pe punctul de a se împlini. Nebunia. Durerea. Moartea. Cea mai rea cu putinţă. O înşelaseră.

Adunarea tăcu din nou şi glasul lui Yeshol se ridică limpede şi puternic.

— Fie ca sângele tău, puternicule Thenaar, să o purifice şi să o pecetluiască pe noua noastră soră şi pecetluieşte-o cu simbolul tău întunecat.

Luă o farfurie mare de bronz, o băgă în bazin şi vărsă sângele pe capul lui Dubhe. Fata se prăbuşi şi mai tare.

„Mor, în sfârşit mor”, îşi spuse în timp ce ghearele Fiarei o sfâşiau. Văzu în ceaţă cum chipul lui Yeshol se apleacă asupra ei foarte aproape, până când îi simţi răsuflarea pe buze. Glasul lui era un şuierat malefic.

— Aminteşte-ţi această durere, această suferinţă. Ea te aşteaptă dacă nu te supui. Dar, pentru că ai fost cuminte, te aşteaptă o răsplată.

Îi apropie de buze o sticluţă şi o licoare răcoroasă i se prelinse pe gât. Ghearele care până de curând i se înfipseseră în piept parcă se retrăgeau, parcă o cuprindea o pace ciudată. Apoi totul se întunecă.

PARTEA A DOUA

Istoria Tiranului rămâne încă misterioasă sub multe aspecte. Izvoarele s-au pierdut şi multe dintre persoanele care l-au cunoscut au murit în timpul Marii Bătălii din timpul Iernii, care a pus capăt domniei lui. Prin urmare, istoria pe care mă pregătesc să o reconstruiesc este fragmentată şi neclară. Până şi cei patruzeci de ani ai domniei lui rămân o perioadă obscură, asupra căreia nu avem informaţii precise.

Se ştie sigur că s-a născut în Pământul Nopţii şi la fel de sigur pare a fi faptul că a reuşit să pătrundă în Consiliul Magilor, după cum relatează documentele din acei ani. Bine-cunoscută este, pe de altă parte, înfăţişarea lui, singura trăsătură cunoscută şi acceptată în mod unanim: avea chipul unui copil de nu mai mult de doisprezece ani şi fusese preschimbat astfel ca urmare a unei pedepse neştiute. Mai ştim că în patruzeci de ani, în mod fulgerător, a reuşit să pună mâna pe aproape întreaga Lume Pământeană şi a fost oprit de trupele Pământurilor Libere conduse de Nihal când se pregătea să cucerească şi Pământul Mării, şi cel al Soarelui. Dar puţin se ştie despre scopurile lui, despre organizarea pe care intenţiona să o impună până la urmă regatului său. Unii spun că nu dorea altceva decât puterea în sine, alţii susţin însă că voia numai distrugerea. Cineva sugerează că o iubire dezechilibrată din Lumea Pământeană l-a dus la nebunie. Îmi este imposibil să discern în această avalanşă de tălmăciri pe cea apropiată de adevăr; trebuie să mă dau bătut în faţa dovezilor că adevărul a murit odată cu el.

THERYA DIN PĂMÂNTUL SOARELUI
POVESTIRI DIN EPOCA ÎNTUNECATĂ

13
MAESTRUL
***
TRECUTUL IV

Dubhe văzu cum fumul înghite încet acea siluetă. Lipseşte puţin şi va dispărea cu totul, deja mantaua lui maronie este ceva mai mult decât o pată de culoare în albul murdar care învăluie satul. Salvatorul ei. Dubhe o rupe la fugă spre uşă. Şi îl urmează fără să ştie de ce. De la distanţă, lăsând să-i cadă din mână mărul roşu pentru care intrase în acea casă.

În afara satului fumul se împrăştie, aerul are din nou mireasma dintotdeauna, un parfum care acum îi este familiar, miros de ceva bun şi curat. Mirosul acelui bărbat.

Îi este frică, nu poate nega. De aceea nu se apropie prea mult, rămâne la o anumită distanţă de el. Dar bărbatul pe care a ales să-l urmeze nu este o persoană normală. Simte asta.

Apusul colorează pământul într-un galben acid. Nori joşi marchează linia dintre soare şi cer. Bărbatul se opreşte, se întoarce. Dubhe se ascunde după un copac.

— Ştiu că eşti acolo.

Dubhe tace, dar respiră puternic. Nu-i mai simte prezenţa, se teme că a plecat, că a lăsat-o singură. Iese de după copac. Nimic. Iarbă. Apoi o mână pe umăr şi fetiţa tresare, se întoarce repede şi scoate pumnalul. Este el.

— Ţi-am spus să te duci spre nord, dacă nu ai casă.

Dubhe ţine pumnalul întins înaintea ei. Mintea îi este goală, un singur gând copleşitor i se învârte prin cap.

„Nu mă lăsa singură.”

— Nu te pot lua cu mine şi, crede-mă, este mai bine pentru tine. Nu te mai ţine după mine sau te omor.

„Nu mă lăsa singură.”

Din nou omul se întoarce şi pleacă. Dubhe priveşte mantaua care se umflă uşor în urma lui. Apoi se ia din nou după el.

Noaptea omul se adăposteşte în pădure. Nu aprinde focul. De altfel este cald, iar pe cer străluceşte luna. Dubhe o priveşte câteva clipe. Este plină, rece şi uriaşă.

Bărbatul mănâncă puţină carne uscată, dar nu-şi dă jos gluga. Nu şi-o dă jos niciodată. Dubhe priveşte cu jind acea carne şi stomacul îi chiorăie. Mersese în sat după mâncare, dar nu

găsise. Şi acum îi este foame. Ar vrea să meargă la acel bărbat şi să-i cerşească ceva, dar îi lipseşte curajul. Aşa că rămâne unde se află şi aşteaptă să adoarmă.

Nici măcar în somn bărbatul nu-şi descoperă chipul. Dar Dubhe nu reuşeşte să doarmă. Foamea o chinuie.

Mă duc acolo şi iau numai o bucăţică, mică, mică. Sunt maestră în a mă strecura pe nesimţite. Nici măcar nu-şi va da seama.

Este sfâşiată de conflictul între recunoştinţa faţă de salvatorul ei şi foamea care o devorează. În cele din urmă foamea învinge. Face ca pe vremea când se juca împreună cu prietenii ei din Selva, numai că de data asta jocul este extrem de serios. Pe burtă, se târăşte prin iarbă. Încearcă să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă, fără să ştie că totul este inutil cu bărbatul cu care are de-a face.

Se duce la geantă. Sunt două: una este un fel de cutie din lemn, bărbatul o fi purtat-o mereu pe umeri, sub manta, căci Dubhe nu o observase. Cealaltă este de fapt un sac din pânză; Dubhe îl deschide şi în faţa mirosurilor emanate simte că leşină. Este carne uscată, dar şi nuci şi o bucată mică de brânză, pâine uscată şi o butelcuţă cu vin. Ar fi tentată să ia totul, dar se mulţumeşte cu o bucată de brânză pe care o taie cu pumnalul ei cum apucă.

În întuneric, ochii bărbatului sunt deschişi şi veghează.

Continuă să-l urmărească, atunci când se trezeşte, şi aşa face întreaga zi.

La prânz bărbatul se opreşte pe malul unui râu, îşi spală faţa în apa îngheţată, dar nici măcar acum Dubhe nu reuşeşte să o vadă. Începe să devină curioasă.

În timp ce el îşi mănâncă pâinea calm, pe neaşteptate scoate brânza, taie o bucată şi o aruncă printre ramuri.

— Este pentru tine.

Dubhe tresare. Nu a făcut zgomot. Nu se gândea că fusese auzită.

Bărbatul nu mai adaugă altceva. Continuă să mestece în tăcere, nici măcar nu ridică privirea. Dubhe se aruncă asupra brânzei şi o devorează din câteva înghiţituri.

Bărbatul îi aruncă o bucată de carne, ca animalelor, şi Dubhe o bagă imediat în gură.

Nu o priveşte. Continuă ca şi cum ea n-ar exista, apoi se ridică şi-şi reia drumul.

Dubhe bea însetată din râu, dar nu-l pierde din ochi.

Pe neaşteptate, ştie că nu-l va mai putea abandona niciodată.

Îl urmează timp de trei zile. Stă mereu mai degrabă la distanţă de el, dar niciodată atât de mult încât să-l piardă din vedere. Doarme cu el, mănâncă tot cu el.

La fiecare masă, pare că o ignoră, dar îi aruncă mereu câte ceva de mâncare, în cele din urmă. Nu pare că o vrea prin preajma lui, dar nici nu o respinge. Nu îşi schimbă ritmul de mers ca ea să nu mai ţină pasul, nu aleargă printre copaci ca să-şi piardă urmele.

Dubhe, în ce-o priveşte, nu se gândeşte la nimic. Nu are de ce să gândească. Trebuie să-l urmeze pe bărbatul acela, pentru că este el şi pentru că el a salvat-o.

La apusul celei de-a treia zi, sunt aproape de o tabără. Pare foarte mare. Se vede doar palisada exterioară, din lemn, dar este mult mai mare decât cea a taberei lui Rin.

Dubhe este obosită. Cât a stat cu Rin şi-a recuperat oarecum forţele, dar acum este vlăguită. Bărbatul nu se opreşte niciodată, merge încontinuu. Dubhe lasă privirea în jos, în iarba deja pe jumătate arsă de soare, şi când o ridică din nou nu mai este acolo. Bărbatul a dispărut. Priveşte în jur, îl caută. Imediat îi vine să plângă.

Nu este posibil.

Pe neaşteptate, o mână îi apăsă buzele şi simte răceala unei lame care îi atinge beregata. Totul se opreşte în acea clipă.

Glasul bărbatului îi şopteşte la ureche, răsuflarea lui caldă îi atinge uşor obrazul.

— Aici se termină călătoria ta. Ştii cine sunt? Ştii? Sunt un asasin şi tu nu mai poţi să mă urmezi. Du-te şi mori unde crezi de cuviinţă. Dacă te mai văd că te ţii după mine, te omor, ai înţeles?

Dubhe nu ştie ce să zică. Dar inima îi este liniştită. Este el. Nu l-a pierdut. Şi nu se teme de glasul lui rece, de mâna care nu tremură, care-i strânge gura sau de pumnalul lui. Este el şi ea nu mai este singură.

— Pleacă, îi şopteşte în cele din urmă şi dispare. Cu adevărat.

Într-o parte a taberei este o pădurice, nu prea departe. Dubhe se duce acolo instinctiv. A înţeles că în locul ăla nu trebuie să stai la vedere. I-a spus-o Rin. Bărbatul nu s-a mai ivit după ce a amenințat-o, dar Dubhe nu este îngrijorată. Este legată de el indisolubil. Nu-l va pierde niciodată. Îi aparţine.

Se aşază la liziera pădurii, printre copaci. Îi este foame, dar ştie că bărbatul i-a lăsat ceva. Are un buzunar care atârnă greu, trebuie să fie ceva acolo. Bagă mâna şi scoate ceea ce găseşte. Un rest de brânză. Dubhe zâmbeşte. După foarte mult timp reuşeşte să zâmbească din nou.

„Nu m-a abandonat şi nu mă va abandona niciodată.”

Noaptea este adâncă, luna – aproape plină. Îi lipseşte doar un corn subţire negru, înghiţit de noapte. Dubhe o priveşte o bucată de vreme şi simte un fel de pace îndepărtată care o încălzeşte.

Aude glasuri. Şoapte ce provin din desişul dumbravei. Se apropie precaut, luându-se după zgomote.

— Ai întârziat. Trebuia să vii ieri.

— Important este că sunt aici, nu?

Dubhe se aşază în spatele unui copac, iese puţin în faţă.

Da!

Este el cu mantaua lui. Alături, un soldat, cu o sabie lungă la şold.

— Ei bine? Dovada?

— Ai banii?

Soldatul scoate ceva.

— Să nu care cumva să crezi că ţi-i voi da până nu am mai întâi dovezile.

Acum este rândul bărbatului. Trage afară acea cutie din lemn, o deschide. Un miros insuportabil se răspândeşte pe câmp şi Dubhe vede ceva îngrozitor. Capul unui bărbat, cu ochii pe jumătate închişi. Un asasin, spusese. Iată la ce se referea. Îşi duce o mână la gură, îngrozită.

Şi soldatul îşi duce mâna la gură şi-şi înăbuşă o senzaţie de vomă.

— Asta este dovada, acum este rândul tău, spune bărbatul.

Soldatul tace o clipă, îşi mângâie bărbia prefăcându-se că stă pe gânduri.

— Nu este el, conchide.

— Nu face pe şmecherul cu mine.

În glasul bărbatului vibrează o notă ameninţătoare, dar soldatul nu pare să o sesizeze.

— Nu este el, sunt sigur de asta, iar tu nu-ţi vei primi banii.

Bărbatul rămâne neclintit în locul lui.

— Te joci cu focul.

Soldatul rânjeşte nervos.

Dubhe simte că ceva nu este în regulă. Din întâmplare, priveşte în dreapta, în spatele bărbatului, şi vede o străfulgerare neaşteptată. O lamă scânteind în bătaia lunii.

Urlă.

Cât o ţin plămânii, şi acum chiar o ţin. Gâtlejul i se desfundă, limba i se dezleagă. Nu poate vorbi, dar urlă.

Bărbatul este foarte rapid. Se întoarce, se lasă jos. Lama atinge doar o margine a glugii, care-i cade pe umeri.

— Fetiţă blestemată! ţipă soldatul, dar totul se petrece foarte rapid.

Bărbatul îşi scoate pumnalul, îl înfige chiar în pieptul agresorului care l-a atacat pe la spate. Cade fără să mai apuce să scoată vreun sunet.

Bărbatul se întoarce, este încă strivit la pământ, îşi duce mâinile la piept. Între timp soldatul şi-a scos arma din teacă, încearcă un atac. Se aud două foşnete uşoare în întuneric şi soldatul se prăbuşeşte gemând. Încearcă să-şi revină, caută să o ajungă cu disperare pe ea.

Dubhe îl vede sosind cu ochii injectaţi de sânge. Sabia alunecă înaintea ei descriind un semicerc amplu. Închide ochii. Durere în dreptul umărului. Îşi deschide ochii.

Bărbatul apasă cu un picior umărul soldatului zdrobit la pământ.

Pentru prima dată bărbatul răsuflă greoi.

— Ce ţi-o fi trebuit să o omori?

Nu-i lasă răgaz să răspundă. Îi implântă tăişul săbiei în spate. Soldatul este mort.

Dubhe îşi întoarce privirea.

— Ţine ochii închişi, îi spusese prima dată bărbatul.

Cade în fund. Ceva cald îi curge din umăr. Ca să nu se uite la soldatul mort, ridică ochii spre bărbat.

După ce l-a urmărit atâta timp, în sfârşit îi vede faţa. Este tânăr, poate chiar mai tânăr decât tatăl ei. Are părul roşcat şi i

se revarsă în bucle creţe în jurul feţei, până aproape de umeri. Ochi albaştri adânci şi o faţă severă, cu barba dezordonată.

Dubhe nu reuşeşte să-şi desprindă ochii de la el, în timp ce simte cum viaţa i se scurge încet-încet şi o durere puternică şi sfâşietoare îi cuprinde umărul.

Bărbatul o priveşte. Fetiţa este sprijinită de copac. I-a salvat viaţa. Ea, mica parazită pe care a ajutat-o. Este rănită la un umăr şi îl priveşte cum privesc câinii. Dar i-a văzut faţa. Şi un ucigaş nu-şi poate permite acest lux. Nici unul dintre cei care i-au văzut chipul nu au supravieţuit şi aşa trebuie să fie şi pentru ea, nu contează că este o fetiţă.

Ia un cuţit de aruncat, va fi de-ajuns pentru gâtul fraged al unui copil. În timp ce se apropie, ea nu se teme, îl aude. Este aproape pe punctul să leşine, dar nu se teme. Îl priveşte cu nişte ochi care spun totul. Ajută-mă. Asta îi cere. Îşi pregăteşte lovitura, apoi se opreşte. Fetiţa a închis ochii. A leşinat.

„La naiba, de asta am părăsit Breasla…”

Bărbatul se apleacă asupra ei, îi ia pulsul. I-a cerut ajutorul şi o va ajuta.

Dubhe îşi revine în timp ce soarele îi arde faţa. Poate soarele o trezeşte sau legănatul pe care-l simte în tot trupul. Miros de sare, cel dintotdeauna, şi braţe puternice purtând-o.

„Tata…”

Apoi are o senzaţie de vomă. Persoana care o ţine pe umeri o pune jos imediat. Dubhe nu mai poate, este epuizată.

Cineva intră în raza ei vizuală: este el, bărbatul. O priveşte cu un chip lipsit de expresie, dar numai vederea lui îi încălzeşte inima lui Dubhe.

— Cum te simţi?

Dubhe ridică din umeri.

Bărbatul îi dă să bea. Mai întâi îşi clăteşte gura, apoi bea până nu mai poate. Simte o căldură foarte puternică şi gândurile i se îmbulzesc în creier ca înnebunite. Singurul lucru cert este că el este aici, deci nu trebuie să se teamă de nimic.

Bărbatul o ridică din nou pe umeri, apoi îşi reia mersul.

— O cameră pentru mine şi fiica mea.

— Nu vreau să am probleme.

— Nu o să ai.

— Am fost întotdeauna un loc respectabil, nu am primit vagabonzi…

— Fetiţa este bolnavă. Dă-mi o cameră, am bani.

Un zgomot metalic pe tejghea.

— Nu vreau muribunzi aici…

Acum se aude scrâşnetul unei săbii care alunecă rapid în teacă, apoi zgomotul făcut de sabia care se înfige în lemn.

— Dă-mi camera şi nu o să ai probleme.

— Sus… la… la primul… etaj.

Uşa scârţâie. Dubhe reuşeşte să zărească o cameră drăguţă care are chiar şi câteva flori într-o vază, dar este confuză, se simte ameţită.

Bărbatul o pune pe pat şi prospeţimea pânzei de in şi a cuverturilor o fac să zâmbească. Miros de curat, miros de casă.

Dubhe se lasă în voia acelei noi senzaţii de stare de bine. Un umăr o doare de simte că moare şi, deşi îi este cald, simte fiori reci. Prin pleoapele pe jumătate închise vede cum bărbatul trebăluieşte.

Scotoceşte în geantă, apoi scoate ceva de-acolo, bagă în gură şi mestecă iute.

Se apropie de ea şi îi apucă braţul cu umărul rănit, trăgându-l cu delicateţe dintre cuverturi. Dubhe vede că este bandajat cu o bucată grosolană de pânză roşie, murdară de sânge. Când omul îi desface bandajul, Dubhe ţipă. O doare foarte rău.

— Ssst, sst, nu durează mult, spune el abia îngăimând cuvintele.

Sub bandaj se vede o tăietură foarte urâtă. Este plină de sânge închegat şi proaspăt, are marginile zdrenţuite şi este adâncă. Dubhe începe să plângă.

O să mor… şi doare aşa de rău…

Bărbatul scoate din gură o pastă verde ciudată şi cu gesturi sigure începe să o întindă peste tăietură. La început doare şi Dubhe îşi înăbuşă un alt ţipăt, apoi simte ceva răcoros şi plăcut.

— Rezistă, şopteşte bărbatul. Eşti o fetiţă destul de curajoasă, nu? Nenorocitul ăla te-a rănit cu sabia, dar este o tăietură de nimic, vei vedea că trece.

Dubhe zâmbeşte. Dacă o spune el, sigur aşa este.

Bărbatul îi face un alt bandaj strâns care îi smulge câteva ţipete mai slabe, apoi totul ia sfârşit şi Dubhe se simte vlăguită. Ochii i se închid singuri, mintea este străbătută de gânduri ciudate. Pe punctul de a adormi, mai ajunge până la ea o voce liniştitoare.

— Odihneşte-te.

Pentru câteva zile Dubhe şi bărbatul rămân la han. El nu este aproape niciodată acolo, se întoarce de regulă noaptea târziu, dar nu e o problemă, căci Dubhe doarme aproape toată ziua. Când soseşte bărbatul, mai întâi îi schimbă bandajul. De fiecare dată o doare mai puţin decât ultima dată. Şi tăietura arată mai bine; este o rană urâtă, dar nu mai sângerează.

Nu-i vorbeşte mult, omul doar o întreabă cum se simte.

— E mai bine astăzi?

Glasul lui nu este niciodată afectuos sau mâhnit. Este mereu rece şi măsurat, cum îi sunt toate gesturile. Merge mereu peste tot cu capul acoperit şi-şi scoate gluga numai seara, în faţa ei.

Dubhe îl priveşte cum se mişcă prin cameră şi-i aminteşte de o pisică. Este rezervat ca acest animal şi elegant, exact ca în seara în care a căzut victimă capcanei. Nu a făcut nici o mişcare în plus, ca şi cum ar fi executat un dans cunoscut de mult timp. Este astfel în fiecare gest.

Are multe arme cu el. Seara şi-o petrece aproape în întregime lustruindu-le. Sunt cuţitele şi arcul pe care-l poartă mereu sub manta împreună cu o tolbă uşoară cu câteva săgeţi şi apoi o serie de ace pe care le suflă printr-o sarbacană.

Dintre toate armele bărbatului, Dubhe admiră cel mai mult pumnalul. Are mânerul negru, lucrat cu un motiv în spirale care aminteşte de un şarpe, care pare să deschidă gura în dreptul gărzii, albe şi simple, cu lama dintr-un oţel lucitor. Inspiră teamă numai privindu-l, şi când bărbatul îl ţine în mână pare a fi şi mai letal. Îl foloseşte adesea seara, în timp ce se antrenează. În mijlocul camerei, face exerciţii stranii, străpunge aerul cu tăişul. Zgomotul paşilor lui agili este uşor pe lemnul podelei.

Într-o seară, pumnalul este murdar de sânge. Mirosul lui metalic şi pătrunzător umple camera, iar Dubhe simte că i se face greaţă. Bărbatul înţelege şi zâmbeşte cu o urmă de tristeţe.

— Cu timpul te obişnuieşti, tot omorând, dar tu nu ştii ce înseamnă asta.

Pleacă pe seară. Dubhe înţelesese din ziua precedentă că aveau să plece în curând, când bărbatul o constrânsese pentru prima dată să se ridice. Nu fusese uşor. Capul i se învârtea teribil, nu reuşea să se ţină pe picioare, dar el fusese implacabil. O susţinuse când era să cadă, dar nu-i şoptise nici un cuvânt de consolare, nici o încurajare. Pur şi simplu o constrânsese să stea în picioare.

Bărbatul îşi adună puţinele lucruri, apoi îi dă un pachet.

Dubhe îl deschide. O manta veche de un maroniu stins.

— Eu nu trebuie să fiu recunoscut şi nu vreau nici ca cineva să-şi amintească faţa ta. Atâta timp cât vom fi pe drum, o vei ţine pe tine şi nu-ţi vei da jos gluga decât atunci când vom fi siguri că suntem singuri.

Dubhe face din cap semn că da şi pentru prima dată îmbracă mantaua.

Călătoresc timp îndelungat, mai ales noaptea, şi dorm cât mai puţin posibil în hanuri. Cea mai mare parte a nopţilor o petrec sub cerul liber, sub stele. De fapt, e miezul verii, Dubhe o simte din mireasma dulce a aerului.

Uneori, în timp ce se uită la cer, se gândeşte la serile petrecute cu tatăl ei sau cu prietenii ei. Îi apar ca fiind extrem de îndepărtate, iar legat de acele amintiri nu încearcă nici un sentiment în mod deosebit. Totul este învăluit în ceaţă. Se întreabă cine era Mathon, cum de o fi ajuns să-l iubească. Din acel sentiment nu a mai rămas nimic.

Când aceste gânduri îi răsar în minte, se întoarce către bărbat, îl priveşte cum doarme liniştit în somnul lui uşor, înfăşurat în manta. Dubhe simte că bărbatul acela este tot ceea ce are acum.

De la zi la zi, mirosul pământului pe care-l străbat devine tot mai pătrunzător până când într-o zi umple aerul în întregime, vâscos şi aproape familiar.

— Am ajuns, spune cu calm bărbatul.

A fost o călătorie de zece zile, cu marşuri forţate, şi Dubhe este cam obosită. Dar este curioasă să înţeleagă unde se află. Pasul bărbatului devine mai puţin grăbit.

„Acasă la el. Suntem la el acasă”, îşi spune Dubhe.

Priveliştea este dezolantă. Deşi este vară, cerul are o culoare de plumb, este jilav şi stă să plouă. O zăpuşeală ca o perdea învăluie totul, în jurul lor peisajul este format aproape numai din dune bătute de vânt. Ici-colo, smocuri de ierburi înalte de un verde stins.

Apoi în faţa ei se deschide o privelişte neaşteptată, ceva imens, înfricoşător şi splendid. O fâşie lungă de nisip fin care se pierde într-o întindere de culoare galbenă-brună nemărginită. Apă cât vezi cu ochii, până la orizont şi mai departe, apă învolburată de vânt, care se sparge de nisip în valuri albe, mari, de spumă. Într-o parte, aproape la hotarul dintre nisip şi mare, se află o căsuţă părăginită cu acoperişul din paie şi pereţii din bolovani cubici. Omul se îndreaptă spre ea, dar nu şi Dubhe.

Dubhe aleargă pe plajă, vântul îi biciuie faţa şi merge spre apă. Se opreşte la câţiva metri şi o priveşte vrăjită. Mirosul pe care l-a simţit tot drumul este acum foarte puternic. Este mirosul acelei întinderi mari de apă nemărginite, un lucru pe care mintea ei nu reuşeşte să-l asimileze. Nu a mai văzut niciodată ceva asemănător, cu atât mai puţin ceva care să îi inspire o teamă atât de mare. Valurile, înalte de doi metri, sunt cel mai puternic lucru pe care l-a văzut vreodată. Dubhe priveşte acel spectacol cu un amestec de teamă şi uimire.

Mâna care se aşază pe umărul ei o surprinde. Ca întotdeauna, bărbatul a venit prin spatele ei tăcut, nici măcar nu şi-a dat seama că este acolo.

— Ce este asta? murmură Dubhe.

— Oceanul, casa mea, răspunde bărbatul.

Seara, Dubhe se transformă asemenea unui fluviu dezlănţuit, ajuns la câmpie. Pare că vrea să se refacă după lungile zile de tăcere. Bărbatul a pregătit carne gustoasă friptă şi brânză proaspătă, iar în faţa cinei luate pe o masă spartană Dubhe începe să povestească.

Bărbatul o întreabă pur şi simplu cum se numeşte, iar Dubhe începe. Îi povesteşte totul, fără să se oprească o clipă, despre viaţa ei în Selva, de-acum atât de îndepărtată, şi apoi găseşte până şi curajul de a povesti despre Gonar, despre felul în care l-a omorât.

Nu reuşeşte să ascundă nimic. Şi apoi vine rândul zilelor petrecute în pădure, şi scurta pauză în tabără, noaptea distrugerii ei, şi în sfârşit ziua în care s-au cunoscut.

Bărbatul nici măcar nu pare să asculte, dar pentru Dubhe nu contează, ceea ce contează este să vorbească.

Când tace în sfârşit, este târziu. Pe masă, resturile cinei. Bărbatul fumează încet o pipă. Mirosul de tutun este nou pentru Dubhe; în Selva nu cunoştea pe nimeni care să fumeze.

După câteva secunde, bărbatul zâmbeşte amar.

— Vorbeşti mult, observă, şi pare aproape deranjat. Apoi devine serios. Fug dintr-un loc în care cresc cei ca tine şi ajung să fie ca mine.

Dubhe nu înţelege.

Bărbatul mai trage un fum, apoi reia:

— Cine ucide ca tine în copilărie este predestinat, predestinat crimei. Din momentul în care varsă sânge pentru prima dată, drumul lui este însemnat: nu va putea face altceva decât să se dedice crimei. Este destinul său de neocolit. Dar oamenii normali nu pot înţelege lucrul ăsta; pentru oamenii normali cei ca mine şi ca tine sunt o ameninţare. De aceea te-au alungat. Până şi mama ta şi tatăl tău te urăsc, căci forţa care este în tine, forţa care te-a împins să-l ucizi pe prietenul tău îi terorizează.

Dubhe îl priveşte cu ochii larg deschişi. Nu ştie ce să spună. Deşi de data asta înţelege perfect ce-i spune bărbatul. Un lucru cumplit. Un lucru la care se gândise deja şi ea singură. Deci este rea, de aceea au alungat-o. S-a născut rea, aşa au vrut zeii, şi nimic nu va putea schimba acest adevăr teribil.

Şi atunci?

Îl priveşte pe bărbat, speră ca el să-i spună ceva care să-i alunge temerile. Dar el continuă să fumeze liniştit.

— Asta este ceea ce spun adoratorii lui Thenaar, adaugă, iar glasul său capătă un ton de dispreţ. Tu poţi să crezi sau nu.

— Tu crezi? întreabă ea ezitând.

— Eu nu cred în nimic.

Fumul se înfăşoară în rotocoale lente în jurul grinzilor cocioabei.

— Eu sunt un asasin. Un asasin trăieşte din crimă şi din singurătate. Te-am ajutat pentru că mi-ai salvat viaţa şi te-am răsplătit. Dar eu nu pot să car după mine o fetiţă prostuţă. Îţi las timpul necesar pentru a te reface, apoi va trebui să pleci.

Fiecare îşi urmează calea. A mea este una solitară. Tu trebuie să o cauţi pe a ta.

Bărbatul îşi goleşte pipa. Apoi se ridică şi se retrage în camera lui stingând lumânarea.

14
ÎN MĂRUNTAIELE CASEI

Dubhe se trezi în penumbră. Era întinsă pe un pat mai degrabă incomod, acoperit cu cearşafuri de in aspru şi piei care emanau un miros respingător.

O durea cumplit capul şi se simţea mai degrabă confuză şi totuşi îşi amintea cu precizie ceea ce se întâmplase înainte de a leşina. Ritualul şi durerea.

„Şi de data asta am scăpat cu viaţă.”

Făcu un efort apoi se roti. Se afla într-o sală mare săpată în stâncă; exista puţul obişnuit pentru aerisire şi erau torţe din bronz pe pereţi. Lumina era puţină. Zări alte paturi, dar nu avea nici forţa, nici dorinţa de a vedea dacă erau ocupate sau nu. Trebuie să fi fost un fel de infirmerie.

— Bine te-ai trezit!

Glasul tânăr şi proaspăt al unei femei o surprinse. Întoarse capul şi văzu o tânără aşezată lângă patul ei. Era cu puţin mai mare decât ea şi era îmbrăcată ca toţi Asasinii. Purta o cămaşă neagră cu mâneci largi şi un pieptar de piele. Pantalonii, şi ei negri, mai mult mulaţi şi băgaţi în cizme lungi, erau din piele de căprioară, în toată ţinuta ei existau doar două pete de culoare: centura argintie şi nasturii de un roşu sângeriu ai pieptarului.

Fata era palidă, cu părul blond şi creţ. Avea câteva urme de pistrui în jurul nasului şi mâini lungi subţiri.

— Cine eşti? întrebă Dubhe.

— Gardiana care te va învăţa viaţa Triumfătorilor, Rekla, dar pentru tine sunt pur şi simplu Gardiana ta.

Un maestru, aşadar.

„Aşa de tânără…”

— Ce este locul ăsta?

— Infirmeria. Ai fost adusă aici după iniţiere.

Fata scoase dintr-un buzunar al pantalonilor o sticlă şi i-o băgă sub nas.

— O vezi?

Dubhe nu numai că o vedea, dar o şi recunoştea. Era ultima imagine pe care ochii ei o înregistraseră înainte de a aluneca în întuneric: Yeshol îi dăduse să bea din acea sticlă.

— Întâmplarea face ca eu să fiu Gardiana Otrăvurilor.

Gardiana Otrăvurilor, o altă funcţie mai degrabă înaltă, prea înaltă, pentru o fată ce părea să aibă mai puţin de douăzeci de ani.

— Acesta este leacul împotriva blestemului tău, această licoare este linia subţire ce te desparte de nebunie.

Zâmbi aproape cu sinceritate. Imediat, Dubhe simţi cum o urăşte.

— Aici înăuntru doar eu îi cunosc reţeta şi numai eu am voie să o păstrez. Şi numai datorită acesteia Fiara nu te va omorî în viitor. Îţi voi da o sticlă pe săptămână, nu mai mult, şi mi-o vei putea cere numai şi întotdeauna mie ca să ai încă una. Rămâne la aprecierea mea, fără drept de apel, dacă ţi-o voi da sau nu.

Dubhe scrâşni din dinţi.

— Mă ameninţi?

Zâmbetul nu dispăru de pe buzele Reklei.

— Nicidecum. Îţi arăt condiţiile şederii tale aici, condiţii ce fac parte din acordul încheiat cu Gardianul Suprem înainte de a-ţi consacra viaţa întreagă lui Thenaar. Şi îţi amintesc oricum că eşti ucenică: nu-ţi este permis să mă tratezi cu această familiaritate.

Dubhe era prea obosită ca să o contrazică şi de altfel mintea-i era înceţoşată încă de ritul de iniţiere. Fărâme de amintiri se ridicau pe neaşteptate la suprafaţă.

— Va fi întotdeauna aşa? întrebă. De fiecare dată când voi lua poţiunea mă voi simţi rău?

— Te simţi rău pentru că blestemul a fost stimulat, nu din cauza poţiunii mele. Nu te teme, vei fi în stare să-ţi îndeplineşti îndatoririle de Triumfătoare.

Rekla puse la locul lui flaconul, apoi o privi din nou pe Dubhe.

— Voi fi umbra ta timp de multe zile. Tu nu ştii nimic despre cultul lui Thenaar, decât puţinele lucruri pe care ţi le-a spus Gardianul Iniţiaţilor. Sunt mult mai multe lucruri pe care trebuie să le ştii şi trebuie să-ţi antrenezi şi trupul slăbit de viciile Biruiţilor prin tehnicile Triumfătorilor. Dar toate la timpul lor.

Zâmbi încă o dată. O făcea deseori.

— Astăzi este o zi pe care o poţi dedica odihnei; astă-seară te voi conduce în camera ta şi îţi vei începe viaţa de Triumfătoare.

Se ridică, apoi se aplecă asupra ei.

— Odihneşte-te, îi spuse, dar pe un ton ciudat, iar când Dubhe o privi în ochi, surprinse o scânteiere malefică.

Rekla se întoarse seara. Dubhe dormitase toată ziua; dacă trupul îi era odihnit, nu ar fi putut spune acelaşi lucru despre mintea ei.

Somnul îi fusese uşor şi agitat, tulburat de viziuni.

Rekla se apropie de pat tot zâmbitoare.

— Te simţi pregătită?

Dubhe încuviinţă din cap. Ar mai fi vrut să stea acolo încă puţin, dar nu putea amâna confruntarea cu decizia pe care o luase. Coborî din pat.

Rekla îi întinse o boccea.

— Aici sunt hainele tale.

Dubhe le luă. Erau întru totul identice cu cele ale Gardienei, cu excepţia nasturilor pieptarului, care erau negri şi nu roşii.

— Yeshol…

Femeia o făcu să tacă imediat.

— Cum îndrăzneşti, spuse, iar faţa îi deveni pe neaşteptate severă. Nici unul dintre noi nu este demn să pronunţe numele Gardianului Suprem, tu mai puţin decât toţi ceilalţi. Este prima dată şi voi fi îngăduitoare, dar, dacă te mai prind cu acest nume pe buze, te voi pedepsi. Pentru noi toţi este Excelenţa Sa.

Dubhe se strâmbă.

— Excelenţa Sa îmi spusese că voi putea primi înapoi pumnalul meu.

— Îl vei avea când vei fi în camera ta. Acum îmbracă-te.

Trecură din nou prin tunele şi coridoare strâmte. Rekla o lua când într-o parte, când într-alta, fără ezitare, iar Dubhe încercă să reţină toate cotiturile. Era greu însă. Singurul lucru pe care s-ar fi putut baza ca să reuşească să se orienteze era duhoarea sângelui. Pătrundea în toate ungherele şi era ba mai puternic, ba mai slab. Era o urmă efemeră, dar Dubhe îşi ţinuse întotdeauna antrenat şi simţul olfactiv, aşa cum o învăţase Maestrul. Se miră că mirosul acela reuşea să-i trezească doar greaţa, fără să stârnească Fiara. Desigur, se simţea neliniştită, ca şi cum ceva dinlăuntrul ei era pe punctul de a exploda, dar era sigură că se poate controla.

„Aşa că otrăvurile tale îşi fac efectul, blestemato.”

Rekla se opri în sfârşit.

— Aici locuiesc Triumfătorii.

Dubhe se miră; crezuse că oamenii ăia dormeau în vreun dormitor, în schimb descoperea că erau chiar camere de o persoană.

Rekla scoase o cheie veche ruginită şi o vârî în zăvor. Uşa se deschise. Gardiana se opri în prag şi îi arătă cheia.

— Asta este locuinţa ta şi asta, cheia ta. Dar Gardianul Celulelor are o cheie ce deschide toate uşile, aşa că poate intra când doreşte.

Femeia intră, iar Dubhe o urmă. Camera era peste măsură de mică. Nu avea nici o fereastră în afară de gaura mică de aerisire care dădea spre exterior şi în fund, un ochi de geam care se închidea când ploua sau ningea. Într-un colţ era o nişă mică, înăuntru cu nelipsita statuetă a lui Thenaar, din cristal negru. Sprijinit de un perete era un pat din lemn vechi şi stricat. Pe el o mână de paie puse ca vai de ele, o pernă şi cearşafuri şi cuverturi împăturite gata să fie folosite. La picioarele patului era un scrin de mahon şi pe el Dubhe văzu strălucind pumnalul. Yeshol nu minţise. Lângă pumnal, o carafă, o cană grosolană de lut şi o mare clepsidră de lemn închis la culoare.

— Asta este camera ta. În scrin există un schimb de haine.

Dubhe se duse la scrin, îşi puse pumnalul la centură.

„Aici eşti musafir, aminteşte-ţi. Într-o zi vei pleca.”

— Să mergem, hai.

Rekla ieşi din cameră şi Dubhe o urmă.

Începură din nou să străbată coridoare peste coridoare pătrunse de mirosul sângelui. După câteva minute, ajunseră într-un salon mare.

— Aici Triumfătorii iau masa: se vine la prima oră după ivirea zorilor, la amiază şi la prima oră după apusul soarelui. Astea sunt cele trei mese care ni se cuvin, nici una mai mult, nici una mai puţin.

Era o sală dreptunghiulară cu rânduri de bănci închise la culoare dispuse ordonat în jurul meselor de abanos. Pe latura lungă era un fel de pupitru susţinut de statuia diformă a unui ciclop.

— Trebuie să ne mişcăm. Vom mânca în mai puţin de o oră.

Rekla grăbi pasul şi Dubhe aproape riscă să o piardă în timp ce o vedea traversând cu paşi iuţi şi siguri coridoarele.

— În această seară, după cină, îţi voi da o hartă a acestui loc. Va trebui să înveţi dispunerea camerelor în două zile, s-a înţeles?

Dubhe nu răspunse, se mulţumi să o urmeze.

Sosiră la o rampă cu trepte, coborâră şi ajunseră într-o mare sală circulară complet goală. Pe pereţi se deschidea o serie de uşi negre ca smoala.

— Acolo sunt sălile pentru antrenament. Eu te voi învăţa cultul, dar antrenamentul îl vei face aici cu un alt Gardian.

Rekla începu rapid turul sălilor. Unele conţineau figuri din cârpă, altele ţinte. Toate aveau pereţii plini de arme de toate tipurile: arcuri, sarbacane, pumnale de forme diferite, dar şi diverse tipuri de săbii, o armă cu care Dubhe era extrem de puţin familiarizată, deoarece Maestrul îi spusese mereu că era inutilă pentru un ucigaş.

Străbătură în sens invers şi în mare grabă drumul pe care tocmai îl parcurseseră şi, pe când se găseau pe scări, un clopot sinistru bătu de două ori.

— Este semnalul pentru cină. Bate de patru ori: la a patra bătaie, uşile se închid şi nimeni nu mai poate intra.

Sala era deja plină şi, dintr-o privire, Dubhe observă că acolo înăuntru trebuie să fi fost cel puţin două sute de persoane. Cei două sute cei mai periculoşi asasini din Lumea Pământeană, două sute de asasini care, pe neaşteptate, deveniseră tovarăşii ei. Erau bărbaţi şi femei şi un grup mai degrabă substanţial de copii la o masă într-o parte, îmbrăcaţi în tunici negre şi supravegheaţi de vreo zece femei îmbrăcate în roşu.

— Urmează-mă.

Rekla şi Dubhe se aşezară undeva în fund la o masă şi când Dubhe luă loc o pereche de priviri curioase se lăsară asupra ei. Le înfruntă cu siguranţă. Nu avea intenţia să se lase tratată drept atracţia locului. Încetară imediat să o privească insistent.

— Nu ar trebui să mă aşez aici cu tine, şopti Rekla. Gardienii stau împreună la acea masă, şi arătă spre o zonă retrasă, unde erau aşezaţi alţi bărbaţi şi alte femei care aveau în comun cu ea aceiaşi nasturi coloraţi ai pieptarului. Pe de altă parte, eşti nouă şi mi-ai fost încredinţată, Thenaar va ierta această mică încălcare a regulii.

Un zumzăit uşor umplea sala, dar dispăru imediat ce o siluetă roşie apăru la pupitru. Dubhe o recunoscu dintr-o ochire. Era Yeshol.

În acelaşi timp, în fundul sălii apărură o serie de persoane îmbrăcate ca vai de ele şi desculţe, cu ochii plini de cearcăne şi chipurile scobite ale suferinzilor de foame şi ale celor supuşi la muncă dură. În mâini ţineau nişte oale foarte mari, în timp ce alţii aduceau farfurii şi tacâmuri din lut pe care începură să le aşeze în faţa fiecărui mesean.

Încă o dată, Rekla se întoarse spre ea şi-i şopti la ureche:

— Sunt Postulanţii, vin la templu să se roage pentru cei dragi şi aşteaptă sacrificiul; unii sunt fiii lor, prieteni sau rude, consacraţi de ei pentru a obţine ceea ce i-au cerut lui Thenaar, alţii sunt fiii unor Biruiţi ucişi de noi.

„Sclavi”, îşi spuse Dubhe. Ca ea. Singurul motiv pentru care nu era printre ei fusese protecţia Maestrului dinainte şi apoi crima pe care o săvârşise la opt ani, lucruri care făceau din ea o aleasă în ochii Breslei.

Un băieţel trist cu faţa suptă îi întinse strachina, lingura şi cuţitul. Dubhe îi întâlni privirea pentru câteva secunde, dar băiatul se feri rapid.

Apoi veni rândul persoanelor cu oalele mari; vărsară pentru fiecare puţină ciorbă care mirosea a varză, punând în acelaşi timp un codru de pâine cu nuci în dreptul fiecăruia. Dubhe avu senzaţia neplăcută că cei care-i serveau erau năluci. Se gândi la femeia pe care o văzuse văitându-se prima dată când intrase în sanctuar. Poate că era şi ea acolo.

Când se termină împărţirea, nimeni nu mai vorbi în sală. Apoi se înălţară cuvintele lui Yeshol, limpezi, cu glasul răsunător şi animat de un fel de beţie mistică abia reprimată, exact ca în ziua iniţierii.

— Îi aducem mulţumire lui Thenaar pentru această lungă zi de muncă şi mai mult pentru darul acestui întuneric, prielnic crimei şi atât de drag Fiilor Lui.

Auditoriul răspunse într-un singur glas.

— Sânge pentru sânge, carne pentru carne, lăudat fie numele lui Thenaar!

Dubhe simţea cum îi vuiesc urechile.

Yeshol îşi reluă discursul.

— Vremurile sunt prielnice: o nouă adeptă ni s-a alăturat, o Triumfătoare care timp de mulţi ani a fugit de propriul destin, dar care în sfârşit s-a întors la Thenaar. În seara asta, se află în mijlocul nostru şi prin viaţa ei în sfârşit umple golul lăsat în comunitatea noastră de plecarea lui Sarnek, care a hotărât să se dedice cauzei Biruiţilor.

Dubhe ridică privirea înflăcărată spre Yeshol. Fu sigură că bărbatul o văzu, căci o fixă câteva clipe, dar, ca întotdeauna, nu trădă nici un fel de reacţie.

— Acum Sarnek este mort şi ruşinea este ştearsă. Dubhe vine la noi şi compensează pierderea din trecut.

Aplauzele umplură sala. Dubhe ţinu privirea aţintită în farfurie. Alegerea pe care o făcuse o apăsa tot mai mult, dar amintirea Fiarei care îi sfâşia pieptul căutând să iasă era mai vie ca niciodată.

— În sfârşit, vremea se apropie. Timp îndelungat am zăcut departe de adevărata noastră Casă, exilaţi în acest loc. Dar eu am jurat că nu voi muri până nu voi vedea triumful lui Thenaar, şi aşa va fi. Amintiţi-vă, vremea se apropie.

De astă dată din mijlocul auditoriului se ridică un strigăt de bucurie. Dubhe continuă să privească supa. Nu o interesau delirurile alea. Încerca doar să se îndepărteze cât mai mult posibil de acea adunare.

— Şi acum mâncaţi în aşteptarea zilei consacrate lui Thenaar.

La unison două sute şi ceva de linguri începură să lovească în lutul străchinilor. Nu se auzea decât acel zgomot.

Dubhe inspectă câteva clipe ciorba. Nu avea nici un chef să mănânce. Mirosul de sânge îi umplea nările şi acolo.

— Ce faci, nu mănânci? o apostrofă Rekla.

Numai atunci Dubhe luă lingura şi începu să soarbă supa. O făcu în silă, dar se forţă. Pentru a nu ştiu câta oară îşi spuse că trebuia să meargă până la capăt.

Cina luă sfârşit în ceva mai puţin de o oră. Din nou fu rândul sclavilor să ia farfuriile murdare. Aveau ochii goi şi se mişcau cu gesturi mecanice.

— Nu ai de ce să îi priveşti pe Biruiţii Postulanţi, nu merită privirea ta, o avertiză Rekla.

Dubhe îşi desprinse privirea de a ei. Se simţea în mod ciudat atrasă de acele chipuri. În război văzuse mulţi ca ei.

„Faţa victimelor este mereu aceeaşi, pretutindeni.”

Îşi aminti de ea când era mică.

Rekla era deja în mişcare şi Dubhe fu nevoită să grăbească pasul ca să o ajungă din urmă.

— Recunoşti drumul?

— Două dăţi sunt puţine pentru a-mi aminti un traseu atât de complicat.

Pe chipul Reklei se ivi un zâmbet batjocoritor.

— Un Triumfător nu are nevoie de repetiţii inutile. Un Triumfător memorează un traseu după ce l-a făcut o singură dată. Nu va fi uşor cu tine, fetiţo…

— Nu mă subestima: eu cel puţin mi-am făcut un renume în Lumea Pământeană ca hoaţă. Numele tău nu şi-l aminteşte nimeni.

Dubhe aproape că nu avu timp să termine fraza, că femeia o izbi de perete îndoindu-i un braţ la spate şi punându-i cuţitul la câţiva milimetri de jugulară. Dubhe avu un impuls de ciudă, înăbuşit de durerea la braţ.

„Femeia asta are nişte reflexe fulgerătoare…”

În penumbra coridorului, glasul plin de mânie al Reklei răsună lângă urechea ei.

— Sunt Gardiana ta, să nu mai îndrăzneşti să mi te adresezi pe tonul ăsta că-ţi tai gâtul şi îi ofer sângele lui Thenaar. Faptul că ai fost aleasă de Yeshol nu-ţi dă dreptul la nimic.

Îi dădu drumul brusc, aruncând-o la pământ, şi Dubhe se trezi cu faţa lipită de podeaua rece a coridorului.

— Aminteşte-ţi, sunt Gardiana Otrăvurilor, supravieţuirea ta stă în mâinile mele. Fără sticluţă, blestemul te va sfâşia. Şi acum ridică-te.

Dubhe apăsă cu degetele striaţiile podelei. Era plină de furie, dar nu putea face nimic. Se ridică şi o urmă pe femeie cu capul plecat.

Ajunseră în scurt timp la camera ei. Rekla o deschise, apoi îi dădu cheile împreună cu o hartă.

— Mâine-dimineaţă voi veni la tine să te trezesc. Până atunci vei şti pe de rost jumătate din întinderea Casei.

Zâmbi feroce şi Dubhe îi smulse harta din mâini.

— Nu-ţi face griji… şuieră.

— Nu-mi fac. Teama are o putere foarte mare şi te asigur că, dacă nu vei asculta ordinele mele, vei gusta frica în toate formele ei.

Se întoarse şi plecă fără să aştepte vreun răspuns.

Dubhe rămase singură în prag.

Intră şi trânti uşa în urmă. Mirosul de închis o înecă. Nu era nici o cale de ieşire în locul ăla cuibărit în măruntaiele pământului, nici o fereastră prin care să poată privi cerul ca să viseze la o libertate imposibilă.

„Nu vor avea sufletul meu”, îşi repeta încontinuu pentru a-şi face curaj. Dar acolo, în lumina tremurândă a singurei lumânări ce-i era permis să o aibă, nici măcar fraza aia nu avea sens.

„Sufletul mi l-am pierdut cu mulţi ani în urmă.”

Se trânti cu furie pe pat şi despături harta, plină de scrieri şi simboluri negre. Deasupra ei strălucea rece steaua întemniţării ei.

15
SUB PRIVIREA LUI THENAAR

Dubhe se trezi dintr-odată. Cineva bătea cu violenţă la uşa ei. Îi luă ceva timp să se dezmeticească în întunericul dens al camerei. Ridică ochii, văzu puţul şi-şi aminti. Breasla. Îşi aminti chiar şi cine bătea: Rekla care venea pentru lecţia de dimineaţă.

— Vin, bâigui şi coborî din pat.

Îşi luă hainele şi deschise uşa. O lamă strălucitoare spintecă întunericul zgâriindu-i pieptul. Dubhe fu iute şi scoase pumnalul.

— Ai înnebunit sau ce? urlă.

Cealaltă îi puse arma la gât. O sabie.

— Trebuie să fii punctuală. Îţi spusesem că te voi pedepsi dacă nu vei face ceea ce spun eu.

Dubhe rămase pentru câteva minute în gardă, cu pumnalul scos.

— Bagă-l la loc! şuieră Gardiana Otrăvurilor.

Dubhe ascultă.

Cealaltă o privi cu dispreţ.

— Trebuie să te speli. Urmează-mă.

Străbătură obişnuitul drum întortocheat, dar de data asta Dubhe ştia încotro mergeau. Studiul din timpul nopţii îi era de folos şi acum recunoştea cotloanele, chiar dacă nu mai fusese acolo.

Se alătură semeaţă Reklei. Femeia râânji.

— Nu ai făcut decât ce trebuia să faci.

O conduse la băi. Dubhe le văzuse desenate pe hartă. Se găseau lângă sălile de sport şi erau alimentate de un izvor subteran cu apă caldă; în fond, în acel loc nu erau prea departe de Pământul Focului a cărei caracteristică era prezenţa unui număr mare de vulcani; evident, Thai, cel mai mare vulcan din acel pământ, îşi trimitea răsuflarea de foc până acolo, încălzind izvoarele.

Băile erau un mare salon circular, ca toate sălile acelui loc săpat grosolan în stâncă. O statuie mare din cristal negru a lui Thenaar trona într-un colţ.

Din nou, la fel ca în Sala Mare unde avusese loc iniţierea, la picioarele ei se afla cealaltă figură, mai mică. De data asta, Dubhe reuşi să o distingă mai clar. Într-adevăr era un copil, dar chipul lui avea o seninătate amestecată cu tristeţe, ceea ce-l

făcea să semene cu un adult în miniatură. Chipul acela era de o frumuseţe neliniştitoare, părul creţ era sculptat cu atâta măiestrie încât părea moale şi strălucitor. Dintr-o parte şi din cealaltă a capului îi ieşea ceva ascuţit pe care Dubhe nu ştiu să-l identifice. Avea o tunică cu un guler larg ce-i cobora până la picioare şi braţele larg deschise părând să îmbrăţişeze întreaga sală.

Dubhe rămase perplexă şi se întrebă cine putea fi acea figură.

Sala era ocupată aproape în întregime de un bazin larg cu apă caldă din care ieşeau aburi ce umpleau încăperea în întregime. Din nişte guri de monştri plasate de-a lungul pereţilor ţâşnea apa în mici cascade. Erau mulţi oameni, atât bărbaţi, cât şi femei.

— De data asta te-am însoţit eu, dar de-acum încolo, înainte de a te prezenta în faţa mea, vei veni aici să te speli. Ne vedem în sala de mese la prima bătaie de clopot, spuse Rekla îndepărtându-se.

Dubhe privi bazinul forfotind de trupuri şi i se păru că sunt nişte larve care se hrăneau cu întuneric. Erau palizi, cu corpurile viguroase datorită antrenamentelor şi păreau toţi la fel.

Dubhe se dezbrăcă în grabă, îşi aşeză hainele într-una dintre nişele special create în zid, apoi se aruncă şi rămase timp îndelungat sub apă. Căldura o moleşi. Îşi aminti brusc dimineţile în Pământul Soarelui, când mergea la Izvorul Întunecat ca să se spele. Acolo apa era îngheţată şi revigorantă şi numai frigul era de ajuns să se simtă curată.

Înotă un timp, deşi îi era greu din cauza căldurii neobişnuite, apoi se vârî sub jetul uneia dintre cascade. Lângă ea era un bărbat. O privi, dar îşi dădu seama că nu o făcea cu răutate. O privea aşa cum ar privi un alt bărbat şi în ochii lui nu era decât curiozitate faţă de nou-venită. Dubhe se simţi totuşi stingherită. Străbătu în sens invers bazinul, ieşi şi se şterse. Când îşi încheie ultimul nasture al pieptarului, clopotul bătu pentru prima dată.

Chiar dacă nu ar fi studiat cu atenţie harta, nu i-ar fi fost greu să regăsească drumul spre sala de mese. Toţi mergeau în acea direcţie şi-i fu de-ajuns să urmeze revărsarea de oameni ca să ajungă în sala cea mare.

De astă dată, pe mese se găsea deja ceea ce trebuia: un codru de pâine neagră şi o strachină cu lapte.

Fiecare se aşează la locul lui, apoi se lăsă tăcerea obişnuită. Dubhe îşi imaginã ce avea să se întâmple: religiozitatea se hrăneşte din ritualuri. Într-adevăr Yeshol apăru la pupitru.

— Să ne rugăm lui Thenaar să ne dea o lungă zi de muncă, la sfârşitul căreia ne vom putea bucura de darul întunericului, prielnic crimei şi atât de drag Fiilor Lui…

Repetă invocaţia din seara precedentă şi încă o dată auditoriul răspunse în cor.

— Sânge pentru sânge, carne pentru carne, lăudat fie numele lui Thenaar!

Yeshol păru satisfăcut.

— Mâncaţi, mâncaţi şi prindeţi puteri.

Toţi se năpustiră asupra mâncării din faţa lor. Dubhe bău repede laptele şi înghiţi pâinea din câteva muşcături.

— Ei bine? spuse când termină.

Rekla încă mai avea jumătate din strachina de lapte.

— Ei bine, nu pari o asasină. Nimeni nu te-a învăţat să ai răbdare?

— Sunt o hoaţă, de fapt.

Rekla zâmbi batjocoritor.

— Eşti o Copilă a Morţii, ăsta ţi-e destinul. Tăcu, aşteptă un timp numai ca să o sâcâie pe Dubhe. Învaţă să discerni care este momentul potrivit pentru aşteptare şi care pentru acţiune.

După încheierea mesei de dimineaţă, se duseră la templu. Era tăcut şi întunecat, ca întotdeauna. Răsuna de sunetul vântului şi al ploii: afară trebuie să fi fost o furtună în toată regula. Dubhe începu să asculte acele zgomote. Nu trăia decât de puţin mai mult de o săptămână în măruntaiele pământului, dar deja ducea dorul tuturor lucrurilor de-afară. Mai că-i trecu prin cap, doar o clipă, să iasă să se bucure de ploaia şi de vântul care biciuie faţa, dar îşi alungă imediat din minte acel gând. Rekla, în faţa altarului, îngenunchease deja.

— Aşează-te în genunchi.

— Eu nu cred în Thenaar.

Nu înţelegea de ce făcea asta. Yeshol fusese clar: a trăi în Breaslă însemna a te supune cultului, iar a trăi în Breaslă era singurul mod pentru a scăpa de o moarte cumplită. Şi cu toate astea nu dorea. Maestrul, într-un anume fel, i-o interzicea.

Rekla se întoarse încet.

— Fiecare act al tău de revoltă inutilă, fiecare cuvânt în plus înseamnă suferinţă. Acum nu-ţi dai seama, pentru că ai băut din poţiune, dar aminteşte-ţi de seara în care ai fost iniţiată, aminteşte-ţi de urletele tale inumane. Vei retrăi toate astea, Dubhe, dacă nu vei îngenunchea.

Dubhe strânse pumnii, dar îngenunche. Amintirea Fiarei o răvăşea, o împiedica să fie fermă în împotrivirile ei.

— Eu nu am nici un interes ca tu să stai aici cu noi. Pentru mine tu eşti şi vei rămâne o Biruită, căci te comporţi ca atare. Dar Excelenţa Sa crede în tine, iar el este întruchiparea lui Thenaar pe pământ, cel puţin atâta timp cât Fiul Preaiubit nu va reveni. Dacă nu-ţi tai gâtul acum şi aici, este numai datorită credinţei mele, să ştii asta.

— Şi dacă eu nu te omor pe tine este numai datorită poţiunii, replică Dubhe.

Rekla zâmbi pe furiş.

O învăţă o rugăciune.

— Puternice Thenaar, zeu al fulgerului şi al săbiei, luminează drumul meu pentru a ajunge să săvârşesc crima şi să-ţi pot oferi sânge de Biruit.

Rekla îi explică faptul că asta este rugăciunea pe care o spunea un Asasin înaintea unei misiuni şi o invită să o repete.

Dubhe îşi trase răsuflarea. Ceva dinlăuntrul ei o împiedica să repete incantaţia aia prostească. Se forţă şi reuşi să o facă, dar recită rugăciunea pe un ton atât de iritat şi plin de ură, încât Rekla se posomorî pe loc. Spre deosebire de Yeshol, femeia aceea era mai sensibilă la sacrilegiu, dar, în ciuda privirii ei de foc, nu făcu nimic.

Dubhe începea să înţeleagă până unde putea întinde coarda. Exista o singură persoană care o putea ucide, şi aceea era Yeshol, care uneltise ca să o aibă în rândurile lui. Cu Rekla putea să-şi mai permită câte o mică satisfacţie.

Îndată ce terminară, se ridicară şi se aşezară într-o bancă. Rekla începu să o instruiască. Dubhe ştia deja multe lucruri; pe unele şi le amintea, deoarece Ghaan îi vorbise despre ele în zilele lungi ale purificării, pe altele le cunoştea, deoarece erau tot felul de zvonuri în lume, altele îi fuseseră dezvăluite de Maestru. Rekla începu de departe, vorbindu-i despre copii. Thenaar este un zeu crud care adoră moartea, dar mai mult decât orice, este un zeu care alege: pe de-o parte aleşii,

Triumfătorii, pe de altă parte, Biruiţii. Biruiţii sunt oamenii obişnuiţi, cei care nu au ucis niciodată sau care au făcut-o în război, din voinţa altora, şi sunt fiinţe nedemne de Thenaar. El îi urăşte şi vrea să-i strivească, pentru că sunt rodul creaţiei nelegiuite a altor zei cu inima prea bună. Triumfătorii sunt ucigaşii, Asasinii Breslei.

— Noi nu suntem asemenea soldaţilor care omoară din cauza urii altcuiva şi nici ca un simplu asasin plătit care omoară pentru bani şi vinde nobila artă a crimei pentru un codru de pâine, spuse Rekla cu ochii strălucindu-i. Noi ucidem pentru gloria lui Thenaar, eliberăm lumea de Biruiţi pentru ca într-o zi să se împlinească Vremea Lui: o lume în care să trăiască numai creaturile adorate de el, noi, Triumfătorii, o lume mai bună.

Dubhe se abţinu să nu se strâmbe. Breasla, care ucidea pentru o lume mai bună... Dar Yeshol primea bani ca să-şi dezlănţuie Triumfătorii, Breasla gestiona sume imense de bani!

Adevărul este că viaţa nu valora nimic în acea lume şi Dubhe înţelesese asta chiar de când fusese alungată de-acasă, iar tatăl ei nu o salvase.

Rekla povestea în continuare: Triumfătorii sunt însemnaţi de destin, sunt cei care ucid la vârstă fragedă. Copiii care se nasc din femei care mor la naştere sau cei ca ea, care în timp ce se joacă omoară un prieten, sau copiii care omoară cu bună ştiinţă, aşa, fără nici un motiv.

Dubhe abia schiţă un semn de dezaprobare din cap. Nu se întâmplase din cauza lui Thenaar. Simţea lucrul ăsta. Gonar nu murise pentru Thenaar. Se întâmplase pentru că aşa fusese scris, nimic altceva. Rămase ascultând povestea în tăcere, dar fără a crede nimic. Avea să asculte, în zilele următoare, dar în continuare nu avea să creadă nimic, la fel ca întotdeauna.

„Eu nu sunt ca ei şi nu voi fi niciodată.”

După prânz, Dubhe avu o oră liberă.

— Vom merge în sala de antrenament şi nu ne putem antrena bine cu stomacul plin.

Rekla îi dădu un volum gros în piele neagră, cu paftale grele ruginite.

— Până mâine vreau ca tu să fi citit cel puţin jumătate, spuse, apoi plecă dispărând în întunericul coridoarelor.

Dubhe nu avea nici un chef să hoinărească prin Casă. Aşa că sfârşi prin a se închide în camera ei, unde petrecu o oră plictisitoare, citind câteva pasaje din carte. Era un text secret pentru iniţiaţi care expunea organizarea socială a Casei. Dubhe nu şi-ar fi imaginat niciodată că Breasla putea avea o organizare atât de complexă: se gândea că trebuia să fie vreo diviziune a sarcinilor, dar nu avea idee câte caste şi clase erau necesare pentru a face să muncească şi să trăiască o sectă ca aceea care număra câteva sute de persoane.

Descoperi că existau mulţi Gardieni de gradul Reklei: exista un responsabil cu bucătăria, altul cu sacrificiile, unul se ocupa de novici, unul de sălile de antrenament, de curăţenia templului. O sumedenie de sarcini.

Şi descoperi că Breasla avea ramificaţii şi în afara Casei, prin intermediul unor persoane care nu erau propriu-zis iniţiate, dar care, într-un anume fel, permiteau Breslei să-şi întindă tentaculele peste toată Lumea Pământeană. Erau preoţi, în cea mai mare parte, care celebrau cultul în secret, şi mulţi magi. Exista chiar şi o listă. Dubhe îi cunoştea pe mulţi dintre ei, dar nu l-ar fi bănuit pe nici unul. Mulţi erau angajaţi drept consilieri pe lângă rege şi conţi. Ştia că Breasla era puternică, dar nu crezuse că într-atât de puternică.

Ora din clepsidră se scursese. I se păru aproape o eliberare şi fu uşurată la gândul că se putea duce în sfârşit în sala de antrenament.

Când intră în sala cea mare, aproape îi fu greu să o recunoască. Camerele, goale şi în semiîntuneric cu o seară înainte, erau acum luminate aproape ca la lumina zilei de mari trepiede din bronz care răspândeau un uşor parfum de fructe. Mirosul de transpiraţie era oricum destul de puternic şi se amesteca şi cu duhoarea sângelui. Dubhe simţi o uşoară ameţeală, dar îşi reveni imediat.

O găsi pe Rekla aşteptând-o.

Sălile erau pline. În cea mai mare parte erau copii şi tineri, atât băieţi, cât şi fete. Erau chiar şi copii destul de mici. Toţi erau absorbiţi în tot felul de exerciţii, fie de tonifiere şi alungire a muşchilor, fie de antrenare a echilibrului sau a capacităţilor de concentrare. Unii se antrenau cu armele, alţii luptau cu mâinile goale, încercând diverse modalităţi de prindere şi învăţând în care zone corpul uman era mai vulnerabil. Alţii îşi făceau de

lucru în jurul păpuşilor de cârpă. Nici unul dintre ei nu părea cu adevărat un copil. Aveau chipuri concentrate din cauza efortului şi erau complet lipsiţi de vioiciunea copilăriei pe care Dubhe o cunoştea. Erau adulţi prizonieri în nişte trupuri mărunte. Brusc, îi reveni în minte statuia de lângă cea a lui Thenaar, copilul ciudat cu faţa de adult.

Însoţită de Rekla, trecură prin câteva săli, toate pline de copii şi adolescenţi.

— Dacă ar fi fost după mine, eu te-aş fi ţinut aici, cu copilandrii de vârsta ta, dar Excelenţa Sa este convinsă că eşti de altă valoare.

Ajunseră în sfârşit în încăperile în care se antrenau adulţii. Cu toţii aveau mişcări curgătoare şi se antrenau singuri. Dubhe socoti că nu era cu siguranţă Izvorul Întunecat, unde era atât de plăcut să se antreneze, dar cel puţin ar fi putut căuta concentrarea şi să ajungă din nou la ea însăşi, să redobândească puţină solitudine.

Rekla însă se îndreptă spre un bărbat care stătea într-o parte. Era sprijinit de perete şi avea în mână un fel de bici mic. Era înalt şi jigărit, excesiv de slab. Era chel, iar ţeasta lui pleşuvă strălucea în lumina răspândită de trepiede. Faţa îi era turtită, cu nasul coroiat, cu gura mare şi subţire şi bărbia teşită.

Îndată ce Rekla se apropie de el, băiatul abandonă poziţia în care se găsea, poziţie care avea ceva ofensator de semeţ, şi-şi lăsă braţele pe lângă corp. Erau neobişnuit de lungi. Nu le privi pe cele două femei în ochi, dar lăsă capul în jos, măsurându-le cu privirea pe furiş. Glasul lui era în perfectă armonie cu înfăţişarea: afectat şi înalt, aproape strident.

— Salut, Rekla. Noua achiziţie presupun spuse el şi-şi întoarse privirea către Dubhe. Ochii lui erau foarte negri, două fântâni de întuneric, mobili şi alunecoşi.

Rekla se mărgini să dea din cap că da. Părea că-l tratează cu un aer de toleranţă şi cu un dezgust abia mascat.

— Excelenţa Sa doreşte ca astăzi să-i evaluezi capacităţile şi să-i transmiţi raportul.

— Cum doreşte Excelenţa Sa, răspunse bărbatul cu o plecăciune aproape de bufon. Nu părea un credincios fervent ca Rekla. Altceva îl mişca, nu fanatismul, ca pe toţi ceilalţi.

Gardiana Otrăvurilor se întoarse pe călcâie şi plecă. Dubhe rămase singură în faţa bărbatului. Acesta o fixă îndelung. Ea se

lăsă privită cu repulsie şi resimţi puternic lipsa mantalei. Nu mai era obişnuită să meargă fără ea, cu chipul şi trupul descoperite.

— Eu sunt Sherva, Gardianul Sălii de Antrenament. Numele tău?

— Nu-l ştii? întrebă Dubhe.

Bărbatul afişă un zâmbet strâmb.

— Vreau să-l aud de pe buzele tale.

Dubhe îi făcu pe plac.

— Trupul unui ucigaş spune multe despre el, iar al tău este bine antrenat prin tehnicile care necesită agilitate şi capacitatea de a lucra pe ascuns. Un lucru bun. Însă nu ai exerciţiu în uciderea cu mâinile goale, iar sabia îţi este aproape necunoscută. Tragi bine cu arcul, dar numai cu o mână şi preferi pumnalul. Şi ăsta este un lucru bun, căci Triumfătorii doresc sângele, iar pumnalul este arma predilectă a lui Thenaar.

— Nu m-ai impresionat.

— Nu aveam de gând să o fac. De cât timp nu practici?

Coşmarul lua o nouă consistenţă.

— Nu am practicat niciodată. Doar am fost antrenată.

Sherva îşi mângâie bărbia, măsurând-o cu un ochi critic.

— Într-adevăr… tu eşti o hoaţă, nu-i aşa?

Dubhe încuviinţă din cap, aproape uşurată.

— De cât timp a luat sfârşit antrenamentul tău?

— De doi ani.

— Şi până atunci îl asistai pe Sarnek, nu-i aşa? Dar nu numai. De-a lungul acestor doi ani ai continuat să te antrenezi prin tehnicile învăţate de la el. Un criminal fără sânge, un asasin fără victime.

Dubhe nu ştiu ce să spună. După rigiditatea Reklei, conversaţia cu bărbatul acela era mult mai interesantă. Era ceva bolnăvicios în el, ca în tot ceea ce se află acolo înăuntru, dar şi ceva captivant.

— În orice caz, spuse, nu este de-ajuns să-ţi privesc trupul ca să înţeleg cu adevărat ce ştii să faci. Este nevoie de o probă.

Începu să se mişte şi Dubhe îl urmă. Paşii lui nu făceau nici un zgomot. Mişcările lui aveau o fluiditate pe care Dubhe nu o mai văzuse la nimeni, nici măcar la un animal. Parcă aerul se deschidea la trecerea lui şi se închidea în spatele lui, imobil. Nici măcar simţurile ascuţite ale lui Dubhe nu erau în stare să perceapă vreun semn al trecerii lui pe-acolo.

— Să nu te mire, făcu Sherva fără să se întoarcă, aproape citindu-i gândurile. Agilitatea mea este rezultatul a ani şi ani de antrenament şi a devenit de-acum specialitatea mea.

Dubhe începea să simtă o simpatie ciudată faţă de acel om.

Ajunseră într-o cameră mai întunecată cu mult praf, departe de vacarmul sălii de antrenament. Era o încăpere mai degrabă mică, dar nu ducea lipsă de nimic: erau păpuşi de cârpă, arme de toate tipurile. Sherva turnă ulei într-o lampă, apoi o aprinse cu un tăciune.

— În general, mă ocup de copii, cum îţi vei fi imaginat, dar Yeshol vrea ca astăzi să mă dedic ţie şi tot aşa pe viitor.

Dubhe se minună auzind modul simplu în care bărbatul pronunţase numele Gardianului Suprem.

— Trebuie să ne antrenăm întreaga viaţă şi apoi există şi tehnici pe care nu le stăpâneşti, aşa că vom lucra cu acestea.

Din anumite puncte de vedere, Dubhe se simţea ca şi cum ar fi redevenit copil. Să se antreneze, să înveţe tehnici noi, ăsta era un lucru care îi plăcuse mereu.

— Nu ai omorât ca asasin plătit? întrebă luând-o prin surprindere.

— Nu, spuse Dubhe sec. Mintea-i zbură la prima ei crimă.

Sherva o privi pe furiş zâmbind. Zâmbetul lui era mereu alunecos şi răutăcios.

— Sau poate că da. În orice caz, nu mă interesează. Dacă ai făcut-o, ai făcut-o pentru bani, şi nu se omoară pentru bani, nu se omoară pentru nici un alt motiv decât crima în sine.

— Rekla nu gândeşte aşa. Şi nici Yeshol. Se ucide pentru Thenaar, spun ei.

Discuţia luase o întorsătură interesantă şi Dubhe dorea să cerceteze.

— Eu aspir la perfecţiunea tehnicii. Poate că ăsta este modul meu de a-l sluji pe Thenaar. Şi acum gata cu trăncăneala, arată-mi ce ştii să faci.

Ca şi cum ar fi redevenit copil. Trebui să-şi demonstreze valoarea încercând diferite arme, simulând capcane, demonstrându-şi agilitatea prin exerciţii şi acrobaţii. Sherva fu rezervat în comentarii şi cât dură proba rămase tăcut, dar Dubhe crezu că i-a făcut o impresie bună atât în proba cu arcul, cât şi în cea cu pumnalul. Părea satisfăcut şi de agilitatea ei. Lucrurile începură să meargă prost cu sabia. Dubhe ştia că

bărbatul apreciase corect când îi vorbise despre abilităţile ei numai privind-o. De altfel, conformaţia muşchilor ei vorbea de la sine, o ştiuse dintotdeauna.

Când veni rândul să-şi arate capacităţile în uciderea cu mâinile goale, Sherva o surprinse.

— De data asta fără păpuşi de cârpă, încearcă direct cu mine.

Dubhe rămase năucită câteva clipe.

— Pot să-ţi fac mult rău. Maestrul m-a învăţat destule lucruri.

— Fă ce ţi-am spus şi gata!

Dubhe oftă şi hotărî să ia treaba în serios.

Încercă totul: încercă să-i frângă osul gâtului, să-l stranguleze cu mâinile şi cu picioarele, încercă până şi cu pumnii. Fiinţa aceea era neobişnuit de agilă. Părea că-i alunecă printre degete ca un ţipar. Cum ajungea să fie sigură că îl apucase sănătos, el se şi elibera. De parcă avea luxată fiecare articulaţie a trupului, căci reuşea să-şi descompună braţele şi picioarele, să le îndoaie în unghiuri imposibile. Dubhe nu reuşi să-l pună în dificultate nici măcar o dată şi nu reuşi să-i facă nici măcar o vânătaie. La sfârşitul probei, ea era epuizată, pe când Sherva respira în ritm normal.

— Asta este magie.... murmură Dubhe.

Sherva zâmbi răutăcios.

— Şi asta, dar nu numai. Ăsta este un medicament interzis, este exerciţiu, durere, şi tu ai putea ajunge aşa peste ani. Vrei asta?

Dubhe nu ştia. Nu intrase aici ca să progreseze, să devină un asasin perfect. Prefera să nu se gândească nici măcar la faptul că ar fi trebuit să ucidă, să o facă drept meserie. Era acolo, înăuntru, ca să supravieţuiască, îşi vânduse trupul ca să nu cadă pradă Fiarei.

— Tu eşti maestrul, răspunse.

Sherva păru că reflectează câteva minute, apoi vorbi.

— Confirm ce ţi-am spus mai devreme. Trebuie să înveţi sabia, iar agilitatea ta, deşi excelentă, mai poate fi îmbunătăţită. Trebuie să înveţi tehnicile de atac fără arme. Şi evident ceea ce doreşte Yeshol cel mai mult: trebuie să înveţi ritualul crimei Breslei!

Mai rămaseră acolo o oră. Sherva nu făcu altceva decât să-i dicteze exerciţii dureroase pentru a-i fluidiza articulaţiile. Şi Maestrul o pusese să facă asta şi Dubhe se întrebă dacă nu

Sherva îl învăţase şi pe el, pentru o clipă fu tentată să afle. Dar exerciţiile Maestrului nu erau niciodată atât de radicale şi de dureroase. Sherva o împingea până la limită, până în pragul ruperii şi apoi o făcea să se retragă. Într-un anume fel însă fu plăcut. Trupul acţiona, muşchii se întindeau, articulaţiile trosneau. Prin efortul trupului, prin durerea lui, angoasa se destrăma, sentimentul de oprimare se dizolva şi Dubhe era din nou liberă. Când încetară, deşi fiecare muşchi o durea de înnebunea, i se părea că redevenise puţin mai liniştită.

16
DA, MAESTRE!
***
TRECUTUL V

Casa bărbatului este mică, asemenea tuturor caselor pe care Dubhe le văzuse până atunci. Doar două camere, aproape de linia unde ajungeau valurile pe plajă. În prima cameră este o sobă şi o masă, pe cea de-a doua fetiţa doar a întrezărit-o prin uşă. Este camera unde doarme bărbatul, iar pentru Dubhe este oarecum asemenea camerei părinţilor din Selva, un loc ciudat şi misterios în care nu poate intra.

Bărbatul a pus nişte paie pe jos, i-a dat aşternuturi. Dubhe nu se culcă imediat. Rămâne un timp aşezată la masă, pe întuneric. Din camera de alături nu se aude nici un zgomot. E ca şi cum el nu ar fi, dar cuvintele lui rămaseră suspendate deasupra mesei, în jurul ei.

„Cine omoară în copilărie este predestinat, predestinat crimei.”

Este vară, dar e frig. Afară zgomotul este asurzitor. Vântul face să scârţâie scândurile de pe acoperiş de parcă vrea să le smulgă, dar mai ales vuietul neîncetat al mării o nelinişteşte pe Dubhe.

Începe să tremure şi ar vrea să plângă. În astfel de momente se ducea la taică-su şi el, pe jumătate adormit, găsea întotdeauna un mod de a o consola. Orice i-ar fi spus, ajungea să se ducă la culcare mai senină.

Se ridică în sfârşit de pe scaun.

„Mă duc la el, îl trezesc şi el îmi spune că totul este în ordine. Doar o clipă şi apoi voi fi liniştită.”

Însă nu se duce la el. Ia în mod automat mantaua şi şi-o pune pe ea, apoi pune mâna pe uşă. Îi ia ceva ca să o deschidă, căci vântul afară este puternic. Dubhe reuşeşte, dar cu mare greutate.

Cum iese, o izbeşte nisipul, iar ochii o ustură. Pentru câteva secunde de panică se simte complet oarbă, în mijlocul întunericului şi al nisipului care-i biciuie faţa. Apoi se obişnuieşte.

Totul este foarte întunecat, dar deasupra ei mai este încă luna, în scădere, înconjurată de un cortegiu de nori fugari. Merge în bătaia vântului, afundându-şi cu greu picioarele în

nisip, şi se îndreaptă spre oceanul care o înfricoşează aşa de mult.

Simte că a fugit deja prea mult timp de ea însăşi, de Gonar mai ales. A obosit să o mai facă. Merge astfel spre marginea plajei unde se sparg valurile şi se opreşte acolo unde se oprise cu câteva ore mai devreme, la sosire. Valurile sunt înalte şi se sparg cu forţă pe nisip, apa îşi întinde degetele devorând porţiuni largi de plajă şi când se retrage seamănă cu mâna unui bărbat care se prăbuşeşte, a unui muribund care se agaţă chiar şi de pietricelele drumului, numai să trăiască. Este apă întunecată, şi Dubhe îşi spune că pare a fi sânge. În faţa întinderii de cerneală, Dubhe se minunează de strălucirea spumei. Pare însufleţită de ceva magic, căci străluceşte, chiar dacă întunericul este foarte dens. O priveşte ca vrăjită.

„Marea urlă, este puternică, dar duce ceva aşa de delicat precum spuma…”

Se aşază pe plajă şi nu-i mai este frică.

Bărbatul se trezeşte, dar simte imediat că ceva este diferit.

Mucoasa…

Anii de antrenament în adâncul pământului l-au făcut să fie atât de sensibil la lume, să-şi ascută simţurile în felul acela. Îi este de-ajuns un mic detaliu şi imediat poate înţelege ce nu merge. Un lucru care i-a salvat viaţa de nenumărate ori. Un lucru pe care însă nu-l iubeşte. Căci este un ecou al Breslei, al anilor pe care ar dori să-i şteargă din amintire.

Se ridică şi găseşte culcuşul gol. Aproape speră că a plecat. De altfel nu a fost prea drăguţ cu ea cu o seară înainte. Pe de altă parte este adevărat că i-a spus numai adevărul. În astfel de vremuri copiii nu-şi pot permite să trăiască mult timp inconştienţi, îşi spune că la urma urmei i-a făcut o favoare. Cu cât intra mai repede în contact cu realitatea cu atât era mai bine.

Deşi vrea să se considere mulţumit că nu a găsit-o în culcuş, caută aproape inconştient urmele ei. Mantaua nu este, pe pragul uşii vede urme de nisip.

„Ce dracu’ caut? S-a dat la o parte din drumul meu şi este cel mai bun lucru pe care-l putea face. O încurcătură mai puţin.”

Iese. Îşi spune că vrea să ia puţin aer, dar în fond ştie că nu este aşa.

Se întinde în pragul uşii şi trage în piept aerul bogat în iod. Este o zi frumoasă, curăţată de vântul puternic din seara precedentă. Cerul este senin, soarele cald. Este toiul verii, dar fără zăpuşeală. Din acest motiv are o casă la malul mării.

Priveşte în jur cu un aer distrat şi o vede. Un punct pe nisip.

Se apropie încet. Este înfăşurată în manta, gluga lăsată îi acoperă faţa aproape în întregime, îşi strânge picioarele între mâini. Când ajunge aproape, vede că e adormită. Se întreabă ce caută acolo şi de ce a petrecut noaptea sub cerul liber, mai ales cu vântul ăla cumplit şi la un pas de valurile încă năvalnice, deşi era soare. În realitate, ştie. Fetiţa aia îi seamănă mai mult decât crede el.

Este tentat să o trezească cu o lovitură, dar dintr-un motiv ce-i scapă preferă să se ghemuiască la nivelul ei. Are fruntea încruntată şi o expresie serioasă şi concentrată.

O scutură de umăr cu o anumită neîndemânare şi ea se trezeşte brusc. Nu are timp să-şi revină că şi strânge pumnalul în mâini.

„O asasină înnăscută…” observă bărbatul.

Ochii, înfricoşaţi la început, văd repede uşurarea.

— Ţi-ai petrecut noaptea aici, afară?

Roşeşte.

— Voiam să văd oceanul şi apoi am adormit…

Omul se ridică.

— Dacă vrei, încep să pregătesc micul dejun.

Se întoarce şi nu o aşteaptă. Ştie că nu e nevoie. Pe neaşteptate îl cuprinde o ciudată melancolie, în timp ce aude zgomotul de paşi dezordonaţi ai fetiţei pe nisip. Ceva s-a născut în acea noapte, ceva ce nu-i va aduce nimic bun nici lui, nici ei. De data asta este tentat să creadă în destin.

Bărbatul se ţine de cuvânt. Îi spusese că-i va lăsa timpul necesar să se întremeze, şi aşa este. Nu o grăbeşte, o lasă să stea în casă. Din când în când îi verifică rana, de-acum aproape cicatrizată, şi-i pregăteşte de mâncare. Parcă ar fi încă la Selva, dacă nu ar fi tăcerea asurzitoare ce domneşte între ei.

Bărbatul nu vorbeşte niciodată. De câteva zile, este mai întunecat. Nu mai are chipul sigur din timpul călătoriei lor. Pare că se ofileşte în starea de lenevire şi petrece ceasuri îndelungate zăcând în pat şi fumând pipă. Îşi neglijează chiar şi

exerciţiile şi acest lucru o lasă pe Dubhe perplexă. I se păruse întotdeauna că erau importante pentru el şi apoi îi plăcea să privească eleganţa mişcărilor lui. Există ceva ce o atrage în dansul unui pumnal. I-ar plăcea să înveţe şi ea, îşi spune.

— Nu te antrenezi? îl întreabă o dată, găsind în sfârşit curajul să vorbească din nou în preajma lui.

Stă aşezat la masă, cu pipa în gură.

— Ce treabă ai tu cu asta?

— Când călătoream, o făceai.

— Aştept.

Da. Şi ea aşteaptă, chiar dacă nu ştie bine ce. Nu pe tatăl ei, ca odinioară, ceva diferit pe care nu ştie să-l definească.

— Şi ce aştepţi?

— De muncă. Şi între timp mă odihnesc şi în ambele cazuri nu e treaba ta.

Dubhe tace. Nu convieţuiesc de mult timp, dar este pe cale să înveţe felul lui de a se comporta. Când devine aşa nesuferit, preferă să tacă şi să se retragă într-un colţ să-l studieze.

Într-o zi cineva bate la uşă. Dubhe tresare. Mai avea puţin şi începea să creadă că ei doi trăiau în singurătate la marginea lumii, un loc despre care vorbea uneori cu prietenii ei.

„Lumea Pământeană stă pe un fel de masă şi de jur împrejurul celor Opt Pământuri este graniţa”, spunea Gonar.

„Este o poveste tâmpită pentru copii, susţinea sus şi tare Pat aproape întotdeauna. Mama mi-a spus că la vest este un fluviu mare şi la est deşertul.”

Gonar dădea din cap în semn că nu:

„Îţi spun aşa, ca să nu te sperii. De jur împrejur de fapt nu este nimic, doar margini de prăpăstii şi acolo trăiesc pustnicii şi magii, aşa, suspendaţi deasupra hăului”.

Dubhe nu ştia să spună dacă credea cu adevărat, dar locul acela i se părea cu adevărat a fi cel despre care vorbea Gonar. Uneori sfârşea prin a crede că restul lumii nici nu mai exista, că în acel loc trăiau de-acum numai ea şi bărbatul al cărui nume nici măcar nu-l cunoştea.

Bărbatul îşi pune mantaua cum aude bătaia în uşă, iar Dubhe profită şi merge să deschidă. Bărbatul o dă la o parte în mod grosolan.

— Nu e treabă pentru tine, îi spune.

Deschide şi în prag apare o faţă care o înfricoşează imediat pe Dubhe. Este o faţă strivită, cu un nas foarte mare şi buze groase, crăpate din cauza căldurii. Are plete negre foarte lungi şi barba şi mustăţile sunt foarte lungi. Fruntea înaltă este plină de riduri şi ochii mici par a fi de porc. Capul acela oribil este înfipt într-un trup nu mai puţin grotesc: este puţin mai înalt decât jumătate din statura bărbatului care o găzduieşte, cu trunchiul destul de alungit, iar picioarele îndesate şi scurte. Dubhe se ascunde instinctiv în spatele bărbatului. Iar el o strânge şi mai tare lângă el.

— Cine eşti?

— Eşti asasinul?

Glasul oaspetelui este răguşit şi profund, tenebros. Dubhe strânge mantaua bărbatului între degete.

— Intră.

Bărbatul se întoarce şi o împinge pe Dubhe afară, apoi trage uşa pe jumătate şi se întoarce spre ea.

— Tu nu poţi asculta.

— Dar omul acela…

— Nu este un om, este un gnom.

Dubhe a auzit vorbindu-se despre ei. Ştie doar că stau în Sud, între munţi complet negri şi vulcani. Şi mai ales ştie despre Ido, trădătorul, gnomul cumplit care a încercat de mai multe ori să-l omoare pe bunul lor rege. Acum îi este şi mai frică.

— Du-te la mare, spune bărbatul, şi nu te întoarce decât atunci când te chem eu.

Apoi se întoarce şi o lasă afară.

Dubhe este din nou singură, în faţa uşii. Împotriva voinţei ei şi cu lacrimile şiroindu-i, ascultă; se întoarce să se aşeze pe ţărmul mării. Se simte exclusă şi se teme pentru bărbat.

Seara bărbatul este din nou preocupat. După cină, scoate toate armele şi începe să le lustruiască. Dubhe rămâne aşezată şi-l priveşte. Mereu i-a plăcut să vadă cum confecţionează oamenii săgeţi. Mai ales pentru pene, iar acum pe masă sunt multe, pe care bărbatul le taie pe măsură cu un cuţit ascuţit.

— Pot să iau una?

Bărbatul o lasă să ia.

— Cine era gnomul?

— Cel pe care-l aşteptam.

— Adică?

— Muncă, Dubhe. Gnomul trăieşte la Randar, nu foarte departe de aici, fiica lui a fost ucisă. Vrea să-l ucidă pe criminal.

Dubhe tace câteva clipe. Apoi se hotărăşte.

— Tu asta faci ca să trăieşti? Ucizi?

Bărbatul încuviinţează din cap fără să înceteze să lucreze.

— Cam ca un soldat…

— Un soldat ucide în război. Înconjurat de mulţi alţi bărbaţi care ucid. Înţelegi diferenţa?

Dubhe încuviinţează din cap.

— Eu acţionez pe la spatele oamenilor, în casele lor, în paturile lor, când sunt siguri că nu li se poate întâmpla nimic.

Pe Dubhe o trec fiorii.

— Mi-au spus că este un lucru urât să omori. De asta m-au alungat.

— Aşa este, într-adevăr.

— Şi atunci de ce o faci?

Bărbatul zâmbeşte sarcastic.

— Este munca mea. Nu ştiu să fac altceva. M-au învăţat asta de când eram mai mic decât tine. M-am născut în mijlocul asasinilor.

Dubhe se joacă încet cu o pană pe care o ţine între degete.

— Cât te plăteşte gnomul, de data asta?

Bărbatul se opreşte, o priveşte.

— Pe tine ce te interesează?

Dubhe lasă privirea în jos şi roşeşte.

— Aşa…

Bărbatul îşi reia munca, pare aproape nervos.

— Două sute de nautili.

Este o monedă pe care nu o cunoaşte.

— Sunt mulţi?

Bărbatul pufneşte.

— Echivalentul a trei sute de carole.

Dubhe se minunează.

— Chiar mulţi…

Continuă să-şi treacă pana printre degete.

— Şi când o să-l omori?

Bărbatul loveşte cu violenţă tăişul de masă, încât Dubhe tresare.

— Termină cu întrebările! Munca mea nu trebuie să te intereseze în nici un fel. Bagă-ţi bine în cap asta, stai aici numai până când îţi revii complet. În ziua în care voi primi o muncă serioasă şi voi pleca, şi tu vei pleca.

Îi smulge pana din mână şi începe să o modeleze. Nici unul nu mai zice nimic, dar Dubhe continuă să-l privească pe bărbat pe furiş.

„Într-o zi voi fi ca el.”

Bărbatul pleacă. Spune că va fi plecat timp de două sau trei zile.

— Vreau să vin cu tine.

— Mă duc să muncesc, nu este o călătorie de plăcere.

— Am fost deja cu tine în timp ce munceai, chiar te-am ajutat.

— Tu rămâi aici, punct.

Dubhe se îmbufnează. Nu vrea nicidecum să stea singură. A fost mult prea mult singură şi acum, când a găsit pe cineva, nu vrea să-l lase să plece pentru nimic în lume. Bărbatul este însă de neînduplecat.

— Zilele astea va fi ziua mea de naştere…

Este adevărat. Prima zi de naştere din viaţa ei cea nouă.

— Şi de ce ar trebui să mă intereseze pe mine lucrul ăsta?

Bărbatul pleacă în timpul nopţii şi Dubhe rămâne în cocioaba lui. I-a lăsat tot ce are nevoie. Mâncare: pâine şi brânză, dar şi puţină carne uscată şi fructe, nimic care trebuie gătit, căci nu are încredere să o lase să folosească soba. Este şi pomada pentru rană, care deja a devenit un semn roşu pe umăr.

Cu adevărat, nu-i lipseşte nimic ca să trăiască. Dar casa este goală fără el. Fără bărbatul care fumează pipă, fără armele lui, fără exerciţiile lui seara, acea casă este moartă, abandonată.

Timp de trei zile îl aşteaptă cu înfrigurare, încordată, în timp ce vechi temeri îşi fac din nou apariţia. Noaptea are din nou coşmaruri, iar chipul lui Gonar, ochii lui, se încarnează din nou în chipurile multor morţi pe care i-a văzut în ultima vreme.

În timpul zilei, coboară la mare, o priveşte şi de câteva ori face baie. Apa o atrage extraordinar de mult şi-i place să se lase dusă încolo şi-ncoace de valuri. Ar vrea ca el să fie acolo, să o privească.

Dar la apus singurătatea devine apăsătoare. Din nou tăcerea este veşnica tovarăşă a zilelor care se întind lâncede şi

plictisitoare. Din nou totul este lipsit de sens şi redus la esenţă, ca în pădure.

Dubhe o ştie înainte de a înţelege. Conştientizarea acestui lucru este ca o străfulgerare. Casa ei este acel bărbat, drumul ei, drumul pe care acel bărbat o va apuca. Ea îi aparţine şi nu-i va da niciodată voie să o alunge. S-a vindecat, ştie asta, iar când se va întoarce, dacă se va întoarce vreodată, probabil îi va spune să plece. Ea nu o va face. Şi dacă o va alunga, îl va urmări.

După atâta timp, are din nou un loc unde să stea.

Se întoarce în timpul nopţii, deschide uşa încet, însă Dubhe îl aude imediat, aşa cum imediat ştie că nu poate fi decât el.

Se ridică din culcuş şi se aşază în faţa uşii.

El se opreşte în prag. Nu este decât o siluetă neagră ce se distinge în lumina slabă a lunii, dar pentru Dubhe este o figură inconfundabilă.

— E târziu, dormi.

— Să nu mă mai laşi niciodată singură.

A costat-o mult să o spună şi este o frază care aşteaptă un răspuns. Care nu vine. Bărbatul intră şi trage uşa după el, apoi se duce în camera lui, închizându-se dincolo de prag. Dubhe oricum este mulţumită. El s-a întors şi acum şi ea ştie ce să facă.

Timp de câteva zile, lucrurile se desfăşoară ca de obicei. Bărbatul pare mai liniştit decât înainte, dar este retras şi tăcut ca întotdeauna, ba chiar pare că o evită. Dubhe încearcă să se facă utilă, chiar dacă nu ştie să facă multe. Când era la Selva, mama ei se supăra mereu pentru că nu o ajuta la treburile casei.

Reface culcuşul, mătură prin cameră şi încearcă să-l ajute când pregăteşte masa. El însă pare că nu-şi dă seama de eforturile ei şi-şi continuă viaţa dintotdeauna.

Uneori dispare şi nu-i spune unde se duce, dar se întoarce în timpul zilei şi aduce cu el ceva de mâncare. De fiecare dată când îl vede ieşind, Dubhe se teme că ar putea să nu se mai întoarcă.

Drama izbucneşte într-o seară. De altfel, este singurul moment din zi în care este aproape imposibil să nu-şi

vorbească. Bărbatul are pipa în gură şi şade gânditor într-o parte a mesei. Dubhe tocmai ce a terminat de spălat şi de aşezat cu grijă farfuriile pe care le-au folosit şi acum stă şi ea aşezată, privind marea liniştită.

— Mi se pare că te simţi mai bine…

Dubhe înţelege imediat încotro bate cu acele cuvinte.

— Nu ştiu, uneori mă mai doare.

Bărbatul goleşte pipa. Nu pare supărat, ca în alte dăţi, ci mai degrabă obosit.

— Te-am ţinut aici cu mine ca să te vindeci şi te-am ajutat, în noaptea aceea şi după, pentru că mi-ai salvat viaţa. Ştii, nu-i aşa?

Dubhe dă din cap că da şi simte că de data asta nu va reuşi să nu plângă.

— Munca a mers bine, dar nu pot rămâne aici pe loc încă mult timp. Pământul Stâncilor este un loc destul de bun. Se fac multe uneltiri, începe să se schimbe direcţia vântului.

Dubhe nu înţelege ce vrea să spună bărbatul cu asta, nu vrea să ştie nimic despre războaie şi alte lucruri prosteşti ale celor puternici. Dar înţelege că-i spune că s-a terminat.

— Pământul Stâncilor este un loc periculos acum. Nu poţi veni cu mine.

Dubhe urmăreşte cu un deget vinişoarele lemnului mesei. Se lasă o tăcere apăsătoare, de plumb.

— Mâine îmi voi lua lucrurile şi ne vom despărţi.

— Nu am unde să mă duc.

— Ai supravieţuit singură în pădure. Vei găsi un loc unde să te duci, vei vedea sau poate voi găsi eu un loc pentru tine. Dar tu trebuie să mă uiţi, ca şi cum nu ne-am fi cunoscut niciodată. Nici un om viu, în afară de tine, nu mi-a văzut faţa. Tu eşti singura şi ar trebui să te omor din acest motiv. Însă nu pot… Uită de mine şi de întâlnirea noastră. Este mai bine şi pentru tine.

— Nu este mai bine! Cum poţi să spui că este mai bine? M-au alungat de-acasă, am văzut războiul şi am omorât! Nu voi avea niciodată un loc în care să mă duc!

Dubhe s-a ridicat în picioare şi strigă cu lacrimi în ochi. Bărbatul nu-i înfruntă privirea, o ţine în pământ.

— Un asasin nu poate avea relaţii cu nimeni. Nu are sentimente, nici prieteni, cel mult are aliaţi şi ucenici, dar nu eu. Tu eşti prea mult pentru mine.

— Pot să te ajut cum am făcut-o zilele astea. Nu ai văzut cât de bine mă pricep? Pot învăţa tot ceea ce-ţi foloseşte, să te ajut în nenumărate feluri…

Bărbatul dă din cap că nu.

— Nu vreau pe nimeni cu mine, şi cu atât mai puţin o fetiţă.

— Eu nu mai sunt o fetiţă.

Dubhe imploră. Este momentul să arate cât de puternică este determinarea ei, cât de profunde sunt ataşamentul şi iubirea ei faţă de acel om.

— Cu mine nu este nimic altceva decât moarte, de ce nu vrei să înţelegi? Nu ai văzut din ce-mi câştig traiul? Şi va fi mereu aşa, dacă ai sta cu mine, ai ajunge să omori şi tu, şi nu este drept.

— Dar eu am omorât deja, şi tu ai spus că şi părinţii mei mă urăsc. Într-adevăr, m-au abandonat, tatăl meu nu a venit să mă caute. Tu eşti tot ceea ce am şi dacă mă vei părăsi, eu voi muri, ştiu asta.

Bărbatul se ridică. În continuare nu se uită la ea.

— De ce nu te uiţi la mine? De ce? Nu te voi deranja, jur! Voi fi cuminte şi pricepută, şi nu vei avea de ce să te plângi de mine!

Bărbatul se întoarce şi se duce spre camera lui.

— Mâine ne vom despărţi, nu mai e nimic de adăugat.

Bărbatul nu reuşeşte să doarmă. A pregătit deja puţinele lucruri pe care le va lua cu el în timpul călătoriei şi se simte în continuare obosit, dornic să mai doarmă. Dar somnul nu vine. O aude pe mucoasă dincolo şi îşi blesteamă simţurile ascuţite. Suspină. Însă nu este un plâns de copil, nu este un moft. Plânge cu furie, înăbuşindu-şi suspinele, ca adulţii.

Bărbatul se răsuceşte plin de mânie în pat. Ar vrea să reuşească să nu se mai gândească, dar nu poate. O aude, e ca un cui care-i pătrunde în tâmple, şi simte teama ei, atât de prezentă şi de reală, teama de a pierde totul, şi împreună cu acel tot şi pe ea însăşi. Înţelege chiar mult prea bine că el a fost cel care i-a redat glasul, el a salvat-o nu numai de acel bărbat şi de la moarte, ci şi de la nebunie. De aceea nu-l mai poate părăsi. Şi poate că el chiar ar putea tolera prezenţa ei, da, poate că ar fi chiar bucuros să o vadă în jurul lui, sprinţară şi fericită. O bucurie pe care nu şi-o poate permite. Şi apoi poate continua să

ucidă numai dacă nimeni altcineva nu-l vede, dacă nu este nimeni cu care să împărtăşească greutatea sentimentelor de vinovăţie. A o avea acolo înseamnă să aibă mereu în faţa ochilor viaţa pe care deseori a distrus-o şi, mai rău, anii petrecuţi în Breaslă, şi pe ea, pe ea pe care a trebuit să o abandoneze şi care acum este moartă.

Nu poate, nu poate şi tot gândindu-se la asta se mai răsuceşte o dată cu violenţă şi scrâşnetul patului acoperă pentru o clipă plânsul lui Dubhe.

Dubhe i-a pregătit micul dejun. Lapte cald şi pâine neagră. Ca în fiecare dimineaţă. Dar când iese din cameră, este deja îmbrăcat să plece. Cu vechia manta ca de obicei, cu care l-a văzut prima dată, coşul din lemn şi sacul de călătorie. Capul îi este din nou acoperit de glugă.

— Nu mănânc. Plec imediat.

— Atunci nu mănânc nici eu.

Dubhe îşi ia mantaua de pe scaun, o îmbracă trăgându-şi gluga pe cap.

— Am vorbit deja despre asta.

— Tu ai spus că un asasin nu are prieteni. Eu nu sunt prietena ta şi nu voi fi niciodată, şi ştiu că nu pot fi nici aliata ta, aşa mică cum sunt. Aşa că voi fi ucenica ta.

Bărbatul dă din cap că nu.

— Nu vreau să învăţ nimic pe nimeni.

— Eu însă vreau să învăţ. În ziua în care ţi-am vorbit pentru prima dată mi-ai spus povestea copiilor care ucid. Eu te-am întrebat dacă tu credeai în ea şi mi-ai răspuns că nu crezi în nimic. Eu însă cred în ea. Şi vreau să mă înveţi să devin un asasin.

Bărbatul se aşază, îşi descoperă chipul şi ea aproape se sperie. Este palid. Îşi sprijină fruntea de masă. Nu are nimic din bărbatul puternic şi sigur pe care Dubhe a învăţat să-l cunoască. Ridică încet capul şi-i fixează chipul cu nişte ochi umbriţi de o profundă tristeţe, iar fetiţa aproape că se căieşte pentru cele spuse.

— Nu te las aici pentru că nu te vreau, te las pentru a te scuti de un drum cumplit. De ce nu reuşeşti să înţelegi?

Dubhe se apropie şi pentru prima dată de când îl cunoaşte, îl atinge. Îi pune o mână pe braţ şi îl priveşte serioasă.

— Tu mi-ai salvat viaţa şi îţi aparţin. Fără tine nu pot merge nicăieri. Vreau să te urmez şi să învăţ de la tine. Pentru mine nu este nimic mai rău decât să stau singură. Este mai rea singurătatea decât să ajung o asasină.

— Vorbeşti aşa pentru că nu ştii.

Dubhe îşi împreunează mâinile pe masă, îşi pune capul peste ele.

— Te rog, Maestre, acceptă-mă ca ucenică a ta.

Bărbatul o priveşte îndelung, apoi îi pune o mână pe cap. Vocea lui este joasă şi răguşită când vorbeşte şi plină de tristeţe.

— Ia-ţi lucrurile, să mergem.

Dubhe ridică privirea şi zâmbeşte fericită. Pentru o clipă parcă i-a revenit expresia bucuroasă şi inocentă de odinioară.

— Da, Maestre!

17
PROFETUL COPIL

Dubhe nu reuşi să se obişnuiască lesne cu noua viaţă. Era ceva mai puternic decât ea; tot ce ţinea de Breaslă îi repugna. Nu suporta mirosul de sânge care impregna Casa, nu-i tolera pe Triumfători, atât de asemănători unii cu ceilalţi, cu ochii stinşi care se aprindeau doar în beţia rugăciunii, ura rugăciunea, atât de monotonă şi de repetitivă încât te năucea. Era negarea a tot ceea ce Maestrul o învăţase vreodată şi acum începea să înţeleagă motivul pentru care încercase să o ţină cu atâta îndârjire departe de locul acela.

Se gândea la el, seara, în camera ei, în puţinele ceasuri de singurătate deplină ce-i erau acordate. Şi el trăise în acel loc şi trebuise să suporte tot ceea ce suporta ea. Însă el se născuse acolo şi făcuse totul ca să fugă de-acolo. Ea însă? Ca să trăiască se vânduse, îşi dăduse trupul acelor oameni, odată cu armele şi abilităţile ei. Aerul din Casă o sufoca şi atunci visa la o fugă posibilă, „încerc să înţeleg cum se face poţiunea şi fug."

Dar Rekla era un obstacol mult mai greu de trecut decât credea. Se întâmplase deja în prima săptămână, când Dubhe încă făcea eforturi să se acomodeze cu acel loc umed şi întunecos şi se simţea rătăcită, înconjurată de priviri curioase.

Totul începuse pe nesimţite. Se trezise învăluită de o vagă senzaţie de rău, dar nu-i dăduse importanţă. Îndată ce ieşi din camera ei, o izbise o ameţeală violentă. Mirosul de sânge i se păruse mai pătrunzător ca niciodată. Se sprijinise de uşorul uşii şi ameţeala trecuse.

În templu, dimineaţa, lucrurile parcă merseseră mai bine şi Dubhe ascultase delirurile Reklei cu acelaşi interes scăzut dintotdeauna. Femeia însă avea pe chip un zâmbet abia atenuat şi din când în când o privea pe furiş.

Seara lucrurile începură să meargă mai prost. Reuşise să se antreneze împreună cu Sherva şi mersese aprinsă de dureri la baie, pentru a se revigora.

O apucă în apă. O senzaţie neaşteptată de apăsare în piept. Se blocă, terorizată. Era o senzaţie vagă, îndepărtată, dar Dubhe o cunoştea mult prea bine. Îi readuse imediat în minte imaginile încă foarte vii ale iniţierii.

Noaptea trecu zbuciumată. Deşi ferestruica era larg deschisă, Dubhe era persecutată de duhoarea sângelui. O simţea pretutindeni, îi gâdila nările mai puternic ca niciodată.

Se răsuci în pat, dar nu era nimic de făcut. Încet-încet teama punea stăpânire pe ea.

Fiara se întorcea. Blestemul nu se potolise, efectele poţiunii slăbeau tot mai mult.

Se ridică din pat abia ţinându-se pe picioare, ajunse la uşă şi deschizând-o căzu afară. Tăcerea era absolută şi coridoarele răsunau doar de răsuflarea ei înăbuşită.

Rekla. Ea ştia. Foarte probabil, era chiar vina ei. În mod neclar Dubhe îşi aminti râsul ei abia mascat, ochii ei cercetători.

„Vrăjitoare blestemată.”

Mintea-i şovăia, Fiara îi şoptea cuvinte de moarte în urechi, şi brusc, Dubhe se simţi pierdută în faţa labirintului de tunele şi coridoare care alcătuia Casa. Infirmeria. Unde era? Şi camera Reklei? Nu avusese niciodată ocazia să meargă acolo.

Începu să străbată cu paşi repezi coridoarele, cu Fiara pe urmele ei. Avea parcă impresia că o urmărea, cu pas rapid şi în acelaşi timp apăsat.

„Nu ca în acea seară, nu ca în acea seară…”

Simbolul de pe braţ era mai vizibil ca niciodată şi zvâcnea dureros.

Dubhe începu să meargă la întâmplare, dar nu reuşea să îşi amintească drumul, şi atunci mergea din inerţie, alergând, împiedicându-se. Între timp, mirosul de sânge devenea mai puternic şi mai pătrunzător, insuportabil, o chemare de nestăpânit căreia i se părea imposibil să reziste.

Se aruncă fără nici o reţinere asupra primei uşi pe care o găsi, cu o ploaie de lovituri de pumn în lemn. Aproape că nu reuşi să vadă persoana care ieşi. Pur şi simplu se prăbuşi peste ea, simţind cum o lasă toate puterile.

— Ajutor… şopti Dubhe cu un glas răguşit ce nu părea a-i aparţine.

Nu auzi ce spuse acel bărbat sau acea femeie, simţi doar cum este târâtă undeva, în timp ce o însoţea un murmur şoptit.

O aşezară pe ceva moale şi din puţinul pe care reuşi să-l vadă din mijlocul delirului înţelese că se afla la infirmerie.

Imaginea Reklei îi umplu brusc câmpul vizual.

— Ce dracu’ mi-ai făcut, blestemato? întrebă cu un glas înăbuşit şi plin de durere.

Rekla o ţinea la o distanţă de o lungime de sabie şi zâmbea liniştită.

— Chiar eşti o proastă. Şi ai mai avut îndrăzneala să te compari cu mine… îmi vine să râd. Îşi înăbuşi un râs sarcastic. Nu ai numărat zilele? Au trecut opt de la iniţiere… şi dacă nu ţi-aş fi spus clar…

Dubhe începu să îşi dea seama. Poţiunea.

Rekla i-o flutură prin faţa ochilor, albăstruie şi limpede, se agita în sticluţă, un miraj. Dubhe întinse instinctiv mâinile, dar Rekla o ridică mai sus decât ajungea ea.

— Dă-mi-o.

— Nu mi-ai arătat respectul cuvenit mai mult de o dată şi continui să o faci… îţi spusesem, nu? Pentru copiii obraznici care nu-şi împlinesc datoria există o pedeapsă…

— Dă-mi-o! repetă urlând Dubhe. Mă simt rău, la naiba, şi dacă nu mi-o dai se va sfârşi totul cu un masacru, ştii asta!

Rekla clătină din cap.

— Chiar nu cred asta.

Dubhe se agită în culcuş, căzu pe jos cu durere, zvârcolindu-se pe pardoseală. Rekla o blocă rapid cu un singur picior. Avea o putere ieşită din comun pentru cineva de statura ei.

Îi chemă pe uriaşii prezenţi şi în seara iniţierii şi ei o târâră afară.

Dubhe urla, durerea îi sfâşia pieptul tot mai violent şi, pe măsură ce străbătea coridoarele Casei, tot mai departe de punctul ei central, Asasini adormiţi ieşeau în uşile camerelor lor. Dubhe privi toate acele chipuri cu ochi rugători, dar nu găsi nici un gest de milă de care să se agaţe în căderea ei, doar o curiozitate rece.

Chiar şi celula era aceeaşi, Dubhe o recunoscu. Tăcerea era perfectă, iar răsuflarea ei o spărgea în mod violent.

O aruncară înăuntru, o legară de podea cu lanţuri şi închiseră uşa. Şi ea rămase singură cu demonii ei.

La urma urmei, cu înţelepciunea cea de pe urmă Dubhe îşi spuse că Rekla fusese aproape miloasă. O lăsă o singură zi să putrezească în lanţuri, dar fu o zi de infern. Fiara se cambra şi timp de câteva clipe ce păreau o veşnicie mai că punea

stăpânire pe trupul ei. Chipuri de coşmar populau întunericul dens din cameră şi Dubhe aproape că implora ca totul să se termine cumva, numai să fie eliberată din acea tortură.

Apoi Rekla intră. Se propti în dreptul ei, care zăcea pe jos.

— Ţi-a învăţat lecţia, da sau nu?

Dubhe o privi cu ură, epuizată.

— Cum poţi să-mi faci ceva aşa de cumplit? şopti cu un glas răguşit de atâtea urlete.

Rekla îşi încreţi buzele perfecte într-un zâmbet.

— Nu eu, ci Thenaar. Apoi deveni din nou serioasă: De-acum înainte vei răspunde la invocaţii în timpul meselor şi te vei ruga cu mine în templu în fiecare dimineaţă. Dar mai ales nu vei îndrăzni niciodată de-acum înainte să fii nerespectuoasă cu mine. Spune: „Da, Gardiana mea” şi această tortură se va sfârşi într-o secundă.

Dubhe continuă să o privească dispreţuitor. Se simţea umilită, dar mai ales îngenuncheată de oboseală şi teroare. O împinseseră în colţul unde era lipsită de apărare, unde se simţea goală şi dezgolită de groază.

Închise ochii şi spuse: „Da, Gardiana mea…”

Îndată ce-şi reveni, Dubhe încercă să-i ceară explicaţii lui Yeshol. Ceru audienţă prin intermediul lui Sherva, care până în acel moment era singurul cu care reuşea să aibă o relaţie cumva, în lungile ceasuri petrecute în tăcere, la antrenament.

În mod ciudat, Yeshol nu se lăsă rugat, ci o primi chiar în grabă.

Gardianul Suprem era la masa lui, aplecat peste cărţi, cu o pereche de ochelari cu rame de aur fin cizelate pe nas. Dubhe făcu o plecăciune ducând mâinile la piept, salutul Asasinilor, apoi îl privi în ochi.

Yeshol ridică încet privirea din volumul pe care-l analiza.

— Ei bine?

— Înţelegerea nu prevedea toate astea.

— Toate astea ce?

Se prefăcea. Şi o făcea ştiind că se preface. Îşi bătea joc de ea.

— Gardiana Otrăvurilor a refuzat să-mi dea poţiunea şi m-a lăsat închisă o zi întreagă în celulă.

Yeshol încuviinţă din cap.

— Ştiu.

— Eu v-am dat trupul meu şi voi aţi spus că mă veţi vindeca în schimb. Nu am impresia că asta faceţi.

Yeshol clătină din cap.

— Tu aparţii Casei, Dubhe. În întregime. Tu nu mai eşti persona care exista în afara acestui loc, mica hoaţă, antrenată de un trădător.

Dubhe tresări, dar tăcu. Nu era în poziţia de a se certa.

— Dacă încă mai crezi că eşti afară şi că mai poţi urma legile lumii, te înşeli. Tu ai ales calea Triumfătorilor şi acest fapt comportă o serie de lucruri, printre care supunerea faţă de Gardieni şi respectarea cultului. În schimb, vei trăi.

— Aceasta se numeşte tortură, şopti Dubhe.

Yesho făcu un gest furios cu mâna.

— Atunci pleacă, cum a făcut Sarnek. Du-te, şi acolo afară nu vei rezista mai mult de câteva luni, la sfârşitul cărora te aşteaptă moartea pe care o cunoşti.

— De ce nu vă mulţumiţi pur şi simplu cu serviciile mele?

— Pentru că noi ucidem pentru Thenaar. Şi tu vei face tot ceea ce-ţi spunem, fără să scoţi un cuvânt, şi dacă nu, vei petrece multe nopţi în celulă, doar tu şi Fiara.

Dubhe tăcu din nou, clocotind de mânie. Ca întotdeauna, o dată în plus, era sclavă.

Într-o dimineaţă, la ceva timp după, Rekla o convocă.

Gardiana Otrăvurilor părea ciudat de tensionată, dar şi agitată. Pentru Dubhe era doar o zi plictisitoare ca toate celelalte, în compania unei persoane pe care o dispreţuia.

— Astăzi vei fi primită la una dintre cele mai profunde şi importante taine ale credinţei noastre. Puţini sunt cei care cunosc detaliile cultului nostru şi cea mai mare parte a oamenilor ignoră cine este Thenaar şi ce înseamnă a-l sluji şi a-l adora, dar ceea ce sunt pe cale să-ţi spun este un adevăr pe care îl ascundem cu mare grijă, una dintre pietrele de temelie ale crezului nostru.

Dubhe deveni atentă. Nu că ar fi interesat-o cumva să pătrundă tainele sectei, dar cu cât afla mai multe detalii, cu atât avea mai multe arme pentru a combate influenţa Breslei asupra ei.

Rekla începu de departe, vorbind despre Rubira, Steaua Sângelui. Dubhe nu avu dificultăţi să o identifice cu steaua care o însoţise în zilele purificării.

— Steaua roşie este eclipsată de şapte ori pe an, şapte precum cele şapte arme ale lui Thenaar. Sunt Nopţile Pierzaniei, amintirea celor şapte zile în care zeii au pus temeliile lumii Biruiţilor, pângărind lucrarea perfectă a lui Thenaar. La început el a creat Triumfătorii, ai căror descendenţi suntem noi, şi o lume populată numai de ei. Ceilalţi zei, neisprăviţii ăia pe care-i venerează Biruiţii, erau invidioşi pe lucrarea perfectă şi au încercat să o strice prin orice mod. Atunci l-au pus în lanţuri pe Thenaar timp de şapte zile şi au dat naştere Biruiţilor. Când Thenaar a reuşit să se elibereze, a început un lung război împotriva celorlalţi zei, în perioada numită a Haosului, dar nu a reuşit să se impună, deoarece îl copleşeau numeric. El a fost din nou pus în lanţuri în măruntaiele pământului, aici, la mii şi mii de metri sub antica noastră Casă, cea la care ne vom întoarce în cele din urmă, în Pământul cel Mare. Dar Thenaar a sădit în inima Triumfătorilor o sămânţă de violenţă şi le-a dat misiunea de a-i pregăti venirea, purificând lumea de roadele impure aduse la viaţă de ceilalţi zei. Ca semn al bunăvoinţei sale, el avea să trimită în fiecare generaţie Copiii Morţii, copii ca tine, pentru ca neamul Triumfătorilor să crească sănătos, şi a lăsat-o în cer pe Rubira, pentru a le aminti Triumfătorilor speranţa în care ei cred. Intrarea în umbră a Rubirei este un moment de durere, de aceea petrecem noaptea în rugăciune, pentru a invoca renaşterea lui Thenaar şi totodată a Rubirei. Renaşterea Rubirei va permite alte cincizeci şi două de zile de belşug, în aşteptarea următoarei retrageri în umbră.

Rekla o fixă pe Dubhe cu intensitate, tăcând pentru o clipă. Apoi reluă:

— Ar fi însă prea puţin dacă întreaga moştenire a lui Thenaar ar fi doar Rubira, dacă făgăduinţa lui s-ar mărgini la o simplă stea. Nu, făgăduinţa lui Thenaar este mult mai înaltă, mult mai mare. A trimis şapte bărbaţi, unul pentru fiecare dintre cele şapte pământuri ale Lumii Pământene, şapte precum eclipsele Rubirei. Ei au traversat istoria ducând pe pământ mesajul lui Thenaar.

Rekla trasă rapid un portret al fiecăruia dintre ei.

— Îi vei găsi în cartea pe care ţi-am dat-o şi vreau să studiezi bine vieţile lor.

Dubhe încuviinţă din cap cu puţină convingere. De-a dreptul dezamăgitor dacă ăsta era marele secret al Breslei…

— Dar cel mai important dintre ei este ultimul, cel de-al optulea…

Dubhe se scutură şi deveni mai atentă.

— A venit ultimul, pentru a încheia ciclul. Nu corespunde nici unei eclipse a Rubirei, dar provine din pământul unde a început totul, Pământul Nopţii. Şi există un motiv pentru care lui nu i se asociază nici o eclipsă: el nu vine să ascundă, el reprezintă triumful lui Thenaar, al renaşterii lui şi a Rubirei, care va străluci veşnic, fără umbriri, în lumea Triumfătorilor.

Dubhe se gândi la misterioasa statuie a copilului. Care dintre cei opt mari bărbaţi era reprezentat de acel copil? Sau era altceva?

— El este portdrapelul lui Thenaar, mesagerul preferat, Trimisul. Numele lui este Aster.

Acel nume i se părea ameninţător, dar Dubhe nu ştia să spună în ce sens.

— Este copilul? întrebă cu un fir de voce.

Rekla încuviinţă din cap.

— Şi dacă eşti deşteaptă, poate că ai şi înţeles deja despre cine vorbim.

Dubhe era confuză.

— Aster nu numai că a răspândit cuvântul lui Thenaar; Aster, singurul dintre marile figuri ale cultului nostru, a încercat cu adevărat să instaureze domnia Triumfătorilor, şi nu cum facem noi, prin numeroase crime singulare, ci printr-un mare holocaust eliberator. El a fost călăuza noastră timp de patruzeci de ani, el a fost încarnarea cea mai directă a lui Thenaar pe pământ, îndelung am crezut că vremurile erau aproape, că Thenaar îşi va ţine făgăduinţa.

Dubhe simţi cum un fior de gheaţă îi pătrunde oasele.

Rekla zâmbi cu ferocitate.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? Acest lucru demonstrează clar cât de departe eşti tu de drumul Triumfătorilor. Dar, în orice caz, nu poţi să nu simţi puterea pe care o emană figura lui, chiar şi numai când este evocată prin cuvinte, aşa cum fac eu acum. Simt că ţi-e teamă, simt că-i percepi întreaga grandoare.

Dubhe aproape că nu reuşea să vorbească.

— Cine e?

— Tiranul.

Cuvântul căzu în templu ca un bolovan. Nu era nimeni din Lumea Pământeană care să nu se teamă de acel nume mai mult decât de orice altceva. Trecuseră patruzeci de ani de la căderea lui, tot atâţia cât durase teroarea domniei lui. Războiul care îl detronase, Marele Război, era amintit ca una dintre perioadele cele mai întunecate din istoria Lumii Pământene. Nihal şi Sennar, care îl învinseseră, intraseră în legendă, statuile lor se găseau la colţ de stradă şi în pieţe.

— Sau, mai bine, cel pe care oamenii inculţi îl defineau drept Tiranul cu atâta stăruinţă încât în cele din urmă până şi el şi-a îngropat sub acel epitet adevăratul său nume, un nume pe care acum doar cei ca noi, Triumfătorii, pot îndrăzni să-l pronunţe.

— Nu poţi vorbi serios…

— Ba da. Se numea Aster şi era un copil, exact cum l-ai văzut tu în statui. Un duşman de-al lui nesăbuit i-a pus acest blestem, să rămână pentru totdeauna în trupul unui copil. Un Copil al Morţii. Înţelegi, Dubhe? Înţelegi? Ochii Reklei străluceau ca niciodată, aprinşi de beţia mistică. Ani la rând a luptat, ucis, masacrat, anexând regatele unul după altul pentru a recrea pe pământ împărăţia lui Thenaar. În măruntaiele palatului său Breasla creştea şi prospera. Yeshol era braţul lui drept.

— Tiranul a fost cel mai rău lucru de care a avut parte Lumea Pământeană… încercă să spună Dubhe.

— Taci! Rekla urlă, cu trăsăturile feţei contractate de furie. Ce ştii tu despre asta? Asta spune vulgul care nu înţelege, astea sunt poveştile lansate de Nihal şi de Sennar care l-au ucis, blestemaţii! Adevărul este altul.

Dubhe era ţintuită de bancă, cu degetele albe noduroase încleştate.

— Nu… toţi ştim ce a făcut… şi în ce a transformat Lumea Pământeană…

Rekla îi trase o palmă.

— Cere-ţi iertare! Cere-i iertare lui Thenaar pentru acest cumplit sacrilegiu! Aster a fost Sfântul acestor vremuri.

Dubhe se scutură şi îşi reveni.

— Din păcate Aster nu a reuşit să ducă la bun sfârşit planurile lui Thenaar. Yeshol era acolo când a căzut, când Nihal a învins, când Fortăreaţa s-a sfărâmat sub mâinile noastre.

Rekla era mişcată. Fu nevoită să-şi şteargă o lacrimă apărută în colţul ochiului.

— Dar se va întoarce, reluă cu glas ferm. Trecerea lui pe acest pământ a fost doar preludiul a ceea ce va fi. Se va întoarce, împreună cu ceilalţi, şi Thenaar va fi în fruntea lor. Atunci totul va fi ca la început.

Rekla se opri, recăpătându-şi suflul.

Dubhe era paralizată.

— Acesta este marele secret al credinţei noastre. Acum trebuie să-l ascundem de proşti. Dar vremurile se apropie, puterea noastră, forţa noastră devin din ce în ce mai mari.

Rekla reveni la locul ei, se aşeză şi din nou redeveni femeia rece şi crudă pe care Dubhe o cunoştea.

— Vreau ca tu să ştii totul despre viaţa lor şi despre Aster. După prânz, îţi voi da o carte scrisă chiar de mâna Excelenţei Sale, Yeshol. Se apropie Noaptea Pierzaniei, una dintre dispariţiile Rubirei, şi până atunci vreau ca tu să fi studiat.

Se ridică, dădu să plece, dar Dubhe rămase nemişcată pe loc. Atunci Rekla se apropie de ea, îşi aplecă faţa de copilă obraznică până la urechea ei şi-i vorbi murmurând:

— Acum eşti de-a noastră, Dubhe, nu mai ai cum să scapi. Când unul dintre noi cunoaşte acest adevăr, nu mai poate pleca.

18
O SARCINĂ PENTRU UN TRIUMFĂTOR

Trecură săptămânile şi Dubhe încercă să uite sau să ignore cumva ceea ce-i spusese Rekla. Atâta timp cât nu găsise un mod de a se salva ieşind de-acolo, trebuia să se împace cum putea cu situaţia.

Încerca să-şi spună că avea să fugă, că avea să găsească modul de a se salva, poate chiar înainte de a fi nevoită să lucreze pentru oamenii ăştia. Între timp, încerca să nu se supună credinţei lor. Când rugăciunile umpleau sala de mese, se prefăcea că le recită, dar se gândea la cu totul altceva. Când Rekla îngenunchea în templu, Dubhe blestema în minte zeul şi turma aceea malefică.

Începu să facă mici anchete. Se dedică explorării Casei scurtând din timpul băii şi al meselor. Era absolut esenţial să găsească laboratorul Reklei; acela era primul pas. Sau să încerce să pătrundă în camera ei.

Dar Rekla se ţinea de ea ca râia şi chiar atunci când nu erau împreună Dubhe îi putea simţi privirea, ca şi cum o spiona încontinuu. Şi probabil aşa era; Rekla nu era proastă, cu siguranţă începuse să adulmece că Dubhe punea la cale ceva.

Între timp, ca să nu trezească alte suspiciuni, ea căuta oricum să fie binevoitoare şi sârguincioasă şi îndeplinea zeloasă tot ce-i ordona Gardiana Otrăvurilor. Să asculte de cea pe care o considera din toate punctele de vedere un duşman personal o costa mult.

„Eu sunt diferită şi voi fi mereu astfel.”

Mult timp nu avu nici un fel de relaţie cu ceilalţi Ucigaşi. Anii de singurătate o făcuseră să fie rezervată şi, în orice caz, nu o interesa nici unul dintre cei pe care se întâmpla să-i întâlnească pe coridoare. Erau colegi, nimic mai mult, şi era aproape înclinată din obişnuinţă să-i considere adversari.

Singura persoană pe care o privea cu un anumit interes era Sherva. Nu vorbeau mult în timpul antrenamentului, însă Dubhe găsea că era diferit de toţi ceilalţi. Rareori puteai auzi din gura lui numele lui Thenaar.

Antrenamentul mergea mai degrabă bine. Dubhe începea să vadă primele semne de ameliorare în mişcări. Simţea că a devenit mai agilă şi chiar mai silenţioasă, deşi capacităţile ei nu

erau nici măcar de departe comparabile cu ale lui Sherva. Învăţă tehnici de strangulare pe care nu le cunoştea şi-şi îmbunătăţi şi scrima, capitol la care stătea aşa de prost. De altfel, teoria o distra şi spera să nu fie nevoită să pună în practică lucrurile învăţate decât cât mai târziu posibil sau poate chiar niciodată. Ştia că era o speranţă absurdă, dar şi a spera era un mod de a nu ceda Breslei.

În acelaşi timp, se simţea încontinuu tensionată. Sarcina ar fi putut veni în orice moment şi acea aşteptare o epuiza.

— De ce nu mi-au dat încă nici o misiune? îl întrebă într-o zi pe Sherva.

— Pentru ei nu eşti încă o Triumfătoare şi, atâta timp cât nu te vor simţi ca pe una dintre ai lor nu-ţi vor da voie să ucizi. Nu te-au luat numai deoarece ei cred că eşti bună, te-au luat deoarece cred cu adevărat că eşti o Copilă a Morţii.

— De ce vorbeşti despre ei? întrebă Dubhe surprinsă. Tu ocupi un grad înalt în cadrul Casei şi totuşi vorbeşti despre ei ca şi cum n-ai fi şi tu un Triumfător.

— Ţi-am spus că fiecare îl slujeşte pe Thenaar în felul lui. Eu nu sunt în întregime unul de-al lor. Căci modul meu de a glorifica crima este ăsta, atât de particular.

— Nu cred că Yeshol ar fi bucuros să te audă vorbind astfel…

Sheva zâmbi.

— Şi totuşi mă ţine aici. Serviciile mele sunt mult mai preţioase decât credinţa mea.

Dubhe îşi făcu un pic de curaj şi insistă.

— De ce mă aflu eu aici este mult prea clar. Nu înţeleg însă de ce tu rămâi aici…

Sherva zâmbi încă o dată.

— Deoarece aici se află apogeul crimei, iar eu aspir la apogeu. Şi, dacă pentru a ajunge acolo trebuie să ador un zeu şi un băieţel mort de patruzeci de ani, o fac. Yeshol ţi-ar spune că Thenaar lucrează astfel prin mine, deşi eu nu-mi dau seama. Eu îţi spun că numai aici îmi pot rafina capacităţile, deci rămân aici.

Schimbă apoi subiectul, aproape căindu-se pentru acel brusc acces de sinceritate.

— În orice caz nu cred că va trebui să aştepţi încă mult timp. În ultima vreme Rekla nu are nimic de care să se plângă şi cred chiar că în curând vei avea misiunea ta.

Nu înţelesese. Nu înţelesese că Dubhe nu era nicidecum nerăbdătoare. Conversaţia însă fusese destul de utilă. Sherva era ca ea, orb la tot fanatismul care impregna Casa, lucid şi calculat, o fiinţă solitară ce-şi vedea doar de propriile interese, şi de aceea prietenia lui s-ar fi putut dovedi folositoare în viitor.

Din păcate, se întâmplă cum spusese Sherva şi misiunea nu se lăsă aşteptată.

Într-o seară, la cină, Yeshol adăugă un cuvânt în plus la discursul lui obişnuit.

— Mâine este Prima Noapte a Pierzaniei; vom celebra cultul toată noaptea adunându-ne în templu. Ne vom ruga în special pentru misiunile viitoare, care vor fi repartizate noilor ucenici.

Dubhe înţelese imediat că era vorba despre ea. Îşi muşcă buzele. De altfel de aceea se afla acolo, o ştiuse dintotdeauna.

După cină, Rekla o reţinu.

— Mai târziu, Excelenţa Sa vrea să mergi la el.

Când Dubhe intră în cabinet, îşi dădu seama că Gardianul Suprem nu era singur. Sprijinit de zid, într-o postură mai degrabă semeaţă, se afla un bărbat.

Fata îl identifică imediat ca fiind din ţinutul ei; avea pielea ca ambra, la fel ca a bărbaţilor din regiunea ei, şi părul negru ca pana corbului, precum cei din neamul cel mai vechi din Pământul Soarelui. Cu o mustaţă scurtă, avea un aspect mai degrabă plăcut. Nu o privea în ochi şi când intră, rămase neclintit la locul lui, cu un zâmbet iritant pe chip.

Dubhe îi analiză îmbrăcămintea: un Asasin fără rang, asemenea ei.

Yeshol îi zâmbi aproape cu amabilitate, un zâmbet în care Dubhe nu avea încredere.

— Îmi imaginez că ştii de ce te afli aici.

— Aţi hotărât să vă folosiţi de capacităţile mele de asasin.

Încercă să-şi ţină tensiunea sub control şi reuşi, căci Yeshol zâmbi mulţumit.

— Într-adevăr. Poimâine noapte, sub auspiciile Rubirei reînnoite, vei primi misiunea de a ucide un bărbat din aceste pământuri. Este vorba despre un sacerdot rău văzut de Dohor, care s-a dat timp îndelungat drept spionul lui ca apoi să-l trădeze. Ai o săptămână pentru a aduce aici capul acelui bărbat,

ca eu să i-l pot arăta clientului. Se numeşte Dunat, trăieşte la Narbet şi slujeşte în templul lui Raxa.

Dubhe auzise vorbindu-se despre el. Raxa era un zeu minor, protectorul negoţului şi al hoţilor. Jenna ţinea un medalion votiv mereu ascuns sub cămaşă, şi ăla furat de pe străzile din Markat. Odată îi dăruise şi ei unul, şi rămăsese să îl bată praful pe undeva.

„Un preot…”

Strânse pumnii. Nu-i plăcea deloc.

— Va fi cum doriţi, spuse.

Dubhe rămase de gheaţă în locul ei.

Yeshol îl arătă pe bărbat, care în sfârşit ridică uşor capul. Ochi albaştri. Ochi albaştri intenşi care o priveau plini de ironie. Nici nu ai fi spus că este unul din Breaslă.

— Toph te va sprijini în misiune. Este un Asasin foarte pregătit şi va putea să-ţi indice modul cel mai bun de a acţiona.

Bărbatul îi adresă rapid salutul Asasinilor, dar Dubhe nu-i răspunse.

— Am fost deja antrenată pentru a şti cum să acţionez.

— Teoria este un lucru, iar practica altceva. Nu putem să uităm apoi că, în fond, este prima ta crimă.

— Va fi după cum doriţi, repetă Dubhe reprimându-şi furia.

Salută în grabă, apoi o luă spre ieşire. Îl auzi pe Toph urmând-o.

— Ar trebui să faci mai puţin zgomot când te mişti, îl apostrofă.

El răspunse înăbuşindu-şi râsul.

— Nu-mi irosesc înzestrările cu una ca tine. Dubhe îşi văzu de drum, dar Toph o urmă imperturbabil. Nu crezi că ar trebui să ne punem de acord asupra a ce avem de făcut? spuse apoi blocând-o când deja se săturase să o alerge pe coridoare.

— Totul la momentul potrivit.

— Care va fi mâine.

— Atunci va fi mâine.

El ridică din umeri.

— Cum vrei, şi-i lăsă drumul liber.

Plecă dând din mână.

Toph veni să o deranjeze în timp ce se antrena. Era în mijlocul unui atac cu Sherva, când văzu silueta bărbatului în dreptul uşii.

Nu făcea decât să o privească, dar cu o insistenţă atât de iritantă, încât Dubhe îşi pierdu concentrarea şi fu dezarmată.

— Du-te la el, Yeshol m-a anunţat, îi spuse Sherva.

Se instalară într-o cameră goală a sălii de antrenament, se aşezară pe jos şi Toph înşiră pergamente pline cu hărţi şi notiţe despre programul şi deprinderile lui Dunat şi ale templului. Îşi făcuse bine temele, căci ştia cu adevărat totul. Îi furase până şi plăcerea de a cerceta, care în povestea aia oribilă putea fi singurul lucru cât de cât agreabil.

— Văd că ai examinat totul în cele mai mici detalii.

Toph zâmbi cu un aer prostesc de orgolios.

— Ţin mult să-l slujesc bine pe Thenaar.

— Şi după tine în ce-ar consta rolul meu în toată povestea? Vrei să-mi laşi o parte sau vrei ca scena să fie a ta?

Era ironică, dar nu prea mult, la urma urmei. Ar fi fost o uşurare dacă ar fi făcut el totul.

Toph se sprijini pe braţe.

— Gardianul Suprem spune că tu trebuie să-l ucizi. Eu nu voi face decât să te urmăresc şi să-ţi indic cum să o faci.

O dădacă.

— Un rol nu prea nobil pentru tine…

Toph zâmbi încă o dată. O făcea tot timpul.

— Dacă te-ai fi comportat bine cu Rekla, acum nu te-ai împiedica de mine.

— Ce ştii tu despre asta?

— Eu ştiu totul. Tu nu ai ochi pentru Casă, dar Casa te priveşte. Cu toţii ştim despre tine şi te observăm, te scrutăm ca să înţelegem dacă eşti de-a noastră sau nu.

— Şi sunt?

Toph ridică din umeri.

— Vom vedea atunci când vei ucide. Pe mine nu mă interesează. Mă interesează doar Thenaar şi să dovedesc că sunt un mare asasin.

Toph îşi adună toate notiţele şi se ridică.

— Vom pleca în zori, voi veni în camera ta. Bucură-te de ceremonie în seara asta.

Aşa sosi Noaptea Pierzaniei. Era primul adevărat rit de masă la care Dubhe participa în cadrul Casei. Primi o manta neagră şi un pumnal. Rekla îi explicase că în timpul Nopţilor Pierzaniei noii

Ucigaşi îşi primeau arma. Dubhe şi-o băgă în cizmă, dar ştia deja că n-avea să o folosească. Nu se putea despărţi de pumnalul pe care i-l dăduse Maestrul: nu exista o altă armă pe care să dorească să o folosească.

Se reuniră cu toţii în templu cu puţin înainte de miezul nopţii. Partea superioară a turlei din stânga fusese trasă la o parte şi acum acolo se vedea Rubira. În scurt timp, templul se umplu de lume, iar Yeshol, ridicat la altar, conducea rugăciunea. Aerul era saturat de tămâie şi pe Dubhe începură să o usture ochii aproape imediat, iar capul i se învârtea. Litania pe care Triumfătorii o recitau era lentă şi hipnotică, iar în scurt timp se trezi că o repetă împreună cu ceilalţi, unduindu-se uşor şi ridicând palmele către cer.

Apoi Yeshol scoase un strigăt înalt şi cu toţii împreună îşi îndreptară ochii spre deschizătura din acoperiş. În urale, Rubira dispăru încet din raza lor vizuală, lăsând cerul negru.

Atunci începu partea centrală a ritului. Fiecare Asasin mergea la altar cu pumnalul în mână şi-şi cresta braţul lăsând câţiva stropi de sânge să se scurgă într-un lighenaş plin cu un lichid verzui şi vâscos. Apoi Yeshol avea grijă să amestece sângele prin câteva gesturi hieratice.

Îi veni rândul. Moleşită, Dubhe se duse spre altar cu pumnalul pe care i-l dăduse Rekla. Ajunse în faţa lui Yeshol, ridică pumnalul şi îl lăsă în jos spre braţ. Brusc mâna i se opri la câţiva centimetri de piele. I se părea că cineva o ţinea pe loc. Încercă să-şi facă puţin curaj, în timp ce litania continua în sfâşietoarea ei monotonie. Nu se putu face nimic. Ceva o împiedica să o facă, ceva pe care-i era imposibil să-l învingă şi cu cât încerca să coboare tăişul, cu atât mai mult o stare vagă şi subtilă de rău i se răspândea în stomac. Mâna îi tremură şi în cele din urmă scăpă pumnalul.

Yeshol zâmbea în faţa privirii ei întrebătoare. Se aplecă să ia pumnalul de jos. El îi crestă braţul şi făcu sângele să ţâşnească din rană ca să picure în lighenaş.

— Blestemul nu-ţi dă voie să te răneşti, nici să te ucizi. Ea vrea sânge, dar nu pe-al tău, îi spuse.

Apoi îi dădu înapoi pumnalul şi o invită să se întoarcă la locul ei.

Dubhe zâmbi cu amărăciune. Nu era cale de scăpare. Singura ei posibilitate era aceea de a găsi modul prin care să producă poţiunea.

Când Toph veni să bată la uşa ei a doua zi dimineaţă, Dubhe era deja gata. Cu bocceaua pe umeri, mantaua trasă pe faţă, era o siluetă mai neagră decât noaptea. Nu dormise, gândindu-se cu nelinişte la ziua care urma, când toate eforturile ei din acei doi ani aveau să se piardă în van. În puţinele momente în care reuşise să aţipească, îl visase pe Maestru. Nu-i spunea nimic. Pur şi simplu o privea şi privirea aceea plină de suferinţă valora mai mult decât o mie de cuvinte.

— Înainte de a pleca, trebuie împlinit ritul, îi spuse Toph în timp ce urcau spre templu.

Absurda rugăciune. Dubhe se supuse împotriva voinţei ei. Templul era ca întotdeauna gol, statuia lui Thenaar mai impunătoare ca niciodată. Toph îngenunche la picioarele ei cu sârguinţă. Dubhe se rugă cu el, dar gândurile îi erau concentrate asupra uşii, uşa mare de abanos din spatele ei. De fiecare dată când fusese acolo, în acea lună şi mai bine, o privise ca pe singura, fragila şi inviolabila barieră care o separa de libertate.

Îşi întrerupse brusc ultimele cuvinte.

— Să mergem, spuse şi se ridică dintr-un salt.

— Un adevărat Asasin, zâmbi ironic Toph. Eşti nerăbdătoare să ucizi… Vom vedea dacă-ţi vei ţine făgăduinţele.

Dubhe nici măcar nu auzi ce pălăvrăgea. De-a lungul navei goale a templului, paşii ei răsunau şi se izbeau cu gravitate de pereţi.

Puse palmele pe uşă, împinse, ieşi. Bătea vântul. În întunericul nopţii, o lovi o revărsare de mirosuri. Gheaţă, miros de lemn, miros de frig. Muşchi şi frunze putrede sub zăpadă. Mirosul ciudat şi misterios al plantelor luminescente care erau capabile să înflorească şi iarna.

„Viaţă, în sfârşit.”

Toph o depăşi, cizmele de piele scârţâindu-i pe zăpadă.

— Cunoşti drumul? spuse el întorcându-se.

Dubhe nu răspunse. Porni la drum.

19
CĂLĂTORIE DE ANTRENAMENT
***
TRECUTUL VI

Situaţia lui Dubhe devine imediat mai grea. Acum că este în mod oficial ucenica Maestrului, lucrurile sunt cumva diferite, simte asta. Bărbatul şi-a schimbat atitudinea faţă de ea sau poate este pur şi simplu supărat din cauza alegerii ei, din cauza aroganţei ei.

Înainte, când călătoreau, el o aştepta, îi lăsa timp să îl ajungă din urmă şi, într-un fel, îşi potrivea pasul cu al ei. Acum nu mai era aşa. Înaintează sprinten şi Dubhe cu greu se ţine după el, aşa încât uneori trebuie să alerge.

Seara este mereu obosită şi cade epuizată lângă foc. El pare mereu proaspăt şi odihnit. Pregăteşte mâncarea cu mişcările-i elegante şi esenţiale dintotdeauna.

— Credeam că eşti obişnuită cu marşurile lungi, îi spune într-o seară, văzând-o ghemuindu-se pe un bolovan.

Dubhe zâmbeşte timid.

— Da, am mers mult pe jos înainte de a te întâlni, dar niciodată cu viteza asta.

— Trebuie să-ţi ţii mereu picioarele antrenate, este foarte important pentru un asasin.

Dubhe ciuleşte urechile: prima lecţie a antrenamentului ei.

— Un asasin trebuie să nu facă zgomot şi să fie rapid, trebuie să ştie să alerge repede, dar în acelaşi timp fără să fie auzit.

Dubhe încuviinţă din cap serioasă.

— Nu vreau să te mai aud plângându-te că am pasul prea iute, clar? Trebuie să te ţii după mine şi gata, fără mofturi. Este doar o chestiune de antrenament.

— Da, Maestre.

Discuţiile lor se învârt numai asupra acestui aspect şi se încheie întotdeauna în acel mod, cu un răsunător „Da, Maestre” al lui Dubhe. Fetiţa îl repetă adesea. Îi place sunetul acelui cuvânt, Maestru, dar mai ales îi place ideea de a-i aparţine.

De-a lungul întregii călătorii, Maestrul nu o învaţă nimic special. Nu fac decât să meargă în tăcere întreaga zi. Când se opresc, la apus, Dubhe cade la pământ epuizată şi adoarme într-o clipită, cu sacul cu haine sub cap. Dar, în acelaşi timp, fiecare

zi este mai puţin obositoare decât cea precedentă şi picioarele ei se obişnuiesc cu ritmul de marş.

În practică, Dubhe parcurge din nou tot drumul pe care îl bătuse deja singură în primele zile departe de Selva. Trec prin zone care sunt încă în război şi acest fapt îi constrânge să se mişte mai ales în timpul nopţii.

Într-o seară, Dubhe îşi dă seama că traversau regiunea unde trebuia să se afle tabăra lui Rin. Îşi aminteşte perfect locul acela şi ultima noapte în care l-a văzut.

— Aici aproape era o tabără, spune dintr-odată şi apoi continuă, povestind despre Rin şi oamenii lui, despre perioada petrecută acolo şi despre felul în care au murit.

— Bucătarul n-a mai venit niciodată. S-a întâmplat când m-ai găsit tu.

— Cam aşa ceva îmi şi imaginam, răspunde el laconic.

Poate din cauză că se pierde printre amintiri sau pentru că imaginile prezentului se amestecă şi cu cele din noaptea în care au murit toţi sau poate din cauza vântului care acoperă zgomotul deja atât de slab al paşilor Maestrului. Ce se întâmplă este că brusc Dubhe se simte singură. Se opreşte şi priveşte în jur. Întunericul este aproape complet, dacă nu ar fi lumina palidă a cerului de vară. În jurul ei, doar frunzele care foşnesc violent şi un crâmpei de văzduh deasupra. Maestrul nu mai este.

— Maestre?

Totul este ca în acea noapte. Pe neaşteptate, totul îi revine în memorie viu şi înfricoşător. Cu puţin înainte, la apus, a revăzut rotocoale de fum ridicându-se sinistre de pe câmpie. Tabere, soldaţi, asemenea bărbaţilor care l-au ucis pe Rin, asemenea bărbatului de care Maestrul a salvat-o.

— Maestre?

Şi brusc i se pare că aude paşi printre copaci şi zgomot de copite, ca în acea noapte, scrâşnet de săbii şi de armuri, iar în depărtare strigăte de moarte.

— Maestre, unde eşti, unde eşti?

Aleargă înnebunită printre copaci, rănindu-se printre tufele şi urzicile care-i biciuie braţele, până când o mână o apucă grosolan, trăgând-o într-o parte.

— De ce naiba urli?

Înaintea vocii îi recunoaşte mirosul. Se aruncă la pieptul lui, îl strânge, plânge.

— Sunt soldaţi şi eu te pierdusem!

Maestrul nu o îmbrăţişează. Nu o mângâie pe cap, nu o alină.

— Nu sunt soldaţi în împrejurimi, i-aş simţi, se mulţumeşte el să spună, când Dubhe plânge deja cu suspine şi asta e tot.

Îşi revine, îşi usucă lacrimile.

— Mi se păruse… totul e ca în acea noapte…

Faţa Maestrului devine serioasă.

— Ai comis o imprudenţă extrem de gravă: nu poţi să începi să urli într-un loc ca ăsta, în toiul nopţii.

— Iartă-mă, dar întunericul…

— Până acum m-ai urmat fără probleme. Este nevoie de concentrare. M-ai pierdut numai pentru că ai început să urmăreşti năluciri lipsite de noimă.

Dubhe lasă ochii în jos, ruşinată.

— Antrenamentul tău a început deja, nu uita asta. Alegerea pe care ai făcut-o, aceea de a mă urma, implică multe lucruri: nu mai eşti o fetiţă şi mai ales trecutul este trecut, este în urma ta şi nu trebuie să te atingă. Există numai prezentul, iar prezentul tău sunt eu. Nu mai vreau să te văd că plângi sau că te vaiţi inutil. Într-o zi vei fi un asasin, iar asasinii nu-şi permit asemenea slăbiciuni.

„Da, Maestre” sună plin de mâhnire de data asta. Dubhe îşi alungă din minte toate amintirile legate de acel loc, imaginea lui Rin sau înfăţişarea maiestuoasă a lui Liwad, dragonul. Dar ca să-şi învingă teama, nu încearcă să-şi întărească inima, cum ar vrea Maestrul, ci se gândeşte la el.

„Acea perioadă a trecut, acum nu mai am de ce să mă tem, când îl am pe el alături.”

Dubhe face progrese. Îi este mai uşor să se mişte pe întuneric. Lumea este populată de sunete şi ea învaţă să le asculte: fiecare duce un mesaj. Noaptea nu mai este sumbră, ci străbătută de cărări alcătuite din mirosuri şi sunete care se amestecă.

Picioarele ei pot păşi acum cu agilitate peste ierburile din pădure şi să facă puţin zgomot. Nu se mai răneşte în urzici, nu mai rupe ramurile călcând prea apăsat. Înaintează sprintenă, sigură, cu spatele Maestrului mereu înaintea ei, ca o avertizare şi o ţintă de atins.

Maestrul nu vorbeşte niciodată mult. Tace aproape întotdeauna, chiar şi la cină, şi nu-i explică niciodată nimic. Singură a înţeles cum să nu obosească prea mult în timpul marşurilor, tot ea a găsit modul prin care să se orienteze pe timpul nopţii.

În realitate nu crede că o interesează cu adevărat să ajungă un asasin plătit, dar să înveţe i se pare a fi singurul mod de a nu muri, de a nu fi singură, de a putea continua să stea cu Maestrul.

— Când mă vei învăţa să folosesc armele? îl întreabă într-o zi.

Este unul dintre ultimele lor marşuri pe timp de noapte, căci de-acum s-au îndepărtat destul de zona de război.

Maestrul îşi permite să schiţeze un fel de zâmbet, primul de când au plecat de-acasă.

— Prima virtute a unui asasin este răbdarea. Un asasin este un vânător. Tu ai vânat vreodată?

O mulţime de amintiri plăcute o năpădesc pe Dubhe.

— Sigur! Am vânat licurici şi păsări cu praştia. Ştiu să prind broaşte râioase cu mâinile goale.

Maestrul zâmbeşte încă o dată.

— Nu este mare lucru, dar e ceva. Când vânezi, trebuie să ştii să aştepţi momentul potrivit. Pentru antrenament este acelaşi lucru. Eşti în curs de pregătire. Înveţi să foloseşti prima şi cea mai importantă armă a unui asasin.

Ochii lui Dubhe sclipesc.

— Care?

— Corpul. Şi este numai începutul. Va trebui să devii perfectă ca o armă, implacabilă şi gata să loveşti prin învăluire şi cu hotărâre.

Dubhe se gândeşte la pumnalul Maestrului, prins acolo la cingătoare, lipit de stomac. Va fi o armă în mâinile ei. Un pumnal numai al ei.

Apoi pădurile se răresc, o câmpie imensă arsă de soare se întinde sub ochii lor. Un deşert de pământ şi de nisip negru, abia ondulat de coline mici ce vor fi fost netezite de vreun cataclism, şi pustiu cât cuprinzi cu ochii.

— Ce este locul ăsta? îl întreabă Dubhe pe Maestru.

Este copleşitor de dezolant, tăcerea perfectă este întreruptă doar de croncănitul vreunui corb în depărtare.

— Este Pământul cel Mare.

Dubhe îşi aminteşte. Acel nume îi este bine-cunoscut. Este un loc în care istoria şi-a lăsat amprenta, era invocat mereu în povestirile pe care le auzea la cei mari, la Selva. Cu aproape o sută de ani în urmă găzduise oraşul Enawar, o cetate fabuloasă şi bogată, care se întindea pe două coline încântătoare, şi acoperită de o mare verde de iarbă şi păduri. Acolo îşi avea sediul guvernul Epocii de Aur, când războiul era numai o amintire dureroasă.

Enawar fusese rasă, împreună cu biblioteca ei imensă, din care există încă fragmente disparate, conservate drept relicve în alte biblioteci sau în palatele regilor şi ale demnitarilor. Cu clădirile ei gemene, albe şi negre, una pentru Consiliul Magilor, cealaltă pentru Consiliul Regelui. Cu grădinile ei maiestuoase, cu extraordinarele ei fântâni arteziene.

Se spunea că aşa începuseră Anii Obscuri ai Tiranului, prin distrugerea cetăţii Enawar.

Odată cu Anii Obscuri, Pământul cel Mare devenise patrimoniul integral al Tiranului, care îşi construise acolo palatul lui imens, Fortăreaţa, un turn foarte înalt de cristal negru. Era vizibil din cel puţin un punct de pe toate pământurile, deoarece era mai înaltă decât orice altă construcţie din Lumea Pământeană, o sfidare insolentă la adresa zeilor. Dintr-un turn porneau apoi opt braţe foarte lungi, fiecare întins către unul dintre Pământuri, exact asemenea degetelor Tiranului, întinse ca să înşface întreaga Lume Pământeană. Asemenea unui cancer, Fortăreaţa secătuise orice sursă de viaţă din acel loc. Nu mai existau păduri, nu mai exista iarbă, nu mai rămăseseră nici colinele, nivelate pentru a face loc construcţiei. Din Pământul cel Mare nu mai rămăsese nimic altceva decât o câmpie largă goală, despicată în mijlocul ei de imensa Fortăreaţă.

Apoi avusese loc Marele Război, iar Nihal şi Sennar îl distruseseră pe Tiran. Fortăreaţa se dezintegrase şi devenise o ruină pe şes, trăgând după ea patruzeci de ani de dominaţie despotică şi teroare.

De atunci Pământul cel Mare avusese parte de diverse destine. Pentru o perioadă, imediat după Marele Război, când Nihal şi Sennar încă nu abandonaseră Lumea Pământeană, existase ideea de a o lăsa cum era, pustie şi adăpostind ruinele Fortăreţei, astfel încât lumea să-şi amintească tot ce se

întâmplase. Apoi existase ideea de a se construi o Nouă Enawar, dar şi aceasta fusese abandonată. Atunci teritoriul fusese împărţit între diferitele Pământuri şi singura parte ce avea să rămână liberă era cea din mijloc, unde fuseseră reconstruite cele două clădiri ale Consiliului Regilor şi al Magilor. Dărâmăturile fuseseră înlăturate de-acolo şi rămăsese doar tronul, expus la intrarea în Palatul Consiliului Regilor, lângă cele două uriaşe statui ale lui Nihal şi Sennar.

În ceea ce priveşte teritoriile împărţite diverselor Pământuri, în cea mai mare parte au rămas aride. Oricâte eforturi s-ar face, nu creşte nimic pe ele. Par a fi definitiv sterpe. Oamenii le numesc în continuare Pământul cel Mare, deşi acum aparţin altor teritorii. Natura lor este atât de diferită de a celorlalte pământuri încât pretutindeni sunt percepute ca nişte locuri stranii, ce ţin de o altă epocă şi de o altă lume.

Maestrul se apleacă, ia un pumn de ţărână în mâini. Este uscată, i se scurge printre degete ca nisipul. Apoi deschide mâna şi-i arată lui Dubhe ce are în palmă.

— Vezi bucăţile astea negre ca nişte fire de paie? Este ce a mai rămas din Fortăreaţă.

Dubhe le priveşte înfricoşată şi plină de admiraţie. Ia şi ea un pumn de ţărână şi o strecoară astfel încât în mână îi rămân doar fragmentele de cristal negru. Le pune într-o traistă ce-i atârnă lângă centură, sub manta.

— Ce vrei să faci cu ele? Sunt doar nişte cioburi fără însemnătate. Aruncă-le.

Maestrul pare chiar mânios.

— Sunt cioburi istorice… am auzit o groază de poveşti despre Tiran… să pot atinge ceva ce a atins el are asupra mea un efect straniu.

— Nu există nimic de admirat la Tiran, nimic! Credea că este nemuritor şi se iluziona că poate dispune după bunul plac de tot ce există în lume. Un biet nebun ca el nu merită decât dispreţ. Aruncă-le.

Dubhe rămâne perplexă şi atunci Maestrul îi ia cu forţa traista, pe care o goleşte cu violenţă.

— Iartă-mă, Maestre, nu credeam că fac ceva rău…

Maestrul nu răspunde, dar continuă drumul cu un pas susţinut.

Zile în şir străbat câmpia pustie, iar căldura este aproape insuportabilă. Buzele lui Dubhe se crapă din cauza vântului şi a soarelui, plesnesc şi sângerează. Când seara Dubhne îşi aruncă mantaua în faţa focului, se întreabă cum a putut, în prima zi, să dorească să ducă cu ea fragmentele de cristal negru. Acum îi intră pe sub haine, înţepându-i pielea şi iritând-o.

— Şi asta nu e nimic, în comparaţie cu Marele Deşert, din est. Chiar eşti o mucoasă, o ia peste picior Maestrul.

Dubhe roşeşte, dar nu poate face nimic.

Numai la apus pustietatea se aprinde. Pentru Dubhe apusurile nu sunt o amintire frumoasă. Toate i-l readuc în minte pe Gonar. Dar în acea întindere cenuşie totală pe care o traversează apusul are un alt sens. Este singurul moment plin de culoare al zilei, imprimă întinsului nişte reflexe neobişnuite. Apoi, pe neaşteptate, când soarele pare cu adevărat să fi dispărut dincolo de orizontul plat, apare adesea o singură străfulgerare. O străfulgerare unică, foarte scurtă, de un verde aprins, sclipitor. De parcă timp de o clipă Pământul cel Mare ar înflori, ca şi cum iarba ar acoperi câmpia aspră, ca să se retragă o clipă mai târziu, ca un miraj.

Maestrul o vede în timp ce contemplă mişcată cerul, de-acum iremediabil cuprins de întunericul nopţii.

— Ai văzut raza verde, nu-i aşa?

Dubhe se scutură.

— Nu a fost rodul imaginaţiei mele, nu-i aşa?

Maestrul clatină din cap.

— Nu. Se spune că o pot vedea copiii, deoarece încă nu sunt contaminaţi de murdăriile lumii. Se spune că este purtătoarea unui mesaj al Elfilor, ultimul lor mesaj pentru lume, arătat de Soare celui care este pur, celui care nu şi-a murdărit mâinile cu sânge.

Râde pe înfundate, ironic. Dubhe simte cum o cuprinde tristeţea.

— Şi atunci de ce…

— Şi eu o văd, îi taie vorba brusc Maestrul. Am văzut-o şi eu de multe ori, aici, în deşert, şi nu mi-a spus niciodată nimic. Şi, indiferent cât de mulţi oameni au fost implicaţi în masacre, raza verde este tot aici, mă aşteaptă de fiecare dată când trec prin aceste ţinuturi. Un înţelept mi-a spus odată că se vede din

cauza aerului limpede de aici. În alte părţi, aerul este apăsător şi acoperă raza. Asta-i tot, nimic altceva.

În deşert antrenamentul se schimbă. De data asta Maestrul o pune să facă nişte exerciţii ciudate.

— Vreau ca tu să faci de pază.

— Ce să păzesc? Suntem singuri…

— Nu comenta ordinele mele, fă-o şi gata. Rămâi trează timp de două ore, până când te strig, şi ascultă sunetele, toate! Vai de tine dacă adormi!

Dar prima dată Dubhe adoarme şi o trezeşte o palmă.

— Nu voiam, Maestre, iartă-mă…

— Concentrare, Dubhe, concentrare! Trebuie să înveţi să ai stăpânire asupra ta, ca mintea să se impună asupra oboselii, asupra foamei, asupra oricărui mesaj pe care ţi-l transmite corpul tău, este clar?

Meditaţie. Petrece ore întregi, în timpul nopţii, adesea în întunericul cel mai adânc, contemplând nimicul, în absenţa oricărui punct asupra căruia să se poată opri gândurile ei în goana lor, fără nici un sprijin de care să se agaţe ca să nu cadă pradă somnului.

— Este aşa pentru că nu priveşti cu atenţie. Nu există două momente la fel, lumea curge încontinuu, se mută, îşi schimbă forma, dar tu eşti prea distrată ca să-ţi dai seama de asta. Zgomotul vântului, asemenea unui cântec, când lent, când violent. Un tunet în depărtare. Paşii ca de metal ai insectelor pe pământ. Cioburile de cristal negru ce se rostogolesc departe. Învaţă să asculţi.

Astfel, noapte după noapte. Să perceapă cea mai mică vibraţie. Să simtă lumea mai mult decât să o vadă şi să devină una cu ea.

— Concentrarea se îmbină cu răbdarea, cu capacitatea de a aştepta. Înseamnă a citi lumea ca pe o carte cu care eşti în dialog. A o simţi în măduva oaselor şi a-i interpreta semnalele până ajungi să găseşti clipa, singurul moment în care poţi să loveşti eficient. Iată esenţa crimei.

Dubhe încearcă, se străduieşte, caută să devină mai bună. Apoi, invariabil, cade adormită.

— Am fost trează mai mult decât de obicei, jur!

— Ştiu, dar până când nu îţi vei atinge obiectivul nu trebuie să te simţi mulţumită. Eu nu voi fi.

Maestrul nu doarme niciodată cu adevărat, Dubhe are dovada. A dus acel exerciţiu de care ea nu este capabilă pe culmi atât de înalte, încât reuşeşte să fie conştient parţial de lume chiar şi pe jumătate adormit. Chiar şi când aţipeşte câteva minute, simţurile lui sunt oricum vigilente, pregătite. Şi ea trebuie să ajungă astfel, simte asta. Începe să simtă rostul antrenamentului din acele zile.

Apoi şi câmpia bate în retragere şi pentru prima dată după zile bune de mers privirea i se împiedică de un obstacol, în timp ce se avântă să cerceteze orizontul. În depărtare se profilează limpede munţi înalţi.

— Aproape am ajuns. Încă zece zile, şi vom putea să ne odihnim. Daress, Munţii Nordului, îi explică Maestrul. Pământul Stâncilor.

— Este plin de gnomi, acolo trăiesc aproape numai ei.

Dubhe îşi aminteşte de individul încruntat şi scund care bătuse la uşa lor ceva timp în urmă.

— Cu toţii sunt la fel? întrebă preocupată.

— Ce e rău în asta?

Dubhe îşi lasă capul în jos. Îi e ruşine să spună că o înfricoşează.

Şi în sfârşit dau din nou peste păduri, pretutindeni. La orizont, munţi cu cuşme de zăpadă, albe şi ascuţite, la picioarele lor un covor de catifea verde, pe care Dubhe păşeşte cu plăcere.

Îi place să doarmă la umbra copacilor, iar în pădure chiar şi exerciţiile pe care i le dă Maestrul i se par mai puţin dure, mai uşor de îndeplinit.

O dată reuşeşte să rămână trează de-a lungul celor două ore pe care Maestrul i le prescrisese şi când el se trezeşte aproape că sare pe el.

— Am reuşit, am reuşit! Vezi? Sunt trează!

Maestrul nu face risipă de complimente. Se mulţumeşte să dea din cap aprobator.

Apoi, într-o dimineaţă, Dubhe îl vede pregătind arcul.

— Astăzi se vânează.

Lui Dubhe îi sare inima din piept. Amintirile din Selva redevin vii şi prezente.

— Urmează-mă.

Hoinăresc prin pădure, dar Maestrul găseşte imediat motiv de critică.

— Faci prea mult zgomot şi animalele o iau la fugă.

Se aşază la pândă, aşteaptă, urmăresc zgomote pe care Dubhe nu reuşeşte să le audă, observă detalii care lui Dubhe îi scapă.

Tatăl ei nu vâna niciodată. Mama ei cumpăra vânat sau uneori îl primea de la vreun prieten. Familia ei era formată din ţărani, iar Dubhe nu are experienţă de vânătoare. De aceea nu înţelege.

— Priveşte-mă cu atenţie, spune Maestrul şi ea o face şi îl imită, dar îi scapă sensul.

— Ce urmărim mai exact? şopteşte.

— Urme, îi taie el vorba şi-i arată ceva pe pământ.

Dubhe le recunoaşte. Erau şi aproape de pădurile din Selva. Urme de cerb. A şi văzut unul, odată.

— Nu e departe.

Se ghemuiesc alunecând la pământ.

— Îl auzi?

Glasul Maestrului e ceva mai mult decât un suflu.

— Nu…

— Concentrează-te.

Dubhe închide ochii, exact aşa cum face seara când trebuie să execute exerciţiile. Atunci tăcerea îi vorbeşte, iar foşnetul ritmic al picioarelor animalului în desiş i se pare evident acum.

— Da!

Maestrul îi pune grosolan mâna peste gură.

— Nu ţipa, proasto!

Alunecă în faţă, apoi Maestrul se ridică. Arată ceva în desiş.

Un cerb. Pare a sta la pândă şi priveşte în jur cu urechile ciulite. Dubhe crede că este foarte frumos. Nu îşi amintea să fie atât de frumos şi de perfect.

Maestrul este atât de silenţios, încât nici nu se face simţit. Cerbul, între timp, pare să se fi liniştit, căci începe din nou să pască plecându-şi gâtul.

Dubhe se întoarce şi îl vede pe Maestru pregătit. Expresia absorbită, concentrată, arcul întins şi săgeata potrivită în arc. Braţele lui sunt nemişcate, coarda întinsă până când se contractă muşchii.

— Maestre, dar vrei…

Nu mai are timp să termine. Săgeata se desprinde din arc, coarda geme uşor. Zgomotul făcut de cerbul care cade este violent în liniştea pădurii. Dubhe simte cum se agită, îl aude văitându-se şi rămâne înţepenită în locul ei, îngrozită.

— Eee? Mişcă-te, asta este cina.

Maestrul o ia înainte, se apleacă, dar Dubhe nu îl urmează.

— Ţi-am spus să vii! rosteşte poruncitor, iar Dubhe grăbeşte pasul ca să-l ajungă. Este aplecat peste cerb şi a scos cuţitul.

— Dacă nu a murit încă, trebuie să-l termini cu cuţitul. Sprijini tăişul pe gât şi aplici o singură tăietură, înţelegi?

Maestrul mimează scena şi Dubhe simte cum mii de fiori mici îi străbat şira spinării. Încuviinţează din cap.

— Fă-o tu.

— Cum?

Maestrul îi întinde pumnalul.

— Omoară-l tu.

Cerbul se agită, dă din picioare, dar din ce în ce mai slab. Respiră cu greu, suferă şi este terorizat.

— N-am mai folosit niciodată pumnalul…

— Dar ai omorât, nu-i aşa? Şi nu era vorba despre un animal, ci despre un copil.

Dubhe tresare ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Da, dar…

— Este acelaşi lucru. Şi apoi nu vezi că suferă? Oricum va muri.

— Eu…

— Fă-o!

Glasul Maestrului este un fel de muget şi Dubhe tresare. Lacrimile-i curg şi totuşi pune mâna pe pumnal. Se simte căldura mâinii Maestrului pe gardă.

— Încetează cu plânsul şi fă ceea ce trebuie. Ai spus că vrei să devii ucenica mea, adevărat? Ei bine, un asasin omoară. Ucizi sau mori, Dubhe! Cei asemenea nouă au o singură alegere. Şi tu vei începe cu acest animal.

Dubhe îşi trage nasul, încearcă să-şi şteargă lacrimile, dar nu este nimic de făcut. Cerbul o priveşte cu ochii plini de durere şi de teroare şi se agită, caută o fugă zadarnică. Pumnalul îi tremură în mâini.

— Mişcă-te sau plec şi-ţi jur că nu mă mai vezi niciodată.

Dubhe plânge în hohote, dar se apropie de animal. Lacrimile-i înceţoşează privirea, încât nu reuşeşte să vadă bine capul cerbului. Simte doar că se agită spasmodic sub apăsarea degetelor ei. Sprijină tăişul tremurând. Închide ochii.

— Deschide-ţi ochii ăia nenorociţi şi înfige lama!

— Maestre, te rog…

— Ascultă!

Cu un urlet, Dubhe face ceea ce trebuie, cu ochii închişi, şi îndată ce simte sângele pătându-i mâna dă drumul pumnalului şi fuge.

Maestrul o prinde, o strânge fără să spună nimic.

Deşi Dubhe a fost constrânsă de el să facă un lucru cumplit, nu-l urăşte, ci se lipeşte cu capul de pieptul lui, iar căldura lui, respiraţia lui calmă o liniştesc. Maestrul tace în continuare, dar este acolo cu ea.

Dubhe nu a vrut să-l privească în timp ce pregătea carnea cerbului. Îi este foame, dar rămâne retrasă chiar şi când, spre seară, în aer se împrăştie un miros plăcut de carne.

— Nu este altceva, ai face bine să mănânci, spune Maestrul.

Dubhe priveşte cu oroare bucata de carne.

— O spun pentru binele tău.

Este tăcut Maestrul. Pare aproape ruşinat.

— Nu ar fi trebuit să închizi ochii.

— Iartă-mă, Maestre, dar a fost urât… mi-am amintit de Gonar… băiatul… de-atunci… de la accident… şi atunci… el mă privea şi ochii lui…

Maestrul oftează.

— Nu eşti făcută pentru munca asta. Drumul tău nu e ăsta.

Dubhe sare dintr-odată.

— De ce spui asta? Nu este adevărat! Îmi dau silinţa, am învăţat multe lucruri şi… îmi plac foarte mult!

Maestrul o priveşte cu mâhnire.

— Nu este just ca un copil să înveţe astfel de lucruri şi faptul că tu nu voiai să o faci, că tu nu voiai să omori cerbul este normal. Nu este normal ca tu să stai cu mine, să mă urmezi.

— Eu vreau să fiu un asasin plătit! Eu vreau să fiu ca tine!

— Eu sunt cel care nu vrea ca tu să fii ca mine.

Maestrul priveşte jăraticul şi Dubhe reuşeşte să-i simtă durerea, ceea ce o sperie şi o impresionează.

— Era pentru mâncare, ştiu. Am văzut cum se omorau porcii, în satul meu, şi nu era diferit. Într-o zi aş fi făcut-o şi eu, am fost o proastă.

Maestrul continuă să privească focul, absent, dar Dubhe ştie că o ascultă.

— De-acum înainte îţi promit că voi fi mai puternică şi voi face ceea ce-mi vei spune. Nu va trebui să te ruşinezi niciodată cu mine.

Maestrul zâmbeşte.

— Eu nu mă ruşinez deloc.

Dubhe mulţumeşte. Se simte uşurată. Cu mâna nesigură, ia bucata de carne pe care maestrul i-o oferise înainte. O duce cu hotărâre la gură şi muşcă din ea o bucată zdravănă. Este bună, şi totuşi îi produce dezgust, dar se străduieşte să înghită şi îl priveşte pe Maestru. Nu ştie cum să-i descifreze privirea, care o cercetează până în adâncuri, care o descoase pe toate părţile.

20
BĂTRÂNUL PREOT

Totul era acoperit de zăpadă, iar frigul era pătrunzător, le intra pe sub haine în căutarea celui mai mic petic de piele pe care să-l atace cu ferocitate. Cămaşa pe care o purta abia ajungea ca să nu degere, iar dacă nu ar fi avut mantaua, n-ar fi reuşit să meargă mai departe.

Ea şi Toph merseră toată ziua în tăcere. Toph chiar încercă să lege o conversaţie.

— Nu suntem prea vorbăreţi, nu-i aşa? încercă pentru a nu ştiu câta oară bărbatul în timpul prânzului.

— Niciodată nu am vorbit prea mult în viaţa mea, se dădu bătută Dubhe.

— Rău. Îţi dă o înfăţişare sinistră care nu e un lucru frumos pentru o fetiţă, cu atât mai puţin pentru una drăguţă ca tine.

— Să nu cumva să faci greşeala să mă subestimezi. Nu sunt o fetiţă.

Toph ridică mâinile.

La prânz împărţiră o bucată mică de brânză şi o pâine rotundă. Dubhe avea stomacul complet strâns şi mâncă foarte puţin. Toph udă masa cu vin din belşug. Din câte ştia Dubhe, excesul de alcool nu era bine văzut în Breaslă şi-i atrase atenţia asupra acestui lucru.

Toph ridică din umeri:

— Prima crimă am comis-o beat criţă. Maestrul meu m-a făcut cu ou şi cu oţet, aşa că am învăţat să beau moderat, iar când l-am omorât pot să te asigur că eram perfect treaz.

Râse deşănţat şi Dubhe îşi pironi privirea în pământ, îngreţoşată. Auzise vorbindu-se că Triumfătorii îşi ucid maeştrii, când aceştia sunt prea bătrâni şi obosiţi, dar nici Maestrul nici Rekla nu-i vorbiseră niciodată despre asta în mod explicit.

— Şi tu? reluă Toph imperturbabil. Tu ai intrat pentru că ai omorât în copilărie, nu? Eşti o Copilă a Morţii… Povesteşte-mi.

— Nu este ceva despre care vorbeşti cu plăcere.

Toph deveni neobişnuit de serios.

— Ce dracu’ spui acolo? Trebuie să fii mândră de asta, la naiba! Asta te califică drept Triumfătoare, dacă n-ar fi fost pentru acel motiv, ai fi rămas o Biruită întreaga viaţă, supravieţuind din furtişaguri.

Dubhe îl privi în ochi îngheţată.

— Îl cunoşti pe Amanta?

— Cel care a căzut în dizgraţie? Vechiul protejat al lui Dohor din Pământul Soarelui?

Dubhe dădu din cap că da.

— Eu i-am prădat casa şi după el i-a venit rândul lui Thevorn, pe care sigur îl cunoşti. Iată cu ce fel de „furtişaguri” mă ocupam eu. Ridică din umeri cu nepăsare.

— Şi crima din copilărie? reluă Toph.

— A fost un accident. Un prieten de-al meu. Ne luptam şi el s-a lovit la cap.

— Un puşti, aşadar.

Toph râse din nou.

Îşi reluară imediat mersul, iar spre seară ajunseră aproape de un sat nu departe de Narbet, capitala Pământului Nopţii. Acolo găsiră un han mizerabil aproape pustiu, căci vremea se înrăutăţise şi se iscase o adevărată furtună.

Cinară discutând în şoaptă despre misiunea ce-i aştepta şi despre ţinta lor. Dubhe lua parte împotriva voinţei ei. Abia aştepta ca povestea aceea blestemată să ia sfârşit. Toph, cu aerul unui conspirator, se aplecă spre ea ca să nu fie auzit de hangiu şi de ceilalţi muşterii ai hanului.

— Nerla, prostănacul de fiu al preotului Berla, de cine crezi că ascultă?

Nerla era actualul regent al Pământului Nopţii. Adevăratul rege, Rewar, fusese executat în urmă cu treizeci şi şase de ani, la sfârşitul războiului cu Dohor. Era un tânăr fără vână şi nu era nici un mister că în spatele lui se afla Dohor. De altfel, Dohor era în spatele aproape tuturor domnitorilor actuali, cu excepţia celor din Pământul Mării şi al Apei, încă liberi. Dohor fusese cu mult mai puţin dramatic decât Tiranul: dacă primul adusese o mare nenorocire şi cucerise fără prea multe fasoane unul câte unul cele Opt Pământuri, Dohor luase apărarea păcii cu eleganţă.

Prima mişcare fusese aceea de a se căsători cu Sulana, regina Pământului Soarelui. Apoi Dohor profitase de ocazia favorabilă când Rewar invadase Pământul Zilelor. În cinci ani îi băgase minţile în cap lui Rewar. Pământul Nopţii fusese primul protectorat al Pământului Soarelui. Apoi venise rândul Pământului Zilelor, pe care Rewar plănuise să îl depopuleze de Fammini. Cel mai mare obstacol fusese Pământul Focului. Ido,

vechiul său maestru, şi regina Ţării Focului, Aires, îl acuzaseră că-i persecută pe Fammini, o acuzaţie mai mult decât întemeiată. Prin corupţie şi prietenii diverse însă Dohor reuşise să convingă Consiliul că Aires şi Ido complotau împotriva lui şi a Lumii Pământene. Regina fusese detronată, regenţa încredinţată aceluiaşi rege îndatoritor, în timp ce Ido fusese alungat din Ordin în mod dezonorant şi Dohor se trezise General Suprem. În acel moment derularea poveştii era dinainte cunoscută, în mod dramatic. Vremurile erau grele şi era nevoie de o călăuză puternică; cine putea fi mai bun decât Dohor, eroul, Generalul Suprem, care salvase Consiliul de planul malefic al perfidului Ido? După cinci ani de război, Pământul Focului căzuse sub protectoratul comun al Pământului Stâncilor şi al Soarelui. Mai fuseseră cinci ani de rezistenţă condusă de Ido, dar totul se încheiase cu intrarea în joc a lui Forra. Se spune că războiul se terminase într-o baie de sânge lipsită de sens. Ultimul act fusese războiul împotriva Pământului Stâncilor, încheiat cu moartea lui Gahar, ani de zile aliatul fidel al lui Dohor. Astfel, în patruzeci de ani, un Cavaler al Dragonului ambiţios şi foarte tânăr ajunsese să aibă în palmă aproape întreaga Lume Pământeană, deşi menţinea o libertate aparentă pe fiecare pământ, care avea administraţie independentă şi un domnitor propriu. Ultimele regiuni deranjante erau ţinuturile Alianţei Apelor, ce reuneau vechile teritorii ale Pământului Apei şi al Mării, încă libere în întregime.

— Ştiu bine că aparţin în realitate lui Dohor, răspunse Dubhe.

— Şi prin urmare nouă, adăugă drept explicaţie Toph.

Dubhe rămase perplexă. Tot se auzea un zvon, dar toţi considerau că este numai un zvon. Desigur, Dohor nu era o persoană demnă de stimă, dar chiar să se alieze cu Breasla… era un lucru pe care nici măcar Maestrul nu i-l spusese vreodată, în lungile şi plictisitoarele prelegeri pe care i le ţinea despre uneltirile care animaseră cei patruzeci de ani de lupte interne de după Marele Război.

— Cum adică?

— Noi i-am făcut nu puţine favoruri Majestăţii Sale, iar el a ştiut să ne răsplătească.

— Dar… până la ce punct?

Toph clătină din cap.

— Acestea sunt lucruri pe care numai Yeshol le cunoaşte în întregimea lor.

Plecară de la han foarte devreme. Vremea era urâtă, iar furtuna din ziua precedentă fusese înlocuită de o lapoviţă pătrunzătoare şi umedă care le îmbiba mantalele.

Dubhe era complet absorbită de gândurile ei, probabil din cauza acelei seri, şi se temea. Nu ucisese niciodată cu sânge-rece. Fusese instruită, desigur, îşi amintea fiecare cuvânt pe care Maestrul i-l spusese în timpul antrenamentului, dar nu pusese niciodată în practică nimic din toate astea. Şi-apoi jurase pe ceea ce avea mai drag. Toate astea erau pe punctul de a se topi ca zăpada la soare, iar tristeţea şi angoasa o dominau.

Spre miezul nopţii, Toph o scoase din ale ei.

— Iată-ne acasă, Dubhe, marea Asteria.

Dubhe îl privi pe furiş. Nimeni nu mai folosea denumirea aceea. Tiranul o impusese, dar după căderea lui se revenise la vechiul nume: Narbet. Aşa îl cunoştea Dubhe.

Privi zidurile largi cu multe spărturi, năpădite de plante căţărătoare cu flori lăptoase, învelite acum de un strat subţire de zăpadă. An după an, oraşul decădea tot mai mult. Găurile din ziduri erau tot mai numeroase, hăţişul buruienilor care se căţărau tot mai sus pe lespezile pătrate devenea tot mai des, dar mai ales soldaţii de gardă la porţi erau tot mai prost îmbrăcaţi şi mai mizerabili.

— Cine sunteţi? întrebă unul netezind lancea.

— Doi soli din Ţara Soarelui, răspunse prompt Toph desfăcându-şi mantaua pentru a arăta un pergament pe care-l adusese cu sine în acest scop.

— Da, da… bine… treceţi…

Oraşul se aşternu tăcut în faţa lor. Întotdeauna fusese aşa, Narbet. Un loc plin de cerşetori pe marginile străzilor şi sediul celor mai neobişnuite aranjamente, unde pieţele erau goale şi triste, iar magazinele aproape fără marfă. Mâncare era puţină, atât pentru că Pământul Nopţii dintotdeauna avea nevoie de magie ca să crească ceva în ţărâna care nu vedea niciodată soarele, cât şi pentru că puţinul pe care-l cultiva era deturnat spre front sau nobilimea din Pământul Soarelui, ori servea drept hrană nobilimii locale. Casele bogaţilor răsăreau ca ciupercile în deşertul de cocioabe ce constituia priveliştea tipică a oraşului.

Erau case mari, înconjurate de grădini foarte întinse, pline de sculpturi şi stucaturi multicolore. Emanau bogăţie prin fiecare cărămidă. Apogeul acelei orgii ostentative era palatul maiestuos al lui Nerla, regele. Era vechiul palat regal, dar refăcut ca în vremurile fastuoase ale istoriei lui. Nerla pusese să se construiască o aripă nouă şi mai ales un turn foarte înalt, pe care îl priveau cu toţii cu ochi răi, deoarece era prea asemănător cu Fortăreaţa.

Dubhe observa toate clădirile acelea, tot luxul acela, cu obişnuita ei privire critică. Pentru ea era o insultă la adresa sărăciei acelui pământ. Odată îi atrăsese atenţia Maestrului, revoltându-se vehement împotriva stării lucrurilor.

— De ce oamenii nu se răzvrătesc?

— Lumea este împărţită în cei puternici şi în cei slabi. Şi în orice caz noi îi slujim pe cei bogaţi, suntem executorii celor mai obscure părţi ale sistemului, cu siguranţă nu le combatem.

De la clădirile mari şi frumoase Dubhe îşi întoarse privirea spre oraşul săracilor. Erau construcţii impunătoare, cu siguranţă destul de frumoase odinioară, dar căzuseră la cheremul timpului şi al delăsării. Vechile palate senioriale şi ale puterii deveniseră adăposturi pentru săracii care veneau de la ţară să-şi încerce norocul la oraş, aproape întotdeauna fără succes. Printre clădiri, cocioabe din lemn recent construite, taverne mizerabile şi infirmerii în care se adăposteau bolnavii de malnutriţie.

Ea şi Toph mâncară într-un han nu cu mult mai bun decât celelalte, iar după prânz Dubhe ceru să rămână singură.

— Ca să faci ce? întrebă Toph uimit.

— Fiecare are metodele lui. Eu am nevoie să mă concentrez înaintea unei munci.

Toph ridică din umeri.

— Ne vedem aici la cină.

Dubhe căută un loc anume, un loc unde fusese cu Maestrul. Era un alt han, de-acum complet părăginit. Da, acolo voia să se ducă. Intră şi hoinări prin diversele încăperi, până când ajunse în acea cameră pe care o împărţise în urmă cu câţiva ani cu Maestrul. Se aşeză pe jos şi meditä, cum făcea mereu. Se gândi la cuvintele pe care Maestrul le rostise.

„Ţi-am spus în urmă cu ceva ani, când ne-am întâlnit. Nu este pentru tine, Dubhe. Uită-te ce s-a întâmplat cu mine şi caută un drum diferit. Uită-mă pe mine şi ce te-am învăţat şi trăieşte în

alt mod. Şi, dacă nu vrei să o faci pentru tine, fă-o pentru mine şi pentru sacrificiul meu.”

Închise ochii şi îi revăzu figura de bărbat împlinit, cu umerii bine conturaţi şi trupul antrenat.

Dubhe îşi duse mâinile la faţă.

„Ce fac?”

Dar nu avea de ales. Probabil totul fusese decis cu ani în urmă, când pe malul unui râu strânsese între degete părul lui Gonar şi-i izbise capul de pietre. Drumul ei fusese trasat atunci şi nu era nimic de făcut.

— Nu prea te văd în formă… observă Toph în timpul cinei la han. Ai ochii roşii.

Dubhe lăsă repede privirea în jos.

— Este din cauza frigului. În orice caz, voi sta singură aici, în camera mea, până când ne vom întâlni în faţa templului.

— Nu te sfătuiesc să iei antidotul puţin înaintea momentului. Rekla mi-a spus că ar fi mai bine să-l bei cu mult înainte sau nu-şi va face efectul.

— O să mi-l dai imediat ce am terminat, spuse Dubhe hotărâtă.

Când clopotul din hulitul turn al palatului bătu pentru ultima dată, Dubhe era gata. Trase adânc aer în piept, încercă să-şi golească mintea, dar nu fu uşor. Aruncă o ultimă privire armelor. Pe neaşteptate, pumnalul nu mai era o amintire de la Maestru, ci o armă pe care, în scurt timp, avea să o folosească cu adevărat.

Înfăşurată în manta, porni la drum pe străzile din Narbet. Nu mai ningea şi un vânt îngheţat bântuia pe uliţe. Merse încet, cu paşii înfundându-se în zăpada compactă, cu o determinare glacială în inimă. Numai când templul apăru la orizont simţi o zvâcnire în inimă.

Clerul din Pământul Nopţii era mai degrabă bogat, dar acela era un templu de categoria a treia, mic şi aproape părăginit. Dubhe clătină din cap.

Toph o aştepta pe o străduţă îngustă.

— Foarte punctuală. Excelent.

Era agitat, se vedea, dar ştia să se controleze, ca un adevărat profesionist.

— Vei face tu totul, eu te urmăresc şi atât.

Intrară deschizând uşa încet. Câteva clipe vântul vui în sală, apoi uşa se închise şi se aşternu tăcerea.

Interiorul templului era întru totul întocmai cu exteriorul. Nu mai mult decât o încăpere mare dreptunghiulară cu tavanul jos, cu vreo zece bănci pline de praf ici şi colo şi un altar aproape spart, dar foarte lustruit. Evident, Dunat celebra ritualurile chiar şi în lipsa credincioşilor.

Statuia lui Raxa în spatele altarului era foarte grosolană; din lemn, reprezenta un bărbat cu un toiag într-o mână şi un săculeţ cu monede în cealaltă. Din loc în loc, câteva urme de vopsea decolorată.

Dubhe socoti că Dubat era cineva neînsemnat. Nu cineva care merita să moară.

— Curaj! Nu spuneai că nu aveam timp? o certă cu o voce foarte scăzută Toph.

Dubhe se concentră, dar oricum era lentă, greoaie. Nu voia, nu voia să o facă şi gata.

Era destul de întuneric, dar pipăind găsi uşa pe care o căuta. Era pe jumătate mucegăită şi umflată de umezeală. Folosi cuţitul ca să o deschidă delicat şi reuşi să nu facă nici un zgomot. Intră circumspect, cu pumnalul în mână.

Se afla într-o încăpere mică, luminată numai de o lumânare, o cămăruţă cu o saltea de paie grosolană şi un mic altar într-o parte. Era o versiune în miniatură a statuii lui Raxa, iar Dunat stătea îngenuncheat în faţa ei. Şoptea o rugăciune cu vocea greoaie, fără întrerupere. Era îmbrăcat numai cu o cămaşă de noapte pe al cărei alb întinat cădeau pletele rare, cărunte ale acestui bărbat bătrân şi neîngrijit.

Frică, frică nebună. Dubhe o simţea cu putere. Bărbatul acela ştia ce avea să se întâmple peste puţin, îşi imagina, şi căuta consolare în acea rugăciune disperată pe care o bolborosea aproape fără voce.

„Nu pot, la naiba, nu pot!”

Pumnalul îi tremură în mâini, căzu.

— Ce aştepţi? şopti cu furie Toph.

Dunat probabil auzi ceva, căci se întoarse dintr-odată cu ochii plini de teroare şi urlă un „Nu” tremurat ţâşnind în picioare şi căutând să scape.

Dubhe simţi cum Toph acţionează din spatele ei şi văzu cuţitul aruncat înfingându-se în piciorul bătrânului care căzu la pământ plângând.

— Omoară-l! răcni Toph.

În depărtare, glasul Fiarei din inima ei răspunse cu acelaşi răcnet şi asta-i dădu forţă. Trupul acţionă singur, răspunzând acelui vechi ecou pe care-l îngropase în inimă şi pe care Fiara îl readucea la lumină. Se duse în spatele lui Dunat, îi prinse capul şi i-l răsuci cu o singură mişcare. Bărbatul tăcu brusc, dar Dubhe nu reuşea să-i dea drumu. Ochii ei fixau altarul şi statuia murdare de sângele scurs din coapsa bătrânului.

„Am făcut-o. S-a sfârşit.”

Se simţea încremenită.

Când în sfârşit reuşi să-i dea drumul bătrânului şi să-şi ridice privirea, ceea ce văzu o îngheţă. În prag era o fată. Nemişcată, cu mâinile ridicate, albă la faţă, cu gura căscată, incapabilă să articuleze vreun cuvânt. Era în cămaşă de noapte, poate o slujitoare din templu despre care Toph, în cercetările lui, nu aflase nimic. Cine ştie. Era tânără ca ea şi o privea ca pe un monstru.

Nu…

Toph ţâşni ca fulgerul, fata făcu la fel. Încercă să treacă dincolo de uşă, încercă să ţipe. Toph o apucă de pletele lungi, revărsate pe umeri, trase cu violenţă până când fata căzu la pământ şi urlă.

Dubhe se mişcă, încercă să se interpună între Toph şi fată, ca să împiedice ca… Dar Toph fu mai rapid. Scoase dintr-o singură mişcare pumnalul şi i-l înfipse în gât.

— Noapte de infern… nu ne iese nimic cum trebuie.

Ochi albi, deschişi. Ochi fără privire. Ochi acuzatori. Dubhe de data asta privi în gol. Viaţa ei era acolo, pe fundal.

Cu mâna îl strânse pe Toph de gât, îl izbi de zid.

— De ce ai omorât-o?

Îşi ieşise din fire, înnebunită de furie, încât nu-şi dădea seama cât de prostească era întrebarea.

— Retrage-ţi mâna blestemată sau te omor!

Dubhe îi dădu drumul. Nu mai avea suflu. Toph îi trase zgomotos o palmă peste faţă.

Mânia parcă i se potoli, iar acum Dubhe se simţea un înveliş gol.

Toph îşi regăsi calmul şi după acel gest furios o privi cu mai multă înţelegere.

— Este sânge mai mult pentru Thenaar, este un lucru bine făcut.

Dubhe simţea că i se învârte capul.

— Pot să ştiu ce te-a apucat? Ar trebui să fii bucuroasă... şi apoi ai mai avut ocazia să ucizi.

„Ba chiar de prea multe ori. Dar niciodată aşa, niciodată aşa!”

— Acum trebuie să îndeplinim riturile, mişcă-te, zise Toph.

Dubhe închise ochii. Totul devenise pe neaşteptate viu, insuportabil.

Toph se apropie de cadavrul fetei, apoi scoase o sticluţă cu un lichid verde.

— Acum eu fac riturile cu ea, iar tu le vei repeta cu victima ta.

Toph scoase pumnalul şi străpunse cu hotărâre pieptul fetei.

— În acest punct pui sângele în sticluţă... şi o făcu cu grijă... apoi repeţi rugăciunea: „Lui Thenaar, Părintele Triumfătorilor, în aşteptarea zilei lui”. La sfârşit, bei puţin din el.

Duse la buze sticluţa, bău din ea, aproape cu aviditate. Dubhe simţi cum stomacul i se întoarce pe dos, dar în acelaşi timp, în mijlocul greţei, ceva se agita exultând, ceva ce se recunoştea în acel rit macabru.

Fiara.

Toph îi întinse sticluţa.

— Acum tu.

Îi zâmbea, cu un zâmbet de monstru.

Dubhe o luă. Se apropie de cadavrul bătrânului. Scoase pumnalul.

Îşi amintea cuvintele Maestrului.

„A spinteca morţii, a le profana resturile este un act bestial, contrar regulilor crimei. Criminalul loveşte, iar când victima a murit s-a sfârşit. A lovi cadavrul înseamnă a da frâu liber furiei şi sadismului din tine. Exact contrariul a ceea ce face un asasin plătit.”

Dar nu se putea sustrage. De departe Fiara ridica glasul.

„De altfel, acum şi eu sunt o fiară.”

Dubhe repetă ce făcuse Toph. Umplu sticluţa cu sângele preotului.

— Bea o înghiţitură şi apoi umple-o din nou, spuse Toph.

Dubhe privi sticluţa.

„Este hrana Fiarei, ştii că o vrei, căci Fiara eşti tu.”

Apropie buzele de sticluţă, iar Fiara scoase un strigăt.

Ezită.

„Nu pot…”

Ezită încă o clipă.

Apoi, brusc, fără să bea îi trecu sticla lui Toph.

— Să mergem.

Nu aşteptă nici măcar ca el să-i răspundă. Se înfăşură în manta şi ieşi pe uşă. Alergă prin templu şi se aruncă afară, unde vântul îngheţat o izbi în faţă. Ochii şi mintea îi erau pline de imaginea acelei încăperi, bătrânul încă aplecat asupra altarului şi tânăra la pământ, amândoi într-o baltă de sânge. O fată doar puţin mai mare decât ea, o fetiţă lipsită de vină. Nu vedea altceva, în timp ce vântul o asurzea, şi mergea. Abia auzea glasul care o striga, furios, apoi aproape îngrijorat.

21
O MISIUNE SINUCIGAŞĂ

Uşa Consiliului Apelor era zăvorâtă şi Lonerin o fixa frământându-şi mâinile. Nu era prima dată când asista la o şedinţă a Consiliului. De altfel, a fi ucenicul unui mag din Pământul Mării însemna aproape automat a fi implicat în rezistenţa faţă de Dohor. Însă de data asta era diferit, de data asta se simţea tensiunea în aer.

— Ia spune, nu stau cam de prea mult timp acolo înăuntru?

Theana, fata blondă şi plăpândă care şedea lângă el, era la fel de preocupată dacă nu chiar mai mult decât el.

— Situaţia este totuşi dramatică.

— Dar vom ieşi din ea, Lonerin? Şi dacă e sfârşitul?

Lonerin făcu un gest de nervozitate. Ţinea la Theana; deşi ea era mai avansată decât el în antrenament, adesea se simţea nesigură şi el o liniştea, dar acum nu reuşea să-i suporte anxietatea.

— Să stăm aici şi să ne facem griji nu are nici un sens, nu putem face altceva decât să aşteptăm, spuse grosolan.

Theana tăcu îngrijorată, iar tăcerea se lăsă din nou în anticameră. Erau mulţi, acolo, afară. Toţi cei care nu aparţineau Consiliului, dar care, într-un mod sau în altul, făceau parte din rezistenţă.

De altfel, aveau de ce să fie îngrijoraţi. Unul dintre cei mai buni spioni, infiltrat în medii apropiate Breslei, îşi găsise un sfârşit urât, după ce trimisese Consiliului o dare de seamă dramatică plină de prevestiri sumbre.

Conţinutul nu fusese divulgat în întregime, dar cu siguranţă era vorba despre ceva foarte grav, despre o mişcare finală pe care Dohor avea intenţia să o facă.

Lonerin şi-l amintea bine pe spion. Era un tânăr mag, ucenic al maestrului său în trecut, şi o vreme fuseseră apropiaţi. Aramon era numele lui. Îl ajutase deseori cu anumite vrăji care nu-i intrau în cap. Un băiat plinuţ, cu faţa de copil mare, dar destul de ager la minte şi mai ales foarte versat în ştiinţele magiei.

A fost găsit omorât într-o pădurice din apropiere, cu gâtul tăiat.

Lonerin scrâşni din dinţi. Cu siguranţă fusese Breasla. Toţi ştiau că Aramon făcea cercetări în acel sens. Îşi aminti cum cu

câteva zile în urmă maestrul Folwar îi pusese întrebări despre Breaslă.

— Tu o cunoşti mai bine decât noi toţi.

Lonerin tresărise.

— Era vorba despre mama mea, maestre…

— Dar poate că ea ţi-a spus ceva…

— Eram foarte mic.

— Îţi înţeleg durerea, Lonerin, dar când ai venit la mine ai spus că ai dori să o faci să înflorească, să o transformi în ceva util… ăsta este momentul.

Lonerin îşi dădu seama că-şi strânsese atât de tare mâinile încât i se albiseră nodurile. Îşi dădu seama cu furie că amintirea mamei sale îi producea încă prea multă mânie.

— Priveşte!

Glasul Theanei îi întrerupse şirul gândurilor şi-l determină să-şi îndrepte privirea spre uşa Sălii Consiliului. Se deschidea încet.

Prin lumina ce se strecura din interior îi văzu pe regi şi pe magi aşezaţi în jurul marii mese de piatră şi pe maestrul său, cu un aer trist, aşezat în celălalt capăt al sălii, aproape ghemuit în jilţul lui.

Ordonanţa care deschisese uşa se adresă întregii săli.

— Puteţi intra.

Cei prezenţi încercară să păstreze o anumită ordine, dar nu reuşiră să nu se îmbulzească înăuntru.

Lonerin se duse la Folwar, maestrul său, şi se aplecă spre el.

— Vă văd obosit.

Era un bătrân care lăsa o impresie de fragilitate extremă. Mâinile-i erau osoase, iar pielea atât de fină încât se vedea prin ea încrengătura vaselor de sânge; pe creştetul firav avea câteva fire de păr cărunte lungi, până la umeri. Trupul lui zăcea abandonat într-un jilţ prevăzut cu o pereche de roţi de lemn.

Cu mare efort se întoarse către ucenicul lui, îl privi cu nişte ochi albaştri destul de adânci şi-i zâmbi cu blândeţe.

— Sunt doar puţin obosit, Lonerin, nimic mai mult. A fost greu, spuse Folwar.

Băiatul îi puse o mână pe umăr, iar bătrânul i-o strânse. Lonerin se simţi calm pe neaşteptate. Acum avea să afle adevărul.

În timp ce toţi luau loc în marea sală circulară, Lonerin privi în jur. Găsi imediat persoana pe care o căuta, pe cel care-i trezea

întreaga admiraţie: Ido. Era aşezat într-un colţ, în obişnuita ţinută de război pe care o purta de-acum în permanenţă, chiar şi în afara câmpului de luptă: o cuirasă din piele veche şi decolorată, cu sabia la şold prinsă bine, o manta simplă pe umeri, gluga pe jumătate lăsată pe chip, dar nu destul încât să acopere albeaţa spectrală a cicatricii care-i traversa o bună jumătate a părţii stângi a feţei. Lonerin îl privi îndelung. Era un erou al vremurilor trecute, „un vechi combatant incapabil să ţină pasul cu vremurile”, cum se definea adesea el însuşi, o figură legendară ieşită din povestirile pe care îi plăcea să le audă. Deşi avea peste o sută de ani – o vârstă considerabilă chiar şi pentru un gnom, nu părea deloc bătrân. Dacă nu ar fi fost din cauza mulţimii de mici riduri care-i brăzdau faţa şi a pletelor albe lungi, părea încă în plină putere, cu un fizic viguros şi sănătos şi o privire pătrunzătoare. Fusese maestrul lui Nihal, cu peste patruzeci de ani în urmă, şi luase parte în prima linie la lupta împotriva Tiranului pentru care, într-o epocă şi mai îndepărtată, luptase, ca apoi să se alieze cu Pământurile Libere. Timp îndelungat fusese chiar şi General Suprem, după Marele Război, înainte ca Dohor să se lanseze în cucerirea Lumii Pământene.

Contemplarea lui Lonerin fu întreruptă când Dafne, actuala suverană a Ţinutului Pădurilor şi nepoata acelei Astrea care-şi dăduse viaţa în Marele Război, se ridică să vorbească. Lonerin se opri un moment asupra gândului că, dacă se putea naşte ceva bun din acel al nu ştiu câtelea război, aceasta era reunificarea Pământului Apei, acum împărţit între Ţinutul Mlaştinilor, al oamenilor şi Ţinutul Pădurilor, al nimfelor.

Nimfa ridică o mână ca să se facă tăcere.

Era palidă şi diafană ca şi cum ar fi fost făcută din apă pură şi fină ca aerul, şi totuşi frumoasă, de o frumuseţe nepământeană şi tulburătoare. Carnaţia ei deschisă devenea transparentă ca apa printre pletele ei lichide ce i se unduiau în jurul feţei.

— Consiliul a deliberat, spuse cu un glas dulce ca o notă de flaut, reluând cuvintele rituale: şi va expune acum deciziile comitetului director al Alianţei Apelor. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: după cum ştiţi deja, fratele nostru Aramon este pierdut. Înainte de a fi fost vândut Breslei, ne-a trimis un ultim raport despre descoperirile lui din ţinuturile Pământului Nopţii. Cuvintele lui sunt destul de obscure, înşirate în grabă. El lasă să

se înţeleagă că există efectiv o alianţă între Breaslă şi Dohor, lucru pe care-l bănuiam.

Un murmur plin de uluire şi de îngrijorare străbătu sala.

— Acest lucru este în sine destul de îngrijorător, dată fiind puterea pe care Breasla o deţine de-acum aproape asupra unei mari părţi din Lumea Pământeană. Dar devine şi mai îngrijorător însă când Aramon spune că a auzit vorbindu-se despre un mare rit ce s-ar pregăti în sânul sectei, ceva de mare amploare, pomenit de un Asasin de care el s-a apropiat. Aramon, în ultimul raport, ne spune că Asasinul vorbea despre „sfârşitul vremurilor” şi „venirea lui Thenaar”…

Aproape toţi simţiră impulsuri de nelinişte; Lonerin observă că Ido nu se mişca. Rămânea aşezat la locul lui fixând-o pe Dafne cu singurul lui ochi.

— Ştim despre călătoriile lui Dohor în Pământul Nopţii, dar asta ar putea să nu însemne nimic. În acelaşi timp, avem veşti despre mişcări neobişnuite în Pământul cel Mare şi căutări ale unor volume prin pieţe şi biblioteci făcute de oameni de încredere ai lui Dohor. Se pregăteşte ceva şi dispariţia neaşteptată a lui Aramon ne face să ne temem de ce este mai rău.

O tăcere de plumb se aşternu peste auditoriu.

— Având în vedere aceste semne îngrijorătoare, Consiliul a decis că este necesar să cerceteze şi mai profund. La indicaţia generalului Ido, viitoarele noastre cercetări se vor efectua direct în sânul Breslei.

De data asta Ido se mişcă şi îi făcu un semn lui Dafne care se aşeză imediat. Fu rândul lui să se ridice. Glasul lui răguşit umplu sala.

— Dat fiind că propunerea îmi aparţine, este mai bine să vă vorbesc eu despre ea. Adevărata noastră problemă este Breasla.

— Dar nimeni dintre noi nu ştie unde se află, se auzi un glas.

— Însă ştim care este faţada pe care o arată lumii: acel templu pierdut din Pământul Nopţii, replică prompt Ido. De acolo trebuie să plecăm. Să cercetăm prin părţile alea.

— Am făcut-o deja şi nu am ajuns nicăieri, observă aceeaşi persoană dinainte.

— Să spunem adevărul, în tot acest timp am subestimat Breasla, continuă Ido. Am stat şi ne-am uitat cum îşi vede de

treburile ei, cum înfloreşte ca un cancer blestemat. Acum însă este momentul să arătăm o mai mare atenţie.

— Atunci ce propui?

— Un plan în două faze: o anchetă a bazei Breslei şi a modalităţii de a intra în ea şi infiltrarea în interiorul ei.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorăm, generale, făcu un comandant din fundul sălii, cred că este absolut imposibil să ne infiltrăm în Breaslă. Sunt o sectă închisă, nu acceptă oameni din exterior.

— Există Postulanţii, interveni Lonerin.

Vorbise fără să se controleze şi simţi cum îi sare inima din loc când îl văzu pe Ido fixându-şi singurul ochi asupra lui.

— Adică? întrebă generalul.

Lonerin aşteptă o clipă, în timp ce simţea cum mâna maestrului îl strângea ferm.

— Este ceva ce puţini ştiu. Mai bine decât oricine, noi, cei din Pământul Nopţii, faţă de vreun disperat. Când cineva are ceva de cerut zeilor şi a încercat toate căile, se adresează Zeului Negru, lui Thenaar, cum este cunoscut prin părţile mele. Numai că mulţi merg acolo, dar nu se mai întorc…

Tăcerea deveni şi mai densă.

— Şi-atunci? Ce ne facem cu un alt spion mort? Şi-apoi de unde ştim dacă Breasla îi ia? întrebă acelaşi comandant care îl contrazisese pe Ido.

— Generalul a spus că templul este faţada Breslei, nu-i aşa? Ei bine, şi eu cred asta, ştiu.

— Acesta este un lucru destul de interesant… spuse Ido, iar Lonerin se simţi măgulit.

— Deci ce ai propune… cum te numeşti? zise Ido.

— Lonerin, ucenicul maestrului Folwar.

— Bine, Lonerin, ce propui?

— Un bărbat care să se ofere Postulant în templul Zeului Negru. Postulanţii participă la riturile Breslei, aşa se zvoneşte în ţinutul meu. Ei vor primi bărbatul şi îl vor conduce în vizuină.

— Să presupunem că Postulanţii sunt într-adevăr luaţi de Breaslă, spuse Sthay, consilierul Pământului Mării. Cine ne garantează că sunt duşi în vizuina lor? Şi, chiar dacă sunt duşi, cine ne garantează că nu sunt ucişi imediat? Este sinucidere curată!

— Ştiu că nu este aşa.

Lonerin simţi cum un val de sudoare rece îi acoperă fruntea.

— Şi cum de ştii, pe toţi zeii?

— Pentru că… pentru că am cunoscut un Postulant şi i-am văzut… cadavrul… după… după ceva timp, la destul de mult timp, de când… intrase.

Bărbatul tăcu şi la fel şi auditoriul.

— Nu le cunosc riturile şi nici nu vreau să le cunosc. Dar Postulanţii rămân în viaţă… cel puţin pentru o perioadă. Toţi însă dispar în decurs de un an. Prin părţile noastre… uneori… găseam trupurile. Încerca să nu se gândească la acel trup pe care îl văzuse şi a cărui imagine îl umplea încă de o teroare oarbă.

Ido luă din nou cuvântul.

— Va fi încă o sinucidere, dar suntem disperaţi. Dacă este o misiune voluntară, nu găsesc nimic rău în ea. În aceşti ani în care am bătut mii de câmpuri de luptă am făcut lucruri şi mai urâte. Din păcate trebuie să riscăm.

Lonerin tăcu. Nu voia să spună nimic greşit în acel moment. Să scoată la suprafaţă propria durere… motivul pentru care parcursese calea magiei… şi iată ocazia.

Ido reluă:

— Aş merge eu, dar faţa mea este prea cunoscută şi Dohor şi-ar da un braţ sau un picior ca să mă facă bucăţi cu mâinile lui. Nu aş fi bun la nimic. Avem nevoie de cineva pe care Breasla să nu-l cunoască deloc, o faţă nouă pentru Dohor şi ai săi. Un voluntar.

Nimeni nu suflă o vorbă; Ido cuprinse sala cu privirea.

— Nu este o decizie uşoară, sunt conştient, de aceea vă dau răgaz. Până la sfârşitul săptămânii, oricine doreşte să-şi asume povara acestei acţiuni să vină la unul dintre membrii Consiliului să-i comunice. Şedinţa se suspendă.

Îi fu greu să bată la acea uşă. Lonerin îl văzuse de multe ori pe Ido – în toate Consiliile la care asistase –, dar nu avusese niciodată curajul nici să se apropie de el, nici să-i vorbească. Acum simţea cum îi tremură picioarele. Zăbovi câteva clipe, apoi ridică pumnul.

— Îmi imaginez că mă cauţi.

Lonerin tresări şi se întoarse brusc. Ido era în spatele lui.

— Eu…

— Făceam o plimbare. Am fost prea mult timp sub pământ, în viaţa mea, şi palatul ăsta blestemat nu mă lasă să respir.

Trecu prin faţa lui Lonerin şi deschise uşa.

— Intră. Mă aşteptam să vii tu.

Camera era mai degrabă austeră. Ido luă loc la o masă, poftindu-l pe Lonerin să ia loc pe un scaun.

— Eşti aici pentru a te propune drept spion?

Lonerin aprobă din cap.

— Eu cunosc Breasla mai bine decât oricine altcineva.

Ido deveni atent şi-şi sprijini coatele de masă aplecându-se spre băiat.

— Intuisem asta. Explică-mi.

— Am cunoscut un Postulant. Ştiu cum se procedează. Şi cunosc templul. Bine. Am fost acolo de multe ori.

— Cum aşa?

Lonerin se simţi stânjenit.

— Din cauza acelui Postulant pe care-l cunoşteam… Căci… ea mă ducea cu ea, până când au luat-o.

— Aşadar Postulanţii mor?

— Da.

— De unde ştii?

Lonerin aşteptă o clipă înainte de a vorbi.

— Există o groapă comună… nu departe de templu… şi acolo… trupurile… după o vreme… depinde…

Ido se sprijini în scaun.

— De ce vrei să te duci tu?

— Ca să fiu util! Până acum nu am făcut mult şi…

— Cine era Postulantul pe care-l cunoşteai? întrebă pe neaşteptate Ido.

Lonerin tresări.

— Mama, şopti.

Ido se ridică şi se apropie de foc.

— Nu îmi pari a fi persoana cea mai potrivită pentru această misiune.

Lonerin se întoarse.

— Şi de ce?

— Pentru că mama ta a murit din cauza Breslei.

— Nu are legătură cu asta!

— A, nu? Nu mi se pare. Aici nu e nevoie nici de un martir, nici de un răzbunător.

— Nu, eu nu…

Ido îl privi cu un zâmbet.

— Ascultă… Lonerin, eşti tânăr şi plin de idei nebuneşti despre eroism, cele mai multe hrănite de povestea delicată cu mama ta, dar chiar nu merită să mori astfel.

Lonerin lăsă capul în jos.

— Da, sigur că are de-a face cu mama, n-ar putea fi altfel, dar în mod diferit decât vă imaginaţi. Tentaţia răzbunării există clar în mine, dar încerc să o combat şi dintotdeauna, de când s-a întâmplat acel lucru. Şi, într-adevăr, am ales calea magiei şi m-am pus în slujba maestrului Folwar şi a acestui Consiliu. Acum însă cred că pot face mai mult, că pot transforma ceea ce a fost un episod cumplit din istoria mea în ceva util. Eu am văzut-o pe mama în acel templu, i-am văzut pe bărbaţii care au luat-o de-acolo, am văzut cum se face şi o voi face din nou. Şi alţii ar putea să o facă, dacă i-aş instrui, dar de ce să nu mă folosiţi direct pe mine? Cine poate izbândi mai bine în acţiunea asta decât cineva care a văzut deja?

Ido zâmbi din nou.

— Îmi reaminteşti de vremurile bune… Vremurile de odinioară… persoane pe care le-am iubit…

Lonerin nu cedă.

— Daţi-mi şansa asta…

Ido oftă.

— Mâine vom merge înaintea Consiliului. Nu cred că va găsi multe de obiectat, dar tu caută să fii la fel de convingător cum ai fost cu mine. Îi făcu cu ochiul.

Iar Lonerin îi convinse. Repetă în faţa Consiliului ce-i spusese lui Ido, în timp ce maestrul lui îl privea cu o expresie indescifrabilă.

Când se aşeză, Dafne îl scrută un timp.

— Folwar, tu ce părere ai? întrebă în cele din urmă.

Glasul firav al bătrânului răsună neobişnuit de sigur.

— Este deja un mag, iar capacităţile lui magice sunt destul de însemnate. Pe de altă parte, de mult timp lucrează pentru Alianţa Apelor asistându-mă şi îndeplinind sarcini secundare. A fost în contact cu Breasla şi este un lucru important şi apoi este un tânăr destul de hotărât. Nu am nici o obiecţie de adus

alegerii lui, decât cea izvorâtă din afecţiunea profundă pe care o am faţă de el.

Lonerin zâmbi şi maestrul făcu la fel, trist.

— Şi tu, Ido?

Ido îşi mângâie puţin barba cu mâna.

— Cred că este potrivit datorită familiarizării lui cu Breasla şi a scopurilor ce-l mână, pe care le-am găsit foarte înalte. Trebuie doar să sperăm că va reuşi şi că se va întoarce viu printre noi.

— Bine, Lonerin, spuse Dafne încet, acum ieşi şi lasă-i Consiliului timp să hotărască.

Lonerin ieşi închizând uşa după el. Dincolo, mulţimea obişnuită şi în primul rând Theana.

— Este adevărat?

Era îngrijorată, cu mâinile încrucişate la piept, cu ochii aproape în lacrimi.

Lonerin nu ştiu ce să spună. Trăiseră multe împreună în acei ani de ucenicie şi de formare şi ceva îi lega, ceva ce Theana cu siguranţă considera a fi superior prieteniei. Şi totuşi nu-i spusese nimic. O luă delicat de umeri şi o duse într-un loc mai ferit.

— Da, şopti.

Theana începu imediat să plângă.

— Cum ai putut… şi de ce nu mi-ai spus? De ce?

Lonerin simţi că-l strânge ceva în stomac.

— Eu…

— Dar te-ai gândit că ar fi posibil să nu te întorci? Te-ai gândit vreodată? Şi toată ura pe care o simţi faţă de acel loc? La asta ai reflectat?

— Nu are legătură ura…

— Şi la mine, la mine te-ai gândit? Oh, Lonerin…

Se sprijini încet de pieptul lui şi începu să plângă în hohote cum Lonerin nu o mai văzuse niciodată. Încet, înăbuşindu-şi gemetele în stofa tunicii lui. Era ca şi cum dintr-o fată nesigură se transformase pe neaşteptate în femeie.

„Durerea face asta, durerea mi-a făcut şi mie asta, cu ani în urmă.”

O mângâie cu blândeţe pe cap, o sărută uşor pe păr, dar ea nu părea să se liniştească.

— Eu nu vreau să mor, şopti Lonerin. Să nu crezi că vreau să mă jertfesc. Dacă o fac, este pentru că eu cred în mine şi în capacităţile mele.

Uşa se dădu în lături pe neaşteptate, iar acel scurt moment de apropiere dintre cei doi tineri fu întrerupt.

Lonerin fixă sala prin cadrul uşii şi, îndată ce Dafne îl chemă, intră.

— Lonerin… imploră Theana.

El îi sărută mâinile.

— Mă voi întoarce, şi se duse să-şi urmeze destinul.

Plecă din Laodamea, capitala Pământului Apei, în ziua următoare.

— Voi aştepta rapoartele tale magice. Te rog, să fie dese. Dar mai ales, Lonerin, nu-ţi irosi viaţa. Am aprobat ceea ce ai făcut şi cred că poţi ieşi cu viaţă, dar nu trebuie să te pierzi, înţelegi?

Lonerin îl privise pe Folwar mişcat.

— Nu o voi face, maestre, nu o voi face. Voi m-aţi învăţat drumul.

În bagajul de pe umeri, ceva provizii pentru drum, un schimb de haine. Toate lucrurile pe care avea să le abandoneze în apropierea templului, ca să-şi joace mai bine rolul. Într-un săculeţ cusut sub haine, pietrele pentru mesajele magice. Şi încă ceva. Un smoc de păr blond.

— Ia-l spusese Theana în lacrimi. Îţi tăiase tot părul ei lung şi blond. Am supus la vot.

Lonerin se simţea aproape stânjenit. Nu era pregătit pentru acea scenă.

— Eu…

— Ia-l şi eu mă voi simţi ceva mai sigură de întoarcerea ta.

Îl strânse cu furie în palmă. Avea mult de pierdut dacă dădea greş. Un motiv în plus ca să nu se lase cuprins de dorinţa de răzbunare.

— Mă voi întoarce, spuse hotărât.

„Mă voi întoarce şi poate că se va întâmpla ceva cu noi.”

Ea i se prinse de gât, şi-i udă tunica cu lacrimi.

Lonerin o trase spre el.

Ea-i apăsă buzele într-un sărut cast, dulce. Iar el plecă, tulburat şi măgulit, cu inima zăpăcită.

Se gândea acum la acel episod, pe când străbătea călare primele leghe din călătoria către templul Zeului Negru.

„Mă voi întoarce cu orice preţ.”

22
CRIMĂ ÎN PĂDURE
***
TRECUTUL VII

Dubhe şi Maestrul se stabilesc nu departe de Munţii Negri. Capitala Pământului Stâncilor, Repthà, nu este la mare depărtare.

— Se află în munţi, vom ajunge repede, munca este acolo.

Maestrul trebuie să fi fost deja prin acele părţi, căci ştie exact cum să se mişte şi la sosire găsesc imediat un loc unde să tragă.

Noua lor casă este săpată în piatră, asemenea caselor din Repthà, şi probabil fusese abandonată de ceva vreme, căci înăuntru nu se află decât ceva mobilă plină de mucegai, printre pereţi decoloraţi.

Dubhe priveşte totul cu atenţie. Această nouă locuinţă nu are nimic de-a face cu casa din Selva şi îşi dă seama cât de mult s-a îndepărtat de sat şi de acea viaţă.

— Mă aştept ca tu să ai grijă de acest loc, spune Maestrul rece. În fond, eşti o femeie şi aceste lucruri îţi revin ţie.

— Nu-ţi face griji, ai încredere în mine, spune Dubhe, chiar dacă în inima ei se blestemă pentru că nu a ascultat-o niciodată pe mama ei când îi spunea să fie mai interesată de treburile casei. Dar va învăţa şi îşi va da toată silinţa.

Prima perioadă este grea şi cere mult efort, iar Dubhe cu greu reuşeşte să facă faţă noului ritm de viaţă.

Când termină treburile gospodăreşti, se antrenează chiar până târziu în noapte. Maestrul a început să ia lucrurile în serios, este inflexibil şi sever şi cu siguranţă nu se lasă impresionat.

— Nu este o joacă, trebuie să te străduieşti, spune certând-o.

Somnul este mereu puţin, iar dimineaţa trezirea este o dramă.

Dubhe încearcă să fie imediat activă spălându-se cu apă rece, exact aşa cum făcea când trăia la Selva. Dar aici totul este diferit, inclusiv clima. În Pământul Stâncilor vara este scurtă şi, după câteva ploi torenţiale violente, frigul pătrunzător prevesteşte sosirea toamnei. Evident, nu trece mult timp şi Dubhe se îmbolnăveşte.

Maestrul o îngrijeşte cu devotament, dar fără să facă excese. Se mulţumeşte să facă tot ce este necesar pentru vindecarea ei, nimic mai mult.

— Nu ai fost niciodată la munte? îi spune în timp ce pregăteşte una dintre împachetările lui cu ierburi.

Dubhe dă din cap că nu şi umbra unui zâmbet trece pe faţa Maestrului.

— Aici nu este ca în satul tău, aici suntem sus şi iarna soseşte mai devreme. Trebuie să înveţi să te acoperi şi să nu răceşti. În orice caz, te vei obişnui.

De îndată ce Dubhe este în stare să se pună pe picioare, Maestrul reia antrenamentul şi, la scurt timp, decide să meargă la Repthà, centrul regiunii, locul cel mai bun, după el, pentru a găsi de muncă.

De un an, Dohor şi-a pierdut încrederea în Gahar, regele Pământului Stâncilor, şi vrea să pună stăpânire definitiv pe regatul lui. Prin urmare, capitala a devenit un loc al uneltirilor şi al afacerilor suspecte, unde asasinii au viaţă uşoară.

Oraşul nu este departe de casa lor, se ajunge în numai jumătate de zi de mers pe jos, şi se deschide într-o vale strâmtă şi abruptă dincolo de o trecătoare prin munte. Când soseşte, Dubhe observă că aproape toate casele sunt vopsite roşu aprins, dar că în zidurile unora dintre ele există nişte vinişoare din cristal negru care numai aici, din întreaga Lume Pământeană, pătrund în stâncă. Într-adevăr, nu departe, există o mină care a prosperat în timpul Tiranului şi care încă mai este activă. În zilele cu vânt, de pe pământ se ridică o pulbere neagră care străbate străzile oraşului şi pătrunde pe sub haine. Când se întâmplă astfel, oamenii se închid în casă, căci acest praf fin este nociv. Atmosfera devine sumbră, aerul din împrejurimi devine negru şi pulberea întunecă apusul.

Lui Dubhe îi ia ceva timp să se obişnuiască cu toţi gnomii pe care-i întâlneşte. De fiecare dată când îi vede este înfricoşată şi se strânge lângă mantaua Maestrului. El o dă la o parte în mod grosolan.

— Nu face pe fetiţa. Luptă cu fricile tale, mai bine.

În Repthà există şi Ominizi, dar pe stradă se întâlnesc mai ales aceşti omuleţi scunzi şi săltăreţi, acoperiţi de peri şi cu o barbă deasă. Femeile gnomilor însă nu sunt aşa de oribile. Dubhe nu le-a văzut încă, dar se spune că au proporţii neobişnuite, diferite de ale bărbaţilor, şi că nu sunt aşa de ponosite ca tovarăşii lor. Ba dimpotrivă, se zvoneşte că unele dintre ele sunt chiar foarte frumoase.

La prima vedere, Dubhe găseşte Repthà imensă şi ciudată. Practic nu a văzut niciodată altceva decât păduri şi sate, iar acum oraşul i se pare un fel de pădure nemărginită cu case în loc de copaci. Acestea sunt aşa de numeroase încât par suprapuse, iar străzile nu sunt decât nişte treceri înguste, şerpuite.

Dubhe este atrasă şi în acelaşi timp înfricoşată. Percepe în mod clar curentul comploturilor şi al uneltirilor ce se strecoară prin acele uliţe şi ajunge până la palat. Repthá este un oraş doar aparent liniştit, iar faptul că Maestrul i-a interzis să se ducă la palat înseamnă că are un motiv foarte întemeiat.

— Acela este locul în care Breasla îşi face afacerile. Noi trebuie să ne ţinem departe de palat şi să ne mulţumim cu treburi mărunte.

Într-o zi, Dubhe îl întreabă motivul acestui mister atât de mare, şi Maestrul îi explică despre Breaslă, nu fără o anume reticenţă. Dubhe observă că vorbeşte cu un strop de teamă, şi acest fapt o impresionează. Istoria Breslei este un sistem complex de uneltiri şi de rituri care-i aprind imaginaţia bogată, mai ales când află că Breasla trăieşte sub pământ.

— Eu am fost antrenat acolo, încheie Maestrul aproape în treacăt.

Dubhe îl priveşte o clipă cu teamă.

— Şi cum de-ai plecat de-acolo?

— Nu te priveşte, îi retează el imediat vorba. Câteva secunde rămâne tăcut, apoi reia: Breasla este un lucru despre care este mai bine să vorbeşti puţin şi pe care, în orice caz, nu mi-l amintesc cu plăcere. Nu sunt oameni, sunt fiare cei dinăuntru. Dacă ţi-am vorbit despre ei, am făcut-o deoarece trebuie să te fereşti de ei. Să trăieşti în afara Breslei nu este deloc uşor, cele mai bune munci sunt toate pentru ei. Trebuie să înveţi să găseşti spaţii în care să te strecori. De aceea suntem puţini, noi, asasinii independenţi. Dar lucrul cel mai important este să nu ne băgăm în treburile lor, să nu ne aşezăm în drumul lor. A te amesteca totuşi cu ei înseamnă a muri, şi de moartea cea mai cruntă.

După primele călătorii la Repthà, începe munca propriu-zisă, iar pentru Dubhe lucrurile se schimbă.

— În timp ce te voi antrena, tu vei fi asistenta mea, spune într-o seară Maestrul, şi Dubhe simte cum i se umflă inima în piept.

— Mă vei însoţi când voi negocia munca, îmi vei pregăti armele şi când vei fi mai abilă, mă vei însoţi. Vei fi umbra mea.

Lecţiile despre arme încep cum se instalează iarna. Pe moment, sunt doar lecţii mai mult teoretice şi Dubhe le găseşte aproape plictisitoare. Din ce este alcătuit un pumnal şi cum se repară, şi aceleaşi lucruri despre arc, săgeţi, sarbacană şi lasouri. Numai otrăvurile o interesează. Despre multe plante pe care Maestrul le pomeneşte în lecţiile sale, Dubhe nu doar ştie cum arată, ci le cunoaşte şi utilizarea.

Este fascinată de botanică şi se distrează distilând substanţe şi amestecându-le.

— În orice caz, otrava este o armă a începătorilor, dar dacă-ţi place aşa de mult…

Dubhe roşeşte.

— Este interesant…

— Atunci studiază cât vrei, rău nu are cum să-ţi facă.

Dubhe este aşa de pasionată, încât Maestrul îi dăruieşte o carte luată de la Repthà, iar fetiţa o devorează în fiecare seară, la lumina lumânării.

După explicaţiile despre arme, Maestrul începe să o înveţe despre întreţinerea lor şi din acel moment Dubhe este cea care lustruieşte mereu pumnalele, racordează arcul şi pregăteşte chiar săgeţile.

Absoarbe totul ca un burete. Înţelege importanţa calmului, a sângelui-rece şi încet dispare nodul dureros care-i strânge măruntaiele. Poate că vremea vagabondării fără scop, a fricii, a abandonului a luat sfârşit. Acum are o casă şi în scurt timp o muncă. În miezul iernii pentru prima dată Maestrul îi cere să ucidă cu adevărat.

Când o face, Dubhe tresare. Îşi aminteşte ochii albi ai lui Gonar şi descoperă că simte o frică nebună. Dar în fond este şi neliniştită. Vrea să-i demonstreze Maestrului că a învăţat fiecare lecţie şi că nu a fost un capriciu să meargă cu el, într-un anume sens, vrea să-i mulţumească pentru acea dedicare ciudată şi tăcută pe care el i-o rezervă.

— Nu face faţa aia, spune Maestrul, ca şi cum i-ar fi citit gândul. Nu trebuie să ucizi pe nimeni. Doar mergi la vânătoare şi vei învăţa că un om şi un animal sunt foarte asemănători când luptă pentru supravieţuire.

Astfel, Dubhe începe să se familiarizeze cu sângele. Suntem la jumătatea iernii, munţii sunt acoperiţi de un strat de zăpadă albă şi aerul este îngheţat. Sunt puţine animale şi din acest motiv, sarcina dată de Maestru este şi mai complicată.

Primele dăţi ies împreună, aproape întotdeauna la apus sau noaptea, şi adesea totul se rezumă la a căuta urme sau la a sta la pândă, întinşi pe pământ ceasuri nesfârşite.

— Maestre, sunt prea puţine animale…

— Dacă ar fi uşor, nici măcar nu ţi-aş fi cerut să o faci. Este un antrenament, Dubhe, este normal să fie greu şi obositor.

Prima pradă a lui Dubhe este un iepure. Fetiţa începuse să se familiarizeze de puţin timp cu arcul şi nu ţinteşte bine, deşi Maestrul a pus-o să se antreneze ore lungi în spatele casei cu o ţintă. Arcul este tare şi ea aproape că nu reuşeşte să-l întindă.

— Îţi va face bine la muşchi, este comentariul Maestrului.

Ca loviturile ei să fie letale şi să compenseze ochitul defectuos, Dubhe a învăţat să ungă vârfurile săgeţilor cu otravă.

— Este un lucru pe care te las să-l faci numai pentru că eşti la început, clar? Otrava este meşteşugul începătorilor şi al laşilor. Este o metodă la care se recurge numai când toate celelalte au eşuat sau nu pot fi utilizate.

Dubhe are nevoie de ceva timp ca să se aşeze în poziţia de tragere, se încurcă în săgeţi şi trebuie să facă două încercări pentru a fixa una. Iepurele a ciulit urechile, a înţeles.

— Mişcă-te sau va fugi, şopteşte Maestrul.

Dubhe face un efort, dar mâna îi tremură, ocheşte prost şi în cele din urmă trage slab. Nu loveşte iepurele în plin.

— Nu-ţi face griji, este suficientă şi o astfel de lovitură, îi spune Maestrul.

Se duce spre punctul în care se afla iepurele şi Dubhe îl urmează. Animalul este acolo. Are doar o tăietură ce-i înroşeşte blana labei stângi şi totuşi se vede clar că suferă.

Pentru prima dată Dubhe are posibilitatea de a vedea efectul otrăvurilor ei şi imaginea agoniei acelui animal îi va rămâne întipărită pentru totdeauna.

Maestrul trebuie să-şi fi dat seama de asta, de aceea îi zâmbeşte amar.

— Dacă te-ai fi antrenat mai mult să ocheşti, nu ai fi avut nevoie de otravă şi acest animal ar fi murit imediat.

Iepurele este doar prima dintr-o lungă serie de prăzi. Teama de la început se temperează lent şi se transformă în plăcerea de a sta la pândă şi de a vâna, oroarea faţă de sânge slăbeşte şi se instalează obişnuinţa.

Spre sfârşitul iernii, Maestrul o ia cu el la întâlnirile cu clienţii.

— Eşti asistenta mea pe deplin, clar? Deci vei veni cu mine. Meseria de asasin nu constă numai în a ucide, ci şi în a şti să cauţi o muncă şi să negociezi cu cineva o comandă.

Astfel, aproape o dată pe săptămână Dubhe îşi îmbracă mantaua şi merge la Repthà împreună cu Maestrul. Clienţii vin aproape întotdeauna din oraş şi aproape întotdeauna este vorba despre persoane legate de Dohor şi de lumea lui.

Prin faţa ochilor ei trec persoane disperate sau ambiţioase, speriate sau pline de ură şi Dubhe îşi dă seama că mulţi ani cunoscuse doar siguranţa Selvei. Acum însă intră în contact cu latura obscură a Lumii Pământene, o lume care i se dezvăluie haotică, primejdioasă şi nesigură. Multe dintre certitudinile pe care le avea o părăsesc, binele şi răul se confundă şi totul pare să se învârtă vertiginos.

Singurul punct stabil este el, Maestrul.

— Munca noastră nu are morală, Dubhe. Există reguli, desigur, dar nu există binele şi nici răul. Ci supravieţuirea pură, pumnalul şi un om ce trebuie ucis. Ori asta, ori mizeria, moartea noastră…

Dubhe ascultă, asimilează.

— Sigur, decis, aşa trebuie să fii în faţa clientului tău. Să nu-ţi descoperi niciodată faţa, niciodată. Un ucigaş este un om care nu există, nimeni nu trebuie să-i vadă chipul, nici măcar persoanele pe care trebuie să le ucidă. Cu clientul nu trebuie să fii şovăielnic şi nu trebuie să accepţi un preţ mai mic decât cel pe care l-ai stabilit. Preţul rămâne fix şi nu se negociază. Figura ta trebuie să inspire teamă, înţelegi? Numai aşa clientul are încredere în tine.

Maestrul nu o învaţă numai o meserie, o învaţă să trăiască.

Uneori însă Dubhe nu se mai recunoaşte. I se pare că a murit şi că apoi a înviat, trăind două vieţi diferite. Singurul fir subţire

care o leagă de trecutul ei este Gonar, cel care a omorât fetiţa din ea şi care a făcut să se nască asasina.

Dar Dubhe îşi dă seama că săvârşeşte adevărata trecere prima dată când Maestrul o ia cu el pentru o muncă.

I-o spune într-o seară, pe neaşteptate.

— Mâine mă vei însoţi la muncă. A venit momentul să fii asistenta mea. Dubhe rămâne cu lingura în aer. Inima parcă i s-a oprit în loc. Ei? Ce ai?

Încearcă să se controleze.

— Nimic, Maestre. Este foarte bine. Mâine.

De fapt simte cum îi explodează inima în piept. A sosit momentul să vadă cu adevărat cum se munceşte, iar Maestrul vrea ca ea să-i fie nici mai mult, nici mai puţin decât asistentă. Este prinsă între teamă şi mândrie.

Toată noaptea nu se gândeşte decât la asta şi se întreabă ce va trebui să facă, ce rol va avea.

În timpul zilei este încordată şi lustruieşte sprintenă armele, încordează arcul, pregăteşte chiar şi otrăvurile.

Parcă nu mai vine ora prânzului şi când în sfârşit vine, Dubhe are stomacul strâns. Este emoţionată.

— Mănâncă. Trebuie să mănânci mereu bine înainte de o muncă, îi spune Maestrul observând-o.

Dubhe ia lingura şi înghite puţină supă. Apoi prinde curaj.

— Ce vom face azi?

Maestrul zâmbeşte sarcastic.

— Ai aşa mare chef să omori?

— Nu… adică…

Dubhe roşeşte puternic.

— Vei veni doar cu mine şi vei privi. Mi se pare că ai atins un nivel bun, atât cu exerciţiile de agilitate, cât şi cu învăţarea diverselor tehnici. Este momentul să începi să vezi cum se lucrează serios.

Dubhe aprobă din cap. Îşi dă seama cu furie că este aproape uşurată, în fond ar fi fost prea devreme, îşi spune fără prea mare convingere.

— Cum se va desfăşura totul?

— Este o capcană. Este vorba despre o suită formată din câteva persoane care se deplasează spre sud. O bucată de drum trece prin pădure şi acolo vom acţiona. Există un punct al

drumului destul de ferit care se potriveşte de minune pentru noi. Ne vom ascunde în copaci şi vom folosi arcul. Tu vei sta doar şi vei privi. Omul va trece după-amiază devreme, deci se apropie momentul.

Dubhe simte deja adrenalina.

Ultimul act este acela de a controla din nou săgeţile. Dubhe le-a pregătit, dar Maestrul le controlează. Le întoarce pe-o parte şi pe alta cu mâinile, Dubhe aşteaptă răspunsul. În sfârşit, le pune una câte una în tolbă.

— Ai făcut treabă bună, bravo!

Dubhe nu-şi mai încape în piele de mândrie şi aproape uită de teamă.

Când totul este pregătit şi aranjat pe masă, Maestrul se aşază jos şi-i spune şi lui Dubhe să facă acelaşi lucru.

— Mai întâi trebuie să ne concentrăm. Trebuie să ne golim mintea de orice: milă, teamă, orice gând trebuie să dispară şi să rămână doar determinarea asasinului. Esenţial este să ne transformăm într-o armă. Să fim arcul şi săgeata, să nu ne gândim la altceva. Omul pe care trebuie să-l ucidem nu este o persoană, ai înţeles? Nu este nimic. Trebuie să-l priveşti ca şi cum ai privi un animal sau chiar mai puţin de-atât, o bucată de lemn, o piatră. Nu te gândi la el, la rudele lui sau la altceva. Este deja mort.

Dubhe încearcă. Cunoaşte acel exerciţiu, l-a practicat deja alteori. Îl vede pe Maestru aşezat şi încearcă să-l imite. Dar mintea ei nu se goleşte, este prea multă emoţie.

În sfârşit, Maestrul deschide ochii, o priveşte. Este calm. Chiar îi zâmbeşte.

— Nu-i nimic dacă nu reuşeşti prima dată.

Devine serios.

— Dar numai de data asta.

Şi ea dă din cap că da.

Se pun la pândă într-un copac. Maestrul este lângă ea, tăcut. Abia respiră, se mişcă foarte puţin.

Din tolbă extrage trei săgeţi. Este o precauţie, Dubhe ştie asta.

În realitate, are la dispoziţie o singură lovitură. Dacă ar greşi mult însă, ar mai avea încă posibilitatea să tragă a doua oară.

Două le înfige uşor în lemnul de sub el, una o ia în mână. Încearcă mai întâi elasticitatea arcului. L-a racordat bine. Dubhe se simte mândră de munca ei.

Apoi aşteaptă. Acum şi ea respiră încet, dar inima-i bate înnebunită. Poate că până şi Maestrul o aude.

Pe urmă, spre surprinderea ei, el îi ia mâna şi i-o pune pe pieptul lui. Dubhe roşeşte o clipă.

— Auzi? spune el ca şi cum nu şi-ar fi dat seama de nimic. Auzi inima mea?

— Da, Maestre.

— Este calmă. Când ucizi nu trebuie să te laşi târât de nici o emoţie. Este o muncă. Punct.

— Da, Maestre.

Dar Dubhe nu reuşeşte să se concentreze cu adevărat. Mai degrabă este copleşită de acel contact cu Maestrul ei, unul dintre puţinele, de când se cunosc, pentru că el este un om mai degrabă rezervat. Când el îi dă drumul la mână, Dubhe o îndepărtează de la pieptul lui aproape imediat, stânjenită. Se gândeşte la bătaia calmă a acelei inimi şi o compară cu cea neregulată a ei, o inimă pe care nu reuşeşte să o ţină în frâu.

— Concentrează-te, îi şopteşte Maestrul. Ascultă pur şi simplu pădurea, zgomotele ei. Ascultă.

Dubhe se concentrează. Acum reuşeşte. Inima îi bate mai încet, sunetele din jur ajung la ea mai clar.

De aceea aude copitele cailor când sunt încă departe. Le măsoară paşii, aude ecoul unor glasuri pălăvrăgind distrate. Se surprinde gândindu-se la ele. Oamenii ăia nu-şi imaginează nimic. Ultimele clipe din viaţa unui om şi el le petrece sporovăind. Un râs, poate ultimul.

Dubhe îşi încreţeşte fruntea şi îl priveşte pe Maestru. Determinarea lui nu pare a fi afectată de astfel de gânduri. Mâna lui este fermă, expresia lui – concentrată. Introduce săgeata în arc şi întinde coarda cu eleganţă.

Zgomotele sunt puternice, străpung liniştea tomnatică a pădurii.

— Numai de-ar fi durat mai mult…

— Domnul meu, vă puteţi întoarce când doriţi.

— Războiul merge prost, Balak, chiar nu cred că-mi voi mai putea permite astfel de luxuri în viitor.

— Măcar la nunta surorii voastre, da.

„Proiecte. Proiecte destinate să nu se împlinească niciodată”, gândeşte Dubhe.

Glasurile continuă în fundal, dar sunetele pălesc pentru ea, îi ţiuie urechile.

Bărbatul apare printre ramuri, departe. Dubhe cu greu reuşeşte să-i distingă faţa. Şi iată că timpul se dilată la infinit, iar percepţia unei clipe se lărgeşte atât de mult încât cuprinde veşnicia. Bărbatul se mişcă încetinit cumva, iar Dubhe are tot timpul ca să observe ce se întâmplă. Degetele mâinii drepte a Maestrului se relaxează pe neaşteptate.

Vraja se rupe sub zbârnâitul corzii care revine la poziţia iniţială. Zgomotul sec al arcului se contopeşte cu răcnetul de durere al bărbatului, un horcăit care are deja gustul morţii.

Dubhe, uluită, vede cum bărbatul îşi duce în zadar mâna la gât, sângele îi ţâşneşte brusc printre degete, roşu aprins, vâscos. Se ghemuieşte într-o parte, cade încet, iar Dubhe nu-şi poate dezlipi ochii de la scenă. Urmăreşte curba făcută în cădere, asistă la scurta lui agonie.

— La naiba! strigă unul dintre soldaţii din escortă, apoi se aude zgomotul strident al unei săbii scoase din teacă.

O mână pe umăr.

— Trebuie să fugim, mişcă-te.

Maestrul. Se aruncă jos din copac cu o singură săritură, într-o clipă îşi găsesc echilibrul şi fug, aleargă ca nişte dihori în pădure, fără să-i oprească ceva şi fără să-i audă cineva.

Afară din pădure, acoperiţi de mantale, merg liniştiţi spre casă. Nu au de ce să se mai teamă.

S-a terminat. Maestrul e tăcut şi Dubhe este din nou năucită. Simte că ar trebui să o încerce o anumită senzaţie, dar nu înţelege care anume. Reuşeşte să-şi amintească doar glasul omului, vorbăria superficială dinaintea morţii.

Seara, în pat, gândurile-i revin la această întâmplare. Se gândeşte la complimentele Maestrului pentru arc şi săgeţi, la acel bărbat, la Gonar, la toţi morţii pe care i-a văzut, la cât de puţin e nevoie ca să ucizi un om.

Se întoarce în pat fără să poată dormi. Încă o dată se simte confuză, confruntată cu sentimente şi dorinţe contrarii care o sfâşie.

Dubhe îşi ascunde faţa în pernă şi începe să plângă în hohote.

23
SÂNGE

Drumul de întoarcere fu o adevărată fugă. Dubhe merse cât de repede putu, lăsându-l în urmă pe Toph. Din când în când bărbatul o striga iritat, dar ea nu se oprea. O furie întunecată îi invada pieptul, alături de un sentiment surd de vină. I se întâmplase să se simtă vinovată de fiecare dată când ucisese şi totuşi acum era diferit. Poate pentru că se revedea în acea fată pe care Toph o ucisese cu atâta uşurinţă sau poate pentru că Fiara din ea se bucurase de acel spectacol.

— Vrei să nu mai mergi aşa de repede? Opreşte-te, la naiba!

Glasul lui Toph îi provoca greaţă, o greaţă pe care o simţea şi faţă de ea însăşi, de lumea întreagă, de Breasla blestemată care-i furase libertatea şi demnitatea, care o împingea de la o zi la alta în abis.

Simţi cum este înşfăcată cu violenţă.

— Ţi-am spus să nu alergi.

Trebui să se controleze ca să nu-i sară la gât.

— Suntem urmăriţi, idiotule!

Toph o strânse şi mai tare şi o duru, dar Dubhe îşi muşcă buzele ca să nu urle.

— Să nu mai îndrăzneşti vreodată să-mi spui aşa şi încetineşte, că nu mă pot ţine după tine.

Dubhe încetini pasul, dar continuă să-şi ţină capul plecat. Era mai conştientă decât niciodată de propria sclavie.

De-acum ajunseră din nou în apropierea Casei. Pe parcursul întregului drum Dubhe rămăsese tăcută. Mergea încet, cu paşi grei, într-o tăcere deplină. Marşul lung o epuizase. Începuse din nou o ninsoare deasă.

— Nu voi spune nimic nimănui despre ce s-a întâmplat, şopti Toph.

Dubhe se întoarse să-l privească, uluită.

— Nici pentru mine prima crimă nu a fost uşoară… şi chiar dacă tu ai ucis deja, una este să omorâm singuri, alta este să o facem pentru un plan mai mare, pentru Thenaar. Iar apoi Rekla nu ţi-ar da poţiunea… şi te-am văzut la iniţiere… în fine… nu cred că e prea plăcut.

Dubhe îi fixă cizmele care avansau prin zăpadă.

— Nu, într-adevăr.

— Rekla este cumplită, ştiu, reluă Toph. Dar este un geniu, înţelegi? Face multe pentru Thenaar, pentru gloria lui.

Bărbatul scoase sticluţa cu sângele pe care-l adunaseră în seara crimei.

— Uită-te aici.

Dubhe se uită în silă. Nu avea nici o dorinţă să-şi amintească. Privi pe furiş, dar înţelese imediat. Sângele era încă lichid.

— Vezi? Toph mişcă sticluţa, iar sângele se clătină înăuntru. Este lichidul verde de dinainte, acelaşi pe care-l folosim în Nopţile Pierzaniei sau în bazin, la picioarele statuii lui Thenaar. Este o poţiune inventată de ea care face ca sângele să nu se închege. Datorită ei, sângele pe care l-am adunat reuşeşte să ajungă în bazin. Este şi o otravă puternică, dacă vrem. Te omoară prin exsanguinaţie.

Dubhe îşi închipui pentru o clipă acea moarte teribilă şi se strânse şi mai tare în manta. Sufletul ei de botanistă ieşi la lumină şi trecu repede în revistă plantele despre care ştia că aveau proprietăţi anticoagulante.

— Şi asta nu-i tot. Câţi ani crezi că are Rekla?

Dubhe rămase cu gura căscată. Nu se gândise niciodată la asta.

— Cu câţiva ani mai mult decât mine… probabil.

Toph zâmbi.

— Este mai bătrână decât mine… şi, din câte-mi amintesc, a fost mereu aşa… nici măcar nu ştiu câţi ani are, dar parcă este… neschimbată.

Dubhe nu ştiu ce să zică.

— Nimeni nu ştie cum face, dar sigur are legătură cu vreo poţiune de-a ei. Ştiu câte ceva, căci mi-a fost maestră, aşa cum e acum pentru tine. Şi… cred că am văzut-o. Este o poţiune albăstruie, pe care o ia din când în când. Are nişte efecte ciudate. Tu poate că nu ţi-ai dat seama, dar uneori dispare pentru câteva ore sau mult mai rar timp de câteva zile. Cred că îi este rău. Odată, mi s-a întâmplat să o zăresc în acele perioade, era… de nerecunoscut.

Dubhe înregistră imediat acea informaţie, ce i-ar fi putut deveni utilă în planul ei de fugă.

— În ce sens de nerecunoscut?

Toph părea pe neaşteptate mai reticent.

— Am văzut-o de departe… dar era adusă de spate, pielea ei… era ca şi cum şi-ar fi recăpătat brusc anii. Da, cred că e ceva de felul ăsta.

— Unde ai văzut-o?

— De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate… La urma urmei este maestra mea, nu?

— Nu departe de sala cu bazinele, alerga spre un colţ.

Deci acolo trebuia să caute. Să aibă poţiunea era primul pas spre fugă.

Dubhe se opri, Toph făcu la fel.

Templul le apăru brusc în faţă, mare şi întunecat, iar canaturile din bronz ale uşilor străluceau vag în întuneric.

Ajunseseră.

Uşile grele se deschiseră şi apoi se închiseră încet în spatele lui Dubhe şi din nou simţi mirosul închis care pentru ea devenise mirosul Breslei. Statuia o privea sever din capătul templului. Dar de data asta mai era cineva.

Era o persoană aşezată pe una dintre bănci, îngenuncheată ca întotdeauna. Un Postulant. Dubhe îşi aminti imediat de femeia pe care o văzuse prima dată când pusese piciorul în acel loc, când încă mai credea că se putea elibera de blestem pur şi simplu ameninţându-l pe Yeshol.

În timp ce străbătea nava împreună cu Toph, avu timp să-l privească pe acel nou-venit. Avea umerii drepţi, de tânăr. O uşoară agitaţie îi scutura unul din picioare pe pardoseala neagră a templului. Mâinile împreunate erau roşii de sânge închegat. Îndeplinise ritul.

Murmura ceva cu glas scăzut şi Dubhe nu reuşi să-l asculte.

Îi văzu faţa doar o clipă, pe când ea şi Toph se îndreptau spre partea din spatele statuii.

Păr negru mătăsos, un chip de băiat care a crescut prea repede şi o atitudine ciudată, verticală a cuiva care nu şi-a pierdut cu totul speranţa.

Cum trecu pe lângă el, băiatul ridică uşor capul, iar privirile li se încrucişară. Ochi verzi adânci şi câţiva pistrui stinşi pe obrajii roşii de ţăran. O privire deloc disperată, ba chiar vie şi hotărâtă.

„Ce-o face unul ca ăsta aici?” se întrebă Dubhe.

Apoi băiatul lăsă privirea în jos şi se dedică din nou rugăciunii şi de data asta cu glas mai tare şi pe un ton destul de fervent.

Dubhe continuă să-l privească până când ajunseră la picioarele statuii lui Thenaar.

Toph o prinse de braţ.

— Ei bine? Ce tot te uiţi? Este un Biruit, nu este demn de interesul tău. Mai bine roagă-te.

Dubhe aprobă din cap în mod confuz, îngenunche şi se gândi la altceva, în timp ce colegul ei repeta rugăciunea obişnuită.

Apoi se ridicară.

Băiatul era în continuare acolo, în aceeaşi poziţie ca înainte.

Viaţa îşi reluă cursul dintotdeauna, monotonă. Toph se ţinu de cuvânt şi Rekla nu află nimic. În ziua stabilită, în timpul lecţiei obişnuite la templu, femeia scoase din vestă o sticluţă.

— Poţiunea ta.

Astfel Dubhe fu scutită de suferinţele de care avusese parte când nu se supusese în celelalte dăţi.

Mai mult, îşi continuă investigaţiile. Acum avea un loc unde să caute.

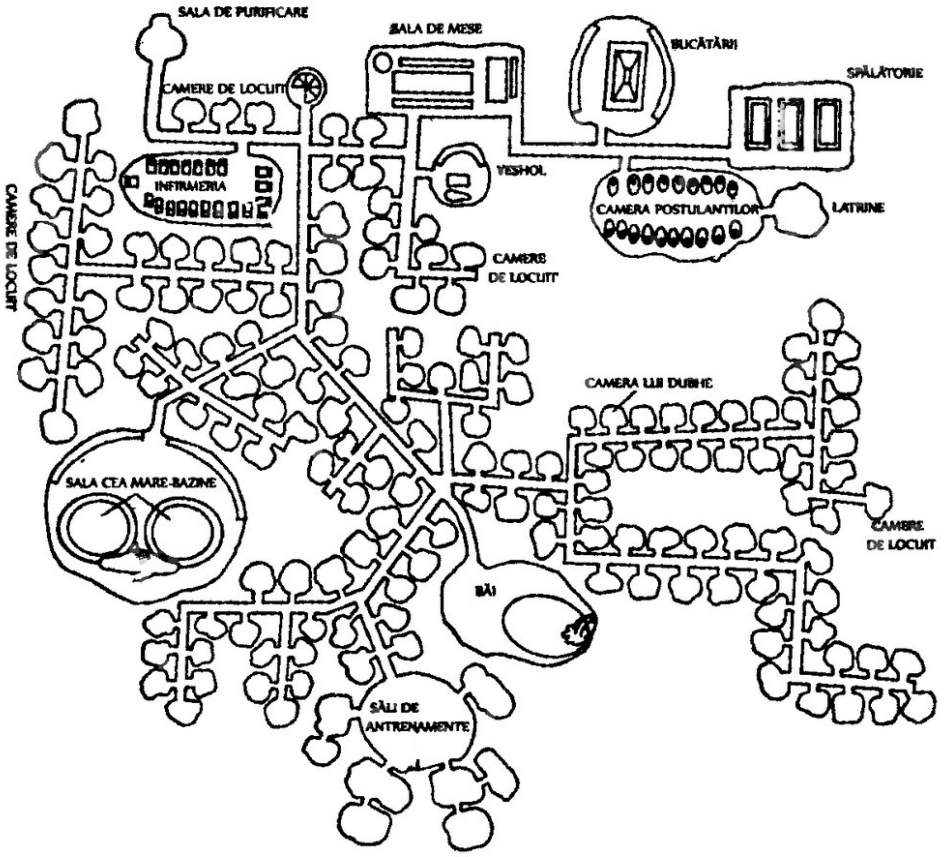

CASA - PRIMUL NIVEL

Începu prin a scrie tot ce ştia despre structura Casei. Până în acel moment, procedase fără vreo metodă, hoinărind încolo şi încoace în timpul nopţii. Era momentul să înceteze şi să-şi fructifice mai bine calităţile.

Luă harta pe care Rekla i-o dăduse în prima zi.

În colţul Marii Săli, sala cu bazine, nu era indicat nimic. Casa începea şi se termina în acel plan unic şi imens pe care-l avea sub ochi. Şi totuşi, trebuia să fie ceva acolo, o uşă secretă, poate...

Pe hartă nu era indicat laboratorul Reklei, semn că planul era parţial.

Deci avea de făcut două lucruri: să încerce să înţeleagă ce anume se afla în colţul Sălii Mari spre care alerga Rekla şi să-i

găsească apoi camera. Probabil, dacă nu chiar sigur, cele două lucruri aveau legătură între ele.

Dubhe începu de la Sala Mare. Prima oară se duse să se plimbe pe-acolo, după prânz.

Nu era multă lume. Cineva vărsa rodul muncii sale în bazin, vreo două persoane se clătinau în ritmul rugăciunii, pe marginea laterală a unuia dintre bazine. Dubhe se aşează într-un colţ.

Tavanul trebuia să fie înalt de cel puţin vreo douăzeci de metri şi era plin de stalactite. Podeaua era netedă şi şlefuită, dar spre marginile grotei se vedeau diverse stalagmite contorsionate care se ridicau spre surorile lor ce atârnau din tavan. De-a lungul pereţilor, se aflau scaune grosolane pe care Dubhe se aşează.

Nimeni nu o privea, dar în orice caz era mai prudent să se prefacă că se roagă, aşa că începu să psalmodieze, cu ochii pe jumătate închişi. Pe sub pleoape, continua să studieze încăperea.

Sala era aproape în întregime ocupată de bazine, două, de dimensiuni enorme. Erau ovale, iar statuia lui Thenaar stătea cu câte un picior în fiecare dintre ele. Era imensă şi aproape atingea tavanul. Prin comparaţie cu ea, statuia lui Aster părea a unui pitic, chiar dacă era de trei ori mai înaltă decât o persoană normală. Cele două statui se sprijineau cu spatele de perete, care aşadar nu era vizibil.

Care anume era colţul sălii la care se referea Toph?

Rekla fu cea care-i întrerupse şirul gândurilor.

— Bine, îmi face plăcere să te găsesc în rugăciune.

Dubhe tresări. Fără nici un motiv, se simţi descoperită.

— De ce faci faţa asta?

Fata încercă să-şi revină în grabă.

— Eram foarte concentrată, iartă-mă.

Rekla aprobă din cap cu gravitate.

— Bravo. Vremurile se apropie şi este bine ca tu să te rogi.

— Se apropie de ce anume?

— Vei afla la momentul potrivit. Acum vino cu mine.

Dubhe ieşi din sală, aruncând în urmă o ultimă privire iscoditoare.

Se întoarse în timpul nopţii când era tăcere deplină. Coridoarele erau aproape complet întunecate şi fiecare pas al ei

părea că este o detunătură puternică. Avea impresia că toţi puteau să o audă.

„Nu te îngrijora, nu faci nimic rău… te duci să te rogi în Sală, este un lucru pe care alţii îl consideră demn de laudă…”

De data asta nu se mulţumi să privească încăperea dintr-un colţ. De data asta o străbătu în întregime. Merse de-a lungul pereţilor, urmă marginea bazinelor. O senzaţie insuportabilă de vomă o cuprinse la mirosul sângelui şi trebui să se sprijine de perete.

„Vrei să pleci sau nu? Curaj!”

Reluă, merse din nou de-a lungul bazinelor, până la capăt, în ciuda unei transpiraţii reci care-i străbătu şira spinării. Nimic. Nu erau alte puncte de trecere, pereţii erau perfect netezi. Doar cele trei coridoare, nimic altceva. Poate că nu exista un motiv adevărat pentru care Rekla alergase acolo când efectul poţiunii era pe sfârşite. Poate că, fanatică cum era, se dusese doar să se roage. Poate că laboratorul se afla în altă parte.

Dubhe simţi brusc un junghi. Îşi duse mâna la piept. I se învârti capul, apoi din nou un junghi, din nou nişte gheare i se înfipseră în carnea pieptului. Inima-i sări o bătaie.

O făcu fără să se gândească. Se îndepărtă în mod automat de bazin. Senzaţia de apăsare slăbi. Dar nu şi teroarea oarbă. Luase poţiunea în urmă cu doar trei zile, de ce Fiara era aşa de puternică? Poate Rekla îi dăduse mai puţin, fără să-i spună?

Închise ochii, încercă să se calmeze.

„Totul este bine.”

Şi, într-adevăr, gheara se retrase.

În acea seară se întoarse încet în camera ei, fiind la fel de precaută ca la dus, dar când se culcă îi luă ceva timp ca să o prindă somnul. Fiara dormea, dar i se părea intolerabil de aproape.

Nu după mult timp de la acea noapte, Casa începu să se anime din nou. Era mai mare agitaţie pe coridoare, iar Rekla părea aproape febrilă.

— A venit momentul sacrificiului.

Numai acest cuvânt avu puterea să-i îngheţe simţurile lui Dubhe.

— Ce înseamnă? întrebă ezitând.

— Sângele din bazin este prea puţin, cred că ai văzut în ziua precedentă când ai fost să te rogi.

Dubhe aprobă abia perceptibil din cap.

— Este timpul să-i oferim sânge proaspăt lui Thenaar, un Postulant este pe punctul de a fi ales. De data asta Toph va săvârşi ritualul. O mare onoare. Este prima dată.

Mâinile lui Dubhe căpătară un tremur uşor. De data asta nu avea să reziste. Era sătulă de orori şi deja-i fusese dificil să susţină misiunea împreună cu Toph.

— Tremuri… spuse cu dispreţ Rekla. Tu nu eşti încă o Triumfătoare, eşti foarte departe… oricât de mult m-aş strădui eu în această privinţă. Ar trebui să tremuri de bucurie…

Dubhe lăsă privirea în jos.

— Peste trei seri este lună nouă, iar noaptea va fi complet întunecată. Atunci vei asista la sacrificiu şi vei înţelege.

Fură trei zile nesfârşite. Dubhe se ruga să nu se termine niciodată, pentru ca timpul să se dilate la infinit, dar oricât de mult încerca să guste fiecare moment, să prelungească orele, timpul alerga din ce în ce mai repede.

— Nu eşti concentrată, îi spunea Sherva, cu fruntea încruntată.

— Scuză-mă, şoptea Dubhe, dar mintea îi era în altă parte.

Sherva era singurul cu care avea o anumită intimitate, singurul în care simţea că ar fi putut avea încredere.

— Ce se va întâmpla în noaptea cu lună nouă?

Bărbatul zâmbi cu amărăciune.

— Asta e? Din acest motiv eşti distrată?

Dubhe îşi frânse mâinile.

— Trebuie să înveţi de la mine, dacă toată povestea este atât de insuportabilă pentru tine. Alung-o din minte, elimin-o. Casa asta, oamenii care trăiesc aici, până şi Thenaar să devină doar mijloace pentru atingerea scopurilor tale.

Scopuri. Care scopuri? Avusese ea vreodată un scop? Şi care era acela acum?

— Dar dacă şi tu urăşti toate astea, de ce eşti aici? întrebă mâhnită.

— Pentru că eu am un obiectiv şi nu există nimic ce nu aş face ca să-l realizez. Vreau să-mi depăşesc limitele, să devin mai bun. Am fost unde era război şi apoi am urmat cei mai buni

maeştri, până când am ajuns în stare să-i ucid. Şi când am devenit atât de puternic încât nimeni dintre cei de-afară nu se putea compara cu mine, am intrat în Breaslă fiind Copil al Morţii. Aici sunt cei mai buni, aici sunt cei cu care trebuia să mă confrunt. Şi nu mă interesează ce atrocităţi comit. Toate astea sunt în afara mea, nu au importanţă. Şi tu, Dubhe, tu care tremuri la fiecare pas, tu care urăşti acest loc, de ce eşti aici?

Dubhe privi în pământ. Nu ştia ce să spună. Ceea ce-i spusese Sherva depăşea puterea ei de înţelegere şi dintr-odată îl transforma în cineva distant. Nu era un fanatic, nu, dar poate ceva şi mai rău.

— Ei bine?

— Ca să-mi salvez viaţa, spuse instinctiv.

— Atunci gândeşte-te numai la asta şi elimină restul. Numai să fii cu adevărat convinsă că vrei să trăieşti. Eşti?

Dubhe îl privi cu un aer pierdut.

— Sigur…

Sherva îi zâmbi.

— Nu are sens să continuăm azi. Te poţi întoarce în camera ta să reflectezi.

Dădu să iasă.

— Dar ce se va întâmpla în noaptea cu lună nouă?

Glasul ei se pierdu în camera goală.

Noaptea cu lună nouă sosi chiar prea curând.

— Astăzi petrecem o mare parte din zi în rugăciune, toate activităţile sunt suspendate, chiar şi lecţiile noastre, îi spuse Rekla în sala de mese.

Dubhe amesteca în castronul cu lapte fără să găsească pofta de a bea.

— Va fi în seara asta?

— Exact.

Ziua se derulă încet şi tot timpul Dubhe se simţi de parcă ar fi fost în transă.

Petrecură dimineaţa în templu, rugându-se. Tânărul care o impresionase în seara întoarcerii dispăruse, cine ştie dacă fusese acceptat în rândul Postulanţilor sau respins. Băncile erau pline de bărbaţi îmbrăcaţi în negru, înfăşuraţi în manta. Se mişcau cu toţii la unison, clătinându-şi încet capetele în ritmul rugăciunii. O mare de capete ca solzii unui singur trup. Litania

umplea aerul, densă, subjugătoare, deformând contururile lucrurilor. Dubhe se aşează lângă Rekla, ca de obicei.

— Roagă-te, îi porunci ea, şi Dubhe se supuse pur şi simplu.

Toph nu era cu ceilalţi. Era aşezat lângă Yeshol, în faţa altarului.

— Mulţumeşte pentru sarcina înaltă ce i-a revenit şi se roagă pentru ca Thenaar să-i dea forţă, îi şopti Rekla.

Pe la jumătatea după-amiezii, Gardiana Otrăvurilor îi întinse sticluţa obişnuită, de data asta mai plină ca de obicei.

Dubhe o privi mirată, luând-o în mâini.

— Vei avea nevoie. Fiara iubeşte riturile noastre.

Rekla zâmbi malefic.

Dubhe strânse sticluţa puternic între degete. O destupă cu mâinile tremurânde, o bău avid până la ultima picătură. Licoarea i se scurse pe gât, rece.

— Hai, vino după mine.

Fu din nou ca dimineaţa. Ceasuri de rugăciune psalmodiată. Trupurile îngrămădite în templu erau identice, Yeshol şi Toph aveau o poziţie identică, în faţa altarului, ca şi cum nu s-ar fi mişcat de-acolo.

Apoi, pe neaşteptate, masa se puse în mişcare.

— Grăbeşte-te, va fi în Sala Mare, o grăbi Rekla.

Dubhe urmă puhoiul de oameni care parcurgeau într-o singură direcţie coridoarele jilave ale Casei.

Sala Mare se deschise în faţa ochilor ei imensă şi ameninţătoare. Era învăluită într-un miros pătrunzător de tămâie care i se urcă imediat la cap şi începu să transpire din cauza căldurii emanate de trupurile îngrămădite acolo şi din cauza vaselor cu jar aşezate în fiecare colţ al sălii ca să o lumineze. Peste fiecare vas cu jăratic fusese pusă o pânză roşie subţire, astfel încât sala, persoanele îngrămădite acolo, totul era scăldat în culoarea sângelui.

Rekla o ţinea cu putere de un braţ. O duse în primele rânduri, unde ar fi putut vedea mai bine.

În faţa bazinelor, aşezat într-un jilţ de fildeş, se afla Yeshol, absorbit. Freamătul era asurzitor. Se auzeau glasuri exaltate, bucuroase.

Apoi Yeshol se ridică şi imediat se făcu tăcere.

— După lungi nopţi de aşteptare, a venit din nou momentul sacrificiului. Au fost luni bune, acestea. Întoarcerea unei surori

care a rătăcit timp îndelungat, multe noi afaceri pentru Breaslă, mult sânge. Zi după zi, se apropie momentul în care Mesagerul lui Thenaar se va întoarce la noi, arătându-ne drumul.

Făcu o pauză teatrală şi toţi, până şi Dubhe, îşi ţinură răsuflarea.

— Sacrificiul din această seară va fi un gest de mulţumire adus lui Thenaar pentru că nu ne-a abandonat în lungii ani de exil şi pentru că ne-a oferit în sfârşit renaşterea. Îl rugăm să ne acorde în continuare favorurile lui, să ne ajute să facem ultimul pas care ne desparte de victoria finală, pentru ca în sfârşit să strălucească gloria lui.

În sfârşit, tăcu şi se aşeză din nou.

Dintr-o parte pe care Dubhe nu reuşi să o identifice clar, ieşiră cei doi energumeni care oficiaseră şi la iniţierea ei. Duceau cu ei un bărbat, târându-l de braţe. Dubhe îl recunoscu. Îl văzuse în rândurile Postulanţilor. Era îmbrăcat cu o tunică imaculată şi trupul lui era complet abandonat în mâinile celor doi bărbaţi. Picioarele-i se târşâiau pe jos, capul i se bălăngănea la fiecare pas. Nu era însă complet inconştient. Gura i se mişca încet, ca pentru a bolborosi ceva, şi ochii îi erau pe jumătate închişi.

În spatele bărbatului, venea Toph, cu un lung pumnal negru în mâini.

Dubhe înţelese. Îşi lăsă capul în jos, dar Rekla o apucă de bărbie şi i-l ridică.

— Este un moment mare. Priveşte şi roagă-te.

Micul grup înaintă, până când se opri în faţa celor două bazine. Toph se opri, îngenunche în faţa lui Yeshol.

— Thenaar să te binecuvânteze, el care te-a ales pentru această sarcină măreaţă, spuse Gardianul Suprem pe un ton solemn, şi să-ţi călăuzească mâna în timpul sacrificiului!

Toph se ridică din nou şi se întoarse cu spatele la mulţime. Yeshol se dădu la o parte şi începu să conducă rugăciunea.

De data asta fu diferită de rugăciunea de dimineaţă şi de după-amiază. Glasurile se ridicară, ca nişte tunete, exaltarea cuprinse mulţimea, dintr-un capăt în celălalt al adunării.

Două lanţuri atârnau dintr-o mână a statuii lui Thenaar. Cei doi bărbaţi îl târâră pe Postulant până acolo, cu picioarele deja înmuiate în sângele din bazin, şi-l prinseră în lanţuri. Bărbatul nu se împotrivi. Blând, lăsă ca cei doi zdrahoni să-i facă tot ce doreau. Buzele lui continuau să se mişte neîncetat, capul îi era

în continuare plecat, răpus de o oboseală extremă. Nici măcar nu privi în jur, dar continuă să rămână absorbit în toropeala lui.

Dubhe se gândi din nou la tânărul pe care-l văzuse în templu, la ochii lui ageri, la aerul lui sigur. Şi-l imagină în locul acelui bărbat şi într-o străfulgerare se văzu pe ea legată de statuie, şi Fiara înaintea ei, gata să o devoreze.

I se învârtea capul, dar mâna de oţel a Reklei care-i strângea braţul o împiedică să cadă.

— Lasă-mă… şopti.

Gardiana o strânse până o duru.

— Priveşte, priveşte triumful lui Thenaar!

Rugăciunea se ridică tot mai sus, deja devenise aproape un strigăt. Bărbatul era singur la picioarele statuii. Toph începu să meargă spre el cu paşi lenţi, cu pumnalul în mâini. Expresia obişnuită de insolenţă pe care o avea întipărită pe chip se transfigurase într-o bucurie nebună, într-o siguranţă soră cu delirul.

Plasă lovitura în piept. O lovitură de maestru, de adevărat ucigaş. Bărbatul nu scoase nici măcar un geamăt. Ridică doar capul, cu o expresie de uluire pe chip. Timp de o clipă totul se opri. Sângele pe tăiş, pumnalul, glasurile. Când Toph retrase pumnalul, mulţimea explodă odată cu sângele, care începu să ţâşnească, revărsându-se în bazin.

Se declanşă delirul. În jurul ei toţi strigau de bucurie, iar Rekla îi dădu drumul ca să se alăture jubilării. Şi Dubhe putu simţi în mod clar Fiara care se mişca la unison cu mulţimea, iar ochii ei nu reuşeau să se desprindă de acel spectacol care îi provoca repulsie şi o atrăgea. Era confruntată cu setea de sânge şi oroarea faţă de tot, mila faţă de un om ucis fără motiv.

Probabil că îşi învinse teama de Fiară, căci, cu un ultim impuls, Dubhe găsi puterea de a-şi desprinde picioarele de pe pardoseală, de a se întoarce şi de a o lua la fugă ca o nebună. Se împiedică de trupurile celor prezenţi care jubilau, îşi croi drum cu furie şi disperare, până când ajunse la ieşire. Alergă şi tot alergă până când ajunse pe un coridor înfundat şi se izbi de a nu ştiu câta statuie a lui Thenaar, una dintre numeroasele răspândite prin Casă.

Rânjetul lui malefic i se adresa exclusiv ei. Era zâmbetul insolent al învingătorului.

Dubhe căzu în genunchi şi plânse fără încetare.

24
O ZI DIN VIAŢA UNUI POSTULANT

Când Lonerin se prezentase drept candidat lui Ido pentru misiune, era sigur de ceea ce făcea.

Acum nu mai era atât de convins. Erau momente în care i se părea că dorinţa de răzbunare pe care reuşise timp de mulţi ani să o ţină sub control ieşea la suprafaţă dominatoare şi arunca o umbră întunecată asupra întregii sale misiuni. Alteori însă credea că nimic nu ar mai fi putut fi ca înainte, căci trecuseră mulţi ani, căci maestrul Folwar îi dăduse o învăţătură bună, căci acum exista Theana. În sfârşit, uneori, pe neaşteptate, îl cuprindea gândul morţii, o realitate cu care niciodată nu ştiuse să se confrunte. Implacabilă, îi revenea în minte singura imagine pe care o avea despre moarte, acel corp mutilat, aruncat într-o groapă împreună cu celelalte. Avea să fie şi pentru el aşa? Poate asta era ceea ce voia cu adevărat, ce-şi dorise întotdeauna în mod inconştient, de când mama lui luase decizia ce avea să-i schimbe viaţa?

Trecând prin natura adormită a Pământului Apelor, apoi la vale, spre deşertul din Pământul cel Mare, şi apoi mai departe, în întunericul veşnic al Pământului Nopţii, pas cu pas drumul lui se transforma într-o călătorie înapoi în timp. Ca şi cum redevenea copil, amintindu-şi lucruri pe care le credea uitate de mult.

Când ajunse în Pământul Nopţii totul deveni mai clar şi insuportabil. Era ţinutul lui, dar plecase de mulţi ani de-acolo. Puţin după moartea mamei, fusese trimis de nişte rude, ţărani, în Nord, în Pământul Mării. Avea opt ani şi de-atunci nu mai pusese piciorul în ţara lui natală.

Apusul îl izbi pe neaşteptate. Călătorea absorbit în gândurile lui şi când îşi ridicase ochii de la drum, văzuse soarele coborând pe cea din urmă fâşie de câmpie.

Un bărbat pe care nu l-a mai văzut niciodată, care cu numai două zile înainte s-a prezentat ca fiind unchiul lui, acum îl duce de-acolo cu căruţa lui. Lonerin nu a mai văzut soarele niciodată în viaţa lui sau, dacă l-a văzut, era prea mic ca să-şi poată aminti. Cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, vede un disc de un roşu orbitor abia înaintând pe fundalul unei privelişti dezolante.

— Nu te mai smiorcăi, chiar plângi după blestematul ăsta de pământ întunecat? O să vezi ce frumos este Pământul Mării! Marea este cel mai frumos lucru din lume.

Cum să-i explice că nu e vorba despre dorul de acel loc, nici despre întunericul lui. Este mai degrabă furie. Este durerea produsă de faptul că trebuie să părăsească acel loc în care murise mama lui şi fără să o fi răzbunat în vreun fel.

Şi între timp soarele se ridică implacabil şi îi răneşte ochii, încât vrea să-i închidă. Chiar şi prin pleoape pătrunde acea lumină invadatoare, şi totul devine roşu ca sângele, în timp ce căldura îi arde pielea feţei.

Lonerin încercă să nu se lase abătut de nostalgie, ci mai degrabă îşi făcu curaj, în timp ce întunericul îl înfăşură ca o pătură veche. Într-un fel era liniştitor, ca şi cum s-ar fi întors în sfârşit acasă. Dar o casă adevărată nu mai exista, Lonerin ştia bine, iar în locul ei era un nod de furie ce-şi făcea încet loc la suprafaţa conştiinţei.

Îşi amintea bine drumul către templu.

— Unde mergem?

În jurul lui, mărăcini şi roadele luminescente ale pământului său. Îl ţine de mână o femeie, femeia cu care mama lui l-a lăsat cu zile bune în urmă, fără prea multe explicaţii.

— La templul Zeului Negru.

Lonerin a auzit despre el de la tovarăşii lui de joacă. Este un nume care are darul de a-l speria numai auzindu-l.

— Şi de ce?

Femeia ezită.

— Să-i arătăm mamei tale că sacrificiul ei nu mai este necesar.

Lonerin nu înţelege, dar nu pune alte întrebări.

— Dacă nu e deja prea târziu, adaugă femeia cu vocea-i tremurândă.

În timp ce înainta, Lonerin se gândea la mama lui. Anii îi erodaseră chipul, iar imaginile pe care le păstra despre ea erau neclare. Era o femeie frumoasă, brunetă ca şi el, dar nu avea alte amintiri clare. Şi suferea din această cauză. Îi fusese mereu dor de ea, din prima zi când, încă bolnav, fusese dus acasă la

acea prietenă. Simţise întotdeauna un gol în viaţa lui. Dar mersese înainte, devenise un mag bun, un conspirator, de-a dreptul, o persoană cu idei măreţe despre libertate şi cu un curaj ieşit din comun. Astfel îl descria Theana, astfel îl vedeau mulţi. O imagine în care el nu reuşea să se recunoască.

Lonerin şi-o imagina pe acea femeie al cărei chip nu reuşea să şi-l amintească străbătând acelaşi drum, mişcată de o determinare infinit mai mare decât a lui. O femeie singură, în mijlocul acelui întuneric, îndreptându-se în mod conştient către moarte.

O bucată de vreme aproape că o urâse. De ce plecase, de ce voise să-i facă acel cadou înspăimântător şi cumplit, viaţa lui în schimbul vieţii ei? Nu ar fi făcut mai bine să rămână, poate chiar văzându-l cum moare, dar fără să-l abandoneze?

Fusese o perioadă scurtă. Ura faţă de Breaslă era mult mai mare şi era mai puternică decât orice. Şi acum o simţea zvâcnind.

În sfârşit, imensul templu începea să se distingă la orizont. Era aşezat într-un loc pustiu şi neted, de aceea era uşor să-l zăreşti. Lonerin ar fi jurat că acesta era un lucru intenţionat. Trebuia să se vadă de departe şi să pară mereu imposibil de atins. Postulantul trebuia să tânjească după acel loc al morţii ca după un izvor cu apă, trebuia să dorească cu înflăcărare să ajungă la el şi să se chinuie ca să reuşească. Astfel, odată ajuns, orice fărâmă de rezistenţă, orice umbră de îndoială să se şteargă.

— Unde este mama?

Femeia de lângă el îşi întinde gâtul, priveşte în jur. Nu este nimeni în templu, decât două persoane care se leagănă încovoiate pe bănci.

— Unde este?

După acea călătorie lungă, Lonerin doreşte să o vadă imediat. Şi apoi acel loc este întunecat, îngrozitor, iar statuia din capătul navei este rea.

Se apropie de bănci, femeia priveşte chipurile bărbaţilor îngenunchează. Lonerin face la fel.

Sunt concentraţi, iar chipurile lor i se par îngrozitor de asemănătoare. Cu ochii închişi, cu gura care mormăie o rugăciune oarecare, monotonă, pe care el nu o înţelege, cu

mâinile împreunate susţinându-şi fruntea, stropite cu sânge. Există ceva în ei care scapă puterii lui de înţelegere, care îl impresionează. Nu este numai sângele. Este mai degrabă atitudinea lor, chipurile lor lipsite de expresie. I se par nişte himere şi i se face frică.

Femeia, pune o mână pe umărul unuia din ei.

— Aţi văzut o femeie brunetă mai degrabă slabă, de prin aceste părţi? Are ochii verzi, are douăzeci şi cinci de ani, poartă o rochie albăstruie.

Bărbatul nu catadicseşte să o privească şi, deşi femeia continuă să-l scuture, rămâne impasibil la locul lui, să se roage, ca şi cum nu ar exista nimic în afară de rugăciunea lui.

Femeia încearcă şi cu celălalt, apoi începe să strige, dar, oricât de mult scandal ar face, nimeni nu o ascultă.

În sfârşit, sosesc bărbaţii în negru.

— Aici înăuntru oamenii se roagă, femeie, hai, pleacă.

Femeia repetă întrebarea pe care a pus-o deja celor două năluci.

Îi râd în faţă.

— Nu este nici o femeie ca asta aici.

— Nu se poate, căci mi-a spus că va veni aici, am văzut-o pornind pe drumul...

— Aici oamenii se roagă. Pleacă.

Îi alungă în mod brutal şi Lonerin continuă să plângă şi îşi strigă mama. Poate este aproape, poate îl aude.

— Spuneţi-i că fiul ei este sănătos! Spuneţi-i că nu mai e nevoie să se sacrifice aici!

Uşile se închid implacabile peste acele cuvinte.

Lonerin se opri nu departe de uşa templului. Se aşeză jos. Închise ochii şi instinctiv duse mâinile la săculeţul cu părul Theanei. Se gândise mult la ea în acele zile. Nu i se mai întâmplase înainte. Învăţaseră împreună, fuseseră foarte buni prieteni şi Lonerin ştiuse dintotdeauna că fata avea o slăbiciune pentru el. Nu crezuse niciodată că va simţi şi el acelaşi lucru pentru ea. Pur şi simplu să înveţe, să devină un mag bun, să lupte pentru Consiliul Apelor i se păreau lucruri infinit mai importante decât ea. Dar din momentul sărutului ceva se schimbase şi pe neaşteptate, Theana i se păruse singurul lucru concret, palpabil care-i rămăsese.

Strânse săculeţul, simţi duritatea pietrelor pe care le va folosi pentru vrăji, dar mai ales textura moale a şuviţelor ei.

Era pregătit?

Da. Nu destul, dar cine putea fi cu adevărat pregătit?

Era pregătit chiar şi pentru moarte?

Imaginea trupului mutilat îi invadă mintea.

Da, la naiba, dacă ar fi fost nevoie, era gata şi pentru asta.

Şi să supravieţuiască? Era pregătit să supravieţuiască şi să se întoarcă la Theana?

Se ridică şi se opri în faţa canaturilor. I se păru că aude ecoul cuvintelor pe care prietena mamei lui le aruncase spre acea uşă închisă. Acolo, în faţa lui, găsi răspunsul pe care-l căuta. Nu avea să profaneze vechiul sacrificiu al mamei lui. Avea să facă tot ceea ce trebuia şi avea să iasă de-acolo viu şi nevătămat.

Deschise cu greu un canat, iar întunericul din interior, mai profund şi mai dens decât noaptea de-afară, îl înghiţi.

Totul era ca în amintirile lui. Băncile pline de praf, statuia cu rânjetul ei malefic, insuportabil pe buze, suita formată din celelalte statui monstruoase din nişele laterale.

Thenaar. Iată-l, cel care devorase viaţa mamei lui şi odată cu a ei, viaţa a mii de persoane.

Înaintă cu hotărâre de-a lungul navei. Inima-i bubuia în piept.

Se apropie de o coloană şi-şi frecă mâna de ea. Suprafaţa zgrunţuroasă şi tăioasă a cristalului negru îl răni imediat. Era atât de ascuţită, încât la început tăieturile nici măcar nu-l dureră. Durerea veni puţin după, odată cu sângele.

Stărui şi-şi trecu din nou mâna rănită peste coloană, strângând din dinţi. Apoi îşi desprinse mâna şi o încleştă. Câţiva stropi de sânge picurară pe podea.

Cu un calm neobişnuit, se aşeză pe una din bănci, chiar sub statuie, în continuare cu capul plecat.

Îşi adună ideile. Acum venea partea cea mai grea. Să rămână acolo înăuntru să se roage, timp îndelungat şi fără hrană, pierzându-se în acea rugăciune psalmodiată. Trebuia să se transforme într-o nălucă, asemenea imaginilor pe care le păstra în amintirile lui despre bărbaţii din templu, dar în acelaşi timp să rămână prezent pentru sine, în ciuda lipsurilor, conştient de misiunea lui şi de obiectivul lui.

Îngenunche foarte încet. Scândura pentru îngenuncheat de sub bancă era tare şi, în foarte scurt timp, genunchii începură

să-l doară. Nu se gândi la asta, ci preferă să-şi împreuneze mâinile însângerate. Mirosul de sânge îi înţepă nările. Îşi sprijini fruntea în mâini şi începu să-şi bolborosească dorinţa. Aventura începuse.

Fu o aşteptare destul de lungă, mai lungă decât şi-ar fi imaginat. În prima zi, nu veni nimeni. Templul răsuna doar de zgomotul vântului. În mintea lui amintirile răsăreau amestecate, fragmentate.

Cearşafuri albe, atât de albe încât îi răneau ochii. O cameră care avea tendinţa ciudată şi enervantă de a se învârti sub ochii lui, făcând să i se întoarcă stomacul pe dos. Un glas.

— Hai, micuţule, hai... nu te îngrijora... trece, trece...

Întunericul, încă o dată glasul mamei lui, îngrijorată, agitată şi al unei alte femei.

— Nu se poate, nu se poate!

— S-a răspândit printre copii... ştii bine...

— Dar nu copilul meu!

O casă nouă, mai mare şi vecina cumsecade care-l priveşte îngrijorată. Din nou întunericul şi din nou glasuri în delirul febrei.

— E o nebunie, acolo se moare, Gadara!

— El e pe moarte, înţelegi? Şi eu nu pot suporta!

— Dar poate că un alt preot sau un mag...

— Nu se vindecă, ştii asta...

— Unii se vindecă... ai încredere...

— Încrederea nu este suficientă. Îmi voi da viaţa, iar Zeul Negru îl va salva.

A doua zi trecu cineva prin templu, dimineaţa. Lonerin îi recunoscu imediat pe Asasini. Inima-i sări din loc şi speră ca totul să fi mers fără probleme, ca după o aşteptare atât de scurtă să-l fi ales deja. Dar cei doi îşi văzură de drumul lor.

Lonerin îi privi pe furiş. Erau un bărbat şi o fată destul de tânără. El nu catadicsi să-i arunce nici măcar o privire, dar ea era diferită. Se uită la el o clipă şi Lonerin fu uimit să vadă în acea privire multă milă.

Trebuia să fie cu vreo doi ani mai mică decât el, dar faţa ei de femeie tânără avea o expresie neobişnuită de adultă. Era

drăguță, deși era slabă și nu prea înaltă, și era tristă, Lonerin înțelese imediat.

Nu văzuse mulți Asasini în viața lui, erau șireți și cameleonici, loveau și apoi dispăreau, dar din ceea ce auzise vorbindu-se despre ei își făcuse o idee cât de cât despre cum ar trebui să fie.

Dacă bărbatul corespundea acelei imagini mentale, ea nu.

Începând din a doua zi, noțiunea timpului se tulbură. Setea îl ardea, foamea îl sfâșia, genunchii îi erau amorțiți și plini de răni. Dormea puțin, așezat pe bancă, și se trezea des, ca să reînceapă spectacolul. Simțea cum dispare, ca și cum începea să se risipească în aer.

„Mama a rezistat și a rezistat pentru mine. Și eu trebuie să rezist.”

În sfârșit, bărbatul veni. Îmbrăcat în negru ca toți ceilalți. Se apropie de el destul de prudent și privindu-l cu dispreț.

— Ridică-te.

Porunca veni de undeva de foarte departe, dar Lonerin mai avea încă acel strop de conștiință de sine care-i permitea să înțeleagă cât de delicat era acel moment.

Se ghemui pe bancă. Genunchii păreau că nu voiau să se decontracteze.

— De ce te afli aici?

Lonerin trebui să facă vreo două încercări ca să reușească să articuleze cuvinte cu sens și inteligibile.

— Ca să-l implor pe Zeul Negru.

— Se numește Thenaar, prostule.

— Thenaar, repetă Lonerin.

— Sunt o grămadă de zei, de ce ai venit aici?

Lui Lonerin îi venea greu să-și adune ideile și de aceea avu nevoie de ceva timp ca să răspundă.

— Pentru că Thenaar este cel mai puternic, numai el poate… să răspundă la… ruga mea.

Bărbatul dădu din cap în semn că da.

— Și care ar fi ruga?

Lonerin se concentră încă o dată. Minciuna aproape se pierdu în suferința acelor zile.

— Sora mea…

— Ce e cu sora ta?

— Este bolnavă… foarte bolnavă…
Asta era minciuna pe care şi-o pregătise.
— De ce boală?
Lonerin trebui să se gândească. Asta nu-şi amintea.
— Febră roşie.
O amintire îi reveni cu putere.

Este în pat, întins. Respiră cu dificultate, dar este conştient şi priveşte tavanul. Din când în când, o bătrână apare de undeva. Când dispare, începe să vorbească.
— Este febră roşie.
— Nu se poate.
Mama lui.
— O fi luat-o de la vreun copil. Este grav, pierde mult sânge.

— Foarte grav?
— Este pe moarte.

În ritmul ăsta, în mai puţin de o lună va muri.
O tăcere năucă, a mamei lui.

— Un caz disperat…
— Thenaar poate… ştiu asta… l-am rugat… l-am implorat… el…
Îl podidiră lacrimile. Plângea pentru trecut şi pentru mama lui. Cu siguranţă, ea rostise aceleaşi cuvinte.
Bărbatul scoase o pânză neagră.
— Atunci linişteşte-te, căci Thenaar ţi-a răspuns. Vei veni în Casă şi vei aştepta rândul sacrificiului tău. Atunci Thenaar îţi va da ce doreşti.
— Mulţumesc… mulţumesc… şopti Lonerin în timp ce bărbatul îl lega la ochi în mod grosolan.
Ca prin vis, simţi cum este ridicat de subsuori. Nu se putea ţine pe picioare, iar bărbatul trebui să-l ajute. Îl roti pe loc de câteva ori, apoi îl conduse undeva, dar Lonerin era prea istovit ca să poată înţelege în ce direcţie se îndreptau.

La început îl călăuziră mirosurile şi sunetele. Fum, umezeală, miros de mâncare care-i făcea să i se învârtă capul şi să-i

ghiorăie stomacul, şi apoi zgomot de oale, mormăieli şi glasuri distincte.

— Iată un nou-venit. Ajutaţi-l să-şi revină, ca de obicei.

Îl lăsară legat la ochi încă puţin, îl conduseră prin coridoare întunecate şi umede. Când îi dădură jos legătura, nu reuşea să deschidă ochii. Cineva îl susţinea, dar nu reuşea să-i vadă faţa.

— Curaj, aproape am ajuns.

Ajunseră în sfârşit într-o cameră mare cu multe culcuşuri pe jos. Nu erau decât o mână de paie acoperite de nişte zdrenţe drept învelitoare. Însoţitorul îl direcţionă spre un culcuş gol şi-l lăsă acolo.

Lonerin oftă de plăcere, apoi ridică ochii spre însoţitorul lui. Era un bătrân ca vai de el şi cu faţa brăzdată de o lungă cicatrice, îi zâmbi trist. Apoi îi puse în mână o pâine rotundă, caldă, îmbietoare şi o bucată mare de brânză. Lonerin se aruncă asupra lor cu lăcomie. Le termină din câteva înghiţituri. Bătrânul îi întinse o carafă cu apă pe care băiatul o sorbi repede.

— Acum odihneşte-te. Ai dreptul la două zile în pat, apoi va trebui să munceşti.

Lonerin încuviinţă din cap în semn de aprobare.

Zgomotul paşilor bătrânului care se îndepărta nu se stinsese, iar el dormea deja.

Se întâmplă cum fusese informat. Se odihni două zile în camera comună, dormind şi mâncând. Mesele erau mai degrabă frugale, dar suficiente ca să se înzdrăvenească.

Întotdeauna bătrânul îi aducea mâncare. Nu schimbaseră mai mult de câteva cuvinte şi câte un zâmbet confuz şi, în general, Postulanţii nu păreau să vorbească prea mult între ei. Ieşeau din camera cea mare foarte devreme, se întorceau destul de târziu şi mereu însoţiţi de acelaşi bărbat care venise să-l ia pe el din templu.

Erau şi alţi Asasini care-l ajutau. Erau cinci tineri, cu toţii îmbrăcaţi în negru, şi păreau să-i coordoneze pe Postulanţi. Unul dintre ei venea adesea să vadă ce făcea în camera mare, când rămânea singur. Evident, Postulanţii erau bine controlaţi. Cu atât mai bine, se aşteptase la asta.

Când se găsi faţă-n faţă cu unul dintre Asasini pentru prima dată însă nu fu uşor. Încercă să-i ghicească vârsta, se întrebă

dacă ar fi putut fi el ucigaşul mamei lui sau dacă asistase la agonia ei.

Trebui să-şi încleşteze pumnii, până când unghiile-i intrară în carne şi numai când simţi durerea reuşi să se calmeze, să privească acele persoane fără dorinţa nebună de a le ucide şi a distruge misiunea.

Prima seară, în tăcere, scoase pietrele. O făcu în toiul nopţii, în timp ce dormeau cu toţii în marea sală. Unul dintre cei cinci stătea de pază afară la uşă, dar moţăia. Recită cuvintele cu glas foarte scăzut, acoperind cu mâna lumina slabă pe care pietrele magice ale vrăjii le emanau în momentul în care rostea formula.

Primul lui mesaj din misiune consta într-un singur cuvânt: „Înăuntru”.

În seara zilei următoare, ultima de odihnă, acelaşi bătrân veni la el cu o boccea.

— Mâine va trebui să-ţi arunci hainele şi să le pui pe astea.

Era un fel de uniformă, asemănătoare cu cea pe care o îmbrăcau toţi Postulanţii. Era vorba despre o cămaşă simplă destul de uzată şi despre o pereche de pantaloni largi care, din ochi, clar nu erau măsura lui.

Lonerin examină hainele câteva clipe. Cămaşa avea două buzunare. Nu era un loc prea sigur ca să pună pietrele magice în ele, dar nu avea altă modalitate.

— De mâine va trebui să munceşti şi este bine ca până atunci tu să ştii câte ceva, altfel Gardianul se va supăra imediat, reluă bătrânul cu un glas obosit. Lonerin deveni numai ochi şi urechi.

— Până când ne vine rândul, trebuie să-i slujim pe Triumfători.

— Cine sunt Triumfătorii?

— Cei care cred în Zeul Negru, Asasinii.

Lonerin băgă la cap.

— Gardianul îţi va spune ce să faci, dar destul de probabil te va trece la bucătărie. Nu vorbi niciodată, nu te plânge şi fă-ţi doar treaba, bine?

Lonerin încuviinţă din cap.

— Şi când îmi va veni rândul?

Bătrânul ridică din umeri în mod fatalist.

— Nu există o regulă. Unii mai devreme, alţii mai târziu. Eu… eu aştept de peste un an, încheie el cu expresia cuiva neconsolat.

Lonerin înghiţi. Aşadar, se putea întâmpla în orice moment şi nu aveai cum să ştii.

— Nu vorbi niciodată în mod direct cu un Triumfător: dacă te întreabă ceva, răspunde-i, dar nu i te adresa niciodată, nici măcar pe un ton reverenţios. Nu suntem demni.

Lonerin încuviinţă din nou din cap.

— Asta este tot. Îţi doresc doar să fii ales repede şi să-ţi vezi împlinită rugăciunea. Zeul Negru este cumplit şi nemilos, dar îşi îndeplineşte făgăduinţele.

Lonerin nu reuşi să-şi înăbuşe o strâmbătură. El avea nevoie de timp, probabil de mult timp.

A doua zi se dădu deşteptarea în zori. Asasinii trecură printre paturi urlând şi dând la o parte învelitorile.

— Grăbeşte-te, trântore! îi spuse unul dintre ei.

Lonerin îşi dădu toată silinţa. Trebuia să fie perfect şi în nici un caz să nu iasă în evidenţă. Încercă să fie cât mai iute cu putinţă.

Îi alinie pe toţi într-un rând şi doi Asasini începură să-i percheziţioneze, fiecare de la un capăt al rândului.

Lonerin se simţi pierdut. Pietrele erau în buzunar, cu simbolurile magice incrustate deasupra, le-ar fi găsit imediat şi ar fi fost sfârşitul. Începură să-l treacă sudori reci, în timp ce încerca să-şi adune ideile cu îngrijorare şi să găsească o cale de ieşire. În timpul ăsta, unul din cei doi se apropia periculos de repede. Îi veni în minte o singură soluţie.

Se aplecă în faţă, ca şi cum şi-ar fi controlat cataramele încălţărilor pe care i le dăduseră. Scoase repede pietrele şi le aruncă departe, acoperindu-le pocnetul tuşind.

— Tu!

Inima-i stătu în loc o clipă.

— Tu!

Paşi apăsaţi pe pardoseală, şi pe neaşteptate o lovitură usturătoare în plină faţă, cu mâna deschisă.

— Niciodată, niciodată să nu rupi rândul!

Asasinul era în faţa lui. Un tânăr, nu cu mult mai mare decât el. Simţi că-l detestă, simţi că vrea să-şi strângă mâinile în jurul gâtului lui şi să-l sufoce, să vadă cum i se schimbă culoarea feţei ar fi fost o plăcere extraordinară pentru el.

— Ai grijă să nu mă mai deranjezi de-acum înainte, ai înţeles?

Percheziţia se reluă şi, când ajunseră la el, Asasinul fu deosebit de grosolan.

— Tu la bucătărie, şi ţine minte că sunt cu ochii pe tine.

Când ajunse acolo, urmând grupul, Lonerin văzu că era vorba despre o altă sală largă, săpată în piatră, dar cu multe deschizături spre exterior, ca să iasă fumul. Prin acele puţuri se zărea un petic de cer negru ca smoala, lipsit de stele.

Şi-şi aminti. Sub acel cer se jucase, în ziua în care se îmbolnăvise văzuse acel cer.

Cade la pământ pe neaşteptate, fără suflu. Picioarele nu îl ţin. Cu o clipă mai înainte alerga în iarbă. Acum zace pe jos şi simte că se sufocă. Deasupra lui, cerul negru dintotdeauna, fără nici o stea, fără lună. Un întuneric infinit. Se întreabă dacă e pe moarte.

— Lonerin? Lonerin ce ai?

Glasurile îngrijorate ale prietenilor, o senzaţie de cald care îl cuprinde în întregime. Până când întunericul cerului coboară peste el şi îl învăluie.

— Ai de gând să te mişti azi?

Lonerin se scutură brusc. O fată de lângă el, foarte slabă, îi dăduse o uşoară lovitură cu cotul.

— Ţi-au spus să mergi la bancuri, să tai fructele, mişcă-te, îi şopti cu un glas terorizat.

Lonerin ţâşni ca din puşcă. Asasinii găteau, dar muncile cele mai de jos le făceau Postulanţii. Erau exact aşa cum şi-i amintea Lonerin: absenţi. Slabi, cu ochii aproape fără privire, executau gesturile propriei sclavii în mod mecanic, fără să protesteze.

Pedepsele corporale, din când în când aplicate câte unuia care nu era destul de sprinten, păreau că trec peste trupurile lor fără să producă durere. Lonerin nu putu să nu se gândească la mama lui, ajunsă în halul ăla. Şi-o amintea ca pe o femeie plină de vitalitate, glasul ei aproape bubuia, îl mângâia cu blândeţe, era sigură şi fermă când îl certa. Şi ea sfârşise lipsită de suflet în magherniţa aia întunecoasă.

Ziua fu interminabilă. Nu aveau o clipă de odihnă. Pregătirea prânzului ocupa toată dimineaţa, a cinei toată după-amiaza şi după ce se termina trebuiau să-şi rupă spinarea curăţând totul.

Erau sclavi, iar Asasinii îi considerau inferiori animalelor. Erau carne de tun, Lonerin o citea în privirea dispreţuitoare a Triumfătorilor, erau sânge pentru Thenaar.

Târziu după ce se înnoptase deja, primiră porţia lor de mâncare şi, când în sfârşit li se permise să se ducă la culcare, încă o dată sub escortă, Lonerin era epuizat. Nu mai muncise atât de mult niciodată în viaţa lui.

Se întreba dacă se putea supravieţui astfel, dacă mulţi dintre acei oameni nu erau condamnaţi să moară înainte de sacrificiul lor şi, în mod inutil, fără măcar să aibă speranţa de a-şi vedea realizate dorinţele care-i mânaseră până acolo.

Dar el avea să reziste. În primele zile va fi cuminte, va munci şi nu se va plimba nicăieri, dar apoi va trebui să scape de supravegherea Asasinilor, va trebui să cerceteze ca să descopere ce mocnea în acel loc.

Camera mustea de căldura şi de mirosul multor trupuri şi lui Lonerin aproape i se făcu greaţă, dar era distrus şi trebuia să se odihnească. Puse capul pe pernă, se înfăşură în pături, dar, oricât de extenuat era, nu reuşi să aţipească înainte de a se gândi că în sfârşit cercul se închidea.

După atâţia ani de când mama lui părăsise acel loc sub formă de cadavru, el revenea acolo ca să dea un sens vieţii care-i fusese dăruită.

25
ALEGEREA
***
TRECUTUL VIII

Anii au trecut repede pentru Dubhe. După prima crimă, a început să fie implicată tot mai mult în munca Maestrului, şi încet-încet a ajuns să fie asistenta lui permanentă. A învăţat să folosească nenumărate arme, să prepare otrăvuri, uneori Maestrul a trimis-o direct pe ea să negocieze cu clienţii.

Dubhe a crescut în mare grabă. Joaca a rămas repede în urmă, precum şi prieteniile şi gândurile din copilărie. Trupul i s-a schimbat, sub influenţa antrenamentului a devenit vânos şi iute, zvelt, agil.

A văzut multe în aceşti patru ani şi a călătorit destul, mai întâi în Pământul Stâncilor, apoi în Pământul Focului. Maestrul se duce acolo unde îl mână munca, schimbând casa aproape în fiecare săptămână şi schimbând adesea şi clientul. Mai întâi rebelii, apoi Forra şi ai lui, fără răgaz, vânzându-se celui care oferea mai mult.

— Nu ar trebui să fim de partea celor ce se revoltă, a celor săraci? a întrebat odată Dubhe. Mă rog, eu cred că a lor este o cauză justă, iar Forra este crud.

Maestrul aproape s-a înfuriat.

— Asta este meseria noastră. Plăcerea, idealismul sunt toate lucruri exterioare, care nu au nici o legătură cu crima în sine.

Dubhe nu a mai vorbit niciodată despre asta, dar în inima ei a continuat mereu să se gândească la asta, în fiecare ceas al zilei din timpul cât au stat în acel ţinut aspru şi sufocant, cu puţini copaci şi o mulţime de vulcani.

În Pământul Focului copilăria ei a luat sfârşit definitiv. A văzut moarte şi sânge pretutindeni şi acte de o cruzime de nedescris, în comparaţie cu care munca Maestrului nu i se pare în fond aşa de cumplită, chiar şi atunci când este pusă în slujba celor puternici împotriva celor slabi.

Spectacolele la care a asistat îi amintesc de povestirile bătrânilor despre Anii Obscuri, despre Tiran şi Fammini, când aceştia încă nu erau nişte animale docile în exil, ci nişte asasini cruzi.

L-a văzut şi pe Forra, de multe ori. Un zdrahon, care inspiră putere numai privindu-l, cu o faţă mobilă, care într-o clipă poate trece de la cel mai cumsecade zâmbet la cel mai crud rânjet.

L-a văzut în acţiune. I-a văzut metodele, ferocitatea.

Se află într-un sat de frontieră, cufundat în dezolarea Câmpurilor Moarte, nu departe de Pământul Stâncilor. Dubhe îi priveşte în faţă pe localnici şi se întreabă cum pot fi oare rebeli. Gnomi, în cea mai mare parte, femei şi copii, câţiva bătrâni şi vreo doi bărbaţi răniţi. Cu chipurile trase şi palide ale suferinzilor de foame, cu ochii plini numai de o resemnare străveche pe care Dubhe a văzut-o la victimele din întreaga Lume Pământeană.

Într-o dimineaţă cu soare strălucitor, întinat numai de fumul ce ieşea din gurile vulcanilor, Forra i-a pus într-un şir şi le-a ordonat oamenilor lui să-i omoare. Pe toţi, fără deosebire de sex sau de vârstă.

Dubhe priveşte până la sfârşit împreună cu Maestrul. Acolo, în acea zi, s-a născut ura ei faţă de Forra, o ură pe care o va purta înlăuntrul ei pentru totdeauna.

Dar Forra nu este singur, Dubhe a auzit ce vorbea lumea. Dohor a trimis pe cineva. Oamenii vorbesc despre el în şoaptă, unii îl compătimesc, alţii îl urăsc cu ferocitate. Se numeşte Learco, este fiul lui Dohor. Dubhe a auzit că are paisprezece ani. Este puţin mai mare decât ea şi acest fapt o face curioasă.

În acea zi, îl vede. Lângă Forra se află un tânăr cu faţa de copil şi trupul slab de adolescent. Are părul foarte deschis, de un blond aproape alb, şi ochi verzi, foarte luminoşi. Este palid, cu trăsături slabe, ascuţite, dar faţa aproape perfect ovală. Poartă o armură mai degrabă simplă, are o frumoasă sabie la şold şi stă în şa pe un cal negru. Strânge spasmodic hăţurile în mâini şi pare că afişează o mare dezinvoltură.

Dubhe îl priveşte îndelung. Sunt singurii copii care asistă la scenă. Ceilalţi de vârsta lor sau mai mici sunt cu toţii la pământ, morţi sau plâng aşteptând să fie executaţi. Sunt doi recruţi.

Nici măcar el nu-şi întoarce privirea. Observă totul aproape impasibil, dar Dubhe reuşeşte să vadă ceva fierbând dincolo de ochii lui atât de liniştiţi.

Apoi totul se termină, aproape pe neaşteptate.

— Asta i se întâmplă oricăruia dintre voi care încearcă să se opună suveranului nostru Dohor. Este clară lecţia? Nu mă constrângeţi să vă dau alte exemple.

Forra îşi întoarce calul şi pleacă împreună cu toţi oamenii lui, inclusiv cu Learco.

Tăcerea care se lasă peste câmpie este asurzitoare şi atunci Dubhe crede că înţelege cu adevărat ce înseamnă moartea. A văzut-o de multe ori, provocată de Maestru atâtor bărbaţi, dar acolo pe câmp o vede pentru prima dată în tot tragismul ei.

După Pământul de Foc vine rândul unei treceri rapide prin Pământul Apei şi, în sfârşit, la doisprezece ani, Dubhe se regăseşte în Pământul Soarelui, patria ei.

Când Maestrul îi spune încotro vor merge, Dubhe are o strângere de inimă, iar emoţiile i se văd pe faţă, căci Maestrul o priveşte întrebător.

— Ei bine?

— Nimic, se ia singură în râs, nimic… doar că… mă întorc acasă.

— Într-adevăr, observă laconic Maestrul.

Pentru Dubhe el este centrul universului. Lumea începe şi se sfârşeşte cu el: maestru, dar şi tată, salvator. Îl adoră. Nu contează că este un asasin, că face o muncă dispreţuită de oameni. De altfel, nu este şi ea un asasin? Maestrul este perfect, Maestrul este unic, Maestrul este orizontul ei. Adoră umerii largi ai acelui bărbat, picioarele lui agile, perfecţiunea mişcărilor lui. Adoră tăcerile lui încăpăţânate, până şi răceala cu care o tratează adesea. Îi soarbe toate vorbele şi de aceea nu pune în discuţie decizia lui, cu atât mai puţin îi cere un lucru care o apasă mult: să treacă prin Selva, acum că totul este pierdut, numai ca să-şi regăsească rădăcinile.

Se stabilesc într-o casă de la periferia Makratului, acolo unde sunt barăcile săracilor. Este o simplă încăpere cu o sobă. Maestrul a pus pe jos paie pentru două paturi şi dorm acolo, în faţa focului. Într-un colţ, lipită de perete, se află o măsuţă cu două scaune de răchită pe jumătate mucegăite.

Din Pământul Soarelui, Dubhe a văzut doar Selva şi, cu toate acestea, cum a pus piciorul în ţinutul ei natal a simţit că se află acasă. Nu ştie de unde a înţeles, poate din mirosuri, din culori,

dar a simţit că s-a întors la origini şi i s-a pus un nod în gât din cauza unui sentiment ciudat de nostalgie.

— Ce se întâmplă? a întrebat-o Maestrul.

Dubhe a găsit în acel glas puterea să nu plângă.

— Un pic de nostalgie… un pic de nostalgie prostească.

Maestrul nu a vorbit, dar Dubhe a simţit că înţelege şi a zâmbit.

E noapte, iar Dubhe este singură. Mahalalele Makratului, după o anumită oră, capătă o înfăţişare sumbră, îngrijorătoare. Vântul bântuie pe străzi şi ridică praful, nu se vede ţipenie de om, doar vreun câine vagabond. Ei însă nu-i este frică. De când Maestrul o trimite să contacteze clienţii, s-a obişnuit.

Fetiţa aşteaptă. Bărbatul pe care-l aşteaptă este un bătrân, aşa i-a spus persoana care a abordat-o cu câteva zile înainte pe când se plimba prin piaţă.

Un bătrân chel şi cu barba albă şi-l va recunoaşte după o floare roşie prinsă de mantaua neagră. A cerut o întâlnire în timpul nopţii şi într-o zonă a oraşului pe care Dubhe o cunoaşte puţin. Este prima dată când se duce acolo şi a urmat cu scrupulozitate indicaţiile date de Maestru.

Este înfăşurată în obişnuita şi deja uzata-i manta neagră. Începe să-i fie mică, iar Maestrul i-a promis că dacă va munci bine îi va da bani pentru sarcina asta şi aşa-şi va putea cumpăra o manta nouă. Are faţa acoperită, ascunsă bine sub cutele glugii. Asemenea Maestrului, şi ea a început să facă o obsesie din secret.

Bătrânul soseşte în sfârşit. Abia se târâie, cu floarea la vedere în piept.

Dubhe nu se apropie. Aşteaptă să o abordeze el.

Bătrânul este chiar ramolit. Când ajunge la un pas de ea, o măsoară din cap până-n picioare cu singurul ochi pe care-l mai are.

— Tu eşti?

Glasul este cavernos, sinistru. Dubhe se surprinde gândind că omul ăsta nu mai are mult de trăit, că moartea şi-a pus deja pecetea pe el.

— Da.

— Mă aşteptam la cineva mai mare…

— Nu vă lăsaţi înşelat de statura mea măruntă.

Dubhe nu ţine să-şi dezvăluie vârsta şi mereu caută să treacă drept o fată mai mare. Speră să crească repede, să devină femeia care deja se simte de ceva vreme.

— Stăpânul te-a trimis să negociezi?

— Exact. Spuneţi-mi despre ce este vorba.

O poveste banală; bătrânul, deja încercat de boală şi aproape de sfârşitul zilelor, vrea să-şi satisfacă dorinţa de a-l ucide pe cel care, în tinereţe, i-a scos un ochi şi i-a furat femeia iubită. Dubhe îl priveşte cu un amestec de milă şi dispreţ pe omuleţul ăsta care în pragul morţii nu caută pacea, ci doreşte în continuare răzbunarea.

— Stăpânul meu nu se mişcă în general pentru munci aşa de mici şi de meschine.

Un răspuns tipic pentru o muncă tipică.

— Nu este deloc ceva meschin! Acest necaz mi-a mâncat toată viaţa, copilă blestemată!

Dubhe nu se lasă impresionată nici măcar de acea izbucnire de furie.

— Aveţi banii?

— Câţi vrei?

— Pentru o treabă ca asta este nevoie de şapte sute de carole.

A început cu un preţ exagerat pentru o asemenea muncă, dar trebuie să pornească mereu de aici ca să câştige respectul clientului şi să ajungă la un preţ bun.

Bătrânul, cum era şi firesc, dă ochii peste cap.

— Este un preţ exorbitant…

— V-am spus, stăpânul meu lucrează la alt nivel şi nu se mişcă în general pentru certuri private cum e cazul vostru. Trebuie să-i plătiţi serviciile. În plus, vă garantează o execuţie excelentă.

— Este prea mult. Două sute e deja prea mult.

— Atunci căutaţi-vă pe altcineva, şi dă să plece.

Bătrânul o opreşte, prinzând-o de un braţ.

— Aşteaptă!… Două sute cincizeci.

Începe o târguială obositoare pe care Dubhe reuşeşte în cele din urmă să o încheie la preţul dorit. Patru sute de carole.

— În orice caz, va trebui să vorbesc cu stăpânul meu să văd dacă acceptă treaba, mai ales la acest preţ.

— Şi-atunci?

— Atunci ne vom vedea peste două seri aici, la aceeaşi oră, dacă vă convine.

Bătrânul pare să se gândească o clipă, apoi încuviinţează din cap.

— De acord.

Dubhe pleacă.

Este mulţumită de cum au mers lucrurile. A negociat bine şi într-adevăr este o muncă banală, dar banii sunt garantaţi. Se gândeşte deja la mantaua ei şi la piaţa de unde ar putea să şi-o cumpere.

Este distrată, pe de o parte, se gândeşte la negocierea pe care tocmai a dus-o la bun sfârşit, pe de altă parte, o frământă alte gânduri inutile. Uită că se află într-o zonă a oraşului pe care nu o cunoaşte bine şi se îndreaptă încotro o duc picioarele, fără să se gândească.

Numai după un timp îşi dă seama că nu mai ştie unde se află.

Se apropie ivirea zorilor, în vale, peste case, începe să se întrezărească o lumină albă foarte tulbure.

Dubhe încearcă să se dumirească unde este şi se foloseşte chiar de răsărit. Încearcă să ajungă după ochi spre sud, locul în care se găseşte casa Maestrului. Străduţele din Makrat formează un labirint încurcat şi drumul devine imediat întortocheat. Dubhe hoinăreşte la întâmplare şi chiar începe să se îngrijoreze. Nu i s-a întâmplat niciodată să se piardă.

Mersul se prelungeşte mult timp în locuri tot mai puţin cunoscute. Încet, lumina se revarsă peste oraş, iar viaţa se reia. Primii negustori încep să umple străzile, un dute-vino lent însoţeşte trezirea.

Odată cu apariţia soarelui, Dubhe începe să se simtă aproape liniştită. O ustură gândul că trebuie să întrebe pe cineva care e drumul, dar a fost o proastă că nu a urmat şi la întoarcere indicaţiile Maestrului, iar acasă tot va trebui să se întoarcă.

Apoi oraşul pare să-şi schimbe pe neaşteptate înfăţişarea sub privirile ei şi timpul pare să se scurgă mai lent. O femeie înaintează spre ea, ducând un coş plin de stofe pe cap şi alte două pline sub braţ. Dubhe o recunoaşte imediat, chiar dacă este mai bătrână, mai obosită şi s-a îngrăşat. Nu poate să nu o recunoască.

Mama ei. În Makrat.

Picioarele i se opresc, Dubhe rămâne nemişcată în mijlocul străzii până când femeia, trecând pe lângă ea, o atinge cu unul dintre coşuri.

— Scuzaţi-mă, îi spune în grabă mama, întorcându-se spre ea.

Dubhe rămâne de piatră şi o priveşte.

— Vă simţiţi bine? o întreabă femeia cu un aer interogator.

Dubhe se trezeşte. Nu răspunde nimic, pur şi simplu se întoarce şi o ia la goană, dispărând în labirinturile oraşului, cum a învăţat să facă în acei patru ani. Patru ani departe de ea.

Când ajunge acasă, este aproape prânzul. Este tulburată. Mama ei. Cât de mult şi-a dorit să o revadă, cât... îşi aminteşte cu o strângere de inimă toată perioada plină de durere petrecută înainte de a-l cunoaşte pe Maestru, cât de mult îşi dorise ca părinţii ei să sosească, în sfârşit, să o ia, să o salveze. Şi dacă era mama ei, cu siguranţă trebuia să fie şi tatăl ei! Dar de ce nu o recunoscuse? Din cauza mantalei? Totuşi, erau aproape şi era zi, nu avea faţa cu totul umbrită.

— Unde dracu' ai fost? Maestrul o opreşte în prag cu aceste cuvinte. Tulburarea lui Dubhe trebuie să se fi văzut limpede din expresia ei. S-a întâmplat ceva? o întreabă el îngrijorat.

Dubhe dă din cap că nu.

— Doar că m-am pierdut...

Maestrul se destinde.

— Aveam impresia că ţi-am dat indicaţii precise.

— Iartă-mă, Maestre, am uitat să le urmez la întoarcere.

Dubhe încearcă să scape. Nu are chef de vorbă, dar Maestrul o opreşte încă o dată.

— Ei bine? Ce ţi-a spus?

Neliniştea, teama şi bucuria se topesc în relatarea despre seara ei şi, în sfârşit, totul revine la normal. Oraşul, casa, fiecare lucru redevine ce era dintotdeauna. Dubhe răsuflă uşurată.

Pe seară, neliniştea o cuprinde din nou, împreună cu amintirea vie a mamei. Maestrul respiră uşor la un pas de ea, în sobă cărbunii încinşi scot cele din urmă rotocoale de fum, iar Dubhe se gândeşte la acea întâlnire. În minte-i apare amintirea despre mama ei cu imaginea pe fugă de la piaţă, constată cât de mult a îmbătrânit, câte riduri noi are pe faţă. Înlăuntrul ei simte o senzaţie de nedescifrat. Dacă s-ar fi întâmplat cu patru

ani înainte, ar fi fost numai bucurie. Acum nu. Acum nu mai ştie. Este neliniştită şi confuză.

În zilele următoare, Dubhe revine adesea în acea zonă a oraşului. Are o memorie bună şi după prima dată a învăţat bine drumul. Maestrului îi spune că se duce la cumpărături şi apoi se învârte ore în şir printre tarabe, căutând acea imagine. El nu îi pune multe întrebări, dar Dubhe ştie că ghiceşte adevărul, căci o priveşte într-un mod neobişnuit. Şi totuşi o lasă în pace.

Dubhe îşi regăseşte mama repede. Are o tarabă cu stofe. Se aşază mereu în acelaşi punct, apoi începe să-şi strige tare clienţii. Afacerile par să-i meargă bine, mereu sunt oameni la taraba ei.

Dubhe o spionează aşa cum a făcut adesea cu victimele, alături de Maestru. Descoperă unde locuieşte, o urmăreşte. Vrea să-i vadă viaţa şi mai ales vrea să-şi vadă tatăl. Simte în mod clar că de el are nevoie. De aceea simte o lovitură când îl vede pe celălalt bărbat.

Mama ei locuieşte nu departe de taraba de care se ocupă, într-o căsuţă neobişnuit de dichisită pentru acel cartier. Se află deasupra unui magazin de stofe ţinut de un domn pe care Dubhe nu l-a văzut niciodată, mai în vârstă decât tatăl ei, un bărbat gras, brunet, cu o faţă binevoitoare.

Îi vede, pe el şi pe mama ei, salutându-se cu un sărut pe buze, când se întâlnesc la sfârşitul zilei. Mai este şi un copil mic, ceva mai mare decât un bebeluş.

Dubhe priveşte şi nu înţelege. Este cu adevărat mama ei acea femeie? Unde este tatăl ei? Are impresia că vede lucrurile printr-o oglindă ce deformează, asemenea celor pe care le-a văzut la vreun iarmaroc de ţară, care, ca prin magie, te fac să arăţi mai slab sau mai gras, după cum vrei. Totul seamănă cu amintirile ei, dar în acelaşi timp se află la o distanţă infinită. Viaţa liniştită pe care o vede desfăşurându-se în acea casă îi este cu totul străină, nu o înţelege.

Zi după zi, se duce să o spioneze pe mama ei, uneori sare chiar peste lecţiile de dimineaţă cu Maestrul. Continuă să o încerce emoţii opuse: invidie, ranchiună, dar şi afecţiune, un amestec care o tulbură, o face să se simtă străină de ea însăşi.

Seara, se tot răsuceşte în culcuşul ei, gândindu-se la misterul noii vieţi a mamei sale. Fără motiv, simte cum îi curg lacrimile şi

atunci clipeşte ca să le alunge. Şi ea s-a schimbat în acei patru ani sau nu ştia acest lucru? De ce Selva, părinţii ei, ar fi trebuit să rămână aceiaşi? De altfel, în tot acel timp nu au căutat-o, nu au venit să o salveze. Maestrul a salvat-o, nu ei, el i-a dat un sens în viaţă, a învăţat-o o meserie. Dar oricum, îi rămâne un gol în stomac, acolo unde persistă imaculată amintirea tatălui ei. Unde se află acum tatăl ei?

Se hotărăşte numai după multe frământări. A cântărit bine toată povestea, continuă să i se pară o nerozie, dar simte deopotrivă nevoia de a şti.

Bate la uşă învăluită în manta, atât de acoperită încât atunci când băiatul vine să-i deschidă nu o recunoaşte.

— Cine e? întreabă el deja gata să se apere.

— Eu sunt, şopteşte Dubhe.

Băiatul se numeşte Jenna. Nu şi-au vorbit niciodată prea mult. De altfel, nici măcar nu s-a împlinit un an de când el munceşte pentru Maestru şi oricum nu are niciodată de-a face cu ea. Doar se cunosc din vedere, căci amândoi au legătură cu Maestrul şi se simpatizează reciproc, în puţinele dăţi când se intersectează, căci sunt cam de aceeaşi vârstă.

De îndată ce vorbeşte, Jenna o recunoaşte. Oftează.

— M-ai făcut să-mi stea inima-n loc… intră.

Casa este o cocioabă dărăpănată în mare dezordine: haine, apoi prada de la vreun furt, fructe şi tot felul de merinde împrăştiate peste tot. Asta face Jenna când nu lucrează pentru Maestru: este un hoţ.

Dubhe se aşază pe un scaun lângă un pat din lemn grosolan, îşi frământă mâinile, nu îndrăzneşte să-l privească pe Jenna în faţă.

— Te trimite Maestrul?

Dubhe face semn din cap că nu, iar Jenna zâmbeşte ironic.

— Aha! O vizită de curtoazie aşadar! Aşteaptă să caut ceva cu care să te servesc…

Ea îl prinde de mânecă înainte să se ridice şi-i povesteşte totul. Jenna ascultă, concentrat.

— Eşti sigură că ea e?

Dubhe face semn din cap că da.

Pentru câteva momente se instaurează tăcerea.

— Vrei să te întorci la ea? întreabă Jenna ezitant, iar Dubhe înţelege.

Înţelege ce anume era acel sentiment ciudat şi sâcâitor care o făcuse să fie atât de neliniştită în ultimele zile. Să se întoarcă la ea sau să rămână cu Maestrul? Aceasta este decizia pe care trebuie să o ia, ameninţarea şi promisiunea acelei întâlniri fugare în mijlocul mulţimii.

— Nu e numai asta… ci şi faptul că tatăl meu nu este cu ea.

Jenna se sprijină de spătarul scaunului.

— Şi ce-i cu asta? Şi mai ales ce legătură are cu mine?

Dubhe îi explică. Vrea ca el să investigheze, să caute să înţeleagă ce s-a întâmplat de când ea a fost alungată din Selva, şi unde se află tatăl ei.

— Şi de ce nu o faci tu?

— Nu vreau să mă vadă…

— Este mama ta, nu vrei măcar să-i dai bună ziua?

Dubhe nu ştie.

— Nu acum… mai întâi vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Jenna rămâne pe gânduri.

— Crezi că-mi poţi face această favoare? întreabă ezitând.

— Şi ce-mi iese de-aici? Ai bani?

Dubhe clatină din cap şi se gândeşte la mărunţişul pe care i l-a promis Maestrul dacă treaba cu bătrânul va ieşi bine.

— Nu poţi să-mi faci o favoare şi-atât?

Jenna oftează.

— Bine, bine. Este greu să rezişti ochilor dulci ai fetiţelor, spune. Tu arată-mi-o pe maică-ta şi o să văd ce pot face.

Dubhe continuă să se uite în jos stânjenită, chiar dacă lucrurile au mers bine, în fond.

— Eu voi sta afară şi voi asculta…

— Şi asta pe deasupra.

Dubhe nu răspunde.

— Treaba ta, şovăie el.

Se pun de acord pentru a doua zi.

Dubhe a avut ceva timp ca să plănuiască bine totul. I-a povestit despre Selva, a ales o rudă îndepărtată a unei femei pe care o cunoştea pe-atunci şi care ar trebui să aibă vârsta lui Jenna, sperând ca între timp să nu i se fi întâmplat ceva. L-a instruit pe Jenna despre viaţa în sat, o viaţă pe care şi-o aminteşte cu o luciditate extraordinară.

— O vei întreba ce face, ce caută acolo, îi vei vorbi despre bătrânele cumetre din sat.

— Dar tot un străin rămân! Chiar crezi că îmi va povesti lucruri atât de intime?

— Sper...

Se întoarce acasă seara târziu. A mâncat cu Jenna şi se simte vinovată. Cu siguranţă Maestrul este îngrijorat şi a aşteptat-o. Trebuie să se pregătească probabil pentru o dojană, cu atât mai aspră cu cât este conştientă că o merită.

Deschide încet uşa, dar lumina o izbeşte imediat cu putere. Focul este aprins, Maestrul este aşezat la masă, impasibil.

— Cine este femeia aceea?

Dubhe se simte pălmuită de acea întrebare care vine atât de direct, ca un bumerang, şi aproape că-i dau lacrimile. Numai acum înţelege că universul ei este într-un moment de cumpănă, cât de importantă este decizia pe care tot zăboveşte să o ia de câteva zile. Mama ei şi viaţa de odinioară, Selva poate sau Maestrul căruia îi datorează totul.

— Iartă-mă pentru întârziere...

— Ştiu unde ai fost. Vreau să ştiu de ce. Nu crezi că-mi datorezi o explicaţie?

Dubhe se descarcă, cuvintele-i curg ca un râu în câmpie.

Maestrul o ascultă fără să clipească, o lasă să povestească totul, nu o dojeneşte nici măcar atunci când apar primele lacrimi.

— Ce crezi că obţii astfel?

Glasul său nu este mânios, dimpotrivă, este plin de înţelegere.

— Vreau să aflu despre tata... unde este... ce s-a întâmplat în tot timpul ăsta...

— Nu este, Dubhe. Ăsta este un fapt real pe care cuvintele mamei tale nu-l vor putea în nici un caz atenua. Nu îţi este de-ajuns?

Dubhe nu ştie nici ea clar ce vrea.

— Maestre... este viaţa mea de odinioară... iar tata... tata... nu ştiu cum să-ţi explic, era totul pentru mine. Dacă este în viaţă, dacă el m-a căutat...

— Vei pleca?

Încă o întrebare brutală, care aproape o răneşte.

— Căci asta este miza, şi tu o ştii. Trebuie să te întrebi dacă ai pleca. Şi asta ţine de ceva care nu are legătură cu tatăl tău, înţelegi ce vreau să spun?

Este prima dată când îi vorbeşte astfel. Nu ca un maestru unui ucenic, nu ca un adult unui copil, ci de la egal la egal.

— Viaţa normală te cheamă, un ecou pe care mă îndoiesc că ai încetat vreodată să-l simţi.

— Eu mă simt bine cu tine! Eu mă simt bine aşa şi nu mi-am dorit niciodată altceva.

— Ştiu. Dar eşti pregătită să mergi până la capăt? Nu există jumătăţi de măsură, Dubhe. Eu nu pot să te ţin aici cu jumătate de normă, cu un picior la mama ta şi cu un picior la mine. Ţi-am explicat mereu ce presupune viaţa unui asasin. Acum ai început să simţi pe pielea ta, şi trebuie să alegi.

— Mă alungi?

Maestrul face un gest de nerăbdare cu mâna.

— Îţi spun că, dacă vei pleca, va fi pentru totdeauna. Dacă mâine vei hotărî să rămâi cu mama ta, nu e posibil să te întorci. Fără părere de rău. Nu te voi reţine, nu voi încerca să te conving. Dar este adevărat şi contrariul. Dacă rămâi, va fi pentru totdeauna şi vreau ca tu să n-o mai vezi niciodată pe femeia aceea. Va fi un adio definitiv, de aceea gândeşte-te bine.

A doua zi, Dubhe se aşază la pândă în spatele tarabei încă de când mama ei începe să o monteze. Simte un amestec ciudat de plăcere şi durere observând de la distanţă persoana pe care o iubeşte. Dubhe o vede pe mama ei cum aşază cu grijă bucăţile de mătase şi se gândeşte la momentele în care a văzut-o curăţând zarzavatul, la masa din bucătărie. Se gândeşte cum o certa, îşi aminteşte cum o mângâia. Dar mai ales se gândeşte la tatăl ei. I-ar fi de ajuns să ştie că a căutat-o, în acei ani, să ştie că nu a trădat-o, că nu a lăsat-o singură şi ar fi mulţumită, ar putea continua.

Apoi, când ziua e pe sfârşite şi mama ei începe să strângă, soseşte şi Jenna. Este bun, credibil, exact aşa cum i-a spus să fie.

Trece nepăsător prin faţa tarabei, se opreşte la câţiva paşi cu un aer şovăitor, apoi se întoarce. Bărbatul care trăieşte acum cu mama lui a sosit şi el, o sărută uşor pe obraz.

— Melna?

Femeia se întoarce şi, odată cu ea, şi bărbatul care-i stă alături. Jenna continuă să-şi joace rolul la perfecţie.

— Dar sigur sunteţi Melna, cum să nu vă recunosc! Vă amintiţi de mine? Septa, nepotul lui Lotti! Am plecat din Selva când eram atâtica.

Dubhe vede că mama ei se agită, priveşte în jur pierdută, expresia feţei i s-a schimbat brusc, de îndată ce a auzit acel nume.

— Vă înşelaţi, spune sec bărbatul. Nu este persoana pe care o căutaţi.

Jenna nu este luat pe nepregătite.

— Dar sigur că este ea, mi-o amintesc bine.

Mama începe să se bâlbâie.

— Eu… Selva…

Dubhe simte o strângere de inimă. Părea atât de senină, atât de fericită doar cu câteva clipe în urmă, şi acum…

— V-am spus că nu este ea, la naiba! Iar tu, Melna, du-te spre casă.

— Selva… eu…

Bărbatul o cuprinde pe după umeri cu iubire, îi spune ceva prudent la ureche.

— E totul în ordine, s-a înşelat, du-te acasă că vin şi eu imediat.

Mama ei o ia de-a dreptul la fugă, observă Dubhe. Cu câteva bucăţi de stofă sub braţ, o ia la goană pe străduţele strâmte şi dispare imediat din raza ei vizuală. Bărbatul rămâne în picioare în faţa lui Jenna, cu un aer ameninţător.

— Dar ea este… i-aţi spus Melna…

— Ia ascultă, ce dracu’ vrei de la soţia mea?

Dubhe simte o lovitură în inimă la auzul acelor cuvinte. Oare s-a înşelat?

— Voiam să salut o prietenă… dar dumneavoastră nu păreţi a fi Garni…

Bărbatul oftează şi îşi trece o mână peste faţă.

— Văd că nu ştii o grămadă de lucruri.

Jenna se preface uimit şi Dubhe se gândeşte cât de bun este, cu adevărat un talent, aproape că ar vrea să nu fie atât de convingător, căci simte că nu vrea să ştie adevărul, simte că ar fi mai bine să fugă departe, să se întoarcă la Maestru şi să nu afle restul. Şi totuşi, rămâne nemişcată la locul ei.

— Ce anume…

— Cu patru ani în urmă s-a întâmplat o tragedie… fiica Melnei a ucis un copil.

Jenna nu ştie asta. Doar Maestrul este la curent cu toată povestea, Jenna ştie doar o minciună jalnică.

Uimirea lui nu mai este jucată, iar pe Dubhe o chinuie un sentiment dezolant de ruşine.

— Fetiţa a fost alungată din sat şi de-atunci nu s-a mai ştiut nimic despre ea… este moartă, cu siguranţă. Au trimis-o în Pământul Mării, aproape de graniţa cu Pământul cel Mare, iar acolo pe-atunci era un fel de război nedeclarat…

— Dar… vorbiţi despre Dubhe?

— Exact. Însă asta nu-i tot. Garni a fost închis, dar nu a vrut să accepte situaţia, a evadat şi a fugit să-şi regăsească fiica, lăsând-o pe Melna în voia sorţii. A dispărut şi el şi doar acum un an am aflat că a murit din cauza lipsurilor, nu departe de-aici.

Inima lui Dubhe se opreşte, lumea îngheaţă în jurul ei. Aude doar un bubuit înfundat în urechi, în timp ce glasul bărbatului acoperă orice zgomot, puternic.

— Ea a uitat totul, a încercat să uite totul cu mine. Dacă tu-i vorbeşti, dacă o întrebi de Selva… e ca şi cum îi deschizi o rană abia închisă, înţelegi? Melna din Selva nu mai există şi dacă ai ţinut la ea, nu o mai căuta niciodată.

Dubhe îşi închide cu putere ochii, dar de data asta nimic nu-i poate opri lacrimile. Respiraţia se pierde printre hohotele înăbuşite, durerea explodează.

Fuge de pe acea străduţă şi nu-i pasă că o vede lumea. Abia mai are timp să audă ultimele replici, care se pierd acoperite de zgomotul paşilor ei pe caldarâm.

— Cum… cum doriţi… spune Jenna.

— Mulţumesc, spune bărbatul aproape emoţionat. Mul… dar cine e?

Apoi nimic, doar apusul roşu şi cizmele ei care izbesc caldarâmul. Dar Dubhe ştie deja că nu există un loc în care să fugă.

Hoinăreşte din cartier în cartier, de la maghernițele dărăpănate ale periferiei până la monumentele din centru şi se simte golită pe dinăuntru, în timp ce plânge în hohote. Câte o persoană se opreşte chiar şi o întreabă cum se simte.

— Fetiţo, ce ai?

Ea nu răspunde. Nu există cuvinte pentru a explica.

Se lasă noaptea, dar nu contează. Maestrul poate o aşteaptă sau poate nu.

Pe străzile pustii se aude ecoul paşilor ei. Nu vrea să se întoarcă acasă, nu vrea să treacă prin faţa magazinului mamei ei. Nu are o casă şi ăsta este adevărul. Când cineva îi atinge umerii, se întoarce încet.

— Dar cât dracu' mai alergi aşa?

Jenna o priveşte abia trăgându-şi răsuflarea.

Se opresc într-o mică piaţă mai degrabă tristă, pustie. Se aşază pe marginea bazinului unei fântâni stricate, plină de apă mocirloasă, cu un miros putred.

— De ce nu mi-ai spus povestea adevărată? o întreabă Jenna.

Ea nu ştie ce să răspundă.

— Îmi era ruşine.

— Cum s-a întâmplat?

— Un accident. Ne jucam şi…

— Nu-mi mai spune, ajunge. Îmi… îmi pare rău.

Dubhe nu răspunde. Pentru anumite lucruri cuvintele sunt inutile.

Se întoarce acasă în zori. Maestrul este aşezat la masă, iar în faţa lui sunt două castroane cu lapte. Nu prea ştie ce să-i spună, dar o linişteşte vederea lui. În durerea ei se întrezăreşte o rază de mângâiere.

— Nu este loc pentru mine la ea, spune Dubhe dintr-o suflare.

Privirea Maestrului este caldă, înţelegătoare.

— Tata a murit căutându-mă, iar ea şi-a refăcut viaţa. Tot ceea ce aveam odinioară nu mai există, eu…

— Nu trebuie să-mi explici nimic.

Se ridică şi o îmbrăţişează. Este un gest atât de neobişnuit, atât de neaşteptat, încât o lasă pe Dubhe uluită, năucită. Apoi îl îmbrăţişează cu drag şi ea şi plânge cu lacrimi de fetiţă, ultimele lacrimi ale copilăriei ei.

În ziua aceea nu se antrenează. Pur şi simplu petrec timpul împreună, merg prin magazinele bune din oraşul vechi. Maestrul i-a dat banii pe care îi promisese şi aleg împreună o manta nouă.

— Ai făcut treabă bună acum două seri, îi spune, iar ea-i zâmbeşte cu ochii umflaţi de plâns.

Cu mantaua cea nouă pe ea şi cu gluga trasă peste faţă, Dubhe se întoarce acasă împreună cu Maestrul, la apusul soarelui. Se mai gândeşte la tatăl ei şi se va gândi mereu: durerea aceea nu o va părăsi niciodată, ştie asta. Dar Maestrul este acolo, lângă ea. Dacă sunt pierduţi, sunt pierduţi în doi.

— În cele din urmă, nici tu nu ai avut de ales, îi spune dintr-odată, cum nu am avut nici eu.

Dubhe simte cum o îneacă emoţiile.

— Nu, te înşeli, Maestre. Am hotărât cu ceva timp în urmă.

Încet, cu sfială, îi apucă o mână, i-o strânge.

El nu se retrage, ci ţine cu delicateţe acea mână moale într-a lui.

26
O MISIUNE IMPOSIBILĂ

Dubhe nu putu avea drept mângâiere nici măcar câteva zile de odihnă. Casa era un loc zvâcnind de acţiune, o maşinărie mereu în mişcare, şi nici ea, care era o biată rotiţă, nu se putea sustrage mişcării generale.

După o noapte de plâns îndurerat, singură în celula ei, dimineaţa sosi năvalnic, iar Rekla bătu la uşă.

— Este timpul, spuse simplu.

Dubhe merse pe coridoare buimacă, nimic nu părea să aibă o adevărată consistenţă, acolo, înăuntru. Se intersecta cu aceiaşi oameni care cu o zi mai devreme exultaseră în faţa sacrificiului Postulantului şi nu aveau feţe diferite ca de obicei, nu păreau atinşi într-un mod deosebit. Ea însă nu reuşea să îndepărteze dinaintea ochilor imaginile din noaptea anterioară şi se simţea murdară până în ultima fibră a fiinţei doar pentru că asistase la o asemenea grozăvie.

La baie, se aruncă epuizată în apă, lăsându-se să plutească asemenea unui cadavru. Încă o dată speră că apa o putea curăţa, spăla. Dar oroarea era de neşters.

În sala de mese, rămase timp îndelungat privindu-şi strachina, fără să aibă puterea de a lua lingura în mână.

— Ei? Nu mănânci? o întrebă Rekla.

Bău două înghiţituri de lapte, mâncă o bucată de pâine, ca să-i facă pe plac. Din nou totul avea gustul sângelui.

În templu nu urmări nici un cuvânt din tot ce-i spunea Rekla. Reuşea doar să se gândească la faptul că Fiara era mai aproape ca niciodată. O auzise răcnind în depărtare, cu o seară înainte, şi ceva din ea răspunsese acelui răcnet, nu putea să o nege. Şi acest lucru o zdruncina. Starea ei nu se ameliora deloc şi nu pentru că în fiecare săptămână trebuia să ia în continuare poţiunea, ci pentru că Breasla făcea tot ce putea ca să apropie cât mai mult partea conştientă din ea de Fiară. Stând acolo, în cele din urmă, ar fi ajuns să se obişnuiască. În cele din urmă, n-ar mai fi fost nici o diferenţă între ea şi Fiară.

Îl revăzu pe băiatul din templu. Slab, tras la faţă, cu chipul însemnat al celui care suferă de foame. Îl privi în timp ce-i punea în farfurie supa obişnuită, îi observă mâinile, îi adresă o privire lungă, plină de teroare şi de milă, care cu siguranţă nu-i scăpă nici lui. Îi răspunse, privind-o aproape cu uluială.

— Mulţumesc, lăsă Dubhe să-i scape, apoi îşi plecă faţa în strachină.

Îl vedea deja mort şi dintr-un anume motiv se simţea sfâşiată de felul acesta de presimţire. Acea privire fugară din templu o impresionase şi stabilise un fel de legătură între ei doi. Amândoi erau prizonieri.

Dubhe făcea ceea ce trebuia, se ruga când i-o spuneau, se antrena la momentul potrivit, o asculta pe Rekla, dar înlăuntrul ei era un gol, o senzaţie pe care simţea că nu o va mai putea suporta prea mult timp.

Sherva îşi dădu seama.

— Nu eşti atentă.

Dubhe nu replică, se mulţumi a-l privi cu un aer pierdut.

— Este din cauza ceremoniei?

Ar fi dorit să-i mărturisească, dar ştia de-acum că nici măcar Sherva nu putea să o înţeleagă. Nu era ca ceilalţi, cu siguranţă, dar şi el împărtăşea cu Breasla fanatismul. Schimba doar numele cultului. El nu-l adora pe Thenaar, ci propria persoană, propriile abilităţi.

— Ai reflectat la ce ţi-am spus?

— Aici nu mă salvez, ăsta este adevărul… dimpotrivă, mă prăbuşesc tot mai mult, de la o zi la alta…

— Dacă ai vrea cu adevărat să trăieşti, ai fi dispusă la orice. Dar încă eşti aici, şi asta înseamnă că ai acceptat deja.

Fraza aceea o ustură. Nu avea să accepte niciodată, niciodată, nu voia să accepte.

După câteva zile, reluă investigaţiile şi cu mai mult elan. Era disperată şi trebuia să ajungă la o concluzie cât mai repede posibil. Căci se consuma încet.

Încercă să se întoarcă din nou în Sala Mare, dar numai să o vadă de la distanţă îi produse o greaţă de nesuportat. Era prea devreme.

Atunci se dedică recunoaşterii pe teren a hărţii Casei. Bătu cameră cu cameră, străbătu fiecare coridor în căutarea unor treceri secrete, căi a căror existenţă o ignorase sau pe care nu le explorase niciodată.

Descoperi că nu existau camerele Gardienilor de rang înalt. Nu reuşea să le găsească, în ciuda inspecţiilor ei destul de minuţioase, în ciuda faptului că realizase un plan perfect al Casei. Pur şi simplu nu erau şi, dacă nu erau, evident trebuia să

existe un alt plan. Totul conducea spre blestemata aia de sală, în care nici măcar nu reuşea să intre.

Apoi, într-o zi, Rekla îi dădu un ordin neaşteptat.

— Excelenţa Sa doreşte să te vadă.

Dubhe se gândi imediat la inspecţiile ei, la investigaţiile ei. Adesea Yeshol se lăuda că are ochi peste tot.

Aşa că bătu la uşa lui cu mare teamă, în aceeaşi cameră de studiu în care o primise şi cu câteva luni în urmă, într-o perioadă de libertate care i se părea infinit de îndepărtată.

Yeshol se afla la locul lui obişnuit, aplecat peste cărţi, şi scria. Dubhe rămase la uşă, ţeapănă; Gardianul Suprem continuă să scrie, fără să bage în seamă prezenţa ei. Numai după ceva vreme lăsă pana jos şi o privi în ochi.

— Ia loc, îi spuse cu un zâmbet îngheţat.

Dubhe se execută.

— Ţi-e teamă? o întrebă zâmbindu-i batjocoritor.

Dubhe nu mai avea nici măcar forţa de a încerca să răspundă.

— Viaţa mea stă în mâinile voastre.

Yeshol zâmbi mulţumit.

— Văd că în sfârşit îmi arăţi respectul ce mi se cuvine.

Dubhe tăcu.

— Cum te simţi aici?

Dubhe schiţă un zâmbet amar.

— Supravieţuiesc.

— Într-adevăr… după cum îţi promisesem, nu?

Dubhe tăcu din nou.

— Inutil să faci pe supusa, Dubhe, eu îţi citesc în inimă. Nu sunt mulţumit de tine şi cu siguranţă nu prin atitudinea asta silitoare o să mă faci să-mi schimb părerea.

— Am făcut tot ce aţi vrut… am ascultat, m-am plecat, am omorât pentru voi… nu înţeleg de ce nu sunteţi mulţumit…

— Pentru că nu aderi la cultul nostru. Rekla te priveşte cu multă atenţie, nu-i scapă nici un gest, nici o singură expresie, şi nici mie, cu atât mai mult.

— V-am spus de la început că sunt aici ca să lucrez pentru voi… rugăciunile le las celor care cred în zei.

— Iar eu ţi-am explicat clar că a sta în Breaslă înseamnă a-l lăuda pe Thenaar. La început am fost destul de înţelegător cu tine; de altfel, abia veniseşi… dar eram sigur că vei îmbrăţişa credinţa noastră, deoarece ea este înrădăcinată în tine, încă din

ziua în care l-ai omorât pe copilul ăla, de când erai în pântecele mamei. Deja de-atunci tu îi aparţineai lui Thenaar.

De data asta Dubhe îşi ridică faţa.

— Am făcut tot ceea ce mi-aţi cerut, de la început până la sfârşit. Am petrecut ore în şir în templu, m-am rugat, am urmat ritualurile, totul! Aveţi deja sângele meu, mâinile mele, sufletul mi l-aţi luat pentru a-mi da în schimb acest surogat de viaţă! Ce mai vreţi?

Yeshol nu se lăsă impresionat. Rămase nemişcat, cu o expresie dură pe faţă.

— Tu nu vrei să cedezi în faţa gloriei lui Thenaar, nu vrei ca el să facă din tine o Triumfătoare.

Dubhe se ghemui în scaun, doborâtă.

— Poate ar trebui să-i spun Reklei să nu-ţi mai dea poţiunea un timp…

Dubhe îşi luă capul în mâini. Un coşmar din care era imposibil să iasă, iată care era realitatea, iar căutarea ei era pură iluzie. Acolo, în faţa acelui bărbat cumplit şi rece, nu vedea nici o cale de ieşire.

Şi alese, încă o dată.

— Spuneţi-mi ce doriţi, şi o voi face.

— O dovadă a fidelităţii tale perfecte, nimic mai mult. O muncă uşoară pentru tine, ştiu.

— O muncă? întrebă.

— Exact.

Dubhe se simţi şi mai rău.

— Trebuie să rupi legăturile, Dubhe…

Yeshol se ridică, începu să se plimbe cu paşi mari prin mica încăpere.

— Vreau ca tu să-l omori pe băieţaşul ăla, pe Jenna.

Dubhe simţi cum îngheaţă.

— Umblă peste tot şi pune întrebări despre tine şi nu-mi place, şi apoi ştiu că te aşteaptă să ieşi de-aici, este ultima ta legătură cu lumea, după moartea lui Sarnek. Îţi aminteşte de maestrul tău, de Trădător, te abate de la adevăratul tău obiectiv…

— El nu ştie nimic…

— El te caută şi cine caută în felul acela, cine iubeşte în felul acela nu se dă bătut până nu găseşte. De aceea îl vreau mort.

Dubhe clătină din cap spasmodic.

— Dar nu există nici un motiv…

— Motivul este că eu vreau aşa, că Thenaar vrea aşa şi când Thenaar o cere, un Triumfător nu dă înapoi. Tu o vei face.

— Nu pot… nu pot… îmi cereţi un lucru prea mare… eu…

— Tu eşti moartă dacă nu o faci. Nu ştiu ce să mă mai fac cu un Asasin care nu vrea să adere la idealul nostru.

Ochii lui Dubhe deveniră strălucitori şi continuă să clatine din cap.

— Nu are nici un sens…

— Dubhe, nu mă constrânge să fiu rău… şi ştii că sunt în stare…

Dubhe sări în picioare.

— Nu! strigă. Asta este prea mult, depăşeşte orice limită! Nu o voi face niciodată!

Yeshol nu se arătă mânios nici de data asta.

— Atunci vei muri… şi nu cum crezi…

Bărbaţii ţâşniră pe uşă pe neaşteptate şi o înşfăcară de braţe. Parcă răsăriseră din neant, Yeshol probabil le spusese să fie pregătiţi. Dubhe îi cunoştea, îşi amintea de ei cu oroare.

— Te rog, imploră cu un fir de voce.

Drept răspuns, văzu un simplu gest cu mâna făcut de bărbat. O conduseră de-acolo ţipând.

Fură zile de infern. Din nou în celula aia întunecoasă, din nou complet singură. Fiara o zgârie, o sfâşie, se arătă în toată oroarea ei. Părea mai puternică decât înainte, iar durerea era absolută, pură. O aşezară aproape de Sala Mare, unde mirosul de sânge era mai puternic. Nu căzu niciodată în inconştienţă, iar chinul i se păru infinit. Avea impresia că este dispusă să facă orice, numai să se termine. Tot restul, oroarea faţă de cererea ce-i fusese adresată, dezgustul faţă de sacrificiu, totul dispărea în faţa perspectivei suferinţei ei.

În fiecare zi, Rekla îşi făcea apariţia în pragul celulei, cu sticluţa în mână.

— E nevoie de puţin, ştii asta… ajunge un da.

Dar acel da nu ţâşnea de pe buzele ei, nu voia să-l spună. Jenna o ajutase, Jenna o apărase, Jenna o sărutase şi o iubea. Dacă mai era încă ceva uman în ea, era amintirea acelui băiat. Tocmai din acest motiv Yeshol dorea să-l renege pentru totdeauna.

Rezistă mai bine de o săptămână şi zilele îi părură ani. Dar toţi au un punct în care cedează, iar ea deja îl depăşise pe-al ei.

Murmură acel da cu lacrimi în ochi în a zecea zi, iar poţiunea, atât de răcoroasă pe gâtlejul ei, îi ajunse până în stomac şi o arse ca o otravă.

„Voi găsi o cale, numai să se termine odată, voi găsi o cale şi nu va muri…” îşi spunea, dar se ruşina de ea însăşi şi de slăbiciunea ei.

Se prezentă în camera lui Yeshol, din nou. Gardianul Suprem era în picioare lângă dulapul cu cărţi şi zâmbea satisfăcut.

— Ai cedat până la urmă… eu înving mereu, Dubhe, să-ţi intre bine în cap, Thenaar învinge întotdeauna. Am suferit, am fost pe punctul de a dispărea, dar am supravieţuit şi ne pregătim întoarcerea, în glorie, înţelegi? Iar tu faci parte din acest imens proiect, din acest plan fără margini care dă sens lumii.

Dubhe îşi încleştă pumnii, cu capul plecat.

— Spuneţi-mi condiţiile, şopti.

— Ai timp o lună. Apoi vreau să am capul lui şi o sticlă cu sângele lui pentru zeu. Nu mă interesează cum procedezi, fă cum crezi. Dacă nu voi avea ce doresc, te voi arunca în cea mai adâncă celulă a noastră şi te voi lăsa să mori sfâşiată de Fiară. Şi nu vei fi singură. Vor muri atâţia Biruiţi câte zile vei rezista.

Yeshol râânji.

— Iar acum du-te, du-te să te rogi.

Dubhe ieşi din cameră. Nu vedea soluţii. Nu existau.

Porni dimineaţa. Trecu destul de rapid prin templu, fără să se oprească să privească marea statuie din spatele altarului. O anunţase pe Rekla cu o seară înainte şi ea nu avusese nici o obiecţie.

— Spune-i şi lui Sherva.

— Voi avea eu grijă.

Dubhe se ridicase, dăduse să plece, dar Rekla o oprise.

— Succes în misiunea ta, Dubhe, o să vezi, după ce vei fi îndeplinit-o, te vei simţi mult mai bine, spuse ea şi zâmbi.

De data asta luă un cal. Nu voia să piardă timp pe drum şi oricum dorea să se îndepărteze de locul acela cât mai repede posibil.

Forţă cât putu, lansă calul într-un galop frenetic. Nu mai mult de trei zile, atât calculase că trebuia să dureze călătoria.

Părea o fugă, în schimb, era cea mai tristă călătorie a ei.

În realitate, încă nu hotărâse ce avea să facă, dar pentru orice eventualitate luase cu ea şi sticluţa. O ascunsese într-un buzunar secret, departe de priviri.

Soarele o surprinse pe la jumătatea dimineţii. De luni bune nu-l văzuse şi i se păru călduţ şi blând. În aer se simţea primăvara. Din Casă încă nu realizase acest lucru. Noaptea o înşela şi în privinţa anotimpurilor, iar mirosul florilor, al ierbii proaspete nu reuşea să pătrundă până în camera ei. Parcă locuia într-un mormânt. Numai miros de închis şi de moarte, de stâncă şi de pământ.

Pământul Soarelui, ţinutul ei natal, o izbi cu verdele strălucitor al pajiştilor. Copacii erau înfloriţi, aerul avea o mireasmă plăcută. Se simţi copleşită de emoţie.

Amintirilor vechi, cu iubitul ei Maestru, li se adăugau cele recente, din cei doi ani şi mai bine petrecuţi singură ca hoaţă. Nu i se păruseră niciodată frumoşi, dar fuseseră liberi, iar acum libertatea devenise un lux pe care nu şi-l mai putea permite.

Makrat era, ca întotdeauna, aglomerat, frumos şi mizerabil în acelaşi timp, dar în primul rând mare, pulsând de viaţă.

Trecu prin piaţa în care în urmă cu aproape cinci ani îşi revăzuse mama. Ea nu mai era, o ştia de mult.

Nu ar fi crezut niciodată că vederea oraşului Makrat i-ar putea face aşa mult rău. Ca şi cum era în închisoare şi ar fi văzut lumea printre gratii. Era acasă şi în acelaşi timp la kilometri depărtare. Era încă în lanţuri, în camera ei din Casă.

Hoinări, mângâind pumnalul de sub manta. Ce avea să facă atunci când îl va vedea pe Jenna? Avea să asculte într-adevăr de ordinul lui Yeshol? Şi dacă n-o va face? Alţi nevinovaţi vor muri, şi în cel mai cumplit mod. Dacă ar fi vrut, ar fi fost capabilă să-l ucidă pe Jenna fără ca acesta să-şi dea seama, fără să sufere. Ar fi fost aproape un gest de milă.

Clătină din cap în semn că nu. În sfârşit se hotărî.

„Doar mă duc acolo. O inspecţie şi gata, nimic altceva.”

Ştia unde să-l găsească. Cunoştea toate locurile în care fura, pe unde umbla, ştia totul despre el. Acum după ce-l pierduse înţelegea că fusese singurul ei prieten adevărat. Încercase mereu să-l ţină la distanţă, să-l alunge, dar nu folosise la nimic.

Îl văzu de departe, slab ca întotdeauna, cu o manta maronie putredă. Dintr-o singură privire îşi dădu seama cât de mult se schimbase şi înţelese prin ce trecuse în lunile acelea.

„Cine iubeşte în acel mod” spusese Yeshol şi acum Dubhe înţelegea. Simţi o strângere în piept.

Era mai palid ca de obicei şi mai puţin vioi. Nu muncea, părea mai degrabă că umblă fără rost.

Dubhe îl urmări. Redescoperi o plăcere veche pe care o încercase când îşi regăsise mama. Să privească o persoană iubită de la distanţă. Îl urmărea cu afecţiune, îl privea văzându-şi de treburile zilnice, gesturile pe care le cunoştea aşa de bine. Îl recunoştea cu drag, cu emoţie. Şi totuşi, sub anumite aspecte, nu era cel dintotdeauna. Felul lui de a hoinări ca un suflet damnat, faptul că umbla prin zone pe care nu le frecventa, modul lui de a vorbi, aerul lui melancolic. Tot ceea ce spusese Yeshol era adevărat. O căuta.

Îl urmări la masa de seară, intră cu el într-un han.

Jenna mâncă o cină sărăcăcioasă, de unul singur. Avea cu el o foaie pe care o puse pe masă. Când hangiul veni să-i aducă supa pe care o comandase, îl opri.

— Ai văzut-o pe fata asta?

Dubhe se strânse în manta, îşi băgă mai adânc capul în glugă.

„Ce trebuie să fac?”

O noapte adâncă se aşternu peste oraş, iar odinioară noaptea ar fi fost împărăţia lui Jenna. Seara era cel mai activ şi dădea loviturile, tot seara contacta clienţii, îşi aranja afacerile.

Acum nu mai era aşa. Acum nu făcea decât să bată străzile cu un pas obosit, fără vreo ţintă.

Dubhe îl urmări pas cu pas, în timp ce o lună îngheţată şi metalică se ridica deasupra oraşului, prin mulţimea din ce în ce mai rară, pe străduţele întortocheate.

Rămaseră în sfârşit doar ei doi. El, cu un pas greoi şi zgomotos, ea, mişcându-se ca o pisică, umbra lui. Se pitea în intrândurile zidului, îl privea. Nu ştia nici ea ce făcea.

„Pleacă sau faci ceea ce nu ai vrea. În orice caz, alege-ţi destinul, o dată pentru totdeauna…” îşi spuse, dar nu reuşea.

Poate era distrată, pierdută în gândurile ei sau poate că voia cu adevărat să fie descoperită. Alunecă un moment, iar Jenna o auzi.

Se întoarse brusc şi fu destul de iute ca să nu-i lase timp să dispară, cum ştia să facă.

— Cine e? glasul lui era nesigur.

O fixă aproape imediat cu privirea şi nu-i trebui mult timp să o recunoască.

— Dubhe!

Chipul i se lumină imediat şi alergă spre ea.

Dubhe nu ştiu ce să facă. Acţionă instinctiv, cum făcuse mereu în timpul misiunilor ei.

„Nu există altă alegere.”

Scoase pumnalul, îl imobiliză cu braţul liber de perete, strângându-l în acelaşi timp de gât.

El fu luat prin surprindere şi o privi incredul.

Pumnalul era în mâna ei, deasupra capului. Dubhe identificase deja punctul în care să lovească, ar fi fost suficient doar să lase braţul în jos, şi Jenna nu şi-ar fi dat seama de nimic.

— Dubhe…

Părea o chemare, plină de mâhnire, căreia nu îi putea spune nu.

Îl văzu dezarmat în mâinile ei, ca şi cum îi vedea faţa pentru prima dată. Se desprinse îngrozită, pumnalul căzu la pământ.

— Nu pot s-o fac… nu pot… şopti, apoi se ghemui la pământ, cu faţa în mâini, plângând ca o fetiţă.

Jenna rămase năucit înaintea ei câteva clipe, apoi se ghemui şi el la pământ şi o îmbrăţişă.

— Te-am căutat peste tot, nu am încetat o clipă de când… spuse el şi roşi, de ultima dată de când ne-am văzut.

Erau la el acasă. Nu părea să se fi schimbat mult, doar că era mai dărăpănată. Erau aşezaţi la masă, fiecare cu un castron cu lapte în faţă.

— Nu reuşeam să înţeleg că ai plecat cu adevărat, iar ideea de a nu şti unde mă chinuia.

Dubhe privi în castronul ei. Nu ştia ce să spună. Simţea doar ruşine pentru că putuse să creadă, fie chiar şi pentru o clipă, că-l poate ucide.

Jenna rămase tăcută un timp.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Dubhe?

Ea îşi trase nasul. Îşi simţea încă ochii scăpărând şi o usturau din cauza lacrimilor. De mult timp nu mai plânsese aşa de mult.

— Nu arăţi deloc bine… şi apoi… de ce m-ai atacat? S-a întâmplat ceva?

De unde să înceapă? Şi ce să-i spună fără să-l pună în pericol? De altfel, şi acum viaţa-i era în pericol.

— Sunt în Breaslă acum.

Jenna rămase stană de piatră. Ea îşi dădu mantaua jos şi-i arătă hainele ei noi: pantalonii negri, cămaşa tot neagră, pieptarul.

— Nu e posibil, îngână el.

— Crede-mă mai bine. Mi-au poruncit să te ucid.

Jenna era din ce în ce mai neîncrezător.

— Şi tu ai fi făcut-o?

Ea rămase în tăcere câteva clipe.

— Niciodată, şopti.

Jenna păru să-şi recapete prezenţa de spirit.

— Eu chiar nu pot să cred… Sarnek detesta Breasla, nu? Fugise de-acolo, la naiba! Şi aceşti doi ani mereu fugară, trăind din te-miri-ce, nu i-ai petrecut tocmai ca să încerci să fugi de nebunii ăia? Şi acum ce faci? Trădezi amintirea Maestrului, uiţi totul şi te duci să te compromiţi cu asasinii ăia blestemaţi?

Lacrimile începuseră din nouă să curgă singure.

— Nu plânge… făcu el, căindu-se.

— Aş vrea să-ţi explic… dar e complicat… şi apoi… nu vreau să-ţi bagi tot felul de gânduri în cap… Eu…

— Te constrâng?

Ea dădu din cap în semn că da.

— Îţi aminteşti că înainte să plec ţi-am spus că sunt bolnavă? Este o boală pe care mi-au transmis-o ei şi de care numai ei mă pot vindeca. De aceea m-am alăturat Breslei.

— Dar… dar sunt preoţi pentru boli, chiar crezi că nici unul dintre ei nu e în stare să…

Dubhe clătină din cap, apoi îşi descoperi braţul şi-i arătă pecetea.

— Este un blestem. Am fost înşelată, înţelegi? Mă aşteaptă o moarte cumplită dacă nu rămân cu ei, o moarte pe care eu…

— Are de-a face cu episodul din luminiş?

Mereu fusese un tip isteţ.

— Da.

Jenna tăcu o clipă.

— Nu este posibil ca una ca tine să stea printre oamenii ăia blestemaţi, după toate câte te-a învăţat maestrul tău şi lucrurile în care ai crezut întotdeauna. Şi apoi ţi se citeşte pe chip… te stingi.

Dubhe clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să ţi-o spun…

— Dar ce spui acolo şi de ce mă rog?

— Pentru că tu ai mania să mă salvezi, dar de data asta nu poţi, nu ai putut niciodată, înţelegi? Viaţa mea este aşa şi nu am de ce să mă prind, încă nu am, doar cad din ce în ce mai jos!

Reîncepu să plângă.

— Vor să mă ucidă pentru că nu sunt mulţumiţi de mine. Nu sunt destul de crudă, nu cred suficient de mult în zeul lor blestemat. De aceea vor să te ucid, dacă nu o voi face, mă vor ucide ei pe mine, şi cu mine pe mulţi alţii.

Jenna se făcu vânăt la faţă, bătu cu pumnul în masă cu violenţă.

— La naiba! ţipă.

— Îmi pare rău… spuse ea, îmi pare rău…

El o îmbrăţişă din nou, cu avânt, şi de data asta Dubhe nu mai încercă să se retragă, ci se lipi de el.

Dormi la el în acea noapte, aşa cum făcuse când îi salvase viaţa, după episodul din pădure. Se trezi devreme, iar soarele care-i inunda faţa era o noutate foarte plăcută, după toate lunile petrecute sub pământ.

Jenna era deja în picioare şi pregătea micul dejun.

În cele câteva minute de după trezire, Dubhe dori să se bucure de acea atmosferă domestică. Nu vorbi despre ziua anterioară, îşi bău cu plăcere ceaşca de lapte cald, mâncă pâinea uscată cu poftă. Era colţul ei de viaţă normală şi voia să se bucure de el. El fu cel care întrerupse atmosfera idilică.

— Eu vreau să te salvez. Nu mă interesează că tu nu mă crezi în stare, nu mă interesează nici măcar dacă tu nu vrei să fii salvată. Tu ştii ce anume… în fine… ce anume reprezinţi pentru mine.

Dubhe zâmbi trist.

— Dacă vrei să mă salvezi, pleacă şi nu te mai arăta.

El rămase perplex.

— Ce…

— Ascunde-te, părăseşte Makratul şi dispari departe. Schimbă-ţi numele, du-te unde nimeni nu te cunoaşte. Le voi spune că te-am căutat şi nu te-am găsit şi poate îmi vor mai da timp.

Jenna fixă castronul gol.

— Nu ar folosi… dacă ţi-au spus că ori eu, ori tu… nu cred că s-ar lăsa înşelaţi de o stratagemă atât de prostească… eu sau tu, Dubhe, ei bine… ei bine atunci mai bine eu.

— Nu spune aşa ceva nici măcar în glumă, ai înţeles? Nici măcar în glumă.

— De ce? Ai alte soluţii deştepte?

— Cea pe care ţi-am spus-o.

— Nu te va elibera de locul acela nelegiuit.

— Fac investigaţii.

— Nu pot să te pierd din nou, nu pot să stau şi să mă uit în timp ce tu te întorci în infernul ăla.

— Ţi-am spus că fac investigaţii şi am ajuns într-un punct bun. Voi găsi unde ţin leacul, îl voi fura şi voi fugi. Şi atunci ne vom revedea.

— Nu cred. E ca în ziua în care ai plecat. Vei dispărea la orizont şi nu te voi mai vedea niciodată!

Ea îl privi drept în ochi.

— Tu eşti singura mea legătură cu lumea de-afară, înţelegi? Unicul. De aceea nu mă vei pierde niciodată cu adevărat.

— Lasă-mă să te ajut, te rog…

— Fă ce ţi-am spus. Nu-mi bat joc de tine, nu încerc să mă eliberez de tine. Dacă vei face ce ţi-am spus, îmi vei fi cu adevărat de folos.

Jenna aproape că se bâlbâia.

— Pentru tine am încetat chiar să fur… nu făceam decât să te caut… tot timpul eu…

— Nu o mai face. De asta te-au găsit şi mi-au dat această sarcină. Dispari, te rog… când voi fi afară, voi găsi eu un mod să dau de tine, jur!

Jenna o privi neîncrezător. Nu credea, nu avea să creadă asta niciodată, şi nici Dubhe nu credea cu adevărat că se va întâmpla aşa. Mersese mult prea departe, chiar dacă ar fi reuşit să fugă, n-ar fi putut niciodată să se întoarcă la el, pentru că ar fi fost amândoi morţi.

— Cum vrei, spuse el. Dar nu te voi ierta niciodată dacă nu vei veni.

Dubhe zâmbi trist.

Îşi luară rămas-bun seara.

— Voi pleca în noaptea asta, spuse el. Mă voi duce…

— Nu-mi spune. Prefer să nu ştiu. Când voi fi afară, te voi căuta, ştii că mă pricep să fac investigaţii.

— Într-adevăr…. zâmbi el.

Apoi deveni serios şi o privi în ochi.

— Din ziua în care te-am sărutat pentru mine nu s-a schimbat nimic. Nu se va schimba niciodată. Te iubesc.

Dubhe simţi o strângere de inimă. Ar fi dorit să-l iubească, dar nu reuşea. Nu-i era cu putinţă. Iubise o singură dată în viaţa ei şi nu avea să i se mai întâmple niciodată, ştia asta.

— Şi eu ţin la tine, minţii, apoi îi dădu un scurt sărut pe buze, nevinovat, rapid. Fugi, fă-o pentru mine.

— Aşa o să fac, spuse el emoţionat.

Apoi Dubhe se întoarse, ca întotdeauna, şi dispăru iute.

27
PACTUL

Pentru Lonerin începu o perioadă grea, epuizantă. În primele zile nu făcu decât să muncească sârguincios, studiind locurile în care-i era permis să meargă, observând care erau punctele slabe la supravegherea Asasinilor.

Spaţii libere de mişcare erau foarte puţine. Asasinii erau tot timpul în spatele lor, iar munca era foarte grea. Singurul moment în care supravegherea slăbea era noaptea. Exista mereu un gardian la ei, dar nu-şi făcea treaba cu multă sârguinţă. Adesea moţăia, uneori se îndepărta. De altfel, Asasinii nu îi considerau aşa de periculoşi: erau oameni deja lipsiţi de vână, mai întâi vlăguiţi de suferinţele care-i aduseseră aici, apoi extenuaţi de o muncă neîncetată. Probabil nu bănuiau că cineva s-ar putea infiltra în acel mod. Lonerin hotărî să mizeze totul pe acea mică slăbire a vigilenţei.

Primul lucru pe care-l făcu fu să caute pietrele. Avea absolută nevoia de ele. Altfel cum ar fi putut transmite Consiliului descoperirile? Singura cale ar fi fost să fugă din acel loc, o soluţie ce i se părea prea complicată şi nesigură pentru a putea fi pusă în aplicare. Desigur, mai devreme sau mai târziu ar fi fugit, dar prefera să nu trebuiască să lege reuşita propriei misiuni de acel fapt.

Căută printre trupurile adormite, întrebă chiar pe cineva care se trezise. Nici urmă de pietre.

— În fiecare zi, unul dintre noi face curăţenie, întreabă-l pe el, îi spuse bărbatul.

Lonerin se aruncă asupra persoanei indicate doar ca să descopere că avea ordin să arunce totul, şi aşa făcuse cu ceea ce i se păru a fi nişte pietre ciudate.

Lonerin simţi cum i se usucă gâtul. Era singur în fortăreaţa duşmanului, toate liniile de comunicare cu exteriorul erau rupte, iar reuşita misiunii lui era legată de supravieţuirea lui, un lucru de care nu era deloc sigur. Fu o lovitură foarte grea. Acum nu avea opţiune, trebuia să reuşească în scurt timp şi trebuia obligatoriu să iasă viu de-acolo. Se avântă în investigaţii, care-i ocupau ceasurile de noapte, cele mai sigure.

În orice caz, chiar să se mişte în timpul nopţii se putea dovedi a fi periculos. Postulanţii aveau haine foarte uşor de recunoscut, iar dacă ar fi fost descoperit că se învârte prin Casă ar fi

însemnat moarte sigură. Trebuia să găsească totuşi ceva cu care să se camufleze.

Norocul îi surâse într-o zi. Cu o seară înainte Asasinii erau în mare agitaţie, Casa părea cuprinsă de o ciudată frenezie.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Lonerin pe un Postulant.

— Unul dintre noi a fost ales, îşi va vedea realizat visul, răspunse el.

Avea în ochi o scânteie de invidie care-l îngheţă pe Lonerin. Dar mai ales simţi cum o flacără de ură îi aprinde stomacul. Un sacrificiu. Ca mama lui. Ura fanatismul lor care avea gustul morţii, modul în care se bucurau, căci ştia că sângele altora le aducea această bucurie. Când bărbatul plecă, îşi muşcă buza.

În acea noapte se gândi că ar fi bine să nu doarmă prea profund. Aproape sigur toţi Asasinii luau parte la sacrificiu şi cu puţin noroc şi Gardienii.

Lonerin rămase treaz în patul lui, prefăcându-se că respiră profund, cu un ochi uitându-se des spre intrarea în sală, unde stătea paznicul.

Se întâmplă aşa cum sperase. La miezul nopţii, veni cineva.

— Pot veni?

— Sigur că da, momentul este important şi nu poţi să-l pierzi păzind gunoaiele astea.

— Ce bine, credeam că trebuie să-mi petrec tot restul nopţii să prind mucegai aici.

Bărbatul se ridică, îşi puse mantaua şi-şi urmă tovarăşul.

Atunci era momentul potrivit. Toţi Asasinii se aflau probabil într-un singur loc, aproape sigur în templu. Avea mare libertate de mişcare.

Cum ieşi din sală, Lonerin se simţi gol. Cu cămaşa lui din pânză, cu faţa trasă, sărea în ochi prin saloanele goale ca un peşte scos din apă.

Înaintea lui se desfăşură un labirint de coridoare. Era foarte uşor să se piardă. Din fericire ieşise pregătit. Luase cu el un fir de fân. La întoarcere, avea să-l folosească printr-o simplă vrajă ca să găsească direcţia în care trebuia să meargă şi avea să reuşească să revină în dormitor înainte de a fi descoperit.

Acea primă explorare aduse roade. Descoperi că aripa dedicată Postulanţilor era complet separată de încăperile frecventate de Asasinii. Era un etaj întreg care se ocupa de întreţinerea Casei, cum o numeau ei.

Cunoştea deja bucătăriile, dar spre exemplu spălătoria îi era necunoscută. Dădu peste ea din întâmplare şi asta îi fu de mare ajutor. Era plină de haine negre.

Luă o manta extrem de uzată, aşezată pe un teanc de haine vechi. Probabil că urma să fie aruncată şi dispariţia ei nu ar fi fost observată.

Ieşi apoi din spălătorie şi se îndreptă cu hotărâre spre sala de mese. Era un drum pe care-l cunoştea, căci îi venise rândul de mai multe ori să servească la masă.

Odată ajuns în sala de mese, o străbătu cu pas sprinten, cu gluga bine trasă şi ajunse în celălalt capăt, unde se afla un coridor. În zilele anterioare îl privise mereu cu nelinişte, ca pe un loc obscur de unde ar fi ieşit la suprafaţă secretele pe care venise să le descopere.

Deja era târziu. Pierduse prea mult timp în spălătorie şi în aripa Postulanţilor şi avea puţin timp ca să arunce o primă privire. Simţea însă că trebuia să se ducă. Ocazia era prea atrăgătoare.

Ieşi cu prudenţă pe coridor. Era luminat de lumina slabă a unei torţe şi părea destul de jilav. Un aer fetid, îmbibat de mirosul de sânge, îi intra în nări. De o parte şi de alta a coridoarelor, la intervale regulate, se vedeau uşi de lemn bine închise. Cu siguranţă, camerele Asasinilor. Era un labirint, cu multe coridoare secundare, dar Lonerin alese să continue urmându-l pe cel principal, cel mai mare. În fund, auzea un zgomot ca un vuiet, confuz, ce părea că provine chiar din stâncă, făcând-o să vibreze ca un organism viu.

Continuă. Pe măsură ce avansa, zgomotul devenea tot mai distinct şi îngrozitor. Erau glasuri care urlau la unison, care strigau cuvinte pe care Lonerin nu reuşea să le înţeleagă.

Simţi o lovitură în inimă. Era aproape de locul ceremoniei, cu siguranţă.

Inima începu să-i bată nebuneşte, amintirea mamei lui îi invada încet-încet mintea, iar picioarele nu i se opreau.

Avea impresia că acel coridor se prelungea într-un mod nefiresc, că ţinta era foarte departe, poate imposibil de atins. Era ceva mai mult decât un punct de lumină, roşu ca o picătură de sânge, la capătul drumului pe care-l străbătea.

Grăbi pasul, timp în care urletul mulţimii făcea să se cutremure pereţii, umplea sala şi coridorul. În sfârşit, ajunse, iar culoarea roşie a ţintei îl copleşi, îl înghiţi. Se opri.

Se afla în pragul unei săli imense, o cavernă imensă luminată de o lumină sângerie, plină de Asasini. Se agitau frenetic, pradă unui soi de beţie mistică, şi urlau spre un punct anume al marii săli.

O statuie enormă de cristal negru. Thenaar. Zeul Negru. Înlănţuit, un bărbat, care abia se distingea de la acea distanţă.

Sângera din piept, şi se încovoia încet deasupra unui bazin plin cu un lichid roşu.

Gânduri cumplite se zvârcoleau în mintea lui Lonerin, în timp ce stomacul i se strângea răvăşit de o greaţă sălbatică pe care aproape că nu reuşea să o controleze.

„Mama. A făcut asta pentru mine. Trupul ei avea o rană în piept. Sângele mamei. La picioarele acelei statui.”

Se ghemui, strigă, cu capul între mâini. Urletul lui se pierdu în vacarmul mulţimii.

Avea ochii ieşiţi din orbite şi era copleşit de oroare. Ar fi vrut să fugă, dar era ţintuit în faţa acelui spectacol.

Un urlet mai puternic al mulţimii, şi Lonerin îşi reveni.

„Pleacă, pleacă!”

Fugi terorizat, fără să se gândească încotro merge. Coridoarele pe care le străbătea erau toate dramatic de asemănătoare, iar vuietul mulţimii, mirosul de sânge, mirosul sângelui acelui bărbat îl urmau pretutindeni. Străbătu câteva coridoare înfundate, se pierdu, simţi că moare.

Se sprijini de perete. Era zdruncinat, dar trebuia să-şi revină. Amintirile însă nu-i dădeau răgaz.

Nu ştie cum a ajuns acolo. Pur şi simplu a mers împreună cu prietenii lui, nimic altceva.

— Există un loc îngrozitor, care te înspăimântă, nu departe de templu, spusese unul, şi se hotărâse să meargă, pentru a vedea cât de puternic poate fi, pentru a demonstra că nu se teme de nimic.

Lonerin a luat-o înaintea grupului tot timpul. Ceilalţi îl privesc mereu ca pe o fiinţă slabă. A fost bolnav de febră roşie, mama lui a dispărut. De atunci devenise o persoană care trebuia tratată cu mănuşi. Şi el nu vrea asta.

Este înaintea tuturor şi nu ştie cum a ajuns acolo. A mers. Ştie doar că acum picioarele i s-au oprit, moi.

— Ăsta e? întreabă cineva cu glasul tremurând.

Nimeni nu răspunde, căci toţi ştiu că ăla este. Acela este locul îngrozitor.

Sunt multe oase care ies din pământ şi un miros de hoit care te îneacă.

— Nu-mi place, spune unul.

Lonerin simte că trebuie să meargă mai departe. Nu există altă cale. Continuă să privească albeaţa oaselor în întunericul nopţii.

Urcă dealul şi îşi înăbuşă un strigăt. Nu sunt numai oase. Sunt morţi adevăraţi. Sunt cadavre. Şi apoi acel cadavru. Tunica din in grosolan neagră de sânge şi părul încâlcit pe pământ, o rană lungă, adâncă, pe piept. Ochii închişi de parcă doarme, chipul sobru, alb. Ea.

Ţipă, ţipă, ţipă.

După câteva zile, după ce-i va fi revenit glasul, îi vor explica, în faţa mormântului ei.

— Cine are ceva de cerut Zeului Negru se duce la templu şi-şi oferă viaţa. Astfel obţine ceea ce doreşte. Aşa a făcut mama ta.

Lonerin clătină din cap, încercând să-şi revină. Alungă imaginile cu mama lui în groapa comună, încercă să-şi redobândească încet controlul. Era acoperit de o transpiraţie de gheaţă, tremura ca frunza şi inima îi bubuia înnebunită în piept. Simţea că ar fi putut ucide. Dacă ar fi întâlnit un Asasin, l-ar fi ucis cu mâinile lui, fără să se gândească la misiune.

„Trebuie să mă întorc.”

Dar ura este o veche prietenă în braţele căreia este foarte plăcut să ne abandonăm, iar ura încerca din nou să-şi facă loc, ieşea la suprafaţă.

Lonerin o înăbuşi cu raţiunea. Trebuia să spună vraja sau n-ar fi reuşit să se întoarcă în dormitorul cel mare.

Luă firul de pai în mâini, dar de două ori îi căzu şi trebui să-l culeagă de jos. Tremurul mâinilor aproape îl înfricoşă. Până reuşi să recite formula i se păru foarte greu. Nu şi-o amintea şi limba îi era blocată.

Nu vorbeşte. Lonerin nu vorbeşte de zile bune. Când a ţipat, glasul i-a zburat cu totul. Acum pluteşte deasupra gropii comune sau poate deasupra micului mormânt care are o dală din lemn uzat doar cu numele. E pierdută pe undeva, departe de gâtlejul lui.

— De ce nu vorbeşti, ei, Lom? De ce?

În cele din urmă reuşi. O rază albăstruie, foarte slabă, apăru în aerul dens. Lonerin începu să alerge.

Când ajunse în sala de mese începu să respire cu mai mult calm. Când reveni în zona destinată Postulanţilor, simţi în sfârşit că a ieşit dintr-un coşmar.

Se sprijini de peretele din spatele lui. Îi apăru o lacrimă în colţul ochiului. O lacrimă de durere şi de furie, şi de neputinţă.

Cum se întoarse, Dubhe se intersectă imediat cu Rekla căreia ochii îi străluceau.

— Ei bine? Ai făcut treaba?

— La Makrat nu era.

Rekla îşi schimbă imediat expresia feţei.

— Până în urmă cu o săptămână era, oamenii noştri l-au văzut.

— E clar că între timp a plecat.

Dubhe dădu să se îndepărteze, dar Rekla o apucă de braţ şi o strânse ca într-un cleşte.

— Mă doare…

— Să nu îndrăzneşti să îţi baţi joc de noi… să nu îndrăzneşti… Credeam că ai înţeles cât de crudă pot fi şi totuşi insişti…

Dubhe încercă să-şi păstreze calmul.

— Spun adevărul. M-am întors pentru că nu era la Makrat. Mi-am luat un fel de informator care va face investigaţii.

— Dacă nu este adevărat, ştii ce te aşteaptă…

— Excelenţa Sa mi-a spus că am o lună ca să fac treaba. De ce mă întrebi acum? Am încă mai bine de douăzeci de zile.

Rekla o privi îndelung, cu privirea ameninţătoare.

— Îţi repet: dacă minţi, peste douăzeci de zile te vei căi.

Îi dădu drumul, iar Dubhe porni pe coridor cu un calm ostentativ. În piept însă simţea o adevărată furtună. Întâlnirea cu Jenna o făcuse să înţeleagă că deja ajunsese la capăt. Nu mai

putea rămâne acolo înăuntru, cu nici un preţ. Îşi pierdea umanitatea puţin câte puţin.

Iniţierea, sacrificiul, cererea de a-l omorî pe Jenna erau toate nişte etape ale unui parcurs dureros care o ducea la nebunie.

Luă o decizie.

Se întoarse la lecţia cu Sherva, fu docilă şi sârguincioasă întreaga după-amiază, dar Sherva nu era cineva căruia i se puteau ascunde cu uşurinţă anumite lucruri.

— Te-ai comportat bine, nu neg, ba chiar mult mai bine decât credeam, îi spuse la sfârşit. Nu-mi imaginam că ai învăţat atât de mult să te poţi menţine concentrată şi activă chiar şi când mintea îţi stă în altă parte.

Dubhe ştia că venise momentul. Nu mai putea da înapoi.

Se aşeză în faţa lui, dreaptă, cu răsuflarea încă grea din cauza exerciţiului efectuat în acea după-amiază.

— Ei bine?

— Trebuie să mă ajuţi.

Sherva rămase perplex.

— Nici un joc nu merită preţul pe care-l plătesc, nici unul, şi totuşi nu sunt încă pregătită să mor, să accept fără mânie destinul pe care Yeshol mi l-a rezervat.

— Poate m-ai înţeles greşit, începu Sherva destul de prudent. Atitudinea mea faţă de cult cred că te-a indus în eroare…

— Tu nu eşti ca ceilalţi, tu te adori doar pe tine însuţi.

Sherva păru impresionat.

— Da, poate că da…

— Simţi că trebuie să asculţi doar de tine însuţi. Atunci poţi înţelege dacă îţi spun că am nevoie să părăsesc acest loc.

Sherva dădu din cap că nu.

— Sunt în Breaslă de foarte mulţi ani, datorez multe acestui loc…

— Şi rămâi aici pentru că nu crezi că ai atins nivelul care-ţi va permite să-l ucizi pe Yeshol, îl întrerupse Dubhe.

Sherva tăcu. Probabil nu credea că fata aia era destul de abilă încât să-i citească atât de bine în inimă.

— Să nu te mire. Sunt tânără, dar înţeleg, pentru că am văzut multe.

— Motivul pentru care sunt aici nu are nimic de-a face cu fidelitatea mea faţă de acest loc. Te avertizez, nu mai scoate un singur cuvânt pe tema asta.

— Şi de ce? Vrei să mă denunţi? Sunt disperată. Decât să mă sufoc încet în măruntaiele stâncii ăsteia prefer să mor imediat.

Sherva se ridică.

— Lecţia s-a încheiat. Voi uita tot ce mi-ai spus, dar acum pleacă.

Dubhe rămase nemişcată la locul ei.

— Pleacă. Tu nu-mi cunoşti cruzimea. Du-te, e mai bine pentru tine.

Dubhe nu se dădu bătută.

— În Marea Sală există un pasaj, ştiu asta, dar nu am reuşit să-l găsesc. Spune-mi numai unde se află.

— Nu există nici un pasaj, te înşeli.

— Ba da, duce la camerele Gardienilor.

Sherva se încruntă ameninţător.

— Vrei să mă constrângi să te ucid?

— Eşti singurul în care am încredere aici înăuntru. Spune-mi numai unde este pasajul.

— Dacă cineva iese, este sfârşitul, înţelegi? Nimeni nu poate părăsi locul ăsta. Nu mai încerca.

— Ţi-e frică să nu te ucidă? De asta te temi?

— Nu încerca să te joci cu mine… Tu vrei poţiunea ca să poţi pleca.

Dubhe strânse pumnii, îşi muşcă buzele.

— Tu nu crezi în Thenaar, tu nu crezi în riturile blestemate din acest loc, tu vrei doar puterea pentru tine! Atunci ce te costă să-mi spui, ce? Ce te interesează soarta acestui loc? Sau poate crezi că ziua în care Yeshol va fi la îndemâna ta nu va sosi niciodată?

Sherva rămase impasibil, de gheaţă.

— Ieşi.

Nu funcţionase. Nu mai era nimic de spus. Dubhe plecă încet capul şi se îndreptă spre uşă.

„Voi reuşi singură”, îşi repeta, dar asta însemna timp pierdut, iar timpul era deja pe sfârşite.

— Între picioarele statuii, în mijlocul bazinelor, este o statuie, ca în templu.

Glasul lui Sherva fusese doar puţin mai sonor decât o şoaptă, dar tot o făcuse pe Dubhe să tresară.

Fata se întoarse să-i arunce o privire plină de recunoştinţă, dar chipul Gardianului Sălii de antrenament rămânea la fel de dur.

— Pleacă, şuieră el.

Dubhe nu aşteptă să-i mai spună a doua oară.

Acţionă imediat, chiar în acea noapte.

Cum fu sigură că toţi cei din Casă dormeau, ieşi din camera ei şi se mişcă iute.

Avea impresia că picioarele ei făceau prea mult zgomot, avea impresia că fiecare pas producea un vacarm insuportabil. Inima-i bătea prea tare, încheieturile-i scârţâiau. I se părea că totul în mişcările ei producea zgomote asurzitoare. Ştia că era o impresie a ei. Sherva o învăţase destul de multe.

„Totul merge bine… totul e bine…”

Se opri la marginea sălii, cu inima zăpăcită. Înăuntru era linişte. Statuia lui Thenaar se înălţa din bazinul de sânge.

Dubhe îşi desprinse privirile de la bazine. Erau o chemare pentru Fiară care, din depărtare, deja bătea din copite.

Intră cu precauţie şi privi îndelung statuia. Crezuse întotdeauna că cele două bazine erau unite sau că oricum marginile lor se atingeau sub picioarele lui Thenaar, împiedicând trecerea. Privind cu mai multă atenţie însă, îşi dădu seama că exista un spaţiu mic destul de greu de zărit. Era strâmt şi sigur trebuia să te freci de statuie ca să reuşeşti să treci pe-acolo, dar exista.

Îi mulţumi în gând lui Sherva, apoi înaintă. Trebuia să găsească statuia despre care-i vorbise Sherva şi apoi punctul de pe ea în care să apese ca să acţioneze mecanismul uşii. Faptul că Sherva pomenise de templu însă o făcea să creadă că probabil punctul statuii asupra căruia să acţioneze era acelaşi.

Avansă cu ochii fixaţi asupra picioarelor statuii, concentrată, dar nu aşa de mult încât să nu-şi dea seama de ce se petrecea în jur. Mai întâi avu o vagă senzaţie de pericol, apoi un foşnet, puternic şi stângaci. Era cineva.

Trupul ei reacţionă ca o maşină.

Lonerin se întorsese deja la două seri după sacrificiu.

Deşi se simţea încă răscolit, cu siguranţă nu era cazul să piardă timp. Ar fi putut să-l sacrifice în orice moment, deci trebuia să se mişte.

Ieşise şi în acea seară. Trebuia să pătrundă în camerele Asasinilor şi în acest scop hotărâse să-şi deseneze o hartă cât mai detaliată cu putinţă a acelui loc şi apoi să se întoarcă să arunce o privire camerelor în timpul zilei, dacă ar fi găsit un mod să o facă.

Acum se găsea în sala în care avusese loc sacrificiul, la miezul nopţii. Trecu rapid. Paşii lui fâşâiau pe pardoseală şi răsunau până în tavan. Dar nu îşi făcea griji. De altfel, la ora aia nu era nimeni.

Din acest motiv împietri când o mână rece îl apucă de gât. Mâna îl izbi de zidul din spatele lui, apoi văzu sclipirea unui pumnal.

Totul se petrecuse incredibil de repede, încât nici măcar nu avu timp să i se facă frică. Teroarea se instală după, incontrolabilă, şi-i înmuie picioarele.

La câţiva centimetri de gâtul lui se afla un pumnal şi ceva mai departe o faţă pe care Lonerin o recunoscu imediat. Fata din templu, cea pe care o zărise în timp ce aştepta să fie acceptat în Casă.

— Tu? zise ea neîncrezătoare şi slăbi puţin strânsoarea din jurul gâtului băiatului. Îl recunoscuse.

În orice caz, Lonerin se simţi pierdut. Era pe punctul de a-i cere fetei să îl termine rapid.

Dar în mod neaşteptat ea lăsă jos pumnalul.

— Ce faci aici?

Lonerin nu reuşi să vorbească. Avea gura complet uscată şi simţea furnicături în picioare şi în mâini. Era uluit, nu înţelegea.

Fata aşteptă câteva clipe răspunsul lui, apoi privi în jur prevăzătoare.

— Aici ne pot vedea, încheie.

Îl desprinse de zid, îl smuci în faţa ei şi-i strânse gâtul cu braţul. Dar nu-i împunse spatele cu pumnalul.

— Mişcă-te.

Străbătură sala în grabă. Fata avea un pas sprinten, dar complet silenţios, în timp ce paşii lui se frecau zgomotos de pardoseală.

— Trebuie neapărat să faci tot vacarmul ăsta? mormăi ea.

— Eu.... se bâlbâi Lonerin regăsindu-şi glasul.

— Repede, încheie ea discuţia.

Se întoarseră prin coridoare, apoi intrară într-o ramificaţie secundară, până la o uşă. Fata o deschise nu fără dificultate, apoi îl împinse înăuntru pe Lonerin, închizând uşa în urma ei.

Era o cămăruţă întunecoasă şi rece, cu un pat şi o ladă. Se afla în camera unui Asasin. Lui Lonerin îi luă ceva timp ca să se concentreze asupra acelui extraordinar rezultat ce-i căzuse practic din cer.

Fata se ghemui pe pardoseală lângă el.

— Vorbeşte încet, altfel ne aud, şopti. Şi să nu încerci vreo figură.

Lonerin clătină din cap după câteva clipe. Era încă năucit.

Acum o putea vedea mai bine de fată. Era mai tânără decât el şi era drăguţă. Trăsăturile erau fără îndoială cele ale unei fetiţe care se pregătea să devină femeie, dar expresia era cea a unui adult, marcată de un fel de suferinţă tăcută care-i inspiră imediat un amestec de milă şi de simpatie. Era mai slabă decât ultima dată când o văzuse şi mai palidă, dar poate că pur şi simplu prima dată nu se uitase bine la ea.

— Eşti un Postulant? glasul fermecător îi întrerupse şirul gândurilor.

— De ce m-ai adus aici? Oricum nu vei afla nimic!

Fata era contrariată. Băgă pumnalul în teacă.

— Iată. Te simţi mai liniştit?

Lonerin nu ştia ce să creadă. Putea fi o capcană. Însă fata nu chemase întăriri, ci îl dusese în camera ei. Nu avea sens.

— De ce m-ai adus aici? repetă.

— Ca să înţeleg.

Lonerin crezu că poate este o idee bună să atace.

— Şi tu ce făceai acolo? Asasinii nu se plimbă la ora asta...

Lovise din plin. Fata roşi uşor.

— Uite cum facem. Eu răspund la întrebările tale, tu la ale mele. Îţi convine?

Era cea mai absurdă şi periculoasă conversaţie pe care o avusese vreodată.

— De acord.

O spuse instinctiv, sperând să fie răspunsul bun.

— Tu nu eşti un Postulant obişnuit, nu-i aşa? Am înţeles asta de când te-am văzut în templu.

Lonerin se simţi împuns.

— Şi pe ce bază ai tras această concluzie?

Fata dădu din umeri.

— Postulanţii adevăraţi nu au nici un motiv să trăiască în afara dorinţei care-i impulsionează. În ochii tăi erau multe alte lucruri.

Lonerin transpiră. Era ascuţită la minte. Cu ceilalţi prefăcătoria funcţionase.

— Cum te numeşti?

— Lonerin. Şi tu?

— Dubhe.

Răspunsul prompt îl consolă. Poate nu era o capcană.

— Atunci? reluă ea. Ce făceai acolo? Şi cine eşti?

— Începe tu.

Dubhe afişă un fel de strâmbătură îmbufnată, dar începu.

— Căutam o trecere spre locuinţele Gardienilor. Ştiu că este în sala aia.

Lonerin nu înţelegea nimic.

— Gardienii?

— Asasinii de rang superior, cei cu pieptarul cu nasturi coloraţi. Îi trecu imediat prin faţa ochilor imaginea Gardienilor care-i controlau pe Postulanţi.

— De ce, ei dorm într-un loc separat?

— Exact.

— Şi de ce tot secretul ăsta? În fine, voi nu vă puteţi mişca după cum doriţi?

— Nu toţi. Eu nu.

— Şi de ce?

Dubhe zâmbi.

— Eu ţi-am spus despre mine. Înainte de a continua, spune-mi ceva despre tine.

Lonerin începu din nou să transpire. Şi acum? Câte putea să spună?

— Vin de-afară şi fac investigaţii.

Tăcerea care urmă dură destul de puţin.

— Ce fel de investigaţii?

— Despre Breaslă…

— Pentru cine?

Lonerin ezită. Risca să arunce totul în aer.

— Nu pot să-ţi spun.

— Bine… Nu contează, cel puţin deocamdată. Căutai ce căutam şi eu?

Iată aşadar ce dorea, un schimb de informaţii.

— Nu am auzit niciodată despre trecerea de care zici tu.

Fata îl privi îndelung cu privirea cercetătoare.

— Ascultă, eu nu sunt aici ca să caut treceri secrete sau lucruri de felul ăsta, eu…

Simţea cum adevărul îi ieşea pe neaşteptate din gură. Nu înţelegea bine din ce motiv, dar avea încredere în fata aia şi i se părea un lucru nemaipomenit. Era o necunoscută care-l descoperise în timp ce făcea ceva extrem de periculos şi pe deasupra era un duşman. Şi totuşi avea încredere.

— Sunt un mag, capitulă. Încerc să înţeleg ce pune la cale Breasla. Ştiu că există un plan în joc, ceva foarte vast. Adun informaţii.

Dubhe dădu din cap aprobator.

— Şi vrei s-o faci ca Postulant?

— Cunoşti un alt mod?

Fata se sprijini cu spatele de peretele din spatele ei, privi în sus.

— Nu, în realitate, nu.

— Ce o să faci acum?

Lonerin aşteptă.

— Eu nu sunt o Triumfătoare. Te voi lăsa să pleci şi totul se va termina aici. Nu mă interesează ce se va întâmpla cu locul ăsta, dacă dispare, dacă se scufundă, cu atât mai bine.

Era o resemnare ciudată în glasul ei, o durere amorţită, aceeaşi pe care Lonerin o întrezărise în ochii ei de la prima întâlnire. Nu, nu era o asasină, nu în sensul pe care-l avea acel cuvânt acolo înăuntru.

Brusc, fata tresări.

— Mag ai spus?

Lonerin dădu din cap că da.

Ea îl privi câteva clipe, apoi îşi trase sus o mânecă a bluzei şi-i arătă ceva.

— Îl recunoşti?

Lonerin îi luă braţul şi-l privi în lumina lunii. Puţin deasupra cotului era un mare simbol cu roşu şi negru. Băiatul îl privi cu atenţie, îşi trecu degetele peste el. Nu-i luă mult timp să-l recunoască. Îl trecură fiorii.

— Este o pecete.

— Mi-au spus că este un blestem.

Vocea îi era spartă.

Lonerin o privi în ochi câteva clipe. Îi era frică.

— Este o diferenţă între blesteme şi peceţi. Blestemele nu sunt vrăji legate de viaţa magului care le pronunţă, ci simple descântece mărunte, acţionează o singură dată şi pot fi combătute de o vrajă mai puternică. Peceţile nu.

— Cunosc diferenţa şi oricum teoria nu mă interesează. De ce spui că este o pecete?

— Cunosc tipul ăsta de Magie Interzisă: nici un blestem nu lasă simboluri pe trup. Doar peceţile au această caracteristică.

Dubhe îşi retrase braţul stângaci, îl acoperi.

— Dacă doreşti să te ajut, trebuie să-mi spui tot.

Ea continuă să-şi acopere braţul fără să ridice capul. Îl luă prin surprindere când începu să vorbească.

Îi spuse povestea ei. Povestea unei înşelătorii cumplite, povestea unei agonii lungi, acolo, sub stâncă, povestea unui monstru însetat de sânge care încet-încet îi devora sufletul.

— Vreau să plec. Mor dacă rămân aici. Aici se depăşeşte orice limită, iar eu…

— Ştiu, şopti Lonerin strângând pumnii. Ştiu.

— Vreau poţiunea, spuse ea. De aceea eram acolo. Caut camera Gardienei Otrăvurilor ca să fur poţiunea şi să fug. Tu-mi poţi face rost de ea?

Lonerin nu o cunoştea şi totuşi îi era milă de ea. O altă victimă a Breslei…

— Te înşală.

Fata ridică brusc capul.

— Pecetea nu se poate vindeca. Poţiunea pe care ţi-o dau ţine sub control simptomele, dar pecetea continuă să acţioneze şi să evolueze. Nu o opresc.

Nu avea curajul să o privească în faţă. O auzea cum respiră tot mai greoi.

— Te înşeli…

— Nu sunt expert în peceţi, dar… nu se rup… şi mai ales nu pot fi vindecate cu o simplă poţiune.

Dubhe, în faţa lui, parcă împietrise. Cu braţele lăsate în poală, îl privea pierdută.

— Te înşeli…. repetă.

— Foarte rar au fost rupte, adăugă el cu compasiune. O pecete, dacă nu a fost pusă de un mag prea puternic, se poate rupe, chiar dacă foarte greu. Aster a rupt una, spre exemplu. Lui Dubhe parcă îi reveni sângele în obraji. Este un lucru dificil însă de care se ocupă doar marii magi şi cere un mare efort şi nu funcţionează întotdeauna...

— Tu cunoşti?

Lonerin se întrerupse.

— Ce anume?

— Magi care să ştie să facă aşa ceva.

Nu ştia. Folwar?

— Poate...

— Îţi voi da orice ca să-i întâlnesc, orice... du-mă la ei şi voi face orice pentru tine.

Era disperată.

— Eu... am o misiune... şi apoi... să fug...

— Voi investiga pentru tine.

O spusese impulsiv, se vedea, dar părea foarte convinsă. Nu lăsa impresia că era o persoană care vorbea în zadar.

— Vrei să-ţi spun ce se petrece între zidurile astea? O voi face. Eu am o mai mare libertate de mişcare decât tine şi sigur ştiu cum să investighez. În fond, este meseria mea. Voi descoperi ceea ce vrei să ştii, te voi duce afară şi tu, în schimb, mă vei duce la cineva care ştie să mă vindece.

Lonerin se simţi brusc în încurcătură. Privirea ei care implora şi acea ofertă, acel troc între o viaţă în schimbul unei munci care era datoria lui i se părea aproape imoral. Nu era sigur că o putea salva, dar cum să refuze?

— Nu sunt sigur că te pot salva.... se simţi dator să spună.

— Nu contează. Îmi e de-ajuns o speranţă îndepărtată şi simpla idee de a putea părăsi acest loc.

Abisul angoasei, determinarea ei îl sperie.

— De acord, şopti.

28
PRIMA DATĂ
***
TRECUTUL IX

De când Dubhe a decis, se simte mai sigură. Legăturile cu trecutul au fost definitiv tăiate, drumul ei este în sfârşit trasat. După întâlnirea cu mama ei i se pare că a înţeles că nu mai este posibilă altă alegere. Se surprinde crezând că poate cu adevărat totul este stabilit de la început. Destinul. Iar al ei este acela de a ucide, de a deveni un asasin şi de a se dedica pe deplin Maestrului, singura certitudine într-o lume haotică.

Şi aşa porneşte din nou în călătorie, noi case şi noi ţinuturi. Au pornit din nou la drum chiar în seara în care a luat decizia.

— Aş vrea să schimb aerul… a spus ea timid.

Maestrul a privit-o.

— Nu te simţi sigură de decizia ta?

Dubhe s-a grăbit să dea din cap că nu.

— Nu, nu, nu este asta… ci că… e greu… a început o viaţă nouă pentru mine şi atunci de ce să nu…

La început, au hoinărit prin Pământul Soarelui, un an întreg de călătorie prin târguri şi sate. Nici măcar o dată nu au ajuns în Selva. Poate nici nu mai există, poate nu a existat niciodată şi trăieşte doar în amintirile lui Dubhe. Viaţa aceea i se pare atât de departe şi ea însăşi atât de diferită faţă de cum era atunci, încât cu greu reuşeşte să dea consistenţă amintirilor ei.

Apoi s-au întors acasă, în Pământul Mării. Când Dubhe revede oceanul, simte cum îi creşte inima. Aleargă pe nisip până acolo unde se sparg valurile, ca prima dată, şi la fel ca prima dată marea este stăpânită de furtună.

Nimic nu s-a schimbat, chiar şi casa este tot acolo unde era. Lumea Maestrului este asta, o lume care nu se schimbă, ci rămâne identică cu ea însăşi. Mai degrabă ea se schimbă, ea este singurul lucru care se mişcă într-un orizont fix. O descoperă când se aşază din nou în pat.

Îşi aminteşte de un pat mare, comod, iar acum se trezeşte într-un culcuş strâmt, în care reuşeşte să încapă doar îndoindu-şi puţin genunchii.

A crescut, trupul i s-a schimbat. O vede, o simte şi face eforturi să-l recunoască. Şoldurile sunt mai moi, picioarele mai

lungi, sânii se umflă dintr-odată, fără să anunţe. Femeia care se află în ea face presiuni să iasă, fiinţa ei de femeie bate la uşă o dată pe lună.

Uneori îi place de ea. Se priveşte în apa din copaia în care se spală şi găseşte că este drăguţă, cu faţa ei de copilă şi sânii tari. Se întreabă roşind dacă ar putea vreodată să-i fie pe plac Maestrului, dacă feminitatea ei abia îmbobocită l-ar putea atrage. Dacă vreodată ar trebui să se căsătorească sau să iubească pe cineva, acela n-ar putea fi altcineva decât el.

Alungă gândurile astea scuturând cu putere din cap, iar picăturile din pletele ei stropesc suprafaţa apei şi pardoseala din jur. Căci uneori nu ar vrea să fie femeie. Ar vrea să nu aibă sex, doar aşa ar putea să-i slujească Maestrului cu adevărat şi deplin. Ar vrea să fie ca el, să se schimbe până când ar deveni imaginea lui. Criminală ca el, elegantă ca el, asta ar vrea, dar trupul ei nu-i dă voie, este un zid care o separă de persoana pe care o iubeşte cel mai mult.

Şi, în timp ce natura îşi urmează cursul şi anii o modelează, continuă şi antrenamentul, dând roade bune. Deja Dubhe îl însoţeşte mereu pe Maestru şi-şi dă seama că el are încredere în ea. Ea pregăteşte mereu otrăvurile şi multe negocieri sunt lăsate pe seama ei. Numai muncile din Pământul Soarelui care încă mai cad uneori sunt complet în seama lui Jenna şi din când în când călătoresc până acolo pentru vreo înţelegere fructuoasă.

Dubhe simte, ştie că se apropie momentul. În curând îi va veni ei rândul să ucidă. Uneori se gândeşte la asta, la cum va fi, la ce va simţi. L-a văzut făcând-o de multe ori, de atât de multe ori încât de-acum acest lucru şi-a pierdut semnificaţia pentru ea. Dar să o facă ea însăşi este diferit, înţelege. Şi apoi mai este Gonar, care pentru ea este o amintire de neşters, o rană ce sângerează mereu.

Reuşeşte să asiste la o crimă, dar nu poate privi mortul în ochi. Nu reuşeşte. Este sigură că dacă ar privi în acele pupile în ultima clipă a vieţii s-ar vedea pe ea şi pe Gonar şi o condamnare fără apel.

Se gândeşte, se gândeşte mereu la asta.

Apoi momentul soseşte, pe neaşteptate, atât pentru ea, cât şi pentru Maestru.

Este vorba despre o muncă asemenea multora. Îl va asista pe Maestru, ca întotdeauna, şi negocierea cade în seama ei, cum se întâmplă deja de mult timp.

Îşi dă întâlnire cu omul într-un oraş vecin. Plouă fără oprire. Ceva vreme gluga mantalei ei a rezistat, dar acum este udă şi când intră în hanul pe care l-au ales ca să se târguiască împreună cu acel bărbat fiori de frig îi străbat şira spinării. Poate că sunt semnele prevestitoare ale unei boli, poate este neliniştea obişnuită care o încearcă de fiecare dată când se duce să trateze despre moartea cuiva.

Bărbatul care stă în faţa ei este mai degrabă scund şi pare speriat şi el. Are un cap mic, chel şi un corp gras de copil.

Vorbeşte repede, neliniştit şi priveşte mereu în jur.

— Nu fiţi atât de circumspect, îi spune Dubhe cu răceala dintotdeauna. Dacă vă veţi comporta astfel, veţi atrage privirile.

Nu-i nimic de făcut. Atenţionarea ei îl face să fie şi mai vigilent.

Îi relatează o poveste cu răzbunări în care Dubhe se pierde după scurt timp. Este vorba despre certuri între mici baroni locali, feudali cam proşti care vor să-şi încheie socotelile unii cu alţii, spre graniţă, acolo unde războiul deja s-a înstăpânit. Bărbatul este trimisul unui mic locotenent care vrea să se răzbune pe un coleg de acelaşi grad cu el şi s-a săturat să aştepte ca războiul să-l răzbune pentru el.

— Bărbatul pe care patronul tău trebuie să-l ucidă pare să aibă şapte vieţi ca pisicile şi apoi e un laş, mereu stă în spatele frontului, nu luptă niciodată în prima linie…

Dubhe este ameţită de flecăreala aia agitată, de meschinăria acelor poveşti despre ranchiune mărunte, despre bărbaţi de nimic care cred că pot deveni bărbaţi adevăraţi prin crimă.

„Pentru prostii de genul ăsta se omoară?”

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac.

Bărbatul îi comunică detalii legate de timp şi modalităţi.

— Şase sute de carole.

Aceeaşi tactică şi bărbatul cade în capcană din prima. Dubhe iese în sfârşit din local cu un desen al victimei şi o nouă muncă pentru Maestru.

Seara îi povesteşte totul Maestrului. Întâlnirea, negocierea, munca.

— Bărbatul în cauză se află la o distanţă de o zi de aici, a părăsit câmpul de luptă cu o permisie, aşa mi-a spus omul ăla.

Maestrul îşi scarpină bărbia gânditor.

— Aş spune că primul lucru pe care-l avem de făcut este să mergem unde se află el. Vei face câteva investigaţii despre deplasările lui şi poate că este bine să intri în contact cu vreun slujitor de-al lui.

— Trebuie să plecăm mâine. Permisia ţine o săptămână, timpul e scurt şi e cazul să ne grăbim.

— Mi se pare o idee excelentă.

Dubhe zâmbeşte. De o vreme, Maestrul ţine cont de sugestiile ei şi lasă aproape complet în seama ei investigaţiile. Se simte mândră de acea încredere şi este bucuroasă să-i poată fi de folos, după tot ceea ce el a făcut pentru ea.

În zilele următoare, Dubhe se avântă cu capul înainte în muncă.

Ea şi Maestrul se stabilesc la un han, se prezintă ca tată şi fiică, deşi hangiul îi luase drept un fel de tânăr cuplu sau aşa ceva. Maestrul aproape s-a supărat la această insinuare, ea a roşit aproape măgulită. De altfel, Maestrul nu este în fond cu mult mai în vârstă decât ea, sigur nu este destul de mare ca să-i poată fi tată.

Îşi petrece zilele cercetând, verificând casa victimei şi urmărindu-i deplasările. Îi raportează cu scrupulozitate Maestrului tot ce descoperă. Numai spre final preia el situaţia şi face ultimele drumuri.

Într-o seară, îi explică strategia.

— Îi voi întinde o capcană în pădure. M-am pus de acord cu vizitiul victimei. Mi-o va aduce nu departe de aici, într-un loc izolat. Şi după ce voi termina îl voi omorî şi pe vizitiu.

Dubhe rămâne perplexă, la această veste. Îl cunoaşte pe bărbatul acela, a vorbit cu el de câteva ori pe când făcea cercetări.

— De ce şi pe vizitiu? În fine, nu te-a ajutat?

Dubhe îşi dă seama imediat de stupiditatea acelei întrebări. Maestrul o priveşte într-adevăr în ochi câteva secunde, o privire de reproş tăcut pe care Dubhe o cunoaşte.

— Ce ţi-am spus?
Dubhe plecă privirea.
— Da… martorul.

Pornesc când seara este adâncă şi întunecoasă. Dubhe priveşte în sus. Nici urmă de lună. Nu e nevoie de multă lumină pentru astfel de munci.

Se strânge în manta. Ca întotdeauna când îl însoţeşte pe Maestru, o încearcă multe emoţii diferite, contradictorii. Încântare, frică, remuşcare. Şi de fiecare dată se simte cumva năucită.

Se aşează la pândă între tufişuri.

Amândoi se mişcă cu aceleaşi mişcări elegante şi silenţioase. Fac foarte puţin zgomot.

Aşteptarea este ritmată de gesturile precise şi calme ale Maestrului. Dubhe îi dă săgeţile, el scoate pumnalul apoi îl bagă la loc în teacă.

Trec minute, poate ore, Dubhe nu ar putea spune. Se iscă un vânt ce face ramurile să foşnească. Asta îi ajută; cu cât mai mult zgomot, cu atât sunt mai mici şansele de a fi auziţi.

În sfârşit, aud tropăitul cailor prin frunzele uscate. Pune mâna pe pumnal. O simplă precauţie, o precauţie cu care deja se obişnuise de când a început să-l asiste pe Maestru.

El este gata, cu mâna pe pumnalul deja scos din teacă.

Apoi se aude un zgomot mai puternic, caleaşca prinde viteză, şi se aude un glas de departe, tulbure.

— Dar ce…

Caleaşca trece prin faţa lor pe neaşteptate. Dubhe vede cum caii se îndreaptă spre ei gâfâind, cu nările dilatate. Este întuneric, dar ochii ei sunt antrenaţi, şi-i vede bine.

„Sunt prea aproape” şi instinctiv se încordează. Chiar în momentul în care i se pare că vin peste ei, caleaşca se întoarce, frânează.

Maestrul ţâşneşte fără un cuvânt.

Dubhe îl vede deschizând uşa caleştii cu violenţă. Reuşeşte să-l zărească pe bărbatul care se află înăuntru, îi observă ochii, strălucirea lor slabă în noapte.

— Nu! încearcă el să strige, dar Maestrul este rapid, îl domină, iar Dubhe nu mai vede nimic.

Doar un zgomot de picioare care lovesc lemnul. O senzaţie de greaţă îi strânge măruntaiele. A văzut atâţia oameni murind, dar nu reuşeşte să-şi păstreze sângele rece. Se enervează pe ea însăşi şi pe propria slăbiciune.

Când Maestrul iese, pumnalul este roşu, şiroind de sânge. Vizitiul a rămas la locul lui în tot acest timp, uitându-se în gol.

Dubhe a învăţat să adulmece teroarea şi simte că bărbatul se teme, venele de la gât sunt umflate, maxilarul este contractat.

Maestrul se duce spre el şi bărbatul tremură vizibil.

— Ţi-ai făcut treaba, îi spune, şi Dubhe ştie că i-a spus-o ca să-l liniştească.

Totul se petrece într-o clipă. Bărbatul sare de pe capră şi se aruncă spre pădure. Maestrul face o săritură, dar nu reuşeşte să-l prindă.

— Dubhe! strigă.

Trupul ei răspunde primul, înaintea capului. Dubhe ţâşneşte. Agilă cum nu ar fi crezut niciodată că poate fi. Pregătită. Nu este loc pentru teamă sau altceva. Totul se petrece prea repede.

Mâinile ei fug spre cuţite, degetele ei le înşfacă uşor, apoi aruncarea, precisă. Bărbatul este o pată neclară în faţa ei. Dubhe nici măcar nu ştie ce face, nu are timp să se gândească.

Apoi, un strigăt înăbuşit şi realitatea îşi recapătă conturul.

„L-am lovit, îşi spune, brusc neîncrezătoare. L-am omorât.”

Maestrul aleargă spre bărbat, strângând pumnalul. Apoi se opreşte. Nu face nimic. Se întoarce spre ea.

— L-ai omorât.

Acele cuvinte răsună ciudat în tăcerea pădurii. Dubhe rămâne îngheţată în locul ei.

„L-am omorât.”

Nu reuşeşte să se gândească la altceva. În mintea ei, aude ultimul strigăt al bărbatului, şuieratul cuţitelor aruncate.

Se ridică mecanic, se duce spre punctul unde se află Maestrul.

„L-am omorât.”

Vizitiul zace aplecat peste un covor de frunze. Sângele străluceşte pe pământ. Faţa lui este ascunsă, dar e ca şi cum Dubhe ar putea-o vedea. Are ochii lui Gonar.

— Primul tău omor, Dubhe. Acum eşti un asasin.

Dubhe rămâne nemişcată în locul ei, cu braţele pe lângă coapse. Ar trebui să simtă ceva, probabil, dar nu simte nimic. Ridică ochii. Deasupra ei, lumina palidă a mii de stele.

Câte...

Îşi desprinde ochii de la bărbat. Simte cum îi curg lacrimile. Apoi în câmpul ei vizual intră Maestrul şi totul se opreşte.

— Ai fost la înălţime.

Ajung acasă puţin după miezul nopţii. Totul s-a sfârşit. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Îţi voi da jumătate din bani, i-ai câştigat pe merit, îi spune Maestrul.

Dubhe îl ascultă distrată. Nimic însă nu are importanţă. Totul îi apare ca şi cum ar privi printr-un geam. Departe, zadarnic.

Şi apoi rămâne singură în cameră, fără nici un văl între ea şi ceea ce s-a întâmplat.

S-a întâmplat pe neaşteptate şi într-un mod diferit de cum se aştepta.

Maestrul a lăudat-o. A făcut lucrul pentru care se născuse, l-a făcut instinctiv şi l-a făcut chiar bine. Şi totuşi, nu simte satisfacţie, doar un sentiment de dezolare pe care nu ştie cum să-l numească. Destinul s-a împlinit, de-acum înainte va fi mereu aşa. Va căuta muncă, va ucide, va lua banii şi din nou de la început, într-o spirală care-i taie respiraţia.

Iese afară, deşi bate un vânt puternic şi în aer se simte ploaia. Se târăşte spre fântână. Rafalele de vânt îi biciuie faţa cu violenţă. Trage găleata şi-şi bagă mâinile în apă. Este îngheţată. Şi-o aruncă pe faţă şi apoi din nou pe mâini, şi încă o dată şi încă o dată, până când nu mai simte nimic, până când îşi simte degetele străine şi faţa înţepată de mii de ace.

— Gonar… Gonar…

Când simte două mâini strângându-i umerii, le îndepărtează cu furie.

Maestrul este în picioare în faţa ei. E întuneric şi totuşi vede că este trist. Nu reuşeşte să se apropie de el.

— Eu nu voiam să-l omor pe Gonar… şopteşte şi se simte la un pas de nebunie.

— Vino înăuntru.

— Nu voiam să-l ucid!

Maestrul o apucă de o mână cu putere, o trage spre el.

— Vino înăuntru, repetă cu glasul sufocat.

Şi ea izbucneşte în plâns.

Maestrul o duce în casă, o pune în faţa focului, o înveleşte în mantaua lui. Frigul însă este peste tot, o pătrunde şi în acea primă noapte de criminal nu există vreo sursă de căldură care să o poată încălzi cu adevărat.

Maestrul o lasă să se descarce, să scoată afară furia, durerea, sentimentul de vinovăţie.

În cele din urmă, totul trece. Poate că stările acestea vor reveni, ba chiar se va întâmpla cu siguranţă, dar la un moment dat totul trece.

— Aşa este întotdeauna, să ştii asta.

Glasul Maestrului este din nou cel din noaptea anterioară. Plin de durere, înţelegător, atât de blând şi de cald.

— Eu vin din Breaslă. Nu am cunoscut altceva, de la naşterea mea între zidurile alea blestemate. De copil, nu m-au educat decât pentru moarte, m-au învăţat că este just să omor, că o facem pentru gloria unui zeu blestemat al cărui nume ar trebui şters de pe faţa pământului. Nu cunoşteam nimic pe lume, nimic altceva. La doisprezece ani mi-au cerut să săvârşesc prima mea crimă. Unul dintre noi făcuse o greşeală în plus. Acolo aşa merg lucrurile. Cine nu este bun moare. Şi eu credeam că este un lucru drept, sfânt, eram onorat că am fost ales.

Râde înăbuşit, un râs amar.

Nu a fost nevoie de mult. Era pe jumătate drogat de vreo substanţă pe care o folosesc ei. A trebuit doar să-l lovesc cu pumnalul în inimă. Ştiam exact cum. La doisprezece ani ştiam cum se omoară un om, cum să-l fac să sufere şi cum să moară într-o clipă.

Se opreşte, oftează. Dubhe îl ascultă.

— Nu mi s-a părut nimic nemaipomenit, când am făcut-o. Însă în zilele următoare eram tulburat de imaginea mortului, de cum era când trăia şi de privirea lui în timp ce i-am înfipt pumnalul. Mă urmărea. Mă simţeam murdar, dar, oricât de mult m-aş fi spălat, sângele rămânea mereu pe mâinile mele, mereu.

Parcă pentru o clipă glasul i s-ar amesteca cu plânsul, dar când reia este puternic ca înainte, hotărât.

Apoi mi-am revenit. Întotdeauna ne revenim. Dar prima dată ai vrea să fii şi tu mort.

Dubhe plânge din nou.

— Credeam că vreau, Maestre, credeam că l-am lăsat în urmă pe Gonar şi tot restul, dar nu este aşa… nu va trece niciodată chestia asta… niciodată…

Maestrul o strânge cu putere.

— Acum înţelegi de ce nu voiam să vii cu mine, înţelegi? Calea mea duce aici şi eu nu voiam ca şi tu să o apuci pe ea.

O strânge cu putere, Dubhe se abandonează la pieptul lui.

— Jură-mi că nu o vei face niciodată, spune el dintr-odată.

Cuvinte pe care până în seara dinainte Dubhe nu ar fi dorit să le audă niciodată. Cuvinte care pentru ea înseamnă abandon şi singurătate. Acum vin ca o binecuvântare, aproape implorate. Dar încă se teme.

— Nu mă părăsi, Maestre, nu mă părăsi! Voi învăţa să omor fără teamă, voi deveni nemiloasă cum vrei tu să fiu, voi face tot ce vei vrea tu.

— Dar eu nu vreau asta!

Glasul lui este puternic, dar aproape disperat.

Se desprinde din îmbrăţişare, îi ia faţa între mâini, o priveşte.

— Eu nu vreau ca tu să mai ucizi, eu nu vreau ca tu să fii ca mine.

Dubhe nu ştie ce să creadă. Ea-l doreşte doar pe Maestru în lumea asta şi dacă trebuie să ucidă pentru el şi să simtă oroarea aceea, chinul acela de fiecare dată, o va face.

— Uită-te la mine! Tu nu vrei să omori, şi eu ştiu asta! Dacă ai putea sta cu mine fără să o faci, ce ai alege?

Nu ştie prea bine ce să răspundă.

— Eu vreau să stau cu tine… Tu ai fost mereu cu mine, vreau să stau cu tine pentru totdeauna…

— Dar tu vrei să ucizi? Vrei să continui aşa, zi după zi, până când te vei stinge ca mine?

O priveşte atât de intens, încât Dubhe se simte goală în faţa ochilor lui.

— Nu! Nu vreau! Nu mai vreau să o fac! spune printre lacrimi, strângându-l cu putere. Dar să nu mă abandonezi!

— Nu o voi face… niciodată… tu vei sta cu mine, dar, îţi jur, nu vei mai fi niciodată constrânsă să faci aşa ceva!

Dubhe îl îmbrăţişează cu putere, se lipeşte de el.

— Mulţumesc Maestre, mulţumesc…

Maestrul o îndepărtează cu delicateţe de el şi îşi apropie buzele de fruntea ei, suav.

Dubhe, împinsă de nu se ştie ce impuls, ridică capul doar cât trebuie şi pentru o clipă buzele li se ating. Şi dacă pentru el este un sărut de frate, sărutul dat de o fiinţă pierdută unei creaturi cu care împărtăşeşte acelaşi destin întunecat, pentru ea nu este la fel. Pentru ea este punctul de sosire al unui drum lung, al unei adoraţii care s-a maturizat în trupul ei şi durează o infinitate, o insulă de pace şi de dulceaţă în oceanul unei nopţi mult prea amare.

Dar este o clipă doar: Maestrul se retrage aproape imediat. Îşi îndepărtează buzele, se mulţumeşte doar să o strângă în continuare la pieptul lui.

Dubhe îşi simte trupul relaxat, deşi inima-i bate nebuneşte. Dar nu mai este nici teamă, nici remuşcare. Este ceva nou şi mai dulce. Simte cum angoasa se îndepărtează, puţin câte puţin. Apoi o cuprinde somnul.

29
FRÂNTURI DE ADEVĂR

În acea seară, Dubhe îl însoţi pe Lonerin în dormitorul lui. Vede pentru prima dată locul în care trăiesc Postulanţii. Duhoarea atâtor trupuri claie peste grămadă o înecă. Îşi spuse că băiatul acela slab trebuia să urască cu adevărat foarte mult Breasla ca să-şi riște viaţa şi să se umilească pânăntr-atât numai să o distrugă. Îl privi în timp ce intra vigilent în sală şi se gândi că erau cu adevărat asemănători. Îl opri.

— Voi veni eu să te caut. Să nu ieşi de-aici.

Lonerin o privi descumpănit.

— Şi de ce?

— Pentru că eşti un Postulant, nu ştii cum să te mişti şi dacă umbli prin casă te-ar descoperi imediat. Anunţă-mă numai dacă Sacrificiul ar fi iminent, dar cred că nu se va întâmpla în următoarele trei sau patru luni.

Lonerin încuviinţă nu prea convins.

— Cum vrei... şi când ne vom vedea?

— Cel mai târziu peste o săptămână.

Se întoarse şi reveni la ea în cameră cât de repede putu.

Din nou singură, stinse unica lumânare rămasă aprinsă şi se aruncă pe pat, îmbrăcată. Încercă să-şi controleze respiraţia, dar era agitată mai mult decât ar fi putut exprima în cuvinte.

Nu crezuse niciodată cu adevărat că Breasla putea să o vindece de blestem, era convinsă că vor încerca să o menţină în starea în care se afla acum cât mai mult timp posibil, căci astfel era slabă şi şantajabilă. Însă nu avusese niciodată vreun dubiu asupra faptului că exista un leac şi că acesta ar fi fost poţiunea pe care Rekla i-o administra.

Însă nu era aşa. Singura soluţie pe care o întrezărise se spulberase.

Sigur, era posibil ca Lonerin să fi minţit, dar nu avea nici un motiv să o facă, pe când Breasla avea motive nesfârşite să-i ascundă adevărul. Nu, Lonerin spusese adevărul. Ea ştia asta. Starea ei nu se îmbunătăţise, dimpotrivă, Fiara ridica mai des capul, o simţea de la o zi la alta tot mai puternică. Gândul zădărniciei tuturor acelor luni o lovi în stomac ca un pumn şi iar îi veni să plângă. Durerea din acea perioadă, abrutizarea prin care trecuse, sacrificarea acelui bărbat... totul, în zadar, totul, rodul unei înşelătorii cumplite.

Dar acum ştia. Nu mai avea nici o îndoială. Avea să găsească modalitatea…

Avea să distrugă acel loc, avea să-l ucidă pe Yeshol şi avea să îngroape sub un maldăr de dărâmături cultul lui Thenaar şi al lui Aster.

În seara următoare, hotărî că venise vremea să treacă la acţiune. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să găsească locuinţele Gardienilor: dacă Breasla punea la cale ceva – şi Dubhe avea bănuieli destul de puternice –, răspunsurile nu se puteau afla decât acolo.

Aşa că, în toiul nopţii, îmbrăcată cu mantaua ei obişnuită, se duse din nou în Sala Mare. Capul i se învârtea în continuare şi Fiara murmura aproape convingătoare din adâncuri, dar nu s-ar fi lăsat oprită de nimic.

Ca şi în seara dinainte, se duse spre bazine. Regăsi spaţiul strâmt dintre cele două statui. Acolo era întuneric complet. Dubhe se ghemui ca să intre prin acea fantă şi ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. La început fu doar întuneric, apoi începu să distingă vag contururile unui obiect care se afla înaintea ei. Era vorba despre o statuie, exact cum spusese Sherva, dar nu părea asemenea celei din templu. Pe o parte era umbra vagă a două aripi, capul părea să aibă un fel de cioc, iar corpul era mai degrabă alungit, probabil ca al unui şarpe.

Dubhe îşi trecu degetele peste suprafaţa lucioasă şi netedă a statuii cercetând-o cu mare atenţie. Pipăi orice denivelare, apăsă orice mică scobitură, trase de orice vârf şi orice altceva, dar totul fu în zadar. Nu părea să existe ceva care să poată activa vreun mecanism.

Ceasurile trecură fără rezultat, până când îşi dădu seama că era târziu. Un tropăit uşor părea să însufleţească sala. Se piti, dar nu trecu nimeni. Realiză chiar la timp că zgomotul nu provenea din sală, ci din spatele statuii, exact din locul în care ar fi trebuit să ajungă. Zgomot de paşi care urcau scările.

Făcu o săritură, ieşi din nişa în care se afla şi alergă într-un alt punct umbrit.

Văzu clar statuia balaurului rotindu-se pe propriii pivoţi şi deschizându-se într-un mic spaţiu luminat. De-acolo apăru cineva. Era un Gardian, cu nasturii de la pieptar verzi. Simţi cum

îi creşte furia. Era la un pas de obiectiv, dar nu reuşea să ajungă la el.

Se întoarse în seara următoare şi avu loc acelaşi joc ca în seara precedentă. Era sigură că nu neglijase nimic în noaptea dinainte, dar controlă din nou totul de la capăt. Nu era chip. Statuia era solidă în întregime, de neclintit.

Dubhe se îndepărtă pe cât îi stătea în putere, încercând deopotrivă să nu iasă din nişă. Se simţea atât de frustrată încât nu se putea exprima în cuvinte. Ar fi vrut să distrugă totul de furie. Printre altele, tot stând aplecată, o dureau genunchii şi spatele şi tot mirosul acela de sânge, la patru zile de la ultima administrare a poţiunii, o făcea să simtă că avea să-şi piardă controlul.

Se folosi de ochi. Era o mişcare ce i se părea teribil de stupidă cu tot întunericul ăla blestemat, dar o făcu totuşi. Era disperată, nu era vreo cale pe care să n-o fi încercat. Statuia o privea batjocoritor, cu ciocul deschis în ceea ce artistul probabil voia să fie un ţipăt înfricoşător, dar care ei i se părea acum un rânjet derizoriu… Gura! Nu privise în gură.

O făcu. Ciocul era deschis, limba abia ieşea în afară. Încercă să o atingă. Nu se mişca. Poate că greşise din nou…

Încercă să apese mai în spate, cu furie, până când atinse gâtlejul statuii şi… Clic.

Trebui să se tragă în spate în fugă, dat fiind că o poală a mantalei risca să rămână prinsă în uşa rotitoare.

În spatele statuii, o scară în spirală, exact cum bănuise. Spaţiul era strâmt şi slab luminat de două torţe.

Zâmbi victorioasă, dar numai pentru un moment. Coborî treptele foarte încet. Scara era destul de asemănătoare cu cea care din templu făcea legătura cu Casa, doar că mai jilavă şi mai murdară. Singurul lucru pozitiv era că, pe măsură ce cobora, mirosul de sânge se atenua.

Se trezi într-o sală ovală, nu foarte mare. Într-o parte se afla obişnuita statuie a lui Thenaar cu nelipsitul Aster. Încăperea era strâmtă şi imediat Dubhe nu se simţi în largul ei. Putea fi descoperită în orice moment şi atunci ar fi fost sfârşitul, pentru totdeauna.

Încercă să nu se gândească. Acum trebuia să rămână concentrată numai asupra misiunii ei, orice moment de neatenţie o putea costa viaţa.

Privi în jur. Erau cinci coridoare care nu păreau deloc diferite de cele care se aflau la nivelul superior. Totul părea să oglindească zona cu camerele Asasinilor, dar la o scară mai redusă.

Hotărî că trebuia să le străbată pe toate.

Inima îi sări din piept când îşi dădu seama că unul ducea direct la camera lui Yeshol. Se opri împietrită când citi pe uşă GARDIANUL SUPREM. Aproape că nu mai respiră.

Cu siguranţă, dincolo de pragul acelei uşi se aflau toate răspunsurile pe care Lonerin le dorea, dar să-l treacă acum era o nebunie. Probabil că era periculos şi doar să zăbovească acolo. Se întoarse.

Străbătu rând pe rând celelalte coridoare şi se opri la capătul celui de-al treilea.

GARDIANUL OTRĂVURILOR.

Iată-l. Locul pe care-l căutase atât de mult, camera ce o putea salva. Rekla era acolo, dormea acolo înăuntru sau poate că şi în acel ceas al nopţii stătea închisă în laborator. Chiar aşa, laboratorul. Nici urmă de el. Probabil se afla într-o altă aripă sau poate că accesul se făcea din camera Reklei.

Trecu mai departe şi, spre surprinderea ei, ajunse în faţa ultimului coridor. Ducea la bibliotecă. Dubhe nici măcar nu bănuia că ar fi existat. Nimeni nu-i mai vorbise vreodată despre ea. Se întrebă dacă nu ar fi fost şi acela un loc interesant de vizitat. Poate că acolo se ascundea misterul încrederii lui Yeshol în apropiata venire a lui Thenaar.

Dubhe rămase în prag indecisă câteva clipe. Ar fi putut încerca să arunce o privire înăuntru, dar uşa era închisă şi ar fi trebuit mai întâi să o forţeze, o operaţie pentru care avea nevoie de instrumente speciale pe care nu le avea acum la ea. Apoi era noaptea târziu şi trebuia să se întoarcă în camera ei.

Era pe punctul de a pleca, dar auzi un zgomot.

Iute se ascunse în spatele statuii lui Thenaar. Gâfâia. Puţin lipsise să nu fie descoperită.

Respiră o dată încet, apoi ieşi de după statuie.

Atunci îl văzu pe Yeshol părăsind chiar biblioteca, avea chipul tras, dar cumva radiind de bucurie şi cu o carte sub braţ. Dubhe încercă să înţeleagă ce carte era, dar nu putu. Reuşi doar să distingă că era neagră, cu paftale mari de aramă în colţuri. Pe copertă era o pentagramă roşie complexă.

Îl văzu dispărând spre camera lui. Nu o văzuse şi nu o auzise! Preferă să nu mai zăbovească şi se întoarse pe drumul pe care venise. Problema apăru când se trezi în faţa peretelui de cărămizi din capătul scării. Şi acum?

Simţea că nu mai are aer. Zidul nu prezenta nici o scrijelitură, cărămizile erau toate perfect identice. Era prinsă în capcană ca un şoarece. Şi timpul se scurgea şi nu avea să treacă mult până când vreun Gardian se va trezi să iasă.

Îşi trecu mâinile peste zid, ciocăni în fiecare cărămidă căutând un sunet diferit, îşi lipi urechea de perete. Părea totul în regulă.

Disperarea sporea, dar Dubhe încerca să o ţină sub control. Se hotărî asupra soluţiei de forţă majoră. Începu să apese pe toate cărămizile.

Inutil. Se lăsă să cadă pe zidul din spatele ei. Nimic. Mii de secrete de cercetat, dar nu ar fi reuşit la timp. Peste o oră, maximum două, cineva va da peste ea.

„Nu, la naiba, nu!”

Dacă nu era zidul, trebuia să fie altceva. Privi în jur cuprinsă de agitaţie. Nu existau nici protuberanţe, nici adâncituri în zid, nici butoane, nimic. Doar torţa…

Se opri.

Apucă suportul torţei. Frigea, dar nu aşa de tare încât să o împiedice să o atingă. Strânse cu putere de ea, trase.

Zidul se roti în sfârşit. Dubhe se aruncă prin deschizătură. Refăcu în mare grabă drumul pe care-l străbătuse şi se întoarse în camera ei. Doar când se văzu în patul ei se simţi cât de cât în siguranţă. Se întinse în întuneric, cu ochii deschişi.

Avea ceva la care să reflecteze, ceva important…

Aşadar, în timpul nopţii Yeshol nu dormea şi stătea până noaptea târziu în bibliotecă. De ce? Şi ce reprezenta cartea pe care o avea sub braţ?

Seara următoare Dubhe fu constrânsă să renunţe la cercetări. Trebuia să vorbească negreşit cu Lonerin.

Se duse la el în dormitor la miezul nopţii, se apropie atât de încet încât nimeni nu-i simţi prezenţa, cu atât mai puţin băiatul, care continua să doarmă buştean.

Cum îl atinse pe umăr, acesta tresări brusc.

— Stai liniştit, şopti ea.

— Tu eşti… aveam un fel de coşmar şi…

— Nu este timp pentru vise, îi tăie vorba Dubhe şi-i povesti despre incursiunea ei nocturnă.

Lonerin ascultă totul foarte atent.

— Următoarea mişcare? întrebă la sfârşit.

— Să intru în camera lui Yeshol.

Lonerin făcu ochii mari.

— Şi cum intenţionezi să faci asta?

— În timpul zilei el lucrează aproape tot timpul în cabinetul lui de la primul nivel, camera va fi goală. În orice caz, este suficient să-i studiez mişcările. Eu însă trebuie să am un bun motiv să absentez de la lecţiile mele zilnice. Aici intri tu în joc.

Lonerin deveni imediat atent.

— Cunosc botanica destul de bine şi ştiu că plantele stau la baza filtrelor voastre. Am nevoie ca tu să-mi spui cum să pregătesc o poţiune care să-mi schimbe înfăţişarea.

— Nu-mi este prea clar planul tău…

— Tu-mi vei da reţeta, eu voi ieşi să iau ingredientele. Pot să o fac deoarece mi s-a încredinţat o misiune pe care trebuie să o duc la bun sfârşit până la începutul acestei luni. Voi ieşi, voi lua ce trebuie, mă voi întoarce cu o înfăţişare diferită, nu contează care, căci voi avea gluga bine trasă pe cap. Important este să fie foarte diferită de cea de-acum, să spunem că voi avea trăsăturile unui bărbat. Voi intra din nou în Casă, mă voi întoarce acolo dedesubt şi voi intra în camera lui Yeshol.

Lonerin o privi cu un amestec de admiraţie şi de îngrijorare.

— Este foarte riscant…

— Eu sunt condamnată la moarte. Aş risca orice.

Glasul ei fusese de gheaţă, tăios, plin de siguranţă.

Lonerin aprobă din cap.

— De acord. Ar fi trebuit să-mi asum eu acest risc dar… Dubhe ridică o mână.

— Spune-mi reţeta poţiunii.

— Nu am cu ce să scriu…

— O voi ţine minte. Am o memorie foarte bună, face parte din antrenament.

Lonerin îi spuse totul cu precizie, enumeră ingredientele şi cantităţile. Nu era uşor de ţinut minte, dar Dubhe ştia că era în stare. Când el termină, dădu să se ridice. Băiatul o opri.

— Descrie cartea pe care Yeshol o ducea cu el.

— Era un volum negru, mare şi vechi, cu paftale de aramă pe jumătate mâncate de rugină şi o pentagramă roşie mare deasupra.

Lonerin păru că reflectează îngrijorat.

— O cunoşti?

— Nu ştiu, dar din descrierea ta este o carte de Magie Interzisă. În general, sunt cărţi destul de vechi şi se spune că biblioteca Tiranului era plină cu ele.

Dubhe simţi un fior uşor străbătându-i spinarea.

— Cât de veche ţi se părea?

— Nu ştiu… foarte veche… şi, mai ales, în condiţii foarte proaste. Se lăsă tăcerea. Dubhe ştia că trebuia să plece, că riscul de a fi descoperită creştea cu fiecare minut pe care-l petrecea acolo înăuntru. Era însă ceva ce trebuia să spună, ştia asta.

— Breasla îl adoră pe Aster ca pe un profet.

Ochii lui Lonerin se făcură mari de teamă.

— Cum?

— În opinia lor, Aster a fost un trimis al lui Thenaar, cel mai mare, şi toată oroarea pe care a adus-o cu el nu a fost altceva decât o încercare de a împlini vremurile venirii lui Thenaar. În Casă există statuile lui peste tot.

Lonerin o strânse şi mai tare pe Dubhe de braţ. Înjură.

— Seara trecută nu ţi-am spus… nu mi-a venit în minte…

— Nu contează… nu contează…

O privi cu mâhnire.

— Grăbeşte-te. Am impresia că lucrurile stau mult mai rău decât şi-a imaginat Consiliul.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, o anunţă pe Rekla că era plecată toată ziua.

— Trebuie să-mi văd sursa. S-ar putea să nu mă întorc nici noaptea.

Rekla ridică din umeri sarcastică.

— Îţi ia prea mult timp, şi ştii asta. E ceva la mijloc, dar vreau să cred în inteligenţa ta. Mai sunt zece zile şi, dacă nu vei reuşi, ştii ce te aşteaptă.

Dubhe strânse pumnii, îşi înghiţi furia.

— Nu te teme, ştiu care este datoria mea.

— Sper.

Ieşi din templu în grabă, conştientă că timpul pe care-l avea era aproape nul. O zi ca să descâlcească misterul. Şi mai trebuia să pregătească şi filtrul.

I-ar fi fost cu adevărat foarte util să-l aibă pe Tori la îndemână, dar nu avea desigur timp să se ducă până în Pământul Soarelui ca să îi pregătească el ceea ce-i trebuia. Se mulţumi cu un mic magazin de ierburi dintr-un sat vecin. De altfel, avea nevoie de plante destul de obişnuite.

Mai dificil fu să găsească o piatră ciudată pe care Lonerin îi spusese să o folosească, un fel de artefact magic destul de obişnuit printre magi. O luă dintr-o prăvălie unde se vindeau elemente magice.

— Este deja sfinţită? întrebă cum îi spusese Lonerin să facă.

Negustorul mormăi că da.

Se opri în sfârşit într-un luminiş nu departe de templu. Aprinse un foc, pregăti diversele ingrediente. Nu săvârşise niciodată magii, înainte nu pregătise decât otrăvuri. Ca să amestece totul folosi sticluţa pe care o ducea mereu cu ea şi care, în general, trebuia să conţină sângele victimelor.

Poţiunea avea o culoare verzuie ştearsă şi era neobişnuit de groasă. Nu avea nici o idee despre cum avea să arate dacă ar reuşi, Lonerin nu-i spusese. Adăugă în sfârşit piatra, poţiunea fierse câteva secunde, apoi căpătă o culoare rozalie şi deveni brusc transparentă.

O bău pe toată dintr-o înghiţitură, fără să se gândească.

Nu simţi nimic. Nici o furnicătură, nici o senzaţie de rău. Doar gustul de iarbă al zemii ăleia.

„Nu a funcţionat… şi acum?”

Luase cu ea o bucăţică de oţel bine lustruit, singurul soi de oglindă pe care-l avea în Casă. Cu teamă, se privi în el.

Zări un bărbat mai curând tânăr, cu barba dezordonată, cu părul roşcat. Tresări. Şi totuşi Lonerin i-o spusese.

— Ar fi nevoie de o vrajă pentru a lua o formă anume. Aşa, doar cu ajutorul pietrei Aule, vei lua o înfăţişare pe care nu o pot prevedea. Poate fi a unei persoane pe care o cunoşti sau a cuiva din trecut… nu ştiu. Este o formă de vrajă chiar de începător, un mag experimentat nu recurge niciodată la filtre brute atât de puţin controlabile.

Mâna îi tremură, ascunse oglinda în poală.

Nu era exact ca Maestrul, dar îi semăna mult. Îl recunoscuse îndată ce-i zărise figura în bucata de oţel şi, chiar dacă multe detalii nu se potriveau, memoria ei le corectase, şi-i transmisese imaginea acelui bărbat pe care-l iubise atât de mult, care fusese totul pentru ea.

Când intră în templu, se simţi ca o profanatoare, pentru că o făcea cu înfăţişarea aceea atât de asemănătoare cu a Maestrului.

În orice caz, era pentru un scop nobil.

Străbătu templul cu dezinvoltură, îşi strânse mantaua pe trup şi se cufundă în cotloanele Casei.

Nu era multă animaţie. Dimineaţa era târzie şi toţi îşi vedeau de treburile lor. Cine avea o misiune de îndeplinit ieşise, cine însă nu avea nici una se ruga sau, mai probabil, se antrena în sala de antrenamente. Unii meditau în camera lor. Era mai bine aşa. Cu cât întâlnea mai puţină lume, cu atât era constrânsă să dea mai puţine explicaţii.

Trecu prin faţa cabinetului lui Yeshol de la primul nivel. Tânăra ordonanţă pe care Gardianul Suprem o ţinea după el în timp ce lucra era în faţa uşii, semn că bătrânul se afla înăuntru. Dubhe exultă în sufletul ei.

Sala Mare era aproape goală. Câţiva se rugau, nu se vedea nici un Gardian. Dubhe se făcu nevăzută în intervalul întunecat dintre bazine, deschise cu o lovitură sigură uşa, dispăru pe scări.

Inima îi bătu mai tare de îndată ce puse piciorul la al doilea nivel. Zăbovi pe ultima treaptă a scării în spirală. Nu se auzea nici un zgomot. Probabil nu era nimeni, după cum sperase.

Străbătu din câţiva paşi sala afişând un aer firesc, o luă pe coridorul care ducea la camera lui Yeshol.

Uşa era în faţa ei, închisă, inviolabilă. Doar ea o despărţea de mister.

Dubhe se opri. Aşteptă ca auzul ei să perceapă şi cel mai mic zgomot. Nimic. Nici vibraţii pe pardoseală, nici foşnete, nimic altceva. Acest nivel părea de-a dreptul pustiu. Venise momentul.

Îngenunche, scoase un şperaclu mic aproape complet uzat. Cadoul lui Jenna. Imaginea trupului său slab şi extenuat mergând la întâmplare prin oraş o asaltă, dar o alungă din minte, în timp ce mâna ei strecura cu precizie şperaclul în broască.

O transpiraţie de gheaţă îi curgea de pe frunte. Mişcă mâinile cu precauţie, învârti şperaclul cu mare atenţie. *Tlac.* Primul cilindru funcţionase.

Cu o mână îşi şterse o picătură de sudoare care se oprise pe sprânceana dreaptă. Încă nici un zgomot. *Tlac.* Al doilea.

Era la un pas de cameră. Cel de-al treilea fu mai laborios, dar în cele din urmă cedă şi el. *Tlac.*

Înăuntru. Pe întuneric, Dubhe scoase o lumânare pe care o, adusese cu ea şi o aprinse. Privi în jur. Camera nu era diferită de cea a oricărui alt Asasin. Patul obişnuit, cu singurul lux al unei saltele de frunze uscate, o ladă, o statuie a lui Thenaar. Alături se mai afla şi o statuie a lui Aster şi ciudat era faptul că dimensiunile celor două statui erau identice. Evident, Yeshol avea o devoţiune deosebită faţă de Tiran.

În afară de acest detaliu, doar două aspecte deosebeau acea cameră de celelalte: rafturile mari, pline de cărţi şi masa de scris; dintr-un colţ.

Dubhe se apropie imediat de masă. Erau multe foi disparate, o pană şi un pergament. Scrisul era destul de mic şi pedant, foile erau acoperite de cuvinte scrise mărunt. Mai era şi câte un desen.

Dubhe încercă să citească:

> Două tomuri despre creaturile artificiale, Biblioteca lui Aster, de la un vânzător de antichităţi din Pământul Nopţii.
>
> *Pagini disparate din Magia Obscură Elfică,* tratat scris de mâna lui Aster, de la Arlor.
>
> *Pervertirea Sufletelor,* în două volume legate, Biblioteca lui Aster, de la Arlor.

Donaţii aşadar. Cărţi primite de la cineva, aproape toate provenind din biblioteca lui Aster şi scrise de el şi catalogate acolo. Adesea fuseseră dăruite în schimbul unor munci şi, în acest caz, era indicat şi tipul de muncă întreprinsă şi victima.

Fata parcurse paginile. Existau opere al căror donator era indicat cu un simplu El. Era vorba exclusiv despre opere cedate în schimbul unei crime.

Dubhe citi:

Consilierul Faranta
Custodele Kaler
Regina Aires

Crime ilustre, cunoscute lui Dubhe, cumplite şi al căror solicitant nu putea fi decât unul singur: Dohor. Nimeni altcineva nu putea fi misteriosul El. Cuvintele lui Toph erau aşadar adevărate, Dohor îşi vânduse sufletul Breslei.

Pe ultima pagină era o însemnare cu o caligrafie ce părea diferită. În realitate, nu era decât acelaşi scris dinainte, al lui Yeshol cel mai probabil, dar cumva tremurat, confuz, ca al cuiva care scrie cuprins de o mare emoţie.

Posedarea Trupurilor şi Nemurirea, scrisă de Aster în manuscris, de la El, Thevorn.

Titlul nu promitea nimic bun. Altceva însă îi atrase atenţia lui Dubhe. Thevorn! Ea scotocise în casa lui. Poate că acelea erau faimoasele documente pe care trebuise să le fure? Dar era vorba despre pergamente, nu despre o carte. Poate erau pagini desprinse. Dar mai ales ce legătura avea cu Breasla? Era ceva la mijloc?

Se concentră puternic. Furtul din casa lui Thevorn coincidea cu prima ei stare de rău. Acela era elementul de legătură? Dohor, Dohor avea de-a face cu blestemul ei?

Un abis de ipoteze se deschise înaintea ei, în timp ce o cuprindea o teamă neobişnuită. Tresări. Nu avea timp să se piardă în acele speculaţii. Nu acum. Trebuia să facă grabnic cercetări despre ceea ce-i ceruse Lonerin.

Începu să parcurgă volumele de pe rafturi. Nu era decât o succesiune infinită de notiţe pe care Yeshol le luase de-a lungul anilor. Era întreaga viaţă a lui Aster, concentrată în cinci tomuri consistente.

Dubhe răsfoi rapid paginile, citi câteva fragmente. Ieşea la suprafaţă în toată grandoarea ei terifiantă adoraţia mistică pe care Yeshol o nutrise şi probabil o mai nutrea încă pentru Aster. Felul aproape divin în care vorbea despre el, entuziasmul cu care îi exalta inteligenţa, măreţia, suferinţa, iubirea cu care povestea despre starea lui fizică.

Alte cărţi erau scrieri de Magie Interzisă, formule ce păreau că se învârt toate în jurul aceloraşi teme obsesive: nemurirea şi învierea morţilor. Cum să le obţină, dacă erau cu adevărat posibile.

Erau referinţe la tomuri din bibliotecă şi o altă temă revenea deseori: posedarea trupurilor. Dubhe ştia că Aster îi crease pe Fammini, păsările de foc, dragonii negri prin magie, dar nu ştia bine cum.

Poate că era vorba despre vreo formă de posedare, cine ştie.

Dar răspunsul nu era acolo. Răspunsul se afla în tomurile care zăceau în bibliotecă, aceeaşi bibliotecă pe care Yeshol o crease adunând cu răbdare infinită toate volumele pe care Aster le adunase în a sa, printr-o lucrare de reconstruire a unui patrimoniu pierdut. Acolo zăcea misterul nemuririi pe care Yeshol părea să-l caute împreună cu soluţia la noile enigme pe care acea cameră le ridicase.

Dubhe se ridică de la masă. Îşi apropie urechea de uşă. Auzi doar o tăcere religioasă. Ieşi complet înfăşurată în mantaua ei, apoi închise uşa în urma ei şi o ferecă la loc.

Nu mai rămânea decât să se ducă acolo unde foarte probabil se afla adevărul.

30
CHIPUL DIN GLOB

Dubhe porni cu paşi siguri pe drumul pe care-l ştia. Coridorul spre bibliotecă se afla lângă marea statuie a lui Thenaar, în sala centrală de la nivelul al doilea.

Se duse acolo, îl străbătu.

Se găsi în faţa a două mari porţi de fildeş sculptate. Privi distrată decoraţiunile. Păreau că relatează o poveste şi îndată ce întrezări printre figurile numeroase pe cea a unui copil de o frumuseţe neliniştitoare înţelese despre ce poveste era vorba. Pe canaturile acelea era povestea vieţii lui Aster, reconstruită cu dragoste de vreun maestru artizan. Era prezent şi Yeshol în acea epopee, înfăţişat asemenea unui slujitor umil şi devotat, cel mai apropiat de Aster şi de suferinţa lui.

Canaturile erau închise de o încuietoare mare din bronz ce părea foarte solidă. Dubhe se puse din nou în genunchi, apoi se scormoni prin buzunare. Scoase instrumentul de care avea nevoie, mulţumindu-i încă o dată lui Jenna şi grijii lui.

Operaţia fu mai laborioasă decât înainte şi trecu un sfert de ceas plin de efort şi sudoare. Sunetul limbii care acţiona pe tamburii încuietorii i se părea un zgomot asurzitor ce răsuna până la nivelul superior.

În sfârşit, se dădu bătut şi ultimul tambur, marcându-şi capitularea prin obişnuitul *tlac.* Dubhe se ridică, puse mâna pe decoraţiuni şi împinse canatul. Uşa se deschise fără greutate şi fără să scoată vreun zgomot, unsă perfect cu ulei.

Înăuntru era întuneric beznă. Lumina de pe coridor reuşea să lumineze doar primii metri ai podelei formate din mari lespezi de piatră. Închise uşa în spatele ei, iar lumânarea reuşi să acopere doar o mică parte din încăpere, care trebuia să fi fost destul de mare. În centru, se afla o masă mare, foarte lustruită, din fildeş. Dubhe se apropie de pereţi. Erau în întregime străpunşi de mici culoare scurte care duceau în alte încăperi. Între deschizături, obişnuitele statui reprezentând monştri. Nu era nici urmă de vreo carte acolo. Trebuia să pătrundă în camerele laterale, dar construcţia lăsa impresia că este un veritabil labirint.

Dubhe scoase un oftat scurt. Nu avea multe opţiuni.

O apucă pe primul culoar ce se deschidea de-a lungul peretelui din dreapta. Se trezi într-o cameră mică ce adăpostea un raft mare ticsit cu cărţi. Erau însă diferite de cele văzute în

camera lui Yeshol. Acelea erau toate negre şi cu un aspect întunecat, iar acestea aveau culori variate, dar erau toate vechi. Copertele erau din piele, din catifea, câte un manuscris nu era altceva decât o foaie de pergament îndoită de multe ori, dar toate erau decolorate de vreme, degradate, pe jumătate distruse. Atunci Dubhe înţelese că nu se afla într-o simplă bibliotecă, ci în simulacrul unui edificiu de-acum pierdut, în cadavrul mumificat al unei alte biblioteci care existase înainte ca Nihal să distrugă Fortăreaţa. Se gândi la prima ei trecere prin Pământul cel Mare, cu ani în urmă, împreună cu Maestrul, la praful negru ce acoperea acea câmpie, şi se gândi din nou la Aster. Acele cărţi proveneau de acolo, din Fortăreaţă, din biblioteca secretă a lui Aster.

Casa căpăta pe neaşteptate un alt aspect. I se păru un mausoleu imens dedicat unui cult nesănătos, un mormânt pentru spiritul lui Aster.

Parcurse titlurile cărţilor. Istorie, aproape toate cărţi inofensive de istorie. Pe unele le cunoştea, deoarece Maestrul îi vorbise despre ele. Pe unele le citise chiar. Cărţi de mitologie elfică. Dubhe nu şi-ar fi imaginat niciodată că Aster putea avea interese atât de inofensive.

Continuă din cameră în cameră, încercând în acelaşi timp să-şi amintească încotro se îndrepta. Avea vag impresia că identifică planul general al construcţiei. Camerele puteau avea două, trei sau patru coridoare care duceau, fiecare, într-o nouă încăpere. Pornind de la numărul de încăperi pentru fiecare tipologie, după scurt timp, Dubhe reconstrui harta generală a construcţiei, încăperile erau grupate în blocuri pătrate mari, aproape complet izolate unele de celelalte. Fiecare număra două camere individuale ce dădeau în salonul principal şi fiecare dintre cele două, cu excepţia blocurilor situate mai în exterior, ducea simultan şi la blocul adiacent. Astfel fiecare bloc comunica cu un altul doar în două moduri: salonul principal şi o cameră individuală din blocul anterior. Nu era o hartă deosebit de încâlcită, ba chiar avea o logică de fier.

Sală după sală, Dubhe se deplasa de la un subiect la altul. Chimie şi alchimie, limbi moarte, fizică, magie elfică. Când ajunse în sala despre botanică, nu rezistă să nu zăbovească puţin, observând cărţile stivuite până în tavan. Erau acolo lucrări rare despre care auzise uneori vorbindu-se, iar tentaţia de a lua

o carte şi de a o răsfoi era cu adevărat mare. Dar nu pentru asta se dusese până acolo. Era mai bine să lase cât mai puţine urme cu putinţă şi apoi să deschidă doar cărţi care ar putea conduce-o la rezolvarea misterului. Aşadar rezistă tentaţiei, dar continuă să parcurgă rafturile unul câte unul, aproape în adoraţie.

Auzise vorbindu-se despre mari biblioteci; ştia că la Makrat se afla cea considerată a fi cea mai mare din epoca lor, care era cuprinsă în întregime într-un turn uriaş şi apoi auzise legende despre cea din Enawar, vechiul oraş ras de Aster. Şi totuşi, cea în faţa căreia se afla nu i se părea mai prejos decât nici una din cele două. Se îndoia că alte biblioteci ar fi putut adăposti atât de multe cărţi vechi sau considerate pierdute, tomuri rare şi chiar manuscrise. Probabil Aster jefuise biblioteca din Enawar şi o dusese în măruntaiele pământului, acolo unde cunoaşterea îi putea aparţine numai lui, şi nimănui altcuiva.

Erau şi rafturi goale, unde de bună seamă urmau să ajungă cărţile pe care Yeshol nu reuşise să le găsească. Erau ca nişte orbite fără ochi, ieşeau în evidenţă printre celelalte rafturi pline.

Din când în când, Dubhe dădea peste câte o încăpere plină cu cărţi destul de diferite, negre precum cele din camera lui Yeshol. Acolo se oprea mai mult timp, cercetând titlurile unul câte unul. Erau cărţi de Magie Interzisă, scrise în diferite epoci şi de diferiţi autori. Erau acolo de la volume foarte vechi, din care abia rămânea ceva mai mult de cât o pagină decolorată, până la cărţi mai degrabă moderne.

Dubhe luă câteva în mână. Le recunoscu pe cele despre care citise cu câteva ore înainte în catalog. Iată-le acolo. Se aşeză pe jos. Cel puţin pe unele ar trebui să le răsfoiască pentru a încerca să înţeleagă ce ascundea Yeshol. În realitate, începea să intuiască adevărul, dar i se părea absurd, monstruos. Nici măcar nu ştia dacă un lucru ca acela pe care-l avea în minte putea fi efectiv realizat prin magie. Sigur, Aster folosise spirite în timpul Marelui Război, Dubhe auzise în multe rânduri vorbindu-se despre asta, dar ştia la fel de bine că acelea erau pure învelişuri goale, umplute de voinţa magului care le evoca şi le constrângea să lupte. Ea se gândea la ceva foarte diferit. Ştia că Aster era puternic, că dezvoltarea pe care o dăduse Magiei Interzise fusese considerabilă, o moştenire extraordinară şi cumplită pe care, din fericire, nimeni nu o preluase, şi care acum era îngrămădită toată acolo, în biblioteca subterană.

Poate el fusese cel care găsise modul de a realiza ceea ce Dubhe presupunea, poate el însuşi îi indicase slujitorului lui preaiubit, Yeshol, modalitatea de a realiza ceea ce poate era cel mai secret vis al său.

Dubhe citise, după cum prevăzuse, despre posedarea trupurilor.

> Sufletele sunt strâns înrudite cu trupul. Există preoţi care au susţinut mereu contrariul, afirmând că sufletul este în diferite grade independent de materie, ajungând până la a susţine separarea dintre carne şi spirit. Sunt doar învăţături înşelătoare pe care preoţi mincinoşi le folosesc pentru a atrage poporul, înlănţuindu-l prin puterea superstiţiei şi a credulităţii. Doar magia, studierea minuţioasă şi sistematică a esenţei spiritului şi a materiei pot ajunge la adevăr. Ei bine, învăţăcelul să nu se încreadă în falsele religii care vor să subjuge mintea şi să o împiedice să ajungă la adevăr. Mai degrabă să se încredinţeze fără reţineri realităţii magiei.
>
> Spiritul unei vulpi nu va putea exista niciodată altundeva decât în învelişul material pe care-l numim vulpe. Materia este o matrice căreia sufletul îi dă viaţă, dar la rândul ei matricea îşi întipăreşte pecetea asupra spiritului care rămâne marcat pentru totdeauna. Astfel spiritul este influenţat de materie şi rămâne legat de aceasta până la moarte, care separă într-un mod nefiresc ceea ce Thenaar a creat unit. Astfel spiritul unei vulpi nu poate supravieţui în trupul unui lup şi invers, altfel s-ar dispersa şi distruge în câteva clipe.

> Sufletul unei femei este diferit de al unui bărbat, iar sexul este materia care îşi întipăreşte mai mult decât orice altceva pecetea asupra realităţilor spirituale. Rehasta a încercat să separe spiritul unei femei de carnea ei, lucru pe care învăţăcelul îl ştie deja, este posibil, şi a vrut să-l insufle în trupul gol al unui bărbat mort, dar experimentul nu a ajuns la bun sfârşit, iar sufletul a înnebunit, părăsind pentru totdeauna lumea aceasta.

Există diferite niveluri de intoleranţă între materie şi spirit. Un spirit feminin nu supravieţuieşte în trupul unui bărbat, dar spiritul unui copil poate supravieţui într-o anumită măsură în trupul unui bătrân. Uniunile de acest tip sunt mereu nerezistente; în scurt timp, spiritul îşi pierde dorinţa de a trăi şi trupul se deteriorează în grabă, astfel încât moartea survine după câteva ceasuri.

Rasele, dimpotrivă, nu se tolerează între ele, iar spiritul unui gnom nu va putea niciodată supravieţui nici măcar câteva clipe în trupul unui om sau al unei nimfe. Spiritele Jumătate-Elfilor însă, întrucât iau parte atât la esenţa Elfilor, cât şi a oamenilor, îşi pot găsi sălaş şi în trupuri de om, dar supravieţuirea lor este oricum nesigură şi nu durează mai mult de câteva zile.

Dubhe îşi simţi braţele străbătute de fiori. Imaginea tot mai vie a unui rit monstruos se contura în mintea ei în timp ce citea despre magi care vorbeau despre spirite insuflate în alte trupuri şi lucruri abominabile de felul acesta.

Se duse în alte încăperi. Periodic se regăsea în salonul central, având astfel de fiecare dată certitudinea că nu se rătăcise încă.

Începea să piardă noţiunea timpului. Acel loc nu era doar un labirint în spaţiu, dar într-un anume fel tulbura şi ordinea firească a scurgerii orelor şi a minutelor. Mai devreme sau mai târziu, Yeshol avea să iasă din cabinetul lui de la primul nivel şi să coboare aici. Dubhe trebuia să se grăbească.

Hotărî să se oprească doar în camerele cu cărţi interzise. Erau foarte multe care tratau subiecte disparate, cum se putea imagina, dar ea alese să restrângă şi mai mult domeniul de cercetare doar la acelea care vorbeau despre înviere şi reîncarnare.

Citi mult, răsfoind cu elan acele volume vechi.

Cercetările mele m-au determinat să cred că moartea nu este deloc acel lucru definitiv pe care-l cred oamenii obişnuiţi, ba că, dimpotrivă, este posibil într-un anume fel să ne ancorăm spiritul în lumea noastră, împiedicându-l să treacă porţile lumii de dincolo. Cu ceva timp în urmă, am descoperit o formulă ce permite

capturarea spiritului unui mort legându-l de un loc sau de un obiect…

… spiritele astfel evocate ascultă de orice ordin, deoarece sunt lipsite de voinţă. Nu este aşadar vorba despre o înviere propriu-zisă, ci despre o evocare prin care magul reuşeşte să reproducă în lumea noastră o imagine a spiritului defunct…

Dubhe continuă. Nu găsise cu adevărat ceea ce căuta.

Era absorbită în gândurile ei, când îşi dădu seama că de ceva vreme nu revenise în sala centrală. Încercă să caute una dintre camerele laterale din blocul în care se afla, astfel încât să găsească mai uşor ieşirea. O găsi, cu o anumită dificultate. Ceva nu era în regulă. Structura acelui bloc era diferită.

Se mişcă prin alte camere, se întoarse pe unde venise. Nu era nimic de făcut. Simetria celorlalte camere era stricată. Regăsi în sfârşit sala centrală. Memoră drumul şi se întoarse. Fără îndoială, în acea zonă erau săli în plus.

Niciodată nu aprecie mai mult ca în acel moment antrenamentul pe care Maestrul i-l dăduse: reuşea să-şi amintească fără probleme încăperile pe care le vizitase şi din acest motiv se îndreptă foarte rapid spre cele noi. Într-o sală laterală, înţelese că era aproape de ţintă. Un arc roşu-închis deschidea accesul spre ceea ce trebuia să fie o altă sală.

ASTER era scris pe arhitravă, cu caractere complexe. Dubhe intră dintr-un salt. De data asta, rafturile erau pline cu rulouri de pergament, ici-colo se găsea şi câte un volum legat. Erau toate opere scrise de mâna lui Aster. Nu exista nici o indicaţie pe papirus, sigur Yeshol le cunoştea pe de rost. Dubhe încercă să ia din ele la întâmplare, dar era ca şi cum căuta acul în carul cu fân. Tratau subiecte dintre cele mai diverse, adesea fără să aibă măcar legătură cu magia obscură, ci cu alte ramuri ale ştiinţei: alchimie, geografie, tradiţii şi cutume ale popoarelor din Lumea Pământeană; părea că nu exista subiect de care Aster să nu fi fost interesat.

Anumite pergamente lipseau, iar găurile nu erau prăfuite asemenea structurii de susţinere a rafturilor, ci lucioase, ca şi cum rulourile fuseseră scoase de puţin timp. Dubhe însă nu le văzuse în cabinetul lui Yeshol, semn că trebuia să fi existat

vreun alt loc unde Gardianul Suprem se ducea să lucreze, în afară de camera lui, poate chiar prin acele părţi.

Continuă să se mişte până ce ajunse într-o încăpere aproape goală, cu excepţia unui piedestal de mahon în mijlocul sălii. Era un pupitru, dar pe el nu se afla nimic. Cartea care trebuia să fie acolo lipsea. Dubhe se gândi imediat la cartea neagră mare pe care o văzuse sub braţul lui Yeshol.

În fundul încăperii se afla o uşă mai degrabă comună. Dubhe se apropie. Era de lemn uzat şi era închisă cu o încuietoare destul de simplă. Nu pierdu timpul; lucră câteva secunde cu şperaclul, iar uşa se deschise docilă în faţa ei.

Înăuntru era încă întuneric şi spaţiul mai degrabă mic, iar lumânarea reuşi să-l dezvăluie fără probleme. Încă o cameră, alte rafturi, dar multe cărţi erau aşezate pe jos sau pe o masă de scris mare, acoperită în întregime de foi de pergament. Erau un scaun, un sfeşnic şi nimic altceva.

Dubhe se aruncă asupra foilor cu lăcomie. Cu siguranţă acea cameră era al doilea cabinet al lui Yeshol, cel mai secret.

Foile erau acoperite cu aceeaşi caligrafie măruntă pe care o văzuse în celălalt cabinet, dar de data aceasta notiţele erau mult mai învălmăşite. Erau fraze întrerupte, scurte adnotări, sublinieri şi semne de exclamare cam peste tot.

> Spiritul poate fi constrâns să ocupe spaţii înguste.
>
> Este nevoie de ceva care să fi aparţinut trupului persoanei. Păr. Unghii. Chiar fragmente mici. Rareori ţesuturi.
>
> Pierzania veşnică este pedeapsa. Pentru sine şi sufletul care sălăşluieşte în trupul ales.
>
> Eşec, eşec! Thennar, fă să nu fie totul pierdut!

O carte învelită în catifea albastru-închis părea un fel de jurnal. Dubhe se cufundă în lectură. Simţea cum îngheaţă.

> 4 septembrie
>
> Încă sunt în căutarea celui mai important fragment. Totul pare a fi la locul lui, dar ultimul volum, cel care

conţine partea cea mai importantă a ritului, cel ce va putea pune la un loc bucăţile pe care le-am adunat până acum cu atâta efort încă nu a fost găsit. Dohor şi-a împrăştiat oamenii prin toată Lumea Pământeană, dar încă nu a obţinut nimic. Thenaar, de ce planul nostru trebuie să depindă în aşa de mare măsură de un necredincios?

18 septembrie

Nu mai reuşesc să aştept. Thenaar îmi va ierta neliniştea, tot ceea ce fac este doar pentru el. Am hotărât să încerc chiar dacă nu cunosc ritul complet. Nu este cu totul sigur, dar eu nu mă tem pentru siguranţa mea. Ea poate fi sacrificată foarte bine pentru acest mare Proiect. Numai datorită acestei mari speranţe am supravieţuit în aceşti lungi ani de exil. Voi încerca, am hotărât. Eu trebuie, TREBUIE să ştiu dacă speranţele mele sunt în van sau dacă există un fundament în toate astea.

3 octombrie

Eşec, EŞEC!! Acest slujitor inutil nu şi-a atins scopul, Thenaar, acest sclav umil te-a dezamăgit. Domnul Meu. Mă sfâşie gândul că totul e pierdut, din cauza mea şi a grabei mele! Mă rog neîncetat să mai fie speranţă.

15 octombrie

Continuă să hoinărească suspendat între această lume şi cealaltă. Îl aud cum mă imploră să-i dau formă, să-l ajut să se întoarcă la noi ca să-şi ducă la bun sfârşit marea lucrare. Acum pot, în sfârşit. Dohor mi-a adus ultima bucată, Cartea Neagră. Este extraordinară. Nu există limită pentru geniul lui Aster. Las totul la o parte ca să o citesc, nu mai ies din cabinetul meu. În sfârşit, îmi este totul clar.

23 octombrie

Am dat ordin să fie căutat Jumătate-Elful. Am informaţii că există încă; dar nimeni nu ştie unde se află. Ucigaşii mei însă îi vor da de urmă, sunt sigur. Fără

el, fără trupul lui nu voi putea începe ritul. Asta lipsea, un trup. Am eşuat, deoarece nu i-am dat spiritului nimic în care să se încarneze.

Dacă mă gândesc la angoasa din lunile trecute, la puţina mea credinţă, mi-e ruşine de mine însumi. Ar fi trebuit să ştiu, Thenaar, că tu ai grijă de toate pentru ca fiii tăi să aibă victoria de partea lor.

4 noiembrie

Căutarea continuă din păcate fără rezultat. Bărbatul pe care îl căutăm nu este de găsit, nu pare să fi lăsat vreo urmă. Memoriile reginei Aires însă vorbesc despre el. Nu ne vom opri până când nu-l vom fi găsit.

În fiecare seară cobor în camera subterană să-l văd, să-i văd spiritul cum pluteşte, să mă fericesc de prezenţa lui din nou aici în mijlocul nostru, chiar dacă este o prezenţă precară, necorporală. În curând va fi.

Dubhe se cutremură. Camera subterană. Acolo se afla răspunsul definitiv. Dar unde putea fi? Închise jurnalul, îl puse la loc pe masă încercând să-l aşeze exact în poziţia în care-l găsise, apoi începu să cerceteze încăperea.

Existenţa acelei camere subterane îi era cunoscută probabil doar lui Yeshol, era mai mult decât plauzibil să se poată ajunge la ea din cabinetul lui. Nu existau uşi, dar vreun perete zidit, vreo trecere ascunsă…

Scotoci nervoasă peste tot, dar căutarea nu fu lungă. Evident, Yeshol se simţea în siguranţă în acel cabinet din fundul bibliotecii, căci butonul pe care îl căuta Dubhe se afla chiar sub masa de scris, mic şi rotund.

Îndată ce îl apăsă, peretele cu rafturi din spatele mesei de scris alunecă pe nişte pivoţi invizibili, dând spre o scară îngustă şi abruptă. Dubhe o coborî încet ţinându-şi răsuflarea. Camera era acolo, la capătul scării. Era doar o mică peşteră umedă şi mucegăită. Pereţii erau decoraţi cu pentagrame complicate şi simboluri magice înroşite de sânge. În centru se afla un piedestal, în faţa căruia se aflau două lumânări aprinse. Era un altar. Pe piedestal se afla o casetă de sticlă, iar înăuntrul ei, un glob de un albastru şters ce se rotea ca şi cum era însufleţit de o mişcare internă nedefinită.

Dubhe rămase pe loc în tăcerea perfectă a acelui loc impregnat de un misticism maladiv, de o adoraţie ce friza blasfemia. Acela era spiritul rechemat de cine ştie unde? Acel suflet care aştepta trupul de Jumătate-Elf?

Dubhe se apropie tremurând, privi în glob. La început i se păru complet lipsit de formă, nimic altceva decât o sferă fluidă şi lăptoasă. Când însă ochii i se obişnuiră cu acea lumină ştearsă, întrezări secretul acelui obiect. În centrul lui se afla un chip care se mişca într-un vârtej, un chip cu contururi nedefinite, un chip ce părea că suferă. Era tulbure, dar identificabil. Era un copil de o frumuseţe neliniştitoare, cu ochi mari, bucle diafane ce-i încadrau faţa aproape perfect ovală şi abia rotunjită, cu aspectul durduliu al copiilor, două urechi lungi şi graţioase ascuţite. Era întru totul similar statuilor împrăştiate peste tot prin Casă.

Aster.

Dubhe îşi duse mâna la faţă, se trase. Copilul păru că o priveşte cu ochi limpezi, iar privirea lui nu era mânioasă, nu exprima putere. Era doar tristă, mai mult decât ar putea exprima cuvintele. Dubhe se simţi atrasă de ea ca într-o gaură.

Un zgomot neaşteptat îi întrerupse şirul gândurilor. O uşă trântită în depărtare. Cineva intrase în bibliotecă.

Înspăimântată, Dubhe o luă în fugă sus pe scări, se întoarse în cabinet şi trânti uşa în spatele ei, închizând-o la loc.

Era în capcană. Dacă rămânea acolo era prinsă în capcană.

Ieşi pe uşă, o închise în grabă cu furie şi cu mâinile tremurându-i încercă să fixeze încuietoarea cum era. Mulţumi cerului că era un model atât de simplu de forţat. Deja auzea ecoul glasurilor în depărtare.

— Ai lăsat din nou blestemata asta de uşă deschisă? De câte ori trebuie să-ţi spun că ceea ce se află aici înăuntru este mai preţios decât orice altceva? Nimic nu valorează mai mult decât biblioteca asta în întreaga lume, iar tu trebuie să ai cea mai mare grijă de ea, este clar?

Fără îndoială era vocea lui Yeshol.

Dubhe se făcu instinctiv una cu zidul, dar ştia foarte bine că nu ar fi folosit la nimic.

„Biblioteca este mare, se poate duce oriunde, stai liniştită.”

Într-adevăr, numai că acea încăpere adăpostea piedestalul şi acea uşă; dacă într-adevăr era menită a găzdui cartea cea mare neagră, Yeshol se va îndrepta direct către ea.

— Iertaţi-mă…

— Alte trei zile de pedeapsă şi data viitoare nu voi mai fi atât de îngăduitor, este clar?

Veneau într-adevăr spre ea. Yeshol împreună cu tânăra lui ordonanţă.

Dubhe se mută în camera de-alături şi se aşeză într-o parte a raftului, pe linia uşii. Se rugă ca bărbatul să nu treacă pe-acolo.

Înainta cu paşi mari.

— Dohor a întrebat de dumneavoastră.

— Ne-am văzut de puţin timp.

— Spune să vă amintesc că doreşte să fie ţinut constant la curent, şi are impresia că dumneavoastră nu o faceţi.

— Atunci mă voi întâlni cu el. Necredincios blestemat… meritele lui nu pot fi tăgăduite, dar insolenţa lui este într-adevăr iritantă.

Veneau către ea.

Dubhe trecu în camera de-alături alergând şi încercând în acelaşi timp să fie cât mai silenţioasă cu putinţă. Auzi paşii oprindu-se.

— Excelenţa Voastră?

Urmă o tăcere interminabilă.

— Nimic… mi s-a părut… nimic, în orice caz.

Paşii îşi reluară mersul. Dubhe se mută în alte două camere, dar de data asta mai încet. Glasurile continuau să se apropie de ea, dar mai estompate.

— Nu vreau să fiu deranjat întreaga seară, este clar? Vreau ca şi tu să ieşi cât mai repede de-aici.

Dubhe se mută în continuare, până când reuşi să ajungă în sala principală. Avea respiraţia sacadată. Alergă spre uşă. Era încă deschisă. Un dar din partea destinului. O trase cu delicateţe şi se aruncă afară.

Când ieşi printre cele două statui în sala cu bazine, se simţi aproape la adăpost. La adăpost de Yeshol, dar nu de ceea ce descoperise. Chipul din glob. Spiritul lui Aster, gata să revină şi să arunce din nou Lumea Pământeană în teroare.

Îşi duse imediat o mână la faţă şi sub buricele degetelor simţi o piele moale, cu trăsăturile ei. Efectul poţiunii încetase. Trebuia

să fi trecut o groază de timp, sala bazinelor era aproape goală, coridoarele din jur cufundate în tăcere.

Dubhe îşi trase gluga pe faţă încât aproape că nu mai reuşea să vadă, apoi o luă din nou la fugă.

Se întâlni cu câţiva Asasini, dar era atât de iute încât nimeni nu o băgă în seamă. Ajunse la camera Postulanţilor şi se opri dintr-odată. Paznicul era acolo, moţăind, dar încă destul de atent cât să o audă venind, aşezat la intrarea în cameră. Dubhe înjură. Nu-i rămânea decât să aştepte să aţipească sau să plece.

Rămase lipită de zid mult timp. Ochii îi erau fixaţi pe acel bărbat, dar nu-şi putea ţine mintea în frâu. Toate povestirile cele mai întunecate din copilăria ei despre Tiran şi Anii Obscuri ieşeau la suprafaţă vii şi îi umpleau capul cu morţi şi măceluri. Desigur, ei nu trăiau în vremuri de pace. Văzuse nu puţine masacre în cei şaptesprezece ani de viaţă câţi avea şi totuşi, simţea că nu mai fusese ca atunci, când Aster era încă suveranul incontestabil al aproape întregii Lumi Pământene. Acele vremuri reprezentau infernul. Se gândi la cât de aproape era de ea spiritul acelui monstru, revăzu momentul în care privirile li se încrucişaseră. Nu era nimic altceva decât un copil, dar câtă oroare îi inspirase inocenţa lui, aparenta lui disperare.

Apoi, în sfârşit, bărbatul se întinse, se ridică şi plecă de-acolo cu un mers săltăreţ.

Dubhe se strecură în cameră. Se aplecă imediat asupra lui Lonerin, îl zgudui ferm.

De data asta băiatul nu se lăsă luat pe nepregătite. Cu siguranţă nu era cufundat într-un somn prea adânc, căci deschise imediat ochii şi o privi lucid.

O întrebă imediat ce se întâmplase. Era îngrijorat.

— Vor să-l readucă la viaţă pe Aster, îi spuse ea dintr-o suflare.

Lonerin rămase fără cuvinte. O privi câteva clipe ca şi cum încerca să înţeleagă ce îi spusese, apoi deveni ţeapăn, încercă să-şi păstreze controlul.

— Cum?

— Au invocat spiritul lui, l-am văzut într-o cameră secretă, sub picioarele noastre. Acum caută un trup în care să-l introducă.

Lonerin o privea hotărât. Şi lui îi era frică, dar se stăpânea.

— Trebuie să ducem vestea asta Consiliului.

Dubhe aprobă din cap.

— Vom pleca în noaptea asta. Imediat. Lonerin, când vor găsi persoana aceea, Jumătate-Elf, se va sfârşi, înţelegi?

— Da, înţeleg chiar prea bine, dar cum ieşim? Ai vreo sugestie?

— Cu mine.

Lonerin o privi întrebător.

— Nu suntem departe de templu, aici, şi dacă mai aşteptăm puţin va fi noapte adâncă. Cu puţin noroc, nu vom întâlni pe nimeni în Casă. Vom ieşi pe uşa principală.

Lonerin aprobă imediat din cap. Dubhe se minună de calmul şi determinarea de care dădea dovadă într-un asemenea moment.

Se ridică din culcuş, îşi aruncă pe el o manta neagră identică cu a Triumfătorilor, doar că mai veche şi decolorată. Astfel îmbrăcat putea trece aproape drept un Asasin.

— Să mergem, şopti.

Să iasă din cameră fu uşor. Toţi dormeau acolo buştean, nimeni nu se mişcă. Afară însă se simţiră imediat expuşi.

— Fă ce fac eu, şopti Dubhe.

Amândoi se lipiseră practic de zid. Coridorul era slab luminat. Nu se vedea nimeni. Alergară până în capătul lui. În continuare nimeni.

Respirau amândoi gâfâind, dar Lonerin rămânea calm, cu chipul concentrat.

Dubhe aruncă o privire pe următorul coridor. Inima îi bătea cu putere în piept. Era pe punctul de a părăsi Breasla. Era pe punctul de a se elibera. Nu se gândise la asta, luată de val cum era.

Alergară în continuare. Ajunseră pe coridorul central. În fund, se afla scara ce ducea afară, în templu. Dubhe se aplecă, dar înmărmuri.

— Ce este? şopti Lonerin.

— Rekla, şopti ea.

— Cine?

— Un Gardian care mă cunoaşte. Se întoarse către Lonerin: Trage-ţi gluga pe faţă, mergi ferm şi ţine capul plecat, clar?

Şi ea îşi lăsă gluga pe faţă, încercă să se cocoşeze şi se înfăşură complet în manta. Trase îndelung aer în piept, apoi se întoarse, mergând în direcţia opusă celei pe care ar fi trebuit să o urmeze.

Auzi pasul măsurat al lui Lonerin în urma ei şi apoi o tăcere densă, în care abia răsunau paşii catifelaţi ai duşmancei sale.

„Lonerin merge prea apăsat”, îşi spuse.

Auzi cum paşii femeii devin mai rapizi.

— Ce faceţi voi aici?

Dubhe se opri. Nu avea altă cale. Se întoarse încet.

— Ne întoarcem din templu, am fost să ne rugăm.

Glasul lui Lonerin era sigur, hotărât.

Rekla dădu aprobator din cap.

— Înţeleg. O intenţie cu totul lăudabilă. Numai din acest motiv nu vă pedepsesc pentru că sunteţi pe-afară la o oră atât de târzie.

Lonerin plecă iute capul, iar Dubhe se grăbi să-l urmeze.

Rekla trecu printre ei şi-şi continuă drumul.

— Urmeaz-o, şopti Dubhe.

Se duseră în urma ei cu paşi înceţi, apoi o luară pe un coridor şi se opriră.

Lonerin se sprijini de perete. Dubhe îl auzi oftând.

— Ai avut cu adevărat sânge-rece, îi spuse.

Probabil el zâmbi, dar fata nu reuşi să-l vadă în întunericul pe care gluga îl arunca pe faţa lui.

Ieşiră din coridor şi în scurt timp se aflau în templu. Îl traversară rapid.

Aproape reuşiră. Dubhe fu cea care deschise uşa cu hotărâre. Un cer plin de stele îi salută.

Nu se întoarse. Nu zăbovi. Trecu de uşă, auzi paşii iuţi ai lui Lonerin în spatele ei. Erau afară, pentru totdeauna.

PARTEA A TREIA

Ido este adesea şi în mod eronat considerat un element secundar al acestei mari fresce. Mulţi îl amintesc doar ca maestru al lui Nihal, alţii pur şi simplu datorită confruntării, din timpul Marii Bătălii de iarnă, cu Cavalerul Dragonului Negru, Deinofor. În realitate, el a fost una dintre figurile principale ale luptei împotriva Tiranului; poate că nu a fost protagonistul unor acţiuni spectaculoase precum cele ale lui Nihal şi Sennar, dar a reprezentat sufletul rezistenţei, a pregătit trupele care au luptat în fazele finale ale războiului, numai lui i se datorează supravieţuirea Pământurilor Libere în perioada îndelungată în care Nihal şi Sennar au căutat cele Opt Pietre prin toată Lumea Pământeană. Faptul că într-o vreme fusese şi el un locotenent al Tiranului îi sporeşte valoarea, ca individ care a ştiut să-şi înţeleagă greşeala şi care şi-a petrecut viaţa încercând să o repare.

ONI DIN ASSA,
CĂDEREA TIRANULUI,
FRAGMENT

31
SFÂRŞITUL
***
TRECUTUL X

Prima crimă pare să fi săvârşit un fel de vrajă. Din acea zi, timpul curge mai repede şi astfel se deapănă firul unei existenţe fericite în felul ei.

Din acea seară nu a mai ucis, exact aşa cum îi promisese Maestrului, dar totul s-a schimbat, într-un fel. Continuă să-l ajute, tratează cu clienţii, pregăteşte armele, dar are o conştiinţă mai dureroasă a acestei realităţi.

Dubhe a luat banii pe care i i-a dat Maestrul. Şi-a cumpărat o frumoasă carte de botanică, a citit-o din scoarţă în scoarţă cu plăcere. Uneori simte un fel de repulsie ciudată şi subtilă să o ia în mână. Imaginea bărbatului pe care l-a ucis îi revine în minte cu putere, iar senzaţia de greaţă îi blochează pentru o clipă gâtul.

În acele momente este de-ajuns să se gândească la Maestru şi totul trece. Dubhe se gândeşte încontinuu la el din acea seară. Mult timp nu a ştiut să dea un nume acelei senzaţii care-i strânge ca un cleşte stomacul când se gândeşte la Maestru. Acum ştie ce este. A înţeles totul când l-a sărutat, primul sărut din viaţa ei.

Dubhe a avut o educaţie complet diferită decât cea primită de alte fetiţe de vârsta ei, iar pe ea nu au interesat-o niciodată păpuşile, jocurile sau lucruri precum dragostea. Dar şi ea a citit câteva povestiri romantice, seara, fără să o vadă Maestrul, şi a visat cu ochii deschişi peste paginile lor. Sentimentul pentru Mathon a murit odată cu vechea ei viaţă, dar deseori, înainte de a adormi, a visat să găsească pe cineva de care să se îndrăgostească, poate un asasin ca ea.

Acum, pe neaşteptate, a înţeles că acel bărbat este Maestrul.

Uneori simte nevoia irezistibilă de a-l mai săruta, din nou şi din nou, şi de a-i spune totul, să-l întrebe dacă şi el o doreşte, dacă o iubeşte şi el. Dar mereu se abţine. Puţin, deoarece din acea zi el nu şi-a mai permis nici un gest de tandreţe faţă de ea, puţin, deoarece se teme. Atâta timp cât nu-i spune nimic, totul este suspendat şi poate continua să-l privească cu ochi plini de adoraţie şi să viseze că într-o zi va deveni soţia lui. Dacă i-ar spune-o însă, el i-ar răspunde ceva, poate negativ, şi totul s-ar

termina într-o clipă. Şi ea nu doreşte asta. Vrea să continue astfel, să-l iubească fără să-i ceară nimic în schimb, pentru totdeauna.

Maestrul a început să-i dea bani pentru munca ei.

— Dacă doreşti să devii autonomă, trebuie să înveţi să-ţi administrezi banii.

— Nu sunt chiar sigură că doresc să fiu cu adevărat autonomă, Maestre…

În realitate, încă se mai teme că o poate părăsi, acum când nu mai este propriu-zis ucenica lui.

Maestrul face un gest de nervozitate.

— Prostii, mai devreme sau mai târziu şi tu va trebui şi vei vrea să-ţi găseşti drumul.

Acea perioadă este în întregime înceţoşată de iubirea pentru Maestru. Nu mai există loc pentru altceva în viaţa ei. Totul se învârte în jurul acelui unic subiect, toate sentimentele sunt înghiţite de acea pasiune fără graniţe care o face să se simtă ca şi cum ar fi fost în permanenţă năucă, ştergând contururile şi claritatea tuturor lucrurilor care o înconjoară.

El este cel dintotdeauna, poate mai rece ca de obicei, chiar dacă Dubhe nu vrea să o recunoască. Ochii lui sunt alunecoşi, iar privirea lui tot mai adesea tristă. Seara, deseori nu se mai antrenează. Rămâne mai degrabă în faţa ferestrei şi priveşte întunericul absolut de afară. Pe timp de vară îşi petrece cea mai mare parte a nopţii pe ţărmul mării, pur şi simplu privind oceanul care ia cu asalt coasta şi se retrage, într-un ritm pe care nimeni nu-l poate întrerupe. Pare un bărbat extrem de obosit.

Dubhe ar dori să ia asupra ei acea oboseală, acea tristeţe, ar vrea ca iubirea ei să fie în stare să-l scoată din acea apatie şi să-i aducă în sfârşit pacea, căci simte că are nevoie. Pur şi simplu nu este posibil. Rămâne mereu ceva între ei, un ecran care îi separă, ceva pe care Dubhe nu ştie cum să-l numească, dar care o îndurerează cumplit de mult.

Astfel se scurg zilele una după alta, ca boabele unui şirag de mărgele. Până în ziua în care cineva apare în pragul casei lor.

Este o zi liniştită, Dubhe se antrenează pe nisip. Nu a încetat niciodată să o facă, chiar dacă ştie că nu va fi niciodată un asasin plătit. Doar că-i place să-şi pună în mişcare trupul şi apoi trebuie să fie în formă ca să-l poată asista bine pe Maestru.

Este toamnă, adie un vânt proaspăt care-i biciuie faţa, iar acest lucru face ca antrenamentul să fie şi mai plăcut. Meditează, aşezată, cu picioarele încrucişate, când aude un pas ritmic şi foarte uşor. Deschide ochii instinctiv, concentraţia s-a spulberat. Pe cerul de un cenuşiu uniform se desprinde o siluetă întunecată. Este un bărbat slab, îmbrăcat complet în negru. Are o cămaşă cu mâneci mai degrabă largi, un pieptar din piele cu nasturi de un albastru viu, pantaloni mai degrabă grosolani şi cizme înalte. La cingătoare, ca să se vadă cât mai bine, un pumnal lung, şi acela negru.

Bărbatul o priveşte pe Dubhe cu insistenţă, îi zâmbeşte, ei nu-i place. Este ceva cumplit şi ameninţător în acel zâmbet. Bărbatul nici nu se îndepărtează, nici nu se apropie, o priveşte şi gata, continuând să-i zâmbească; apoi pleacă aşa cum a venit.

Seara, Dubhe continuă să se simtă neliniştită din cauza acelei întâlniri. Nu ştie ce anume a înfricoşat-o, dar are mare încredere în cel de-al şaselea simţ al ei. Ar dori să-i vorbească despre asta Maestrului, dar nu ar şti ce să-i spună exact. De aceea tace şi speră ca bărbatul să nu se întoarcă, speră ca aceea să fi fost o întâlnire întâmplătoare şi fără importanţă.

În zilele următoare, Dubhe este neliniştită în continuare. Când se antrenează este puţin concentrată, mereu tensionată şi gata să explodeze. Maestrul a observat.

— Te nelinişteşte ceva?

Dubhe ridică privirea prefăcându-se uluită. În realitate, chiar aştepta acea întrebare.

— Nimic.

— Spune mai bine că nu vrei să-mi vorbeşti despre asta.

— Nu există nimic despre care să nu vorbesc cu tine, şi ştii asta. Ăsta este adevărul.

— Cu siguranţă există lucruri despre care nu mi-ai vorbi niciodată.

Dubhe roşeşte. Se întreabă dacă Maestrul chiar ştie ce anume îi ascunde.

— Toţi oamenii au secrete, comentează el, iar ea oftează uşurată.

Spera ca totul să se termine astfel, dar a doua zi se simte în continuare neliniştită, mai mult decât înainte. Îşi spune că nu are motive, că trebuie să stea calmă.

Pe la mijlocul dimineţii cineva bate la uşă.

Este o perioadă de pauză în muncă şi, din fericire, atât Dubhe, cât şi Maestrul sunt în casă. Ca întotdeauna însă ea deschide.

Imediat se încordează. În faţa ei este bărbatul de data trecută, cu acelaşi zâmbet malefic întipărit pe chip.

— Bună, Dubhe. Îl caut pe Sarnek.

Dubhe nici măcar nu se întreabă cum de acel individ îi ştie numele. Se concentrează numai asupra celui de-al doilea. *Sarnek.*

Zâmbetul de pe chipul bărbatului se lărgeşte.

— După câte se pare, l-am găsit.

Dubhe îşi întoarce capul şi îl vede în spatele ei pe Maestru. Are faţa încordată de furie, strângând pumnalul în mâini.

— Ce doreşti? spune printre dinţi.

Bărbatul continuă să zâmbească.

— Văd că eşti cam încordat… nu e nevoie de cuţit. După cum vezi, eu nu l-am scos.

Maestrul continuă însă să-l agite.

— Dă-te la o parte, Dubhe.

Fata nu aşteaptă să i se spună de două ori. Brusc atmosfera a devenit de gheaţă şi se teme.

— Îţi repet să pui la locul lui pumnalul ăla. Nu mă aflu aici ca să-ţi fac rău.

— Mă vei ierta dacă nu te cred.

— Într-adevăr, este legitim, dar eu şi cu tine am petrecut totuşi mulţi ani împreună. Nu ai putea avea încredere în mine în numele vremurilor de odinioară?

— Breasla este perfidă.

— Dacă aş fi vrut să te ucid pe tine sau pe fată, aş fi făcut-o deja, nu crezi? Eu însă am bătut la uşa ta, cu cuţitul şi toate armele la locul lor. Nu ţi se pare a fi o declaraţie de bune intenţii?

Maestrul rămâne ferm câteva clipe, măsurându-l pe bărbatul acela, strângând încă în mâini pumnalul şi gata să-l folosească. Numai după un timp se destinde şi lasă în jos mâna înarmată.

— Repet, ce doreşti?

— Să-ţi vorbesc.

— Nu am nimic să-ţi spun.

— Eu însă, da… Îţi aduc iertarea.

Maestrul zâmbeşte batjocoritor.

— Cu siguranţă nu am nevoie.

— Crezi? Şi totuşi, în toţi aceşti ani nu ai făcut nimic altceva decât să fugi, semn că te temi de pedeapsă.

Maestrul scrâşneşte din dinţi.

— Hai să scurtăm povestea asta.

Bărbatul zâmbeşte aproape binevoitor.

— Aceasta este şi dorinţa mea.

Intră în casă. Dubhe îl priveşte cu teamă. El îi răspunde cu o privire pe furiş plină de subînţelesuri ciudate pe care ea nu reuşeşte să le înţeleagă.

— Dubhe, du-te afară.

Fata se întoarce brusc către Maestru.

— De ce?

— Pentru că am treabă! izbucneşte el mânios. Încetează să mai întrebi care este motivul ordinelor mele, e clar? Eu sunt maestrul, tu ucenica proastă. Fă ce-ţi spun şi fără atâtea mofturi.

Dubhe se simte umilită de acel acces de furie, dar nu poate decât să plece.

— Nu te întoarce decât după vreo două ceasuri!

Ea încuviinţează din cap, oprită în uşă, pe care apoi o închide în urma ei.

De şapte ani Dubhe trăieşte cu Maestrul. Au împărţit totul, în cei şapte ani au dormit întotdeauna împreună, au mâncat împreună, au împărţit camere prin hanuri, peşteri şi case părăsite. Ea îl iubeşte, este centrul universului ei. Şi totuşi, în aceşti şapte ani, nu a ştiut niciodată cum se numeşte. Pentru ea a fost întotdeauna numai Maestrul.

Acum, pe neaşteptate, îşi face apariţia un bărbat ciudat pe care Maestrul îl urăşte, cineva din Breaslă, pare a înţelege, şi-l strigă pe nume. Numele lui este Sarnek. Dubhe se joacă cu un deget pe nisip şi-i scrie obsesiv numele. Sarnek. Sarnek. Un necunoscut îi cunoştea numele şi ea nu. Ce doreşte de la ei? Cine este? De ce Maestrul a alungat-o ca să vorbească cu el, şi apoi cu atâta asprime? Nu, nu Maestrul. Sarnek.

Dubhe se ridică dintr-odată. Se simte mânioasă, trădată şi speriată. Aleargă spre mare.

Pe nisip, rămâne ceva scris.

Îl iubesc pe Sarnek.

— Gata cu politeţurile şi flecăreala inutilă.

Sarnek şi bărbatul beau o infuzie de plante aşezaţi faţă-n faţă. Bărbatul pare destins, Sarnek este încordat, preocupat, cu mâna lângă garda pumnalului.

— Ai rămas neschimbat, Sarnek. Se spune că anii şi experienţele îi schimbă pe oameni, dar am impresia că nu este valabil şi pentru tine.

— Spune-mi ce doreşti şi pleacă.

— Ţi-am spus deja. Breasla vrea să te ierte.

— Nu cred.

— Nu suntem răzbunători, ia-o astfel.

— M-aţi vânat în toţi anii ăştia, crezi că nu mi-am dat seama? A trebuit să îndur foamea ca să nu puneţi mâna pe mine. Doar munci mărunte, am rămas mereu la nivelul de jos…

— Când ai plecat ştiai că va fi aşa.

— Ştiu bine că pentru voi rămân o ruşine, o pată nenorocită pe planul vostru imaculat. Greşesc sau sunt încă singurul care v-a scăpat de sub nas?

Sarnek zâmbeşte cu cruzime, celălalt pare să încaseze replica totuşi cu răceală.

— Trecutul este trecut şi nu ne interesează. Tu eşti deja un Biruit din toate punctele de vedere, iar Thenaar va şti cum să te răsplătească pentru că l-ai trădat. Locul pentru cei ca tine se află în cel mai ascuns ungher al Infernului.

— Nu încerca să mă ameninţi cu născocirile tale de fanatic.

Bărbatul trânteşte ceaşca plină cu ceai pe masă şi puţin lichid se varsă pe lemn.

— Dacă tu continui astfel, nu voi mai pleca niciodată, iar tu nu doreşti asta, nu-i aşa?

— Hai, treci mai departe.

Bărbatul îşi redobândeşte stăpânirea de sine.

— După cum îţi spuneam, noi nu mai avem vreun interes faţă de tine. Pentru noi eşti definitiv pierdut. Să nu înţelegi greşit, dacă te-am căutat în toţi aceşti ani nu era desigur ca să te convingem să te întorci, ci ca să te omorâm.

— Chiar mă măguleşti. Şi ce s-a schimbat între timp?

— Fetiţa.

Sarnek îşi schimbă brusc expresia feţei. Zâmbetul i se stinge pe faţă şi reapare o expresie plină de cruzime.

— N-o amesteca în povestea asta.

Bărbatul se comportă ca şi cum nu ar fi auzit.

— Ea este o Copilă a Morţii, ştii asta. Este legată indisolubil de Thenaar. Şi, ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns, tu ai antrenat-o în felul nostru. Şi o ţii aici să mucegăiască… are cincisprezece ani şi încă nu a început munca de asasin plătit.

— Nu o amesteca! scoate un răcnet Sarnek. Ea nu este a voastră, ea este a mea.

Bărbatul râneşte.

— Spuneam eu că tu nu te schimbi niciodată. Femeile te duc mereu la pierzanie.

Sarnek este iute şi-l ia de gât.

— Taci!

Bărbatul nu încetează să râneascâ, dar ridică o mână în semn de pace. Sarnek îi dă drumul.

— Nu poţi nega dovezile! Nici măcar un necredincios ca tine nu poate să nu vadă: Dubhe este a lui Thenaar. Nu recunoşti planul destinului? Modul în care s-a apropiat de crimă, întâlnirea cu tine…

— Pură şi simplă întâmplare. Eu nici măcar nu voiam să o iau cu mine.

Bărbatul face un gest de iritare.

— Chiar nu vrei să gândeşti. De acord, ştiu că ai abandonat credinţa cu mult timp în urmă şi nu are nici un sens pentru mine să încerc să te reconvertesc. Să trec mai repede la propunere. Breasla te va ierta dacă ne-o vei da pe Dubhe.

Sarnek zâmbeşte cu amărăciune.

— Nici măcar în vis.

— Nu ai multe opţiuni, Sarnek. Dacă nu ne-o dai, înseamnă că eu voi veni aici, te voi ucide şi o voi lua. Sfârşitul poveştii.

— Dacă reuşeşti… şi te asigur că nu este uşor, deloc. Mereu am fost un asasin mai bun decât tine.

— Ştii că atunci când Breasla planifică moartea cuiva nu există nici o speranţă. Dacă nu ne-o predai pe Dubhe, o vom lua noi, iar tu vei avea un sfârşit cum nici nu-ţi imaginezi…

— Nu! Nu vă voi îngădui niciodată să puneţi mâna pe ea, nici n-o voi lăsa în chinul de care eu am avut parte.

Sarnek îl priveşte cu ură, iar bărbatul pare aproape speriat.

— Ai două zile ca să reflectezi. Apoi vom veni.

Bărbatul se ridică.

— Gândeşte-te bine, Sarnek. Tu ai fost un Triumfător, ştii câte metode avem ca să ucidem o persoană.

Bărbatul iese pe uşă fără să-şi ia rămas-bun şi îl lasă pe Sarnek singur, aşezat la masă, frângându-şi mâinile cu furie.

— La naiba… la naiba!

Maestrul vine după ea pe malul mării alergând. Dubhe înţelege imediat că s-a întâmplat ceva grav.

— Pregăteşte bagajele, mâine-dimineaţă plecăm.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea cu teamă.

— Tu fă ce îţi spun şi gata. Vei primi explicaţiile tale blestemate la momentul potrivit.

Dubhe se supune, îşi pregăteşte lucrurile. Seara Maestrul iese.

— Dacă cumva nu mă mai întorc, fugi. Nu-ţi mai folosi niciodată numele, nici pe al meu, ai înţeles? Uită tot ce te-am învăţat şi fă-ţi o viaţă nouă. Dar în primul rând foloseşte un nume nou.

Dubhe se simte atât de înspăimântată!

— De ce îmi spui asta, ce s-a întâmplat?

— Stai liniştită, eu trebuie să fac o muncă.

Ea îşi aruncă braţele după gâtul lui, îl strânge cu putere.

— Mi-e teamă, mi-e teamă! Nu te duce!

Plânge.

El o strânge în braţe.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, va merge totul bine.

— Tu eşti tot ceea ce am, eşti totul şi acum îmi spui „dacă cumva nu mă întorc”…

Plânge în hohote, îl priveşte în ochi încercând să-şi oprească lacrimile.

— Nu mă abandona, te implor, nu mă abandona, eu… eu te…

El o întrerupe punându-i un deget pe buze.

— Nu o spune. Nu o spune… Mă voi întoarce în zori.

Noaptea este cumplită. Dubhe o petrece în picioare. Nu poate să aibă liniște, plânge, apoi încearcă să se încurajeze, se lipeşte de fereastră. Bagajul ei şi al Maestrului sunt pregătite pe masă. Are mantaua pe ea.

— Maestre… Maestre… şopteşte în noapte.

Ceasurile trec greu şi parcă sunt cleioase, stelele parcă s-au înfipt în poziţiile lor pe cer. Zorii, când vin, parcă răsar cu o

lentoare sfâşietoare, colorând văzduhul cu un alb lăptos. Odată cu lumina se instalează angoasa. Maestrul nu se vede. Ce va face, dacă el nu se va mai întoarce? Ce va face dacă e mort? Nici măcar nu îndrăzneşte să gândească acel cuvânt. Ar muri şi ea. Ce motiv ar avea să trăiască?

În sfârşit, în timp ce un roz pal a început deja să coloreze cerul, Dubhe zăreşte o siluetă, o siluetă de neconfundat.

Se aruncă afară din cabană, îl strigă pe nume, acel nume pe care până cu o zi înainte nici măcar nu-l cunoştea, şi i se aruncă de gât plângând. Cad amândoi pe nisip.

El o mângâie tandru pe cap.

— Totul este în ordine, totul este în ordine.

Când se ridică, Dubhe vede sânge.

— Ce s-a întâmplat?

El clatină din cap.

— În cea mai mare parte nu este al meu.

Există însă o rană, Dubhe o vede imediat, pe braţ.

— Şi asta?

— Nimic grav.

Este o tăietură, Maestrul este palid, transpirat.

— Ţi-o îngrijesc eu.

— Ţi-am spus că nu e nimic grav.

— S-ar putea infecta. Cunosc nişte ierburi… te îngrijesc eu.

Maestrul se dă bătut în faţa acelor ochi strălucitori.

Dubhe pregăteşte o mixtură, îl unge cu grijă pe braţ. Este o tăietură cu marginile neregulate şi adâncă; aproape că se vede osul, iar sângele a curs din belşug. Dubhe nu a îngrijit niciodată astfel de răni, dar este încrezătoare în propriile cunoştinţe de botanică şi în ce a citit în cărţi. Dezinfectează braţul, coase cu ac şi aţă şi apoi întinde deasupra bandajul cu unguent. Nu a mai făcut aşa ceva înainte, însă a citit mult despre acest subiect. El nu se plânge. Se uită în jos, mai degrabă obosit. Nu-şi spun nici un cuvânt, dar Dubhe ştie că nu este nevoie. S-a întors la ea. Este sigură că bărbatul negru nu îi va mai urmări, e mort. Doar în faţa farfuriilor cu lapte schimbă câteva cuvinte.

— Acel bărbat din Breaslă nu mai este o problemă, dar tot trebuie să plecăm.

Dubhe îl priveşte extaziată. După chinuitoarea spaimă din timpul nopţii, nu poate crede că el este acolo.

— Cum doreşti, Maestre.

— Am făcut ceva foarte grav… prea grav…

— Va merge totul bine atâta timp cât eşti cu mine, zâmbeşte ea.

Şi el zâmbeşte, dar cu tristeţe.

— Vom pleca în timpul nopţii.

Pleacă la răsăritul stelelor. Îi întâmpină un cer rece şi nemilos. Maestrul este slăbit, Dubhe îl vede, dar insistă să plece.

— Am ucis pe cineva din Breaslă. Nu-mi vor da pace. Trebuie să punem o distanţă cât mai mare posibil între noi şi ei.

Dubhe îşi muşcă buza.

— Dar ce voia?

— Eu am părăsit Breasla cu ani în urmă, pentru ei sunt un trădător. Voia să mă omoare şi să te ia pe tine cu el.

Dubhe se uită în jos. Aşadar pe ea o căutau. Ea şi destinul ei blestemat. Ştie, este o Copilă a Morţii şi de aceea o vor. Oare nu se vor termina niciodată nenorocirile pe care naşterea ei le adusese cu sine?

Drumul este lung şi extenuant, neîntrerupt. Se îndreaptă către Pământul Soarelui, într-o casă nouă, a spus Maestrul. Bărbatul este la capătul puterilor, are fruntea caldă şi Dubhe îl imploră să se oprească.

— Este în joc viaţa noastră, fetiţă prostuţă, nu vrei să înţelegi?

Maestrul este nervos, poate din cauza durerii, poate a febrei.

Aşa că Dubhe lungeşte pasul, se străduieşte până la epuizare.

Înţelege că singurul lucru pe care poate să îl facă este să ajungă cât mai repede posibil.

Dar între timp vede cum starea Maestrului se degradează, rana se măreşte şi nu ştie ce să facă. Este disperată.

— Maestre, rana nu se vindecă, s-a infectat, în felul ăsta nu vei rezista! Trebuie să ne oprim!

Maestrul nu o ascultă, merge tot înainte, cu febra tot mai ridicată, cu pasul şovăielnic.

Înaintează noapte după noapte, peisajul se schimbă, Dubhe simte cu uşurare că ţinta este aproape. Nu sunt chiar aşa de departe de Makrat.

Maestrul o călăuzeşte, chiar dacă se simte foarte rău. Merg în pădure şi ajung, în sfârşit, într-o grotă. Înăuntru nu este decât un culcuş.

— Aici este, spune Maestrul, abia vorbind.

— Asta nu este o casă! spune Dubhe. Nu poţi sta aici.

— Ba este foarte bună. Sunt obosit, nu face mofturi. Aici aproape ar trebui să fie un râu, du-te şi adu-mi nişte apă.

Dubhe aleargă până acolo, ia apă şi i-o aduce. Tot restul serii nu face decât să caute mâncare şi să pregătească bandaje cu leacuri.

Părea o rană nu prea gravă, însă acum s-a infectat.

— Maestre, de ce mi-ai făcut una ca asta, de ce? De ce ai ajuns în starea asta?

El nu face decât să zâmbească fără să răspundă. Pare mai liniştit, o mângâie deseori pe cap.

— În anii ăştia nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

Dubhe se întoarce dintr-odată, cu ochii plini de lacrimi.

— Eu fără tine nu exist, Maestre, mă înţelegi? Eu ţin la tine, te iubesc!

El continuă să zâmbească.

— Prostii, prostii… şopteşte.

După cină, cade într-un somn uşor şi revigorant. Dubhe îl veghează toată noaptea.

Zilele următoare, Dubhe se dedică în întregime Maestrului. Se duce până în Makrat, care nu este departe, să ia mâncare, îi pregăteşte un culcuş curat, îi îngrijeşte rana.

— Când ieşi, acoperă-te bine şi asigură-te că nu te urmăreşte nimeni, îi cere el insistent de fiecare dată, chiar dacă este cuprins de delir din cauza febrei.

— Bărbatul acela este mort, Maestre, nu ne mai poate urmări nimeni.

— Breasla are ochi şi urechi pretutindeni.

Dubhe se dedică trup şi suflet pregătirii leacurilor şi după o săptămână, în sfârşit, starea Maestrului dă semne de îmbunătăţire. Este în culmea fericirii în ziua în care simte că în sfârşit febra scade. Este extenuată din cauza fricii şi a efortului, dar este fericită, îi zâmbeşte.

— Eşti cu adevărat o preoteasă pricepută, glumeşte el, iar ea râde pentru prima dată de când bărbatul în negru a apărut în viaţa lor.

În zilele următoare se produce o ameliorare treptată, constantă. Maestrul este foarte obosit, dar se reface. Probabil

arma cu care a fost rănit era otrăvită uşor, de aceea vindecarea s-a produs atât de lent şi de greu.

Sunt zile de bucurie. Pentru Dubhe înseamnă revenirea la viaţă. În curând, totul va fi ca înainte, chiar mai bine, deoarece de câteva zile Maestrul este mult mai afectuos cu ea. Nu ştie ce anume s-a schimbat. Poate faptul de a fi fost atât de apropiaţi într-un moment atât de dificil sau poate mărturisirea pe care i-a făcut-o. Căci Dubhe îşi aminteşte bine, i-a spus că-l iubeşte. El a răspuns că era o prostie, dar nu pare, din felul cum se comportă. Pe neaşteptate, începe să-şi imagineze un viitor pentru ei doi împreună, începe să viseze.

Maestrul însă nu este aşa de calm. Încontinuu scrutează vecinătăţile, Dubhe îl găseşte adesea în picioare şi bănuieşte că face investigaţii prin împrejurimi.

— Trebuie să stai în pat, altfel nu te vei vindeca.

— Mă simt bine, nu face pe mama cu mine.

Într-o zi, îl găseşte scriind şi, cum o vede că vine, ascunde în grabă totul. Ea nu-l întreabă nimic.

Maestrul este permanent îngrijorat ca nu cumva cineva să-i fi urmărit, să fi aflat unde sunt. Este obsesia lui.

— Eşti sigură că nu a venit nimeni după tine?

— Sunt absolut sigură.

— Împrejurimile le pot supraveghea eu, dar pentru restul…

— Tu nu trebuie nici măcar să supraveghezi împrejurimile, tu trebuie doar să te faci bine.

Dubhe continuă să-i aplice unguentul. Îl pregăteşte cu mâinile ei în fiecare seară.

Într-o seară ca toate celelalte, îi întinde unguentul pe braţ. Rana este în mod ciudat deschisă într-un punct.

— Maestre, de ce nu te hotărăşti odată să stai cuminte măcar puţin timp? Rana s-a deschis, ce ai făcut? îi spune ea pe un ton de reproş.

Se aşteaptă la o dojană, căci Maestrului nu-i place să fie tratat în felul ăla. El însă nu se supără. Răspunde pur şi simplu că nu a făcut nimic, că mai mult s-a odihnit.

Dubhe îşi face treaba cu atenţie, întinde pomada din plante într-un strat mai gros acolo unde rana s-a redeschis, apoi bandajează totul. Ceva începe să nu meargă bine deja din acel moment. Simte cum braţul Maestrului se contractă în mod

ciudat. Se opreşte ca să vadă dacă a fost doar o impresie. Ei bine, nu, braţul este zguduit de tremurături uşoare.

— Maestre, ce se întâmplă?

El continuă să zâmbească, dar este neobişnuit de palid.

— Aşază-mă jos.

Inima-i bubuie în piept şi începe să bată dezlănţuită.

— Nu te simţi bine? Ce ai?

El nu încetează să zâmbească, chiar dacă dinţii încep să-i clănţăne.

— Nu-ţi face griji, încă puţin şi totul se va sfârşi.

Dubhe simte o teamă îndepărtată, necunoscută, care o umple de oroare.

Maestrul tremură din ce în ce mai puternic, aşa că îi este greu să vorbească.

— Nu mai am timp. Vei găsi o scrisoare pe perna ta. Citeşte-o şi fă ceea ce-ţi spun.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?

Dubhe începe să plângă. Recunoaşte simptomele. Sunt descrise în cartea ei de botanică, cea pe care a cumpărat-o cu banii de la prima crimă.

— Iartă-mă, glasul Maestrului este întrerupt, fragmentat. Trebuia să mor şi nu am găsit alt mod.

Frunza de catifea. Una dintre otrăvurile pe care le folosea pentru crimele lui. Oroarea îi blochează până şi lacrimile.

— Totul este explicat în scrisoare. Cuvintele-i sunt dezlânate, neclare.

Dubhe reuşeşte doar să-l strige pe nume şi să-l întrebe de ce, fără încetare.

Maestrul suferă, i se citeşte pe chip.

„Nu, nu, nu!”

— Dacă eu… mă vor căuta… mereu… fă… să găsească… corp…

Dubhe îl îmbrăţişează cu putere, strigându-şi întreaga disperare în faţa acelui gest pe care nu-l înţelege, pe care nu-l poate accepta în nici un fel.

Trupul Maestrului tresare sub îmbrăţişarea ei. Îl simte cum se răceşte şi se înţepeneşte tot mai mult.

Maestrul închide ochii, strânge buzele, reuşeşte să-i mai pună o dată mâna pe păr, mângâind-o cu stângăcie. Ea îl strânge şi mai tare.

„Nu, nu, nu!”

Apoi, după cum a spus el, totul se termină în scurt timp. Trupul i se destinde, respiraţia nu-i mai este greoaie şi se stinge într-un ultim suflu uşor.

Dubhe rămâne acolo prinsă în îmbrăţişare, fără să aibă curajul să se mişte, disperat de singură.

32
ÎNCEPUTUL POVEŞTII
***
TRECUTUL XI

Dragă Dubhe,

ştiu prea bine că-ţi va fi imposibil să înţelegi ceea ce am făcut. Te cunosc mai bine decât oricine altcineva şi ştii bine că, din acest motiv, înţeleg cum te simţi, cât de intens este sentimentul de dezorientare şi câtă durere ţi-a produs gestul meu. Scriu tocmai ca să-ţi explic. Nu-ţi cer să mă ierţi şi nu mă căiesc pentru ce am făcut. Era un act necesar. Îţi cer mai degrabă să închei acest capitol din viaţa ta, să iei amintirea mea şi tot ce te-am învăţat şi să le arunci, să le uiţi şi să începi din nou să trăieşti, aşa cum făceai pe vremea când trăiai în Selva.

Sunt obosit, Dubhe, nespus de obosit. Pentru lume sunt tânăr şi anii mei nu sunt mulţi, dar eu simt povara lor cum mă apasă într-un mod imposibil de explicat în cuvinte. Simt că vârsta mea se măsoară în veacuri, mă simt consumat. Am făcut tot ceea ce puteam, dacă aş mai trăi, n-aş mai putea adăuga nimic istoriei vieţii mele. Pur şi simplu m-aş târî în continuare şi te-aş târî şi pe tine cu mine. Acesta este primul motiv pentru care am ales să mor. Nu mai puteam îndura. Acesta este preţul pe care-l plătim noi, asasinii, Dubhe. Cei asemenea nouă, care nu au cunoscut altceva în viaţa lor, care i-au văzut pe alţii alegând pentru ei şi băgându-le pe gât o existenţă pe care o detestă, mor câte puţin la fiecare crimă comisă. Eşti foarte tânără, dar ştiu că ai descoperit şi tu deja acest adevăr. Crima ne împovărează, şi în cele din urmă, greutatea devine insuportabilă.

Nu am făcut-o însă numai din oboseală. Am făcut-o din cauza Breslei. În acea seară, l-am omorât pe un vechi coleg de-al meu din Casă. Ne cunoşteam din copilărie şi poate că îl uram, şi el mă ura pe mine, dar am crescut împreună. L-am omorât, deoarece voia să te ia cu el şi tu nu meritai destinul pe care l-am avut eu. Dar nu se poate să ucizi pe cineva din Breaslă fără să plăteşti. Ar fi venit pe urmele mele în număr mare, nu

mi-ar mai fi dat pace, ne-ar fi căutat peste tot. Eu nu mai reuşesc să suport bătălia asta. Nu pot să încep din nou să-mi disput sufletul cu Breasla. Dar, dacă eu dispar, dacă mor, vei fi liberă să fugi fără povara persoanei mele. Te vor căuta, cu siguranţă, dar va fi mai dificil. Căci ei mă cunosc foarte bine pe mine, dar nu pe tine. Dacă eu dispar, tu vei fi liberă.

Dubhe, ai reprezentat cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat în aceşti ani. Când te-am găsit, eram disperat. Nu trecuse nici măcar un an de când părăsisem Breasla. Fusese foarte greu să plec de-acolo. Trăisem cu ei atât de mult timp, cunoscând doar crima şi cultul lui Thenaar. Am fost născut de una dintre preotesele Breslei şi nu mi-am cunoscut niciodată părinţii. Am fost crescut de ucigaşi cu unicul scop de a deveni o armă şi ani îndelungaţi, din copilărie până la maturitate, am făcut tot ceea ce-mi spuneau, considerând învăţăturile lor adevărate, sacrosancte.

Să ucid îmi producea plăcere, mă făcea să mă simt puternic şi nu-mi lipsea viaţa unei persoane normale. Pentru mine în Breaslă existau toate lucrurile de care aveam nevoie.

Vraja s-a rupt din cauza unei femei. Nu există iubire în Breaslă, dar neamul Asasinilor trebuie să se perpetueze.

Şi ea era o preoteasă. O preoteasă există cu un singur scop: să ofere copii lui Thenaar. Când atinge vârsta infertilităţii, este ucisă. Până atunci, o dată la doi ani, trebuie să aducă pe lume un copil. Dacă nu reuşeşte, este ucisă.

Era o fată mai degrabă obişnuită, nu avea nimic deosebit. Breasla era plină de femei mult mai frumoase, mai nemiloase, mai pricepute. Înaintea mea avusese doi copii care-i fuseseră luaţi când s-au născut. Nu avea remuşcări, ştia că acela-i era destinul. A doua naştere fusese foarte dificilă, preotul îi spusese că ar fi fost un miracol dacă ar mai fi putut avea copii. Ea nu spusese nimănui acest lucru.

Nu ştiu de ce m-am îndrăgostit de ea. Era inocentă, poate din acest motiv. Era nevinovată, ceva ce nu

avusesem niciodată şi nici nu mai cunoscusem. Ucisese de mică, înainte de a deveni preoteasă, dar, în ciuda acestui fapt, îşi păstrase un fel de candoare care mă fermeca. Am făcut dragoste pentru prima dată şi eu deja mă topeam când o vedeam trecând prin Casă, cu mersul ei distrat şi absorbită în gândurile ei. Şi ea mă iubea, cu blândeţe şi delicateţe, ceea ce o făcea şi mai fermecătoare pentru mine.

Nu rămase însărcinată timp de o lună, apoi încă una şi încă una. Patru luni la rând nu a rămas însărcinată, deşi ne vedeam aproape în fiecare seară. La început nu ne interesa, ba chiar ne făcea plăcere. Cu cât sarcina ei întârzia să vină cu atât puteam petrece împreună mai mult timp. Apoi Gardianul Suprem mi-a vorbit, mi-a spus că o preoteasă care nu dă fii este inutilă şi că, dacă nu avea să rămână însărcinată în următoarele două luni, va trebui să o ucid.

Ne-a cuprins îngrijorarea. Am făcut dragoste cu disperare, de fiecare dată temându-ne că va fi ultima, dar ea nu a rămas însărcinată nici în următoarele două luni. Mi-a mărturisit ce-i spusese preotul cu un an mai devreme şi, în lacrimi, şi-a spus că era pierdută, că totul era sfârşit. Ştiam ce mă aşteaptă. Ar fi trebuit să o omor eu, aşa pretindeau regulile acelui loc.

Am hotărât să fugim. În realitate, eu am decis pentru amândoi. Ea era legată de acel loc printr-o formă prostească de recunoştinţă. Era o Copilă a Morţii, mama ei murise la naştere, iar Breasla o luase în scutece, când nu-i mai rămăsese nimeni pe lume.

Am convins-o, am studiat totul în cele mai mici detalii. Era ciudat cum acea iubire mi-a transformat concepţiile, aproape că înlăturase toate convingerile pe care le aveam despre Breaslă şi crimă. Nu mai voiam să fiu un Triumfător, nu voiam să-i aduc ofrande lui Thenaar. Voiam doar să trăiesc în pace cu ea.

Am fugit pe timp de noapte. Nu este uşor să fugi din Breaslă, deloc, dar noi tot am încercat. Ea însă nu se simţea bine, nu ştiu exact ce avea. Pe când fugeam, a căzut, iar ei au pus imediat mâna pe ea. Nu ştiu ce m-a apucat. De fiecare dată când mă gândesc, mă simt rău,

tot mai rău. Picioarele mele au fost mai puternice decât inima mea. Am fugit. Nu m-am oprit să o salvez. Picioarele mele blestemate m-au dus departe de ea, să trăiesc o viaţă mizerabilă.

Mai târziu am încercat să o regăsesc, am încercat să o salvez. Am găsit-o, cadavru printre cadavre, în groapa comună în care Breasla îşi aruncă victimele. Am lăsat-o să moară, înţelegi? Pe singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Am lăsat-o să moară de frică, dintr-o dorinţă de libertate prostească de care nu m-am putut bucura niciodată.

Trecuse un an de-atunci când te-am întâlnit. Nu voiam pe nimeni cu mine, ştii prea bine. Începusem deja să mor. Viaţa alături de tine mi-a dat puterea de a supravieţui până astăzi. Ai fost scopul meu în viaţă mult timp, ai fost speranţa mea. Încă o dată însă am greşit. Întreaga mea viaţă este o eroare şi întotdeauna cele care au plătit au fost persoanele pe care le-am iubit. N-ar fi trebuit niciodată să te iau cu mine. Ar fi trebuit să înţeleg acest lucru din felul în care m-ai privit când te-am salvat prima oară şi de fiecare dată când m-ai privit cu adoraţie. Dar eu aveam o nevoie infinită de tine, insuportabilă. Aveam nevoie de viaţa ta ca să mă trezesc la viaţă, aveam nevoie de adoraţia ta ca să simt că încă sunt important pentru cineva.

Să te antrenez, să îţi pervertesc inocenţa a fost un păcat de neiertat, un lucru pe care nu ar fi trebuit să-l fac niciodată. Te-am constrâns să ucizi, ţi-am încredinţat destinul meu legat de moarte, ţi l-am întipărit în carne, numai ca să nu mă simt singur în durerea mea, numai pentru a reînvia o himeră.

De fiecare dată când m-am uitat la tine, mi-ai readus-o în amintire pe ea. Când erai mică, erai fiica pe care eu şi ea nu reuşiserăm să o avem, fetiţa care poate ne-ar fi permis să rămânem împreună. Mai târziu, în ochii tăi am văzut ochii ei, în mintea mea îi semănai din ce în ce mai mult. Şi când vedeam că mă iubeai, când chiar mi-o spuneai, mă gândeam din nou la ea şi gânduri cumplite îmi tulburau mintea. Cred că te iubesc. O iubesc pe ea

prin tine. Şi acesta este un alt motiv pentru care trebuie să plec.

Eu sunt lanţurile tale, Dubhe, eu sunt pierzania ta. Dar tu trebuie să fii liberă, aşa cum erai înainte de a mă cunoaşte. Şi totuşi, tu îmi spui că eu sunt totul pentru tine, că fără mine eşti pierdută. Uită iubirea pe care o simţi pentru mine, vor fi alţi bărbaţi pe care-i vei iubi mai mult şi care vor şti să te iubească pentru ceea ce eşti tu, şi nu pentru ceea ce văd în tine.

Acum eu mor şi toate lucrurile îşi reiau ordinea firească. Îţi redau libertatea, redevii o persoană normală. Din acest motiv am dorit ca tu să o faci, din acest motiv am pus frunza de catifea în cataplasmă. Voiam să mor de mâna ta, voiam să fii tu, cea pe care o iubesc atât de mult. Aminteşte-ţi pentru totdeauna această oroare. Nu vreau ca tu să fii o asasină plătită. Acum vei crede că nu ai altă cale de ales, că este singurul lucru pe care ştii să-l faci, dar nu este adevărat, nu e aşa! Trebuie să-mi juri, Dubhe, trebuie să-mi juri că nu o vei face niciodată. Nu este o muncă pentru tine. Destinul nu există, Dubhe, nu există. Toate prostiile despre Copiii Morţii, despre Thenaar care-şi alege victimele şi sfinţii sunt nişte idioţenii. Fiecare îşi alege drumul, fiecare îşi poate schimba viaţa. Cel puţin tu o poţi face.

Dubhe, te rog, este ultima mea dorinţă. Dacă vei fi asasină, vei sfârşi ca mine, devorată de oboseală, moartă pe dinăuntru, iar într-o zi şi tu vei căuta o iarbă care să-ţi aducă o moarte rapidă şi lipsită de durere.

Fă în aşa fel încât Breasla să-mi găsească trupul. Trebuie să ştie că sunt mort. Tu însă fugi, schimbă-ţi viaţa şi foloseşte un alt nume. Pentru o vreme îţi va prinde bine să te mişti mult, ca să-ţi pierzi urmele, dar după un timp te vei putea stabili într-un loc, să o iei de la început.

Eu am încredere în tine. Plec împăcat, căci ştiu că vei reuşi. Dacă vei vrea, dacă te vei rupe de trecut, vei reuşi.

Uită-mă, Dubhe, uită-mă şi iartă-mă, dacă poţi.

Sarnek

Dubhe este în grotă. Scrisoarea stă deschisă pe genunchii ei. Mai întâi a citit-o pe toată dintr-o suflare, mângâind foile pe care Maestrul le atinsese, urmărindu-i scrisul, tot ce-i mai rămânea de la el. Apoi a recitit anumite fragmente, a citit încă o dată şi încă o dată.

I-au secat lacrimile de plâns. Le-a vărsat pe toate pe trupul Maestrului, strigând iar şi iar „de ce” către el şi către cer. De sus nu a venit nici un răspuns, nici un sentiment de pace, doar o singurătate copleşitoare.

Nu înţelege. De-acum ştie pe de rost cuvintele acelea şi totuşi nu înţelege. Acel gest disperat care a deposedat-o de singurul lucru care-i mai rămânea îi apare cu totul de neînţeles. Disperarea, sentimentul de vinovăţie sunt stări pe care le simte vag. Un singur lucru îi este perfect clar. Nu a fost suficient să devină o ucenică model, nici să-l iubească atât de mult până la adoraţie. Nu a reuşit să fie motivul pentru care el să rămână. Maestrul a preferat să moară decât să stea cu ea, nu a reuşit să-l ţină agăţat de ea.

Se gândeşte din nou la viaţa ei, la tatăl care a murit, la mama care a preferat să o uite, la Gonar, din care acum nu a mai rămas probabil decât o mână de oase sub pământ, la Maestru. O dâră de sânge fără sfârşit străbate ca un fir şirul anilor vieţii ei. Numai nenorociri şi durere pentru cine a iubit-o, a modelat-o, a ajutat-o. Şi Rin a murit, şi împreună cu el, toţi ceilalţi din tabără.

Maestrul a spus că destinul nu există. Dar ce înseamnă atunci toate astea, dacă nu destin? Ce înseamnă această durere infinită, această neputinţă de a alunga moartea?

„Fă cum spune el.”

Năucită de durere, stinsă şi ea puţin, face ceea ce a spus Maestrul. Îl duce nu departe de Makrat, pe timpul nopţii, acoperită în manta şi cu faţa complet ascunsă sub glugă. Îl lasă lângă zidurile oraşului. Cineva va trece, i se va face milă, îl va lua şi-l va îngropa. Zvonul se va răspândi, vor afla cu toţii că a murit. Va afla şi Breasla. Ea va dispărea.

Nu ştie ce va face cu viaţa ei. Se întoarce la grotă şi rămâne acolo mult timp, fără vreo dorinţă de a face ceva.

Totul a rămas exact cum era în seara în care a murit. Cataplasma cu care l-a omorât chiar ea este în continuare pe

feşe. A mai rămas din ea doar o pastă negricioasă şi uscată pe care vântul o împrăştie încet pe podeaua grotei. Apoi sunt lucrurile lui. Săgeţi, cuţite, arcul, pumnalul. Întreg universul lui a rămas acolo. Totul este atât de cumplit de viu, încât Dubhe nu poate crede că Maestrul a plecat pentru totdeauna, că nu-l va mai putea revedea.

Astfel zace timp îndelungat, iar clipele se contractă, prezentul şi trecutul se suprapun. Totul a redevenit ca în seara zilei în care l-a ucis pe Gonar.

Uneori ar dori măcar să fie în stare să-l urască pe Maestru. Simte că ar avea motive. La urma urmei, a părăsit-o şi nu s-a mulţumit doar cu asta, a mai şi constrâns-o oarecum să-l ucidă. Şi totuşi nu reuşeşte. Iubirea pe care o avea faţă de el a rămas neatinsă în străfundul stomacului, în inima ei, în mintea ei. Şi simte ură, într-adevăr, dar Dubhe se urăşte pe ea însăşi mai degrabă. Cu siguranţă ar fi putut face ceva, dar nu a făcut-o.

Şi cu toate acestea, deşi este cuprinsă de o oboseală extremă, fizică şi morală, viaţa continuă să pulseze sub stratul gros al durerii. Dubhe poate ar dori să înfrunte acel instinct, ar vrea să se întindă acolo în grotă, unde Maestrul şi-a dat ultima suflare, ca să aştepte să moară şi ea. Dar nu poate. Acea bătaie stăruitoare este mai puternică decât orice altceva, este de neoprit.

Astfel, într-o zi întinde mâna spre un pachet murdar de pe jos, pus într-un colţ şi pe care nu-l mai deschisese înainte. Cu mâinile tremurându-i şi capul învârtindu-i-se îl deschide, ia brânza şi, plângând, o mănâncă cu poftă.

Viaţa a fost mai puternică. Este greu de acceptat. Va trece prin alte suferinţe, Dubhe o ştie, poate aşa cum a spus Maestrul, va fi un fel de moarte lentă, dar ea nu e făcută pentru scurtături, pentru consolări facile. Ea va merge înainte, până la capăt.

Dubhe mai rămâne în grotă câteva zile. Maestrul i-a spus să se mişte din loc, dar ea nu ştie ce să facă. Trăieşte, va trăi, dar în ce fel?

Maestrul i-a spus să părăsească această cale, i-a spus „aminteşte-ţi pentru totdeauna această oroare”, iar acele cuvinte se transformă pe neaşteptate într-un ordin în capul ei. Şi-l va aminti. De altfel, nu are cum să uite. Şi va fugi, va deveni

o vagaboandă. Nu va mai pune mâna pe pumnalul ei. Îl aruncă, şi ia cu sine pumnalul Maestrului, jură pe sângele lui că nu-l va mai folosi.

Dar ce poate face acum? Nu ştie. Merge. Deocamdată nu face altceva. Părăseşte casa pe care a împărţit-o cu el, străbate satele, merge spre sud. Nu mai vrea să se întoarcă în Pământul Soarelui, care i-a adus întotdeauna atâta suferinţă.

Cizmele i se acoperă de praf, încet-încet, sacul cu merinde se goleşte. Banii se termină, iar din sat în sat, foamea este tot mai puternică. Se uită la fructele de pe tarabe, se uită prin ferestrele hanurilor. Îi este foame. Nu ştie ce să facă.

Apoi, într-o zi, stomacul îi ghiorăie mai tare ca de obicei şi resimte acea voinţă de a trăi mai puternic decât niciodată. Aşa că, pe timp de noapte, se strecoară în cămara unui han. Sare peste ziduri, intră pe fereastră. Nu face nici un zgomot. Trupul ei îşi aminteşte antrenamentul şi aplică fiecare indicaţie a Maestrului. Se duce în cămară şi mănâncă, se aruncă asupra mâncării cu aviditate şi ia şi pentru drum, după aceea. Deja se ivesc zorile când iese de-acolo.

Într-un fel drumul îi este marcat. Sat după sat, apoi în oraş. Dubhe înţelege. Nu ştie să facă altceva. Să pătrundă pe ascuns în case, în hanuri, în palate şi să fure. Nu este un lucru care să-i placă, dar nici nu poate spune că-i displace. Pur şi simplu, nu are încotro. Va hoinări, va încerca din toate puterile să scape de destinul din Breaslă şi va fura. Maestrul se înşelase. Ca să trăiască, trebuie să-şi amintească învăţăturile lui, trebuie să le aplice. Acesta este începutul poveştii.

33
FUGA ÎN DEŞERT

Uşa cea mare se închise în urma lor cu un zgomot înfundat. Da, era afară. Afară!

Doar pentru o clipă se sprijini de peretele din spatele ei.

Simţi o atingere pe umăr.

— Te simţi bine?

Lonerin era incredibil de calm, de lucid.

Dubhe dădu din cap în semn că da.

— Să mergem.

Începură să fugă prin stepa ce se întindea înaintea templului. Trebuiau să se grăbească cât de mult puteau şi să pună cât mai mulţi kilometri între ei şi Casă înainte de ivirea zorilor.

Dubhe era antrenată şi reuşi să păstreze un ritm bun de alergat timp de o oră, Lonerin însă începu să dea repede semne de oboseală. Respira din ce în ce mai greu, făcea mişcări dezordonate. Dubhe încetini.

— Mergi, altfel nu vei rezista. Hai, încetineşte.

Lonerin ascultă, deşi nu voia. Era cu totul epuizat.

— Nu… nu… voi rezista…

— La ce oră se trezesc Postulanţii?

Lonerin făcu din cap semn că nu ştia.

— Nu ştiu exact… nu este soare… acolo… dedesubt… aşa că…

— Atunci cu cât timp înainte ca sala de mese să se umple pentru micul dejun?

— Cred… cu vreo două ore…

Dubhe privi cerul. Mai erau vreo cinci ore până la trezire şi probabil şase sau şapte până la începerea căutării lor. Doar şapte ore ca să-şi piardă urmele. Nu puteau reuşi pe jos, mai ales în starea în care era Lonerin.

— Urmează-mă.

Băiatul nu aşteptă să i se spună de două ori.

Era clar că nu voia să fie o povară. Dubhe înţelese acest lucru. De altfel, până atunci ea fusese cea care făcuse cea mai mare parte din muncă, atât prin descoperirea planurilor lui Yeshol, cât şi pentru că-l scosese din Breaslă.

— Scuză-mă, făcu dintr-odată Lonerin. Antrenamentul magilor nu prevede probe de cursă de fond.

În glas avea o notă de amărăciune.

— Nu-ţi face griji. Ştii să călăreşti?

Lonerin încuviinţă din cap, cu un aer întrebător.

Nu le luă mult să ajungă la fermă. Dubhe trecuse prin faţa ei de câteva ori în ultima lună, când se dusese să-l caute pe Jenna. Nu-i dăduse niciodată vreo atenţie deosebită. De fapt nu era altceva decât o căsuţă de ţară părăsită, la marginea Pământului Nopţii. Dar când îl văzuse pe Lonerin gâfâind de la alergătură, îi venise o idee.

— Mergi cât mai uşor poţi, şopti Dubhe, iar el încuviinţă din cap cu aceeaşi expresie perplexă dinainte.

Se târâră pe pământ, mişcându-se precaut. Afară dormea un câine, încolăcit. Era greu să facă tot ceea ce voiau fără să-l trezească.

Dubhe se întoarse spre Lonerin.

— Dacă vrei, poţi adormi pe cineva?

— Da.

Dubhe arătă spre câine.

— Şi pe el?

— Da.

Lonerin vorbi cu o intonaţie ciudată.

Dubhe îl privi.

— Ce aştepţi? Fă-o.

— Nu sunt convins că este o idee bună ceea ce eşti pe cale să faci…

Dubhe pufni. După ceea ce îl văzuse că face, îşi formase o idee puţin diferită despre el.

— Crezi că avem altă variantă?

— Nu… dar oamenii ăştia trăiesc de pe urma cailor…

— Asta va însemna că atunci când vom fi în siguranţă şi teferi, dacă vom fi, îi vei aduce înapoi, de acord?

Dubhe îşi pierduse răbdarea, iar Lonerin nu mai îndrăzni să scoată o vorbă. Ridică două degete de la o mână, pronunţă o litanie ciudată într-o limbă pe care Dubhe nu o mai auzise.

— Să mergem, spuse apoi.

Dubhe privi câinele. Nu părea să se fi schimbat nimic.

— Eşti sigur?

— Poate că ţie nu ţi se pare, dar sunt un magician bun.

Avea un ton ofensat în voce. Dojana dinainte trebuie să-l fi durut.

Dubhe clătină uşor din cap. Lonerin deja plecase, ea îl urmă la mică distanţă.

Acolo erau patru cai. Nu era chiar o fermă mică. Nu o duceau chiar aşa de rău, se pare. Îi venea să comenteze cu glas tare, dar nu o făcu. Lonerin nu merita aşa ceva. O salvase de Rekla, dacă nu ar fi fost el, n-ar fi pus niciodată piciorul afară.

Erau nişte mârţoage, nu cai de cursă, dar era suficient dacă rezistau la o noapte de călărit. Oricum, Breasla nu ştia deloc în ce direcţie o luaseră.

Dubhe se apropie de acela dintre cei patru cai care i se păru mai puţin bătrân. Îl mângâie pe bot, iar animalul se trezi încet. Fata simţi cum îi urcă din adâncul stomacului o nelinişte ciudată, un fel de strânsoare ce încerca să-i pună stăpânire pe viscere. Fu constrânsă să respire adânc.

Lonerin se întoarse.

— Eşti sigură că totul este în regulă?

— Da, trebuie să fie din cauza alergatului.

El alesese bine; calul lui arăta zdravăn.

— Nu avem timp să-i înşeuăm, trebuie să călărim fără şa.

Lonerin strânse instinctiv coama mai tare. Probabil nu i se mai întâmplase să călărească fără şa.

— Bine.

— Înainte însă…

Dubhe începu să inspecteze staulul. Aveau nevoie de nişte mâncare, era absolut necesar. Era un fel de pod deasupra, iar Dubhe se urcă acolo. Acel loc îi amintea de casa ei din Selva. Găsi mere, câteva bucăţi de carne uscată şi brânză.

„Dubhe, du-te şi adu-mi nişte mere din cămară.”

Glasul mamei îi răsună în urechi viu şi prezent, ca şi cum era acolo, la un pas de ea. Clătină din cap, aşa cum făcea de fiecare dată când voia să alunge un gând supărător, şi fură cam cât puteau avea nevoie la drum.

Coborî, puse totul în mantaua ei înfăşurată, apoi se pregăti de plecare.

Se urcară pe cai, iar Dubhe avu nevoie, în mod ciudat, de un mare efort.

„Am obosit prea mult, nu este normal”, dar alungă gândul acela. Chiar dacă ar fi fost aşa, graba îi zorea, ca şi pe asasinii din Breaslă, gata pentru orice numai să pună din nou mâna pe ei.

Ieşiră din staul alergând şi, când trecură pe lângă câine, acesta nu-şi mişcă nici măcar un muşchi.

Se lansară într-o cursă lungă, cu miresmele primăverii în vântul ce le biciuia faţa.

— Cât de repede putem, altfel nu vom reuşi, strigă ea, iar Lonerin se lipi de spinarea calului.

Picioarele-i strângeau convulsiv pântecele animalului, iar mâinile îi strângeau spasmodic coama.

Călăriră în cea mai mare viteză toată noaptea, ducându-şi caii la capătul puterilor. Urmară un traseu întortocheat la început. Sigur, aşa le-ar fi luat mai mult timp, dar Breasla ştia să citească destul de bine urmele şi din păcate ei le cam lăsaseră. Mai bine să-i inducă puţin în eroare.

Zorii se iviră pe neaşteptate. Dubhe nu ar fi sperat niciodată că putea să părăsească Pământul Nopţii în cele câteva ore pe care le aveau la dispoziţie, aşa că se simţi chiar optimistă când văzu cerul deschizându-se la culoare în depărtare.

Erau aproape de graniţă, noaptea veşnică deja începea să se retragă în faţa primelor raze ale soarelui. Înaintea lor, câmpia întinsă din Pământul cel Mare.

— Unde trebuie să mergem?

Dubhe auzise vorbindu-se despre Consiliul Apelor, dar locul în care se reunea era ţinut secret.

— La Laodamea, eu lucrez pentru Consiliul Apelor. Când vom ajunge acolo, îţi voi spune eu unde anume să mergem.

Prin urmare, trebuiau să traverseze întreg Pământul cel Mare, un deşert.

Apă. Dubhe se blestemă. Ar fi trebuit să se gândească la asta, dar era atât de răvăşită în prima seară, atât de tulburată… În timp ce se gândea la întinderile pustii din Pământul cel Mare, îşi simţi gura uscată şi continuă să gâfâie, ca şi cum ar fi fost încă obosită de la alergat. Şi totuşi nu avea cum să fie.

— Trebuie să ne abatem de la drum şi să mergem spre Ludanio, spre fluviu.

Ajunseră pe malurile fluviului la ivirea zorilor. În alte părţi, probabil deja răsărise soarele. Acolo unde se aflau ei, aproape de graniţa dintre Pământul cel Mare şi Pământul Nopţii, totul era suspendat într-un fel de crepuscul veşnic.

Se opriră, descălecară. Lonerin avu nevoie de ceva timp ca să se poată ţine din nou bine pe picioare. Zâmbi stânjenit spre Dubhe.

Ea-i răspunse tot cu un zâmbet. Coborî, dar, spre marea ei surpriză, nu se ţinu pe picioare şi se trezi jos.

Lonerin îi veni în ajutor.

Dubhe se ridică sprijinindu-se de coapsa calului care se adăpa. Se întâmplă când era din nou în picioare. O străfulgeră o durere care-i tăie răsuflarea, urechile îi ţiuiră, iar în acel ţiuit se auzi un răcnet îndepărtat. Îşi duse mâna la piept.

— Dubhe, ce ai?

Lonerin o prinse de un braţ şi-şi retrase imediat mâna. A fost rapid şi îi trase în sus mâneca.

— La naiba…. şopti Dubhe printre dinţi.

Braţul ei era cald, iar simbolul zvâcnea viu.

— Când ai luat poţiunea?

Dubhe încercă să-şi amintească. Un alt junghi şi o angoasă puternică pe care încercă să o înăbuşe.

— Cu exact cinci zile în urmă.

Era prea devreme ca să se simtă rău.

— Lonerin, nu ar trebui să mă simt aşa… nu poate fi blestemul…

— Într-adevăr, nu este numai asta.

Se puse să umple o ploscă pe care i-o dăduse Dubhe, desprinzându-şi privirea de la ea.

— Ce înseamnă?

Băiatul continua să umple plosca.

— Vrei să-mi spui ce înseamnă?

Lonerin se întoarse spre ea.

— Există poţiuni care creează un anumit grad de dependenţă. Eu nu ştiu exact ce tip de poţiune ţi-au dat, dar am în minte vreo două pentru cazul tău şi ambele produc acest tip de probleme.

Dubhe simţi că i se învârte capul, în timp ce un acces de mânie îi înflăcără brusc obrajii.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că atunci când nu iei poţiunea trupul tău nu este în stare să lupte împotriva blestemului. Te-ai obişnuit cu poţiunea, fără ea, trupul tău nu poate să combată efectele peceţii, care de

altfel în tot acest timp, după cum ţi-am spus deja, au continuat să se amplifice.

Dubhe strigă spre cer, apoi căzu în genunchi.

— Blestemaţii…

Ridică apoi capul şi îl privi cu intensitate pe Lonerin.

— Dar tu ştii să pregăteşti poţiunea, nu? Eşti un mag şi din acest motiv am făcut înţelegerea noastră.

Chipul lui Lonerin nu transmitea nici o speranţă.

— Ştiu să o fac, dar nu am ingredientele.

Dubhe se aruncă brusc cu furie asupra lui, îl prinse de beregată cu o mână şi-l trânti la pământ. Se opri chiar la timp. Fiara îşi făcuse auzită prezenţa. Alunecă lângă Lonerin, se întinse pe jos.

— S-a terminat… şopti. O simt… nu voi putea să mă controlez.

Lonerin se ridică, trăgându-şi sufletul. Sigur îl durea.

— Vom ajunge repede. Avem caii, vom goni cu toată viteza şi vom ajunge înainte de a fi prea târziu.

Dubhe clătină din cap.

— Nu vom reuşi niciodată… caii sunt obosiţi…

— Dacă vei deveni un pericol te voi adormi, ca pe acel câine, dar cu un somn mai profund, şi te voi duce eu la Laodamea.

Dubhe se întoarse spre el, îl privi cu tristeţe.

— Nu am nevoie de consolări inutile. Spune-mi adevărul, poate funcţiona?

Lonerin nu lăsă privirea în jos.

— Îţi jur!

Era sigur.

— Tu ţi-ai îndeplinit partea ta din înţelegere. Acum este rândul meu.

Dubhe se ridică.

Fiara era încă acolo, ameninţătoare, dar era frumos să aibă dintr-odată pe cineva pe care să se bazeze.

Încet, priveliştea se schimbă sub ochii lor. Soarele se ivi în toată splendoarea, în timp ce relieful devenea tot mai plat şi mai pustiu. Pământul cel Mare. Trăgând puţin de cai ar fi putut să-l parcurgă în întregime în patru sau cinci zile. În tot acel timp însă ar fi fost complet descoperiţi, dezgoliţi în faţa oricărui atac.

A le prinde urma în acea întindere pustie de pietre şi de pământ bătut era mult prea uşor.

Lonerin încercă să alunge acele gânduri. În misiunea lui nu era loc pentru nehotărâre. Trebuia să creadă şi să creadă până la capăt, altfel totul s-ar fi prăbuşit. De altfel, nu şi-ar fi imaginat niciodată că va reuşi să iasă din Breaslă viu şi nevătămat, şi totuşi reuşise.

O privi pe Dubhe. Fusese în întregime meritul ei. Meritul ei că descoperiseră planurile lui Yeshol, o sarcină care în realitate îi revenea lui, meritul ei că reuşiseră să fugă. O văzu cu capul aplecat, concentrată. Studiase îndelung peceţile şi alte forme de Magie Interzisă şi cunoştea efectele anumitor poţiuni. Era în plină suferinţă, şi aceasta nu era mică. Încerca să-şi menţină controlul, dar acest lucru îi cerea un efort foarte mare. Îşi încleşta convulsiv degetele în coama calului.

— Voi muri? îl întrebă dintr-odată, în timp ce soarele cobora încet pe întinderea pe care o traversau.

— Nu, ce spui acolo?

Ea îl privi. În fundul ochilor ei se întrezărea oroarea care-i sălăşluia în viscere, monstrul care încerca să pună stăpânire pe ea.

— Ce se întâmplă dacă nu iau poţiunea, dacă nu ajungem la timp?

— Te vei simţi rău, nu neg… dar vom ajunge.

Nu dorea să-i facă alte dezvăluiri. Se simţea deja vinovat pentru seara în care se cunoscuseră, când fără prea multe introduceri îi spusese că era sortită unei morţi aproape sigure, unei morţi cumplite.

— Îţi stârnesc mila, dar eu nu am nevoie de mila ta. Am nevoie doar ca tu să fii mereu sincer cu mine!

Lonerin tresări imperceptibil.

Privirea lui Dubhe deveni dură.

— Nu am nevoie de mila nimănui. Am nevoie mai curând de cunoştinţele tale, de nenorocitul de filtru pe care tu ştii să-l faci, de unul dintre marii magi pe care-i cunoşti care să mă elibereze pentru totdeauna de pecete!

Tăcu, încercând să se calmeze.

Lonerin trase aer în piept.

— Eşti dependentă de poţiune, va trebui să o iei mereu, şi la intervale de timp din ce în ce mai scurte. Ăsta este adevărul!

Dacă nu o iei, violenţa ce decurge din pecete se dezlănţuie. Şi vei muri.

Dubhe nici măcar nu tremură.

— Şi cât timp avem?

— Cel mult o săptămână.

Dubhe lăsă să-i scape un zâmbet amar.

— Ţi-am spus cum vom face. Pot încetini efectele adormindute, dar vei fi ca şi moartă. În felul ăsta, câştigăm vreo două zile, cel puţin.

Dubhe îl privi intens.

— Şi dacă cineva ne atacă? Dacă Breasla soseşte în timp ce eu dorm?

— Mă voi descurca eu.

Dubhe izbucni într-un râs amar.

— Nu ştii chiar nimic despre ei…

Lonerin deveni pe neaşteptate furios. Simţea o atracţie ciudată faţă de fata aceea mărunţică, cu faţa de copil crescut prea în grabă. Chiar dacă pentru el era o necunoscută, simţea că ceva îi unea.

— Nu mă subestima. Şi apoi am o datorie faţă de tine pe care intenţionez să o onorez cu orice preţ.

Noaptea coborî îngheţată. Pământul cel Mare era un loc straniu, cu o climă foarte particulară. Cronicile vechi spuneau că era un loc de o frumuseţe strălucitoare, înainte ca Aster să pună mâinile pe el, şi că acolo exista o primăvară veşnică şi blândă. Acum era doar un imens deşert pietros, rece în orice anotimp al anului.

Se opriră. Dubhe scoase tot ceea ce luase din staulul din care furaseră caii şi drămui proviziile.

— Aşa ar trebui să ne ajungă pentru tot drumul.

Glasul ei era uşor răguşit. Fiecare muşchi al trupului ei începea să se încordeze spasmodic, Lonerin vedea acest lucru.

Mâncară în tăcere. Băiatul se simţea apăsat de soarta tovarăşei lui de drum. Fusese întotdeauna o persoană capabilă să simtă în propriile mădulare durerea altcuiva; şi din cauza acestei sensibilităţi exacerbate ajunsese mag. Simţea nevoia de a fi util, de a face ceva. Neputinţa îl rodea pe dinăuntru, iar acum era complet neputincios.

Se întinseră pe jos, iar Lonerin îi cedă lui Dubhe mantaua.

— Nu face pe cavalerul, doar arăt ca o femeie, se luă în râs Dubhe.

— Te simţi rău, este normal ca măcar tu să nu trebuiască să suferi de frig.

— Ţi-am spus că nu vreau mila ta.

— Nu este milă, ci recunoştinţă.

Dubhe roşi uşor şi întinse mâna.

— Toate astea le fac numai pentru mine…

— Nimeni nu te obliga să mă iei şi pe mine cu tine. Mulţumesc. Voi găsi un mod să te răsplătesc.

Noaptea fu liniştită şi tăcută. Cerul deasupra capetelor lor era de o frumuseţe neliniştitoare. Numai în deşert se puteau vedea atâtea stele.

Lonerin se trezi gândindu-se la Aster care văzuse acea privelişte în fiecare seară din turnul său. Se aflau în centrul a ceea ce fusese imperiul lui, pe pământ erau încă cioburi din palatul lui, pe care vântul le împrăştiase în tot Pământul cel Mare. Iar acum avea să revină, anulând tot ceea ce Sennar şi Nihal făcuseră pentru a-l învinge. Cei patruzeci de ani care trecuseră de la moartea lui aveau să fie şterşi, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Lonerin se întrebă de ce trebuiau să trăiască în vremuri atât de întunecate. De ce suferinţa era mereu o ameninţare asupra Lumii Pământene? Se gândi la moartea mamei sale, la ura cu care se lupta în fiecare zi, şi se gândi la Fiara pe care Dubhe o avea înlăuntrul ei, atât de asemănătoare demonului din el şi totuşi, atât de diferită. Şi în hăţişul acela de gânduri confuze, cine ştie cum, ieşi la suprafaţă şi imaginea Theanei. Pe buze mai simţea gustul sărutului ei. Era singura speranţă de fericire, de pace pe care o avusese vreodată în viaţa lui. Îşi trecu mâinile peste săculeţul din tunică şi unde erau buclele fetei. O licărire de seninătate i se aprinse în inimă.

Zilele trecură încet şi cumplit, şi tot astfel se derulă călătoria lor. Zorii se ridicau peste o întindere neregulată de pietre, apusul se lăsa peste aceeaşi privelişte, drumul lor îi ducea printr-un şes pustiu, iar fiecare zi părea identică cu cea dinainte. Caii erau vlăguiţi şi mai aveau puţin şi cedau, dar şi ei erau obosiţi. Singurul semn al trecerii timpului era schimbarea care o cuprindea încet pe Dubhe. Lonerin vedea cum i se schimbă expresia feţei ceas după ceas, cum pielea îi este acoperită de o

sudoare uşoară, cum sprâncenele i se încruntă în efortul de a-şi păstra controlul.

Dar între timp se gândea şi la ce îl aştepta, la Consiliu, la ce va spune despre ceea ce descoperise Dubhe. Dohor reprezentase întotdeauna un pericol iminent, o ştiau cu toţii. Dar era totuşi un om cu care se mai putea încă discuta, într-un fel sau altul. Însă Aster nu. Aster era un coşmar născut din trecut. Aster era de neoprit. Ce puteau face împotriva lui? Şi dacă Yeshol îl evocase deja? Dacă această călătorie a lor fusese fără speranţă încă de la început?

— Eşti îngrijorat?

Dubhe vorbea puţin. Părea să facă un efort mare, iar Lonerin respecta suferinţa ei, încercând să i se adreseze cât mai puţin posibil. Din când în când însă se întâmpla să mai şi vorbească. Acea călătorie tăcută şi solitară îi apropia într-un fel.

— Da.

— Şi eu, spuse Dubhe schiţând un zâmbet.

— Scuză-mă, înţeleg că tu te confrunţi cu alte probleme…

— Aster mă sperie şi pe mine, îl întrerupse ea. Tiranul o înfricoşează şi pe una ca mine.

Iată un lucru asupra căruia Lonerin nu reflectase în acele zile. Dubhe era o ucigaşă, o asasină plătită. Era dificil de crezut, văzând acel chip de fetiţă cu trupul înmugurit de femeie tânără.

— Faci de mult timp munca asta?

— Am început antrenamentul la opt ani. Dar în realitate, înainte de a intra în Breaslă, nu pusesem niciodată cu adevărat în practică tot ce fusesem învăţată. Eram o hoaţă, mai degrabă.

La opt ani el începuse să se ocupe de magie. Imediat după moartea mamei sale. Nu găsise altă cale ca să supravieţuiască. La început fusese ură pură şi-şi promisese să se răzbune cumplit în viitor. Apoi urmase Folwar.

— Cum de ai primit antrenamentul Asasinilor?

Se temu că fusese supărător.

— Am omorât de mică. Într-un accident, am omorât un tovarăş de joacă. Breasla îi consideră pe cei ca mine Copiii Morţii.

Într-un alt context, probabil că Lonerin ar fi rămas îngheţat de o dezvăluire de acest fel. Nu şi acum însă. Acum nici măcar această realitate nu-l uluia. I se păru extraordinară uşurinţa cu care, în ciuda suferinţei evidente pe care blestemul i-o provoca,

Dubhe îi povesti în mare istoria iniţierii ei. La sfârşit se întoarse către el cu un zâmbet forţat şi plin de durere.

— E cu adevărat ciudat că-ţi vorbesc despre asta. Nu sunt lucruri despre care-mi place să povestesc.

El zâmbi.

— Împărţim totuşi viaţa şi moartea, nu?

Ea îi răspunse cu un zâmbet proaspăt, înăbuşit imediat de un junghi care o făcu să se îndoaie.

Lonerin opri imediat calul.

— E totul în ordine?

Dubhe respira mai greu decât de obicei, chipul îi era schimonosit într-o expresie ciudată.

— Cineva…

Îl simţise pe neaşteptate, în timp ce-i povestea magului lucruri pe care nu le spusese niciodată altcuiva. Aproape că se simţise liniştită preţ de câteva momente, apoi iată lovitura violentă a Fiarei, chemarea ei sălbatică în urechi, asurzitoare.

Lonerin se grăbi spre ea. Glasul lui ajunse la ea ca dintr-o prăpastie, ciudat, lipsit de consistenţă.

— E totul în ordine?

— Cineva…

Nu reuşi să mai spună altceva. Era un duşman, îl percepea cu o claritate desăvârşită şi în acelaşi timp auzea cântecul de moarte pe care îl cunoştea atât de bine şi care o înspăimânta atât de rău. Fiara era trează.

Îl împinse pe Lonerin cu o mână, mai să-l dea jos de pe cal. Glasul ei era slab ca un ecou în bătaia vântului.

— Pleacă sau nu mai răspund de mine!

Nu-l privi ca să verifice dacă înţelesese. Simţea cum se destrăma puterea ei de stăpânire de sine, iar acum nu îi rămânea decât setea de sânge.

Însă îşi dădu seama în mod confuz că picioarele lui atingeau pământul şi că în mersul lui izbea pietrele. Înţelesese.

Dubhe se reculese închizând ochii. Poate că era încă posibil să se controleze, să se regăsească. Închise ochii pe jumătate şi în vârtejurile de praf îi apăru o siluetă neagră, cu un pumnal în mâini. Lumea întreagă dispăru, rămase doar bărbatul înarmat în faţa ei. Trupul ei intră sub stăpânirea Fiarei şi începu masacrul.

Lonerin se îndepărtase, dar nu cu mult. Îndeajuns cât să nu mai fie în calea mâniei lui Dubhe. La început se întrebase ce anume i-o provocase, apoi văzuse o siluetă neagră în faţa lor, nu foarte departe. Trăise puţin în Breaslă, dar destul cât să recunoască un Asasin.

Era un băiat şi zâmbea insolent. Dubhe însă tremura pe calul ei, gâfâia, iar muşchii care de obicei păreau atât de subţiri şi de elastici i se umflau sub piele.

— V-am găsit. Unde credeaţi că vă duceţi? Ochii lui Thenaar sunt peste tot.

Dubhe rămase pe cal, fără să se mişte. Aşa că Asasinul făcu prima mişcare.

Se lansă în direcţia fetei, aproape nefiresc de iute. Dubhe se aruncă de pe cal dintr-o singură săritură şi căzu direct peste el. Era mai slabă şi mai scundă, dar tot părea că-l domină. Lonerin văzu clar cum tăişul armei lui îi atinge la suprafaţă coapsa, şi un şuvoi de sânge gros şi negru ţâşneşte cu putere din rană.

— Dubhe!

Căzură amândoi la pământ doar pentru o clipă, apoi ea sări ca şi cum nu ar fi fost lovită şi scoase pumnalul.

Băiatul zăcea dedesubt, iar ea îl ţinea la pământ cu o mână, blocându-i orice mişcare. Era buimăcit şi încerca slab să se elibereze din strânsoare. Ea răcni, scoase un răcnet care nu avea nimic omenesc şi abătu pumnalul asupra lui cu o violenţă neobişnuită. Îl împlântă în pieptul băiatului până la gardă, apoi îl scoase şi-l băgă din nou, o dată şi încă o dată. Sângele ţâşnea peste tot, iar băiatul striga, zvârcolindu-se. Strânsoarea lui Dubhe era de oţel, iar Asasinul nu avea nici o cale de scăpare.

Lonerin împietrise. Fu un masacru, festinul unui monstru. Dubhe râdea deşănţat. Chipul ei era străbătut de o bucurie nebună, ce dădea pe dinafară.

El ar fi vrut să o ia la goană, dar era incapabil de orice gest. Căci Dubhe se afla acolo, undeva, ascunsă în trupul acela care nu-i mai aparţinea, şi nu o putea părăsi.

Dubhe se desprinse de cadavrul băiatului, apoi se opri să adulmece aerul.

Lonerin înţelese din zbor. Sângele lui rece înnăscut îi veni în ajutor. Îşi împreună mâinile, închise ochii şi începu cu formula. Era o luptă contra timpului.

Auzi paşii grei ai lui Dubhe apropiindu-se, auzi răcnetul ei de fiară înfometată. Continuă să recite formula, cu glas foarte tare, în timp ce simţea cum energia magică i se scurgea din corp, prin mâinile împreunate.

Apoi se produse o explozie de durere, cum nu mai simţise niciodată. Ea. Pumnalul... îl lovise! Răsuflarea i se tăie, dar recită ultimul cuvânt al formulei, strigându-l spre Dubhe.

Simţi cum mâna care-l atacase slăbeşte strânsoarea pumnalului încă înfipt în umărul lui. Cu greutate deschise ochii. Întâlni pentru o clipă privirea lui Dubhe, care era din nou normală şi plină de o oroare de nedescris.

— Salvează-mă, îi şopti cu un fir de glas, apoi căzu la picioarele lui adormită.

Lonerin răsuflă uşurat fără să vrea. Apoi îşi verifică rana: printr-un miracol, pumnalul îl lovise în partea de sus şi chiar dacă pierdea sânge, tăietura nu părea nici adâncă, nici gravă. Se repezi să cerceteze starea lui Dubhe. Era rănită la o coapsă, dar şi acea rană părea mai degrabă superficială. Abia mişcându-se, o examină cu mai mare atenţie. Nu-i fuseseră afectate organele, doar pielea era sfâşiată de o tăietură mare.

Oricum, nu prea avea de ce să se bucure. Erau amândoi aranjaţi destul de rău, iar Laodamea era la o distanţă de două zile de drum. Apoi numai nişte proşti ar fi putut crede că acela era singurul Asasin care le luase urma. Probabil fusese doar cel mai apropiat.

Iar caii, în învălmăşeala luptei, fugiseră amândoi.

Lonerin se simţea pierdut şi confuz. Imaginile cumplite ale lui Dubhe transfigurată îi umpleau mintea, durerea din umăr zvâcnea cumplit. Şi pierduse şi pietrele magice cu care să ia legătura cu Consiliul Apelor.

Ridică ochii. Nu erau nori pe cer, soarele strălucea şi, mai ales, erau ulii. O pereche, sus pe cer. Cu siguranţă îi atrăsese mirosul de sânge.

Nu mai încercase vraja cu uliii, dar nu-i rămânea nimic de ales.

Chemă unul printr-un singur cuvânt, autoritar. Deja numai acea formulă simplă îl obosi puţin. Era foarte slăbit.

Uliul se aşeză înaintea lui, ascultător, şi-l privi în ochi câteva secunde. Aştepta.

Lonerin pronunţă alte două cuvinte, simţind că leşină. Simţi că, dacă mai continua astfel, nu îi va mai rămâne energie să o îngrijească pe Dubhe.

„O să mă gândesc la asta mai încolo.”

Uliul rămase nemişcat.

— Breasla vrea să-l reînvie pe Aster şi să-l introducă într-un trup de Jumătate-Elf. Va folosi o Magie Interzisă. Suntem în Pământul cel Mare, eu şi o aliată, nu departe de graniţa cu Pământul Apelor.

Lonerin încheie formula, indicând locul în care uliul ar trebui să ducă vestea. Pasărea porni iute cu o bătaie de aripi.

Şi acum? Trebuiau să se mişte.

„Salvează-mă.”

Dubhe spusese: „Salvează-mă”.

Nu-i stătea în putere să o elibereze din sclavie, dar să o ducă de-acolo înainte ca ea să moară din cauza hemoragiei sau să se trezească Fiara, punând complet stăpânire pe mintea ei, da, asta putea, trebuia să o facă.

Privi din nou rana fetei. Acum nu mai era în stare să facă nici măcar un simplu descântec de vindecare.

Îşi scoase mantaua şi deşiră o fâşie lungă de material. Luă plosca pe care o avea în bandulieră şi folosi puţină apă ca să spele rana lui Dubhe, apoi începu să o bandajeze.

Se odihni puţin după acea operaţiune şi bău puţină apă. Încercă să-şi lege rana de la umăr, dar reuşi doar pe jumătate. Oricum, important era să oprească fie şi parţial hemoragia.

Când se simţi cât de cât mai în putere, hotărî că venise momentul să pornească. Încercă să nu se uite la cadavrul de jos, o puse pe Dubhe pe umeri şi cu mare efort se ridică.

Mersul era extrem de anevoios, dar se forţă. Durerea de la umăr era cumplită, iar oboseala îi înmuia picioarele. Cu toate astea, continuă să înainteze. Trebuia cel puţin să încerce, pentru el şi mai ales pentru Dubhe, care acum depindea cu totul de el.

Se gândi la Theana şi dacă avea s-o mai revadă vreodată.

Străbătu câmpia pustie până spre seară, storcându-şi forţele până la ultima picătură, târându-se când nu mai reuşea să meargă.

Apusul fu splendid, iar când soarele părăsi de tot orizontul, o făcu printr-o minunată rază verde, strălucind într-o nuanţă despre care Lonerin nici măcar nu ştia că există.

Zâmbi. Dubhe îi vorbise într-o seară despre ea.

„Am fost aici cu Maestrul meu, când încă eram la începuturile carierei. Într-o seară eram tristă şi am văzut cel mai minunat spectacol din lume. Raza verde la apus. Ai văzut-o vreodată?”

Se opri să înnopteze. O aşeză pe Dubhe pe pământ şi o acoperi cu ce mai rămăsese din mantaua lui. Îşi atinse rana. Cum era de prevăzut, feşele erau îmbibate de sânge. Hemoragia nu se oprise.

În acel moment, avu certitudinea că nu va mai vedea zorile, a doua zi.

34
CONSILIUL APELOR

Cineva îl striga insistent. Îl zguduia poate, dar era greu de spus. Ar fi vrut să vorbească sau cel puţin să deschidă ochii. I se părea o muncă titanică.

— Lonerin, la naiba…

— A murit?

„Da, am murit.”

Şi totuşi, auzea o bătaie îndepărtată şi un ţiuit în urechi.

Mişcă slab o mână.

— Nu, din fericire nu.

În sfârşit, Lonerin deschise ochii. Era o lumină puternică pe care nu o suporta.

— Hei, băieţaş, te simţi bine? Aş spune că nu, adevărat? Ne-ai făcut să ne cam speriem. Oricum, acum plecăm spre Laodamea şi imediat, înainte ca cineva să ne vadă prin părţile astea.

Simţi că este ridicat. Făcu un efort să vorbească.

— Ce?

— Du… bhe…

— Fata? Este cu noi, nu te teme.

Îl aşezară pe ceva, apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Dubhe se trezi într-un pat destul de moale şi într-o cameră foarte luminoasă. O durea capul şi nu avu nevoie de mult timp ca să-şi amintească. Închise ochii. Se întâmplase din nou. Un alt masacru, alte trupuri schingiuite.

Încercă să se întoarcă în pat, dar un junghi în coapsă o opri.

— Nu-ţi face bine, stai nemişcată.

Se întoarse către voce.

Era o nimfă. Văzuse foarte puţine în viaţa ei şi mereu de departe. Era de o frumuseţe absolut orbitoare. Pletele-i erau de apă foarte limpede, iar pielea era incredibil de diafană şi de transparentă. Părea o viziune.

— Cine eşti?

— Vindecătoarea Curţii Regale a lui Dafne, Chloe.

Dubhe tresări la auzul acelui nume. Dafne era regina Ţinutului Apelor. Se aflau aşadar la Laodamea? Amintirile ei erau foarte tulburi şi după masacru nu-şi mai amintea nimic.

— Sunt la Laodamea?

Nimfa încuviinţă din cap în mod solemn. Totul era elegant în mişcările ei.

— Ai ajuns aici acum două zile sub efectul unei vrăji puternice. Dormeai profund. Te-am trezit şi am avut grijă de nevoile tale.

„Poţiunea, poate?”

— Eu sunt…

Nimfa ridică o mână.

— Eu şi magul Consiliului am putut să-ţi vedem pecetea şi am luat măsuri.

O veste bună, în sfârşit. Mică, dar oricum bună.

— Eşti rănită la coapsă, din fericire nu e grav. Până mâine te vei putea ridica, dar trebuie să te mai îngrijesc puţin.

Nu-şi amintea deloc de rană. De altfel, mereu se întâmpla astfel când se transforma. Nu simţea durere, ignora rănile, chiar şi pe cele grave.

— Şi Lonerin? întrebă pe neaşteptate.

— Era cu tine. Datorită lui a fost posibil să vă dăm de urmă. Cu ultimele puteri a făcut o vrajă ca să ne dea de ştire despre situaţie. V-am găsit nu departe de Ţinut, pierduţi la marginea Pământului cel Mare, amândoi răniţi.

— Şi acum? Cum se simte?

Ultima imagine pe care o păstra despre el era chipul lui transformat de blestem în cel al unui duşman.

— Nu e bine. Are o rană la umăr nu foarte gravă, dar şi-a epuizat puterile ca să te aducă pe tine în siguranţă în timp ce dormeai şi să ne avertizeze în legătură cu localizarea voastră.

Rănit? Dubhe îşi amintea sigur că Asasinul nu avusese timp să mai rănească pe altcineva decât pe ea. Aşadar cine îl lovise pe Lonerin? Avu o străfulgerare. Imaginea băiatului palid în faţa ei, cu mâinile împreunate, şi tăişul pumnalului ei care-i sfâşia carnea în timp ce mintea încerca cu disperare să-i oprească trupul.

Îl rănise pe salvatorul ei. În acest punct ajunsese blestemul, atât de incontrolabil devenise.

— Vreau să-l văd.

— Nu acum.

— Atunci spune-mi cum se simte, dacă va trăi, dacă va muri, spune-mi!

— Nu va muri, dar trebuie să-şi revină.

Acest lucru nu o mângâia deloc. Chipul ei exprima o profundă durere, iar nimfa sigur îşi dădu seama.

— Înţeleg că acum doreşti să rămâi singură cu gândurile tale. Voi reveni diseară pentru tratament.

Mişcându-se încet, nimfa deschise uşa şi o închise cu delicateţe după ea.

Dubhe rămase singură. Într-o clipă, realiză ce iluzie cumplită fusese să creadă că sunt liberi. Să fugă din Breaslă însemnase doar să se elibereze dintr-o închisoare. Multe altele însă o aşteptau afară şi era ca întotdeauna sclava propriului destin.

Lonerin se simţea destul de rău. Nu i se mai întâmplase să-şi folosească puterile la maximum, iar acum îi era foarte greu să-şi revină. Îl durea umărul, dar nu excesiv de tare. Oboseala era supărătoare, o oboseală extremă care-l împiedica să se ridice şi îi îngreuna chiar şi gesturile cele mai simple.

Theana era lângă pat, drăguţă şi gingaşă cum şi-o amintea. Şi când se gândea că numai cu câteva zile în urmă nu era deloc sigur că o va mai revedea.

Îl ţinea de mână şi îl privea cu acea privire adresată muribunzilor, lucru pe care Lonerin îl găsea pe de o parte amuzant, pe de altă parte stânjenitor. În ciuda atitudinii ei de vindecătoare îndureratăă, fata căută să deschidă o discuţie care-l vlăguia.

— Chiar îţi pasă prea puţin de mine şi de viaţă, dacă ai ajuns în halul ăsta…

— Era vorba despre misiune, ţi-am spus.

— Sigur nu misiunea îţi cerea să-ţi rişti viaţa pentru o necunoscută.

Acela era adevăratul punct-cheie al discuţiei. Theana se tot învârtea în jurul lui de când Lonerin reîncepuse să vorbească cu o oarecare fluenţă. Problema era Dubhe.

— Şi ce ar fi trebuit să fac? Să o las acolo?

— Să nu rişti atât de mult, eventual.

— Dacă ştim ceea ce ştim, i-o datorăm numai ei. Mi se părea că cel mai mic lucru pe care îl puteam face era să-i salvez viaţa.

— Dar nu cu preţul vieţii tale.

Deja îşi pusese această întrebare. De ce toată această grijă faţă de fata aceea? Nu avea nici o dorinţă să-şi dea un răspuns, nici să-i răspundă Theanei şi geloziei sale absurde.

— Nu aveam altă alegere decât să fug cu ea.

— Şi să-i dai până şi mantia şi să te privezi de apă pentru ea?

Lonerin făcu un gest de enervare care îl costă un junghi în umăr.

— Nu sunt în stare să discut despre un lucru atât de inutil. Mai bine schimbi subiectul.

Theana păru ofensată şi-şi lăsă capul în jos. Lonerin se întrebă dacă nu fusese prea dur cu ea, dar se simţea confuz. Fusese lumina lui cât timp trăise în Breaslă şi în timpul fugii. Şi totuşi, acest lucru nu era de-ajuns, iar acum se întreba ce reprezenta pentru el acea fată. Îşi zâmbi sieşi. Probabil avea să fie una dintre ultimele dăţi când îşi mai permitea luxul de a se mai gândi la astfel de lucruri în următoarele luni: lupta se transformase, în sfârşit, în război.

Dubhe se prezentă la capul patului lui stânjenită, frământându-şi mâinile. Nu avea curaj să-l privească în faţă, aşa că îşi ţinea privirea aţintită în pământ.

— Te simţi mai bine?

— Mă voi pune pe picioare în curând. Tu?

Dubhe ridică din umeri, tot fără să-l privească.

— Nu m-am simţit cu adevărat rău niciodată.

Între ei se lăsă o tăcere stânjenitoare. Lonerin preferă să schimbe complet subiectul.

— Peste trei zile se va ţine Consiliul şi vor discuta despre descoperirile noastre. Vei veni?

Dubhe ridică, în sfârşit, ochii şi afişă o expresie uluită.

— Eu?

— Cine altcineva?

Dădu din cap în semn că nu, cu un gest care o făcu să semene cu o fetiţă.

— Nu există nici un motiv ca eu să particip. Eu sunt o criminală, este deja destul de ciudat că mă aflu aici…

— Ne-ai avertizat asupra unui mare pericol, crezi că pe cineva de-aici îl interesează care este meseria ta? Vreau ca tu să vii, este just ca meritele tale să fie recunoscute.

Dubhe clătină din nou din cap şi de data asta cu mai multă hotărâre.

— Chiar refuzi să vezi realitatea? Eu nu am făcut nimic, iar ceea ce am făcut nu este decât rezultatul unui calcul. Vreau

doar salvarea mea. Nu există alt motiv pentru care am făcut cercetări în Breaslă şi te-am urmat.

— Motivele nu contează, ai făcut un lucru foarte important. Lumea Pământeană îţi este recunoscătoare.

— Dar eu te-am rănit şi…

Îşi dădu seama că abordase un subiect tabu, de aceea tăcu brusc.

Lonerin simţi că se înflăcărează. Faptul că o văzuse în acea stare nu făcuse altceva decât să sporească acea atracţie pe care o simţea pentru ea, acea durere vie care-l făcea să-şi dorească să o poată salva. Nu-i păsa deloc că îl rănise. Dacă era acum la pat asta se datora alegerilor pe care le făcuse după.

— Nu erai tu. Şi oricum nu are importanţă.

— Ei bine, te înşeli, pentru că sunt eu. Este partea cea mai rea din mine care iese la suprafaţă.

— Nu aş crede nici dacă aş vedea.

— Este natura blestemului.

Lonerin îi tăie brusc vorba:

— Încetează să îţi mai baţi singură joc de tine şi să mai spui absurdităţi. Meriţi mult mai mult decât mine elogiul Consiliului. Şi din acest motiv vei veni.

Dubhe tăcu, dar era clar că nu era convinsă.

— Îmi pare rău, îmi pare nespus de rău pentru ce a trebuit să vezi şi pentru că am încercat să te omor… tu mi-ai salvat viaţa, mulţumesc. Am o datorie faţă de tine.

Îl privi intens şi, de data asta, Lonerin trebui să-şi plece privirea. Era o fată într-un anume fel fără ascunzişuri, directă, iar să se uite la ea însemna să coboare în adâncuri în care Lonerin ştia că se poate pierde uşor.

— Suntem chit, atunci. În orice caz, înainte de Consiliu vreau să te duc la maestrul meu.

Fata deveni brusc atentă.

— Este marele mag despre care ţi-am vorbit, sigur va şti să te ajute. Deja i-am vorbit puţin despre situaţia ta.

— Mulţumesc încă o dată…

Era frumoasă când roşea. Parcă norii care-i înnegurau mereu privirea se risipeau brusc.

— E de datoria mea.

— Te las să te odihneşti, am vorbit prea mult.

Lonerin zâmbi, dar ea nu-i răspunse. Îi făcu un semn scurt de salut şi părăsi camera fără să mai adauge ceva. Lonerin o urmări cu privirea până când dispăru din raza lui vizuală.

Dubhe era oprită în faţa unei uşi, în subteranele palatului regal din Laodamea. Acela era locul în care Consiliul Apelor se întrunea în acel an, în acel loc îşi avea cabinetul maestrul lui Lonerin.

Dubhe nu ştia bine ce să creadă despre băiatul ăsta. O făcea în mod ciudat să nu se simtă în largul ei. Făcuse pentru ea lucruri pe care nimeni nu le mai făcuse şi, în plus, fără să o cunoască. Se confrunta cu o recunoştinţă necondiţionată şi o neîncredere ciudată, atipică unei persoane prea obişnuite să se descurce singură împotriva tuturor ca să se încreadă în buna-credinţă a cuiva. I se părea aşa de extraordinar faptul că cineva îşi riscase viaţa pentru ea…

Acum, în faţa acelei uşi, se simţea cu răsuflarea tăiată. Dincolo de acea bucată de lemn se afla răspunsul definitiv, moartea sau viaţa, şi Dubhe se temea. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi descoperit că nu era nimic de făcut, că blestemul era veşnic? Nici măcar nu voia să se gândească. Indiferent ce credea Lonerin, tot ceea ce făcuse ea o făcuse în speranţa acelui moment.

Bătu cu putere. Glasul care-i răspunse era stins şi obosit. Deschise uşa cu delicateţe.

— Sunt Dubhe, fata care a venit aici cu Lonerin.

Se blocă. Încăperea în sine nu avea nimic diferit de un cabinet al unui mag oarecare. Semăna oarecum cu al lui Yeshol, cu toate cărţile acelea pe rafturi, cu masa de scris plină de volume, cu pergamentele împrăştiate peste tot. Ce o lăsase ca de piatră era mai degrabă magul care şedea acolo. Era un bătrân impresionant de slab, la fel de fragil ca glasul lui. Era aşezat într-un jilţ cu mari roţi din lemn şi zăcea sprijinit de spătar ca şi cum nu avea pic de forţă. Îi zâmbi blând şi ea rămase încurcată în prag.

— Pe mine mă cauţi?

Dubhe se întrebă dacă el era cu adevărat magul cel puternic.

Ştia că aspectul fizic nu avea prea multe de-a face cu magia, dar mai ştia şi că era nevoie de forţă pentru a pronunţa vrăjile.

— Sunteţi Folwar?

— Sigur.

Dubhe se simţi stânjenită. De când pusese piciorul în acel palat, nu ştia cum să se comporte, toţi o tratau cu o grijă care aproape că o deranja.

— Nu vrei să te aşezi? Ia loc şi nu mai sta acolo nehotărâtă.

Bătrânul zâmbi din nou, iar Dubhe se aşeză pe un scaun din lemn, cu spatele nefiresc de drept. Şi acum?

Folwar o scoase din încurcătură.

— Lonerin mi-a vorbit puţin despre tine. Te afli aici din cauza blestemului, nu-i aşa?

Dubhe încuviinţă din cap.

— Elevul dumneavoastră mi-a spus că sunteţi un mag foarte puternic şi că puteţi să mă ajutaţi.

Nu pierdu timpul. Cu mişcări agere îşi trase mâneca, apoi îi arătă braţul şi simbolul.

Folwar îşi apropie scaunul, apoi observă simbolul.

Dubhe îşi ţinu respiraţia. Poate Lonerin se înşelase? Poate nu era o pecete, ci un blestem?

Minutele în care Folwar îi ţinu braţul între degetele lui fragile i se părură foarte lungi.

— O pecete destul de complexă…

Dubhe se relaxă fără vrea. Nu era o veste bună.

— Breasla e de vină?

— Da. Dar nu ştiu cine anume.

Folwar continua să privească simbolul. Chipul lui nu mai era cumsecade, ci concentrat, sever.

— Nu a fost un mag de rând, cel puţin la prima vedere aşa se pare, dar mai avem nevoie de nişte verificări.

Se îndepărtă de ea şi căută ceva pe rafturi. Se mişca extraordinar de uşor cu scaunul cu rotile. Apoi rafturile erau toate pe măsura lui. Luă diferite sticluţe dintr-un dulap mare aflat într-un colţ.

Analiza nu fu prea diferită de cea pe care i-o făcuse deja Magara, doar că ceva mai complexă. Folwar trecu peste sigiliu un cărbune încins, apoi nişte fum, până şi un fel de amestec ciudat de substanţe. Dubhe simţi o uşoară senzaţie de disconfort. Ce ar fi putut verifica bătrânul acela decât ceea ce cunoştea deja?

Când termină, Folwar îi curăţă braţul. Puse la loc sticluţele, consultă câteva manuale. În sfârşit, ridică ochii din cărţi. Părea foarte obosit.

— Este o pecete, cum ţi-am spus, este destul de bine concepută. Nu am găsit nici breşe, nici puncte slabe.

Dubhe închise ochii şi încercă să-şi potolească tremuratul braţelor.

— Magul a fost foarte abil şi puternic. Pecetea este rezistentă. O pecete este făcută să dureze veşnic, cred că ştii acest lucru.

Dubhe îşi retrase braţul şi îl acoperi brusc.

— Numai poveşti inutile. De ce nu-mi spuneţi adevărul? De ce nu-mi spuneţi că nu este nimic de făcut?

Se ridicase în picioare şi ţipase. Oricât ar fi strigat însă era ceva în ea care era mai puternic decât glasul ei.

Folwar nu-şi pierdu cumpătul.

— Nu ţi-o spun, pentru că nu despre asta este vorba.

Dubhe rămase pe loc, cu un sentiment de neputinţă şi de mânie profundă care-i cuprindea pieptul.

— Aşează-te şi linişteşte-te.

— Spuneţi-mi totul şi să terminăm o dată, zise ea fără să se aşeze.

Folwar zâmbi cu blândeţe.

— Tinerii sunt mereu radicali, nu-i aşa? Tu la fel ca Lonerin…

Dubhe strânse pumnii. Nu era din acel motiv, nu din acel motiv…

— Se cunosc cazuri de peceţi rupte. Sunt excepţii, posibile în două situaţii diferite: greşeli în impunerea peceţii, putere limitată a magului care a creat-o sau putere mare a magului care o rupe. Eu nu sunt expert în aceste lucruri. Fără falsă modestie, excelez în practici de vindecare, dar cunoaşterea mea în magia interzisă este mai degrabă limitată. Din ce pot vedea, nu există greşeli în pecetea ta, dar are ceva foarte ciudat pe care nu reuşesc să-l identific. Cred că a fost impusă de un mag de putere medie, deci probabil există vreo posibilitate de a o rupe.

Dubhe îşi ţinu respiraţia câteva clipe.

— Voi sunteţi în stare?

Îl întrebase cu un fir de voce. Nu îndrăznea să spere.

Folwar zâmbi trist.

— Îmi pare rău, dar nu sunt suficient de puternic. Lonerin crede mult în mine, dar puterile mele nu le depăşesc pe ale unui mag obişnuit din Consiliu. Nu aş putea niciodată. Aş muri în zadar încercând.

Dubhe se aşează de astă dată.

— Şi atunci cine…

Bătrânul clătină din cap.

— Nu ştiu. Un mare mag, lucru de care ducem lipsă în vremurile noastre.

Dubhe oftă. Nimic încă prin urmare. Trebuia să convieţuiască în continuare cu Fiara.

Spre surprinderea ei, Folwar îi puse o mână uscată pe braţ. Degetele erau veştede, dar calde.

— Nu dispera. Când încetezi să mai speri, mori, iar tu eşti aşa de tânără şi ai atât de multe lucruri în viaţa ta…

Dubhe îşi retrase braţul. Simţea cum încep să-i dea lacrimile. Sperase ea vreodată, în viaţa ei?

Se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult. Voi încerca, voi găsi pe cineva.

Încercă să zâmbească, iar Folwar îi răspunse la zâmbet.

— Ne vom vedea la Consiliu, aşadar.

Dubhe încuviinţă slab din cap.

Dubhe nu mai fusese într-un Consiliu, nici nu avea cea mai mică dorinţă de a se duce. Toate persoanele acelea importante pe care în general le vedea doar când pătrundea în casele lor sau primea bani pentru vreo muncă… Fără manta se simţea goală. Nu mai era obişnuită să-şi arate chipul. Cine ştie ce le-o fi spus Lonerin acelor oameni despre ea. Probabil adevărul. De altfel, deja din faţa uşilor închise ale marii săli erau oameni care o priveau în mod ciudat. Erau aproape toţi tineri, dar Dubhe le evită privirile. Ura să fie în apropierea oamenilor, ura acest lucru.

Lângă ea, încă palid, se afla Lonerin. Cu siguranţă el va fi cel care o va prezenta, care va explica totul. Avea un aer foarte sigur şi pe măsura situaţiei. O dată în plus, Dubhe se întrebă ce anume îl făcea să fie atât de hotărât, de unde izvora această forţă cu care îndeplinea tot ce ţinea de munca lui.

Dintre numeroasele priviri, una o afectă mai mult decât altele. Era o fată destul de drăguţă, slabă şi subţire, cu părul blond. O

privea cu o anumită ranchiună. Dubhe îşi aminti că o văzuse ieşind din camera lui Lonerin în timpul convalescenţei acestuia. Nu-i dădu atenţie. Nu avea timp pentru pizmele prosteşti ale unei iubite neglijate.

— De ce stăm aici şi aşteptăm? îl întrebă pe Lonerin luând iniţiativa.

— Noi nu facem parte din Consiliu, suntem persoane obişnuite admise la şedinţă. Acum Consiliul deliberează asupra altor subiecte, apoi ne vor chema.

Dubhe ridică din umeri. Doar aparenţă inutilă. Cunoştea aparatul puterii din exterior, aşa cum îl văzuse în anii de muncă, şi-i cunoştea deopotrivă caracterul vremelnic. Îi văzuse de atâtea ori în intimitatea caselor lor, că deja în ochii ei păreau cu toţii lipsiţi de apărare şi meschini.

Uşile se deschiseră, iar Dubhe întrezări o masă rotundă din piatră în mijlocul unei săli în hemiciclu. Erau diverse persoane aşezate la masă pe care însă nu le cunoştea.

Toţi dădură să intre, iar ea îi urmă. Publicul se aşeză pe trepte, dar nu şi ei. Lonerin o prinse de-o mână.

— Noi trebuie să vorbim.

Se aşezară lângă un podium, nu departe de masă, într-un punct în care toată lumea îi putea vedea.

Dubhe simţea priviri îngheţate şi suspicioase. Acolo înăuntru ştiau şi se temeau de ea, dar de data asta acest lucru nu-i producea nici un fel de satisfacţie. O singură persoană o privea pur şi simplu, fără nici un subînţeles.

Era un gnom bătrân, mai degrabă ramolit, fără un ochi şi cu multe cicatrici. Un gnom viguros, îmbrăcat ca un războinic. Dubhe îl cunoştea pentru că auzise vorbindu-se despre el. Ido. Avu o senzaţie confuză de ameţeală. Se găsea în faţa unei legende vii, un om care-l cunoscuse pe Aster, care chiar vorbise cu el!

O nimfă se ridică şi asupra auditoriului se lăsă tăcerea. Dubhe îşi alungă gândurile şi deveni atentă. Nimfa semăna mult cu cea care o îngrijise, dar avea un aer mai maiestuos şi era mai frumoasă. Pe cap purta o coroană albă. Dafne, fără îndoială.

— Cunoaştem cu toţii motivul pentru care suntem adunaţi astăzi, aici. Probabil că veştile proaste aduse de Lonerin vă sunt deja cunoscute multora dintre voi, dar încă nu cunoaştem detaliile. Din acest motiv, l-am invitat pe Lonerin şi pe tovarăşa

lui, căci amândoi se întorc din Breaslă şi acolo au făcut cercetări. Ne vor ilumina referitor la descoperirile lor.

Privirile deveniră mai pătrunzătoare. Dubhe plecă ochii.

Nimfa se aşeză, iar Lonerin îşi drese glasul. Când începu să vorbească, o făcu pe un ton hotărât. Era emoţionat, o vedea din tremurul uşor al mâinilor lui palide, dar ştia să se controleze.

Povesti în ordine, relatând despre sosirea lui în Breaslă, primele lui cercetări. Apoi veni momentul să vorbească despre Dubhe. Povesti cum o cunoscuse, vorbi şi despre înţelegerea lor. Dubhe se făcu mică lângă el, în timp ce privirile deveneau mai pătrunzătoare şi mai reci.

— Ea a fost cea care a investigat pentru mine, care a pătruns acolo unde eu n-aş fi putut ajunge niciodată. Ea a descoperit planurile lui Yeshol, de aceea îi dau cuvântul.

Dubhe îl privi pierdută. El îi făcu un semn binevoitor. Ura toată chestia asta. Nu era obişnuită să vorbească în public, iar acel loc, ostilitatea oamenilor care erau aşezaţi acolo, totul o făcea să nu se simtă în elementul ei. Hotărî că era mai bine să termine cât mai repede.

— Yeshol, Gardianul Suprem, şeful Breslei, vrea să-l reînvie pe Tiran. Are nevoie de un trup în care să-i pună spiritul, care a fost deja invocat şi se zbate între viaţă şi moarte într-o cameră secretă din Casă. Caută trupul unui Jumătate-Elf. Cred că a folosit o anumită Magie Interzisă, probabil inventată de Tiranul însuşi. A adunat un munte de cărţi într-o bibliotecă, toate provenind din fosta bibliotecă a lui Aster, iar multe i-au fost aduse de Dohor. Am avut posibilitatea să consult un registru în care Yeshol a însemnat toate cărţile din bibliotecă şi modul în care le-a procurat. De curând, a primit de la Dohor un mare volum negru: cred că este cel din care a extras magia folosită pentru a-l evoca pe Tiran.

Continuă cu glasul sacadat, având impresia distinctă că nu-şi găsea cuvintele pentru a spune tot ceea ce descoperise. Fu zgârcită în detalii, ştia asta, şi probabil chiar puţin convingătoare. Lichidă subiectul căutării ei îndelungate şi muncite prin bibliotecă în puţine cuvinte esenţiale. Făcu referire la legăturile dintre Dohor şi Yeshol, spuse că fusese văzut în Breaslă.

— Cam asta… asta e tot.

Tăcu, şi o tăcere mormântală se lăsă peste sală. Vorbise puţin, prea puţin.

Lonerin o privi puţin surprins, ea îi evită privirea. Cu siguranţă s-ar fi putut descurca mai bine.

— Şi probele?

Vorbise cineva care trebuia să fie un general.

— Dubhe a văzut totul cu ochii ei, nu-i aşa?

Dubhe aprobă din cap.

— Am văzut spiritul lui Aster.

— Cum poţi să spui că era el? Nu există nici imagini, nici descrieri.

— Breasla este plină de statuile lui, Yeshol l-a cunoscut.

Generalul zâmbi batjocoritor.

— Bine, dar ce dovezi ne aduci?

Dubhe rămase perplexă.

— Nici una, am scăpat de-acolo ca prin miracol, credeam că ştiţi acest lucru… nu aveam timp să adunăm dovezi.

Generalul îşi drese glasul, adresându-i-se lui Lonerin.

— Dă-mi voie să rezum situaţia. Avem această dezvăluire extrem de izbitoare făcută de o persoană din interiorul Breslei, un asasin aşadar, legată de tine printr-un pact destul de ciudat şi afectată de un blestem. Nu există dovezi pentru a susţine teza în afară de cuvântul fetei, aşa e?

Scutul lui Lonerin păru să se deterioreze.

— Exact, răspunse încercând să pară sigur, dar glasul lui suna nesigur.

— Şi de ce ar trebui să o credem?

Dubhe zâmbi. Într-adevăr, era o obiecţie destul de raţională.

Lonerin rămase perplex, în timp ce audienţa tăcea.

— Pentru că este adevărul… explică moartea lui Aramon, suspiciunile noastre…

— Acesta nu este un răspuns, Lonerin, obiectă generalul. Dă-mi voie să ofer o ipoteză. Prietena noastră aici de faţă este grevată de un blestem, are nevoie de ajutor sau va muri. Întâlneşte din întâmplare un mag care o poate ajuta. Magul are nevoie de dezvăluiri, de un anumit tip de dezvăluiri; dacă ea îl va ajuta să găsească ceea ce caută, şi el o va ajuta. Atunci fata spune ceea ce magul doreşte să audă, se lasă scoasă din Breaslă, îşi povesteşte minciunile în faţa Consiliului Apelor şi obţine ceea ce doreşte. Sau fata este trimisă chiar de Breaslă, în

fond, este una de-a lor. A fost învăţată ce să spună ca să ne înşele. Ea îşi ia drept ajutor un mag tânăr şi naiv căruia îi povesteşte toate minciunile ei.

Cei prezenţi tăcură în continuare. Lonerin era în picioare cu gura căscată.

— Dar Breasla a blestemat-o pe Dubhe şi…

— Asta îţi spune ţie. Blestemul putea fi impus în orice altă situaţie. Minciuna este bună numai pentru a ne abate atenţia, ca să ne determine să credem în ea, la fel ca povestea pe care ne-o spune, care îi permite lui Yeshol să ne pună pe o pistă falsă, astfel încât să-şi vadă de treburile lui fără a fi deranjat.

Dubhe îi privi pe membrii consiliului şi pe cei din public, unul câte unul. Nu o credeau, iar discursul generalului se bucura de succes. Îi înţelegea foarte bine. În fond, îşi trăise viaţa ca să-i omoare pentru bani, de ce ar fi trebuit să o creadă? Privirea ei se încrucişă cu a lui Ido. Gnomul continua să o privească exact ca înainte, curios fără să o judece. Se simţi străpunsă de acea privire.

— Mi se pare un plan totuşi cam complicat şi….

— Este o asasină plătită, Lonerin, trezeşte-te! Minciuna face parte din meseria ei, mai mult, aparţine Breslei. Mie mi se pare totul mult prea limpede.

Un murmur se ridică din sală.

— Dar tu nu ai văzut nimic cu ochii tăi?

— Fest are dreptate, ce probe avem?

— Nu avem alte informaţii despre Breaslă în afara de astea…

Dubhe zâmbi în sinea ei.

— Nu am nici o intenţie să vă conving.

Glasul ei, deşi foarte slab în acel haos, avu puterea să-i reducă pe toţi la tăcere. Era acea aură de moarte care iradia apăsătoare în jurul ei, o ştia, acea atmosferă ameninţătoare pe care toţi o puteau simţi.

— Mie nu-mi pasă de soarta Lumii Pământene, nu-mi pasă de Consiliu.

Alte priviri pline de ură.

— Mă aflu aici deoarece mi-a cerut-o Lonerin, dar în ceea ce mă priveşte, misiunea mea s-a încheiat. Am avut ceea ce căutam şi nu mă priveşte dacă vorbele mele sunt crezute sau nu. Aveţi însă în vedere un lucru. Dacă este aşa cum spune generalul vostru, de ce vă vorbesc şi despre Dohor? De ce ar

trebui să vă sugerez o legătură de felul ăsta? Dacă m-a trimis Yeshol, de ce mi-ar fi ordonat să vă vorbesc despre Dohor, când Regele a scos mereu în evidenţă lipsa lui de legături cu activităţile Breslei?

Privirea lui Ido deveni mai pătrunzătoare, iar Dubhe se simţi şi mai prost.

— De acord, poate că nu te-a trimis Yeshol, dar vorbele tale pot fi pure minciuni.

— Odată ajunsă aici, lecuită, nu aş fi avut nici un motiv să vin să vă vorbesc. După cum v-am spus, am obţinut deja ceea ce doream.

— Cât timp ai trăit în Breaslă?

Vocea răguşită a lui Ido o făcu să tresară. Se întoarse către el, îl privi cu teamă.

— Şase luni.

— Eşti dispusă să ne spui totul despre ei?

Erau duşmanii ei, nu-şi putea dori altceva. Încuviinţă puternic din cap.

— Eu cred că avem nevoie să ştim mai multe despre ei. Relatarea fetei a fost prea concentrată, trebuie să cercetăm. Cer să o putem interoga.

— Dar, Ido, chiar vrei să ai încredere…

Ido ridică mâna şi-l reduse la tăcere pe general.

— Fata are dreptate, nu are nici un beneficiu de pe urma a ceea ce face. Ar fi putut pleca înainte, fără să se prezinte în faţa Consiliului. Şi apoi va putea să ne dea informaţii verificabile dacă o supunem unui interogatoriu. Să votăm.

Avea un glas neînduplecat şi era clar că acolo, înăuntru, era şeful spiritual la care se raportau cu toţii, dacă nu bărbatul cel mai puternic.

Votară şi hotărârâ în favoarea interogatoriului.

O ţinură mult timp, o întrebară o mulţime de lucruri. Dubhe fu precisă în răspunsurile ei, colaboră cum putu mai bine. Nu înţelegea bine de ce o făcea. Blestemul îi ameninţa viitorul şi o împiedica să se gândească la un viitor mai îndepărtat de câteva luni. Revenirea Tiranului o teroriza, evident, dar era mult mai probabil că va muri înainte, devorată de Fiară. Prin urmare, nu era vorba despre dorinţa de a salva Lumea Pământeană. Probabil era pură recunoştinţă faţă de Lonerin care o ajutase,

faţă de oamenii aceia care, în ciuda fricii şi a neîncrederii, o îngrijiseră, îi dăduseră poţiunea.

Interogatoriul o vlăgui. O întrebară multe lucruri despre Breaslă, despre structură, despre organizare, dar şi despre ceea ce văzuse în camera secretă.

Folwar insistă în mod deosebit asupra subiectului.

Când sfârşiră, cu siguranţă se făcuse noapte. Dubhe se simţea epuizată, golită. Ido o privea cu mulţumire, dar se vedea o umbră de îngrijorare în singurul lui ochi.

— Convinşi? spuse pe un ton zeflemitor, privindu-l intens pe generalul Fest, cel care o contestase pe Dubhe în timpul şedinţei Consiliului.

— Noţiunile de magie pe care le-a citat sunt exacte şi avansate, imposibil să fie cunoscute de un simplu asasin, spuse Folwar.

Dubhe se simţi goală în faţa acelui cuvânt, asasin, care în duritatea lui concentra întreaga ei esenţă.

— Şi citarea textelor este corectă, spuse a doua nimfă din adunare, Chloe în persoană.

— Nu mi se pare că mai sunt îndoieli asupra fiabilităţii informaţiei, nu-i aşa?

Ido aruncă încă o privire zeflemitoare spre Fest.

— Nu, recunoscu acesta morocănos.

— Aşadar? întrebă Ido. Concluzii?

Folwar luă cuvântul.

— Pare o magie asemănătoare invocării spiritelor, dar nu o cunosc.

Luă cuvântul celălalt mag, un om cu o burtă destul de mare şi cu o expresie binevoitoare.

— Nu este o magie citată în texte. Cartea neagră văzută de Dubhe însă ar putea fi un volum despre care vorbeşte adesea tradiţia populară. Aster a dat un mare impuls Magiei Interzise, după cum ştim cu toţii. De altfel, el a fost cel care a invocat spectrele, o magie pe care o cunoaştem acum tocmai dintr-un fragment din acel text pierdut.

— Aşadar ştii ce magie este.

Bărbatul clătină din cap, iar bărbia lui dublă tremură în ritmul corpului.

— Îmi este necunoscută. Dar poate că vreun mag mai puternic ştie mai multe despre ea.

Interveni Chloe.

— În orice caz, chiar trebuie să ne facem griji despre acest plan? Se pare că este nevoie de un Jumătate-Elf, dar ştim cu toţii că nu mai există.

Ido căpătă o expresie ciudată. Dubhe văzu cum un nor îi întunecă chipul.

— Nu este aşa.

Întreaga audienţă se întoarse către el.

— Ar mai putea exista un Jumătate-Elf.

— Explică-ne, spuse rece generalul.

Ido scoase un oftat scurt.

— Nihal şi Sennar, după război, părăsiseră Lumea Pământeană, după cum ştiţi, şi se duseseră să trăiască dincolo de Saar. Pentru un timp, am avut veşti de la ei, Sennar mi le trimitea prin magie. Se întrerupse. Au avut un fiu, ştiu sigur. Apoi s-au întâmplat nişte lucruri... Era ezitant în alegerea cuvintelor: nişte certuri... ultimele veşti pe care le-am primit vorbeau despre plecarea băiatului spre Lumea Pământeană ca urmare a neînţelegerilor cu tatăl.

Dubhe asculta cu atenţie. Nihal, Sennar erau personaje istorice, statui în centrul pieţelor. Să audă vorbindu-se despre ele ca despre persoane în carne şi oase avea asupra ei un efect ciudat.

— Cât de vechi sunt veştile tale?

Vorbise regele Ţinutului Mlaştinilor, care până atunci păstrase tăcerea.

Se părea că pentru Ido nu era deloc uşor să vorbească.

— De acum zece ani.

— Şi de ce nu ne-ai vorbit niciodată despre ele, nu ne-ai spus nimic despre contactele tale? Ajutorul lui Nihal şi al lui Sennar ne-ar fi fost de mare folos în numeroase ocazii.

Fusese Kharepa, nepotul bătrânului rege al Pământului Mării, pe care Dubhe îl recunoscu.

— E moartă.

În glasul lui Ido se simţi un tremur.

— Nihal a murit acum mai bine de douăzeci de ani. De atunci Sennar mi-a scris foarte puţin. După un timp nu am mai reuşit să intru în legătură cu el.

Nihal şi Sennar dispăruseră de aproape patruzeci de ani din Lumea Pământeană şi totuşi, prezenţa lor plutise peste acel

ţinut martirizat în vremuri îndelungate de suferinţă. Dar chiar şi semizeii trebuie să-şi urmeze destinul, iar acum Nihal era moartă.

Dubhe văzu cum Lonerin strânge din pumni şi lasă capul în jos. Îl înţelegea. Nici măcar ea nu rămăsese insensibilă la farmecul acelei poveşti vechi şi eroice.

— Fiul lui Nihal şi al lui Sennar a venit să trăiască aici. Nu ştiu unde, Sennar nu ştia. Nu ştiu dacă este în viaţă, nu ştiu cum arată, dar s-a întors în Lumea Pământeană. Jumătate-Elfii nu s-au stins. Pe el îl caută, fără îndoială. Pe el sau pe unul din neamul lui.

Tragedia căpăta consistenţă.

— Dar Sennar mai este în viaţă, nu-i aşa?

Ido încuviinţă din cap.

Dubhe îi înţelegea durerea. Fusese maestrul lui Nihal mulţi ani. Nimic nu poate rupe o legătură atât de puternică.

Folwar fu cel care luă cuvântul, cu vocea slabă, cu faţa marcată de sforţare.

— Sennar l-a cunoscut pe Tennar, a adunat informaţii despre el, înainte să plece. Poate că el ştie.

Ido dădu din umeri.

— Se poate.

Se ridică.

— Bunul nostru Folwar îmi pare a fi epuizat şi tânăra noastră musafiră este vlăguită. O privi pe Dubhe cu simpatie. Am aflat multe lucruri şi poate că este cazul să lăsăm ca noaptea să ne fie sfetnic. Mâine vom relua şedinţa şi vom hotărî ce e de făcut.

Şedinţa fu suspendată, fiecare se întoarse în camera lui. Şi Dubhe avea una, nu prea departe de a lui Lonerin.

Parcurseră drumul împreună.

— Ai fost foarte bună, spuse el. Mai ales în a-ţi apăra poziţiile. Dacă i-am convins este numai meritul tău.

Dubhe ridică din umeri.

— Nu intenţionam să conving pe nimeni.

Lonerin zâmbi.

— Dar Aster te înfricoşează şi pe tine, nu-i aşa?

— Mă înfricoşează mult mai mult pecetea.

Zâmbetul de pe buzele lui Lonerin se stinse.

— Iartă-mă.

Dubhe clătină din cap. Nu avea importanţă.

Se despărţiră în faţa uşii ei.

— Pe mâine!

Dubhe încuviinţă tăcut. Nu mai avea vreun motiv să stea acolo, dar nu se simţea cu totul în putere şi oricum voia să ştie cum se va încheia totul. La urma urmei, chestiunea o privea şi pe ea.

Mai mult decât orice altceva însă i se învârtea prin cap un gând, care nu-i dădu pace în timp ce se dezbrăca şi o însoţi până când se băgă în pat. Sennar trăia… Sennar era unul dintre cei mai mari magi în viaţă. Un mare mag. Tocmai cel de care avea nevoie.

EPILOG

Sala, adunarea, totul era la fel ca în ziua precedentă. De parcă nici nu trecuse o noapte. Folwar era poate mai puţin obosit, feţele poate mai puţin trase, Lonerin mai drept şi mai puţin palid. Atmosfera însă rămânea încordată. Dubhe o simţea până în măduva oaselor.

Nu dormise mult. Toată noaptea se gândise la Sennar, la cunoştinţele lui şi la pecete. Era unica ei speranţă. Se gândise însă şi la Lumea Pământeană, la destinul ei şi la Aster. Nu reuşea să uite chipul care plutea în glob, acolo, în măruntaiele pământului. Un chip lipsit de ură sau ferocitate, atât de diferit de cum şi-l imaginase şi totuşi atât de cumplit.

Tăcerea era densă şi la fel ca în ziua precedentă fu întreruptă de stăpâna casei, Dafne. Ido însă vorbi primul.

— Cred că fiecare dintre noi a avut o noapte pe cinste, nu-i aşa?

Privirea lui zeflemitoare îi trecu în revistă pe toţi cei prezenţi.

— Eu nu am închis un ochi. Şi am reflectat mult. Vă spun deocamdată propunerea mea.

Trase aer în piept.

— Folwar a spus bine aseară. Sennar trebuie să ştie. Să nu uităm că pe vremea lui el şi Nihal l-au învins pe Tiran. Propun să mergem la el şi să-i cerem ajutorul.

Kharepa clătină din cap.

— Nu avem vreme, înţelegi? În tot acest timp, Breasla va avansa cu planul ei…

— Aveţi alte propuneri referitoare la cum să-l oprim pe Yeshol? Să atacăm Breasla? Şi în ce fel? Dohor ne-ar opri înainte să ajungem la Casă. Şi despre magie? Vreo propunere despre cum să distrugem spiritul lui Aster?

Tăcerea era atât de profundă încât părea palpabilă.

— Nu avem prea multe mijloace la îndemână.

Consiliul tăcu.

— În afară de unul. Fiul lui Nihal. Trebuie să-l căutăm şi să-l ducem într-un loc sigur. Fără el, planul eşuează. Este singurul mod de apărare.

Mulţi încuviinţară din cap. Dubhe îl admiră pe Ido. Era capabil să insufle energie, să alunge îngrijorările, să se impună. Întrezărea în cuvintele şi gesturile lui umbra trecutului său

glorios de luptător neobosit, un trecut care nu încetase complet. Continua să lupte, aproape de unul singur, pentru crezul său.

— Alte propuneri?

Dubhe ridică încet un braţ. Nu ştia de unde îi venea curajul de a o face. Acţionă din impuls, poate sub efectul acelor cuvinte care aprinseseră ceva necunoscut în vintrele ei sau poate era disperarea pură, forţa care o stimula dintotdeauna.

Audienţa o privi uluită, Ido îi dădu cuvântul.

— Aş vrea să propun ca eu să merg la Sennar.

Un murmur de descumpănire se ridică din mijlocul celor prezenţi.

— Ţi-am acordat deja foarte multă încredere, dar nu crezi că aşa ceva e prea mult? Fest era cel ce vorbea. Este o misiune foarte delicată, de care depinde supravieţuirea noastră, şi mă vei ierta dacă nu-ţi acordăm ţie o asemenea încredere.

Dubhe încuviinţă din cap.

— Dar eu nu merg pentru Lumea Pământeană. Poate Sennar mă vindecă. Aşadar cred că am motivaţia cea mai puternică. Îi voi duce mesajul vostru.

— Şi cine ne garantează că te vei întoarce? spuse Venna, regele Ţinutului Mlaştinilor.

Ido clătina din cap în semn că nu.

— Nu poţi merge singură, înţelegi lucrul ăsta, nu-i aşa? Dacă mori? Este nevoie de cel puţin încă o persoană.

— Aş putea merge eu.

Dubhe se aşteptase la asta. Nu ştia de ce, dar era sigură că se va întâmpla aşa. Lonerin trebuia să fie mereu în prima linie, înţelesese, trebuia să acţioneze, să simtă că face ceva.

Ido îşi îngădui să schiţeze un zâmbet.

— Acţiunea este viciul tău, băiete, nu?

Lonerin roşi puternic. Sigur Ido îl punea în mare încurcătură.

Gnomul ridică mâinile.

— Nu am nimic împotrivă, ţi-ai îndeplinit destul de bine misiunea anterioară.

Apoi deveni imediat serios.

— În privinţa fiului lui Nihal şi Sennar, mă ofer eu.

De data asta uimirea Consiliului fu şi mai mare.

— Dar dumneavoastră sunteţi stâlpul Consiliului!

— Fără voi rezistenţa nu există.

— Avem nevoie de dumneavoastră aici.

Ido îi reduse pe toţi la tăcere printr-un gest.

— Eu sunt un războinic. De prea mult timp stau închis aici înăuntru, nefăcând altceva decât să-mi amintesc zilele în care luptam, prietenii şi tovarăşii pe care i-am pierdut.

Tăcu o clipă.

— Am nişte socoteli de încheiat cu Dohor, o ştiţi cu toţii. Şi nu renunţ!

Sala se însufleţi de şuşoteli, apoi coborî tăcerea, iar Dafne se ridică.

— Să votăm aşadar acest plan de acţiune: Lonerin şi fata vor pleca în căutarea lui Sennar, iar Ido îl va căuta pe fiul lui Nihal şi Sennar. Fiecare să-şi exprime părerea.

Majoritatea fu zdrobitoare. Hotărârea fu luată.

— Îţi iei din nou la revedere.

Theana deja plângea. De data asta Lonerin chiar nu ştia ce să-i spună. Avea dreptate. Dar el nu putea rămâne să privească, din numeroase motive. În misiunea anterioară fusese inutil şi acest fapt îl sâcâia. Se dusese până în inima Breslei ca să o distrugă şi ca să-şi dovedească lui însuşi că depăşise ura şi ranchiuna, că reuşise să sublimeze totul în dorinţa de a salva Lumea Pământeană. Eşuase în ambele misiuni. Şi acum ce ar fi trebuit să facă?

Continuă să împacheteze pentru călătorie. Ar fi dorit să fie în stare să-i explice, să-i povestească tot ce-i trecea prin minte.

— Eu trebuie să plec. Dacă mă cunoşti, dacă mă iubeşti, ştii asta.

Theana clătină din cap, buclele îi tresăltară în acelaşi timp.

— Ba nu. Ai spus că te vei întoarce la mine, dar e ca şi cum n-ai fi făcut-o, dacă acum pleci din nou. Credeam că vom avea timp pentru noi.

Într-adevăr, şi el crezuse la fel. Se opri, o privi.

— S-au întâmplat multe lucruri…

Theana lăsă lacrimile să-i curgă.

— Este din cauza ei?

— A cui?

Dar ştia bine la cine se referă.

— Ştii.

— Nu, deloc.

Theana se ridică.

— Trebuie să decizi, să înţelegi.

— Nu fi prostuţă, nu este nimic de înţeles, nimic şi gata.

Theana dădu din cap dezaprobator.

— Ba da. De ce eu nu reuşesc deloc să te ţin aici cu mine, să te opresc, iar pentru ea ţi-ai riscat viaţa?

Lonerin clătină din cap.

— Sunt numai născocirile tale.

Theana zâmbi trist.

— Încearcă să te întorci, dar şi dacă o vei face, ştiu că nu va fi pentru mine.

Dubhe şedea într-un balconaş care din palat oferea o vedere bună asupra îndepărtatului Pământ al Vântului. Abia se zărea, spre orizont, câmpia nesfârşită care marca graniţa între cele două pământuri. Îşi spunea că acea stepă nu mai era ca odinioară. Marele Război lăsase urme de neşters. Mai puţini copaci, iarba mai rară, un aspect mai trist.

Era aceeaşi privelişte pe care o văzuseră Sennar şi Nihal, poate cu aceeaşi stare de spirit cu care o privea acum ea, cu tristeţea şi sentimentul de rătăcire al celui care pleacă.

Se întrebă dacă la capătul călătoriei va fi liberă, în sfârşit. Încă nu îndrăznea să se gândească la ce ar fi urmat după, când blestemul va fi fost rupt. Nu ştia nici măcar dacă ziua aceea va veni. Şi totuşi, se întrebă dacă într-adevăr ruperea peceţii i-ar fi adus ceea ce dorea. Înainte să înceapă totul, când încă era o hoaţă obişnuită, se întrebase: până când, fără să înţeleagă bine motivul acelei întrebări. Acum îl înţelegea. Era obosită şi nu era vorba numai despre pecete. Era obosită să mai acţioneze cum îi dictau împrejurările, să se mişte ca şi cum cineva ar manipula-o, să meargă înainte, impulsionată doar de dorinţa de a supravieţui, de a se lăsa condusă de viaţă. Şi dacă cumva pecetea se putea rupe, sclavia ei nu avea sfârşit.

— Gânditoare, nu?

Dubhe tresări. Era Ido. Era îmbrăcat exact ca la adunare, cu ţinuta militară. Cineva îi spusese că nu renunţa niciodată la hainele acelea. Între degete ţinea o lungă pipă din care ieşea fum.

— Puţin.

— Să pleci înseamnă să mori puţin, spune un proverb destul de banal.

Dubhe aprobă din cap. Era o situaţie mai degrabă paradoxală. Mica hoaţă, asasina, care vorbea cu marele erou.

— Sennar este un mare mag, sunt sigur că va putea să te ajute.

„Într-adevăr.”

— Sper.

— Pentru celelalte lucruri, depinde numai de tine, dar sunt sigur că ştii asta.

Dubhe îl privi uimită.

Ido trase un fum din pipă.

— Cineva nu trăieşte aşa de mult ca mine, trecând prin războaie şi bătălii, văzându-şi prietenii murind, fără să se priceapă puţin la oameni, până la urmă.

Dubhe privi în depărtare.

— Nu ştiu dacă aveţi dreptate. Întotdeauna există totuşi un drum pentru fiecare dintre noi.

— Şi drumul tău te conduce să lupţi pentru Lumea Pământeană?

— Nu plec ca să lupt. Plec ca să-mi salvez pielea.

— Aşa crezi?

Ido trase din nou din pipă.

— Eu mi-am schimbat drumul de atâtea ori… şi am mers împotriva destinului, întreaga viaţă, chiar.

„Dar unii nu au posibilitatea asta”, gândi Dubhe. Însă aprecia oricum acele cuvinte.

Ido trase un ultim fum.

— Este frig, iar bătrânii ca mine trebuie să aibă grijă. Sper să te revăd, când se va termina totul. Pentru tine şi pentru Lumea Pământeană.

Dubhe încuviinţă din cap. Ido dădu să plece.

— Mulţumesc, îi spuse Dubhe fără să se întoarcă. Pentru felul în care m-aţi tratat în Consiliu. Nici nu mă dispreţuiţi, nici nu vă este milă de mine.

— Nimic din tine nu merită nici una, nici alta.

Ridică o mână, o salută.

Dubhe rămase singură pe parapet. Briza dimineţii îi flutura prin părul încă scurt după ce îi fusese tuns în sânul Breslei. Era în cumpănă, pe marginea unei prăpăstii, şi totuşi, în acea clipă se simţea uşoară, de parcă ar fi putut în sfârşit să zboare deasupra abisului.

Lumina albăstruie tremura pe pereţii mânjiţi cu sânge. Chipul din glob era încă lipsit de formă, aproape suferind, dar Yeshol reuşea perfect să recunoască în acea formă confuză fizionomia lui Aster, acel chip pe care îl iubea atât de mult. Strângea cartea în mâini. După fuga fetiţei şi a Postulantului nu se mai despărţea de ea.

— Turno a eşuat. Cadavrul lui zace masacrat în Pământul cel Mare.

— Ea a fost.

— Rănile nu lasă nici o îndoială.

Când primise vestea, pana pe care o avea în mână se rupse.

— Trebuie să moară. Trebuie să moară amândoi. Este necesar. Thenaar o doreşte. Puneţi pe urmele lor oricâţi Asasini doriţi, pe cei mai puternici, dar vreau să moară în chinuri atroce. Măcar pe unul din ei să-l aduceţi aici.

Ordinul însă nu-l liniştise deloc. Cărţile fuseseră mişcate de la locul lor în cabinetul lui din bibliotecă, cineva făcuse cercetări. Ce ştia Dubhe? Şi ce legătură avea cu Postulantul? întrebări care-i chinuiau nopţile, care-l făceau să înnebunească. Era la un pas de realizarea visurilor sale, nu se putea sfârşi totul din cauza unei fetiţe care nu voia să-şi plece capul.

Din acest motiv coborâse la Aster. Vederea lui îi transmitea căldură şi încredere.

— Nu le voi îngădui să distrugă totul, spuse strângând din dinţi, cu furie. Domnul meu, acum că ne-am regăsit după ani atât de îndelungaţi, nu voi îngădui nimănui să te readucă în uitare. Chiar de-ar fi să mor, te vei întoarce şi vei fi răsplătit pentru suferinţa ta.

Yeshol îşi puse mâinile pe sticlă, îşi sprijini fruntea de glob.

— Suntem pe urmele trupului şi suntem aproape, Domnul meu, foarte aproape. Nici necredincioasa, nici tovarăşul ei nu vor putea face ceva când voi pune mâna pe copil şi pe tatăl lui. Vremurile sunt aproape.

Două lacrimi calde i se scurseră pe obraji, lacrimi de oboseală şi de suferinţă, dar şi de bucurie.

— Vremurile sunt aproape.

STATUIA LUI THENAAR
LEVA
NIȘE CU STATUI
NIȘE CU STATUI

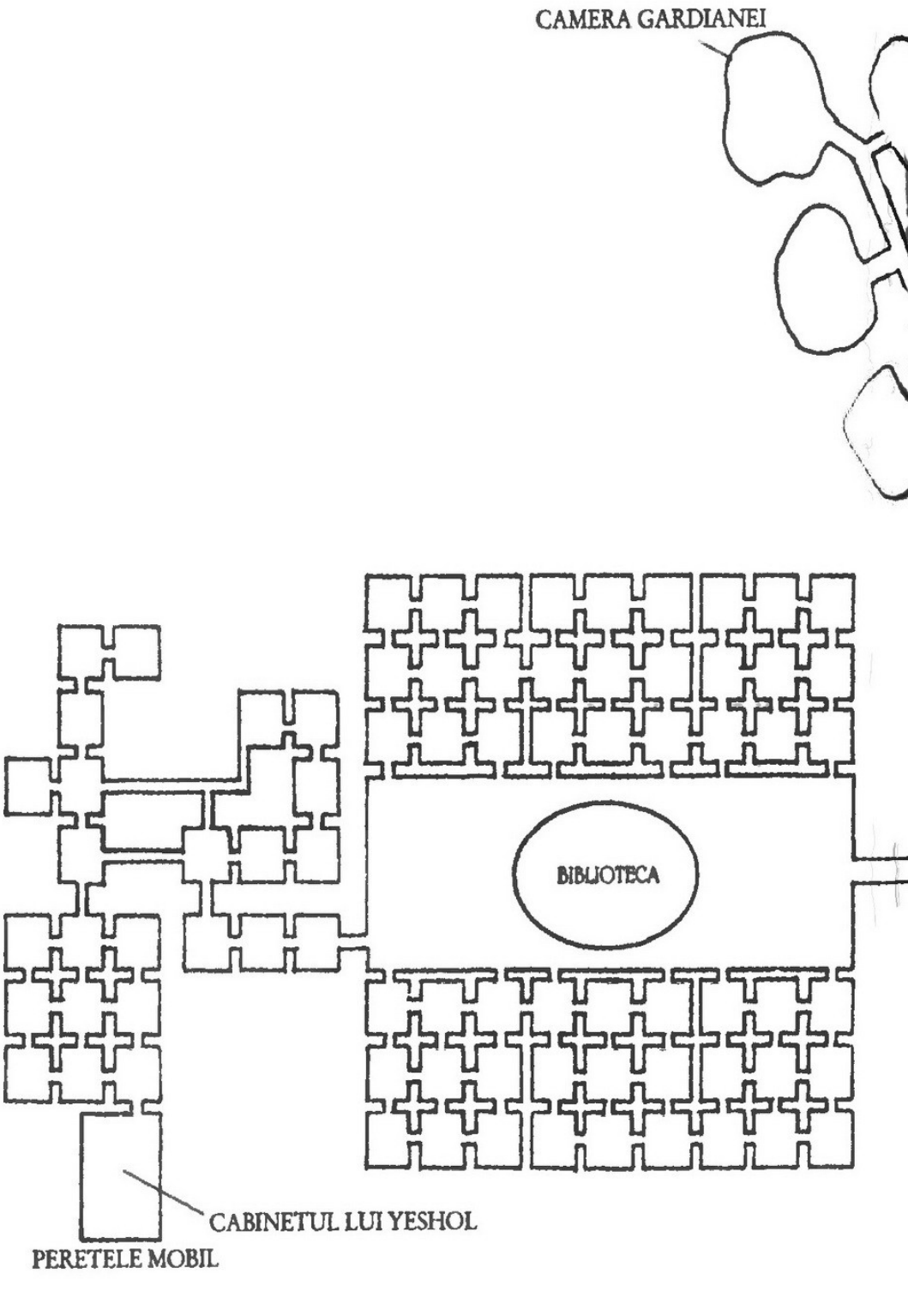
CAMERA GARDIANEI
BIBLIOTECA
CABINETUL LUI YESHOL
PERETELE MOBIL

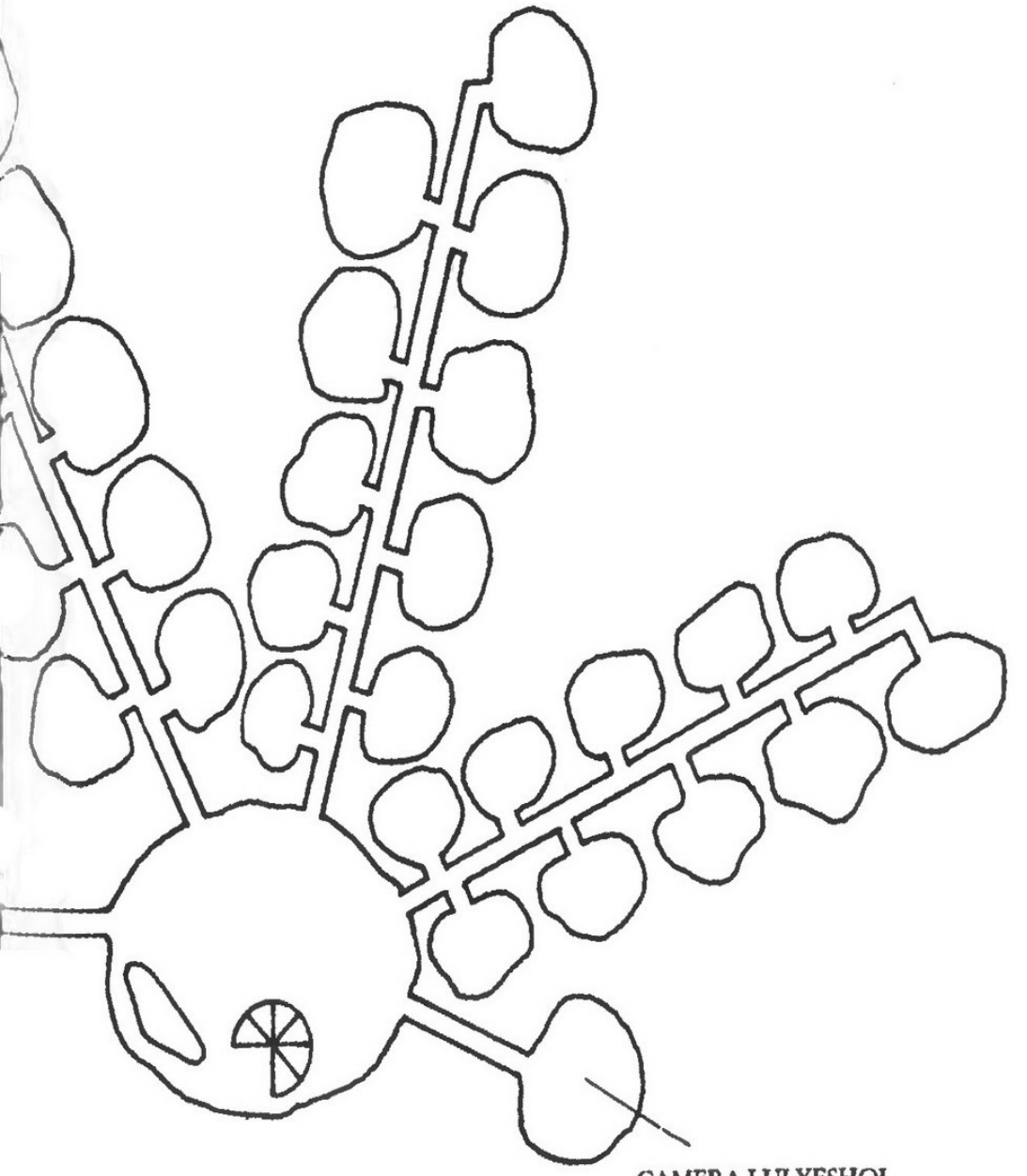

CAMERA LUI YESHOL

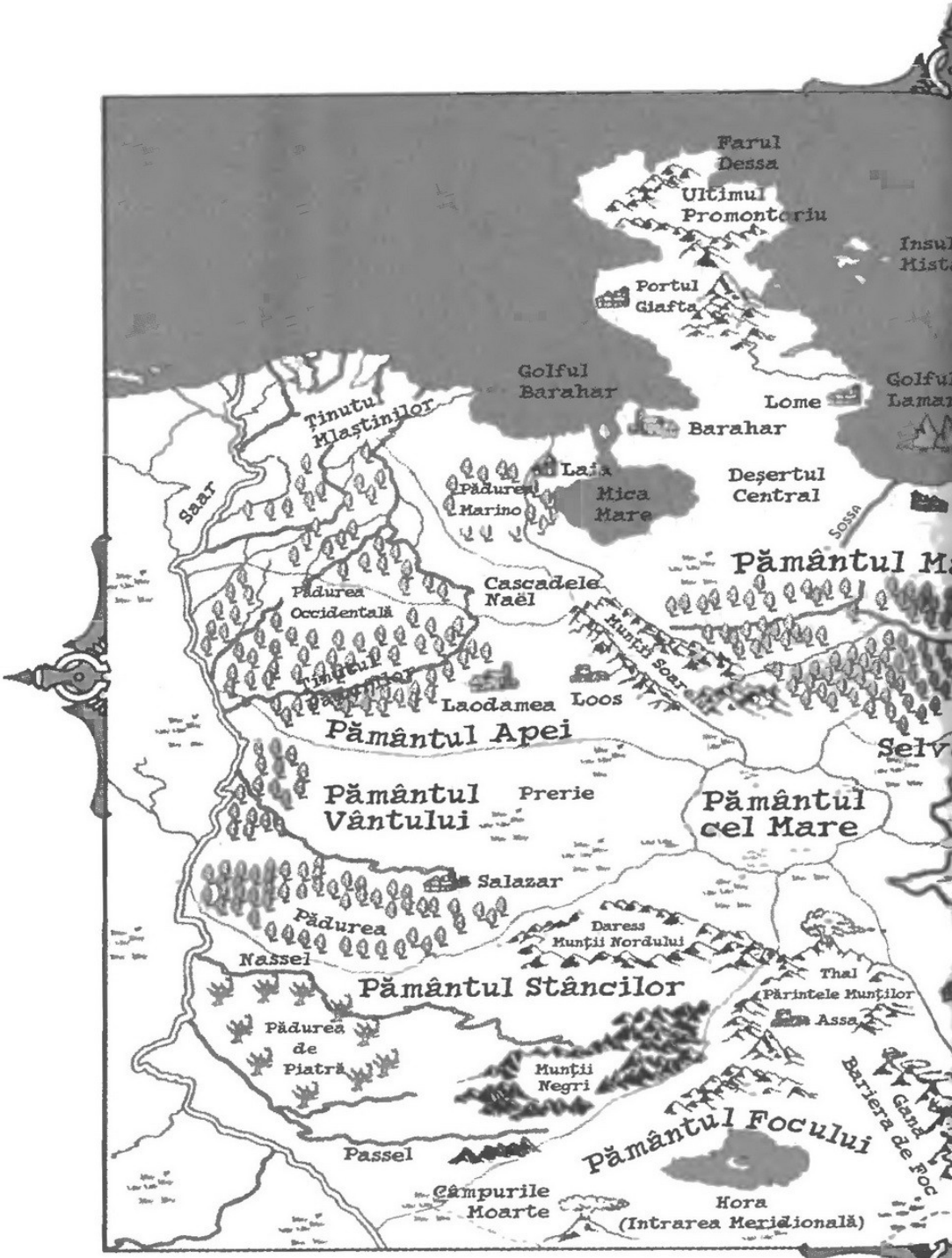
Farul Dessa
Ultimul Promontoriu
Portul Giafta
Golful Barahar
Lome
Barahar
Golful Lamar
Tinutu Hlaştinilor
Laia
Mica
Mare
Pădurea Marino
Deşertul Central
Sossa
Şaar
Pământul M
Pădurea Occidentală
Cascadele Naël
Munţii Soar
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Şelv
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Salazar
Pădurea Nassel
Daress Munţii Nordului
Thal
Părintele Munţilor
Assa
Pământul Stâncilor
Pădurea de Piatră
Munţii Negri
Barriera de Foc
Gana
Pământul Focului
Passel
Câmpurile Moarte
Hora
(Intrarea Meridională)

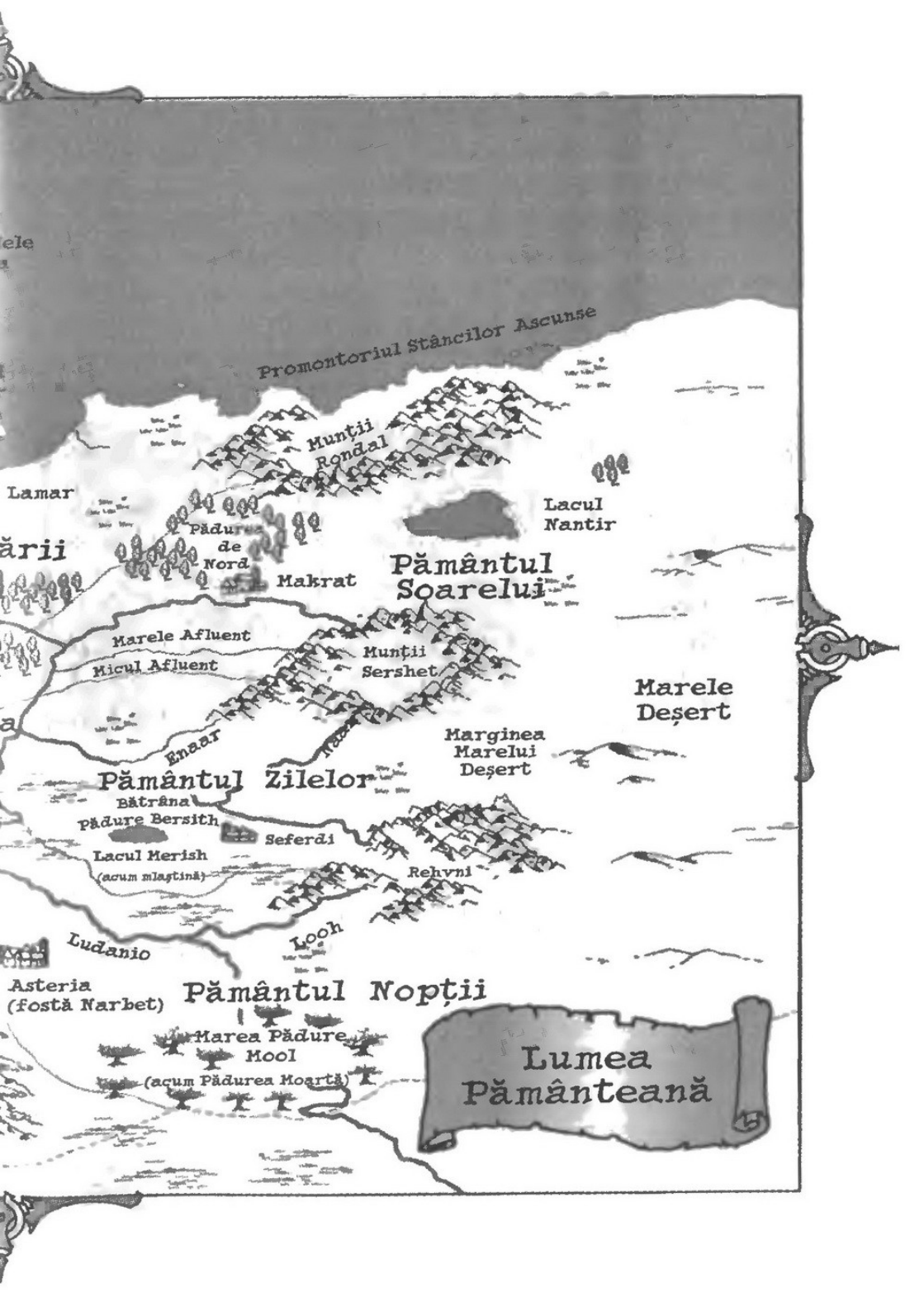
Promontoriul Stâncilor Ascunse
Munții Rondal
Lamar
Lacul Nantir
Pădurea de Nord
Makrat
Pământul Soarelui
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Marele Deșert
Marginea Marelui Deșert
Pământul Zilelor
Bătrâna Pădure Bersith
Seferdi
Lacul Merish
(acum mlaștină)
Rehvni
Ludanio
Looh
Asteria
(fostă Narbet)
Pământul Nopții
Marea Pădure Mool
(acum Pădurea Moartă)
Lumea Pământeană

RĂZBOAIELE LUMII PĂMÂNTENE

NOUA TRILOGIE A CELEI MAI IUBITE AUTOARE ITALIENE DE FANTASY

O TÂNĂRĂ HOAȚĂ

UN BLESTEM

DESTINUL UNEI LUMI MAGICE ȘI MISTERIOASE

Au trecut 40 de ani de la marele război care a pus capăt setei de cuceriri a lui Aster Tiranul, dar Lumea Pământeană încă nu și-a găsit pacea. Dohor, Cavaler al Dragonului, devenit rege al Pământului Soarelui, își extinde încetul cu încetul influența asupra restului Lumii Pământene, reușind să înfrângă rezistența puținilor care i se mai opuneau.

editura rao

ISBN 978-606-609-157-2

www.rao.ro
www.raobooks.com